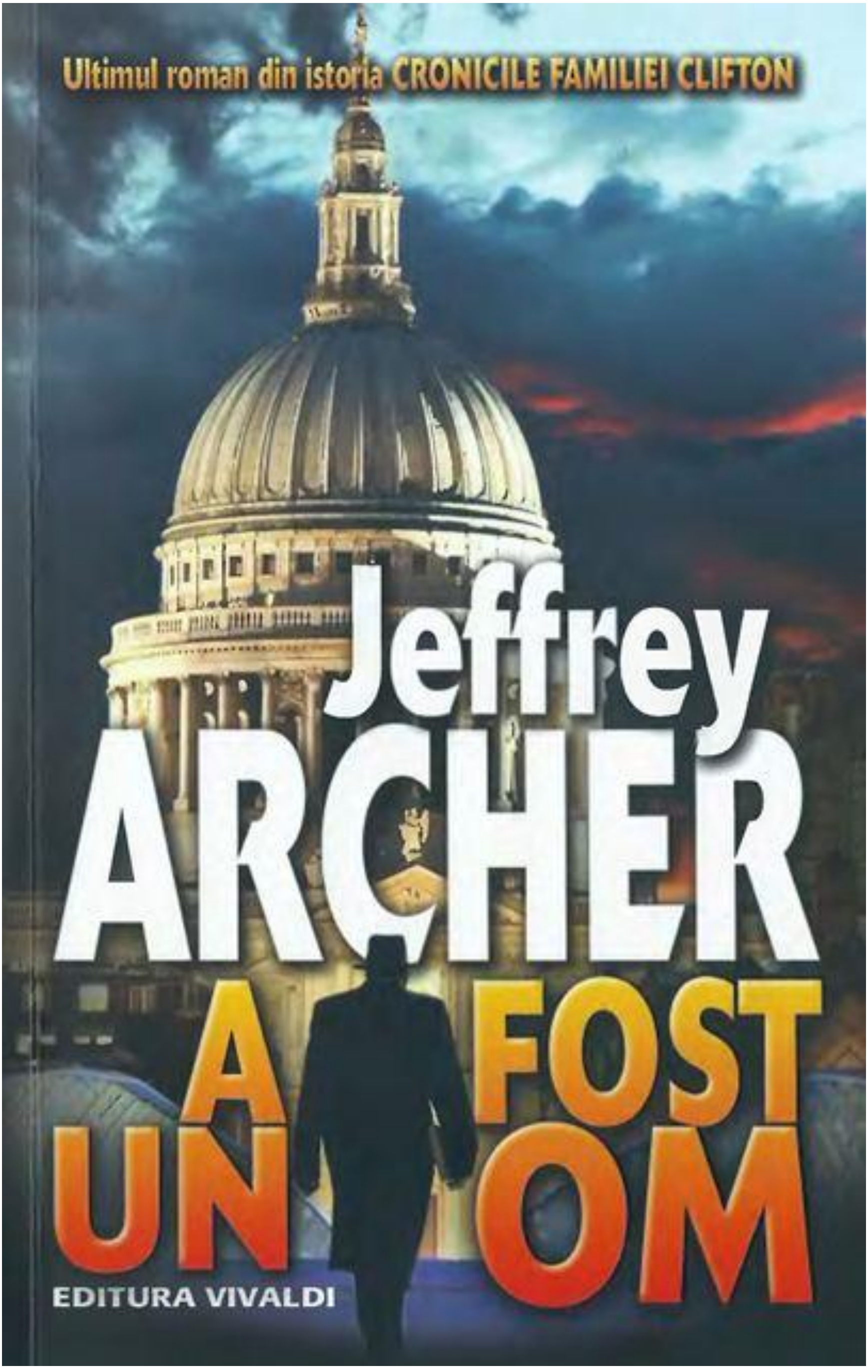

Ultimul roman din istoria CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
Jeffrey
ARCHER
A FOST
UN OM
EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

CRONICILE FAMILIEI CLIFTON
VOLUMUL VII

A FOST UN OM

Titlul original: THIS WAS A MAN, 2016
În româneşte de: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI, 2017

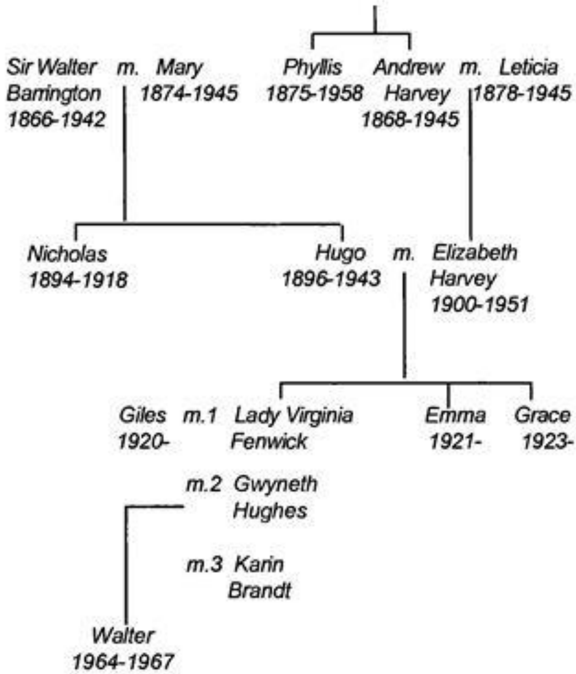
Versiune ebook: v1.0, iunie 2017

Pentru prima mea nepoată

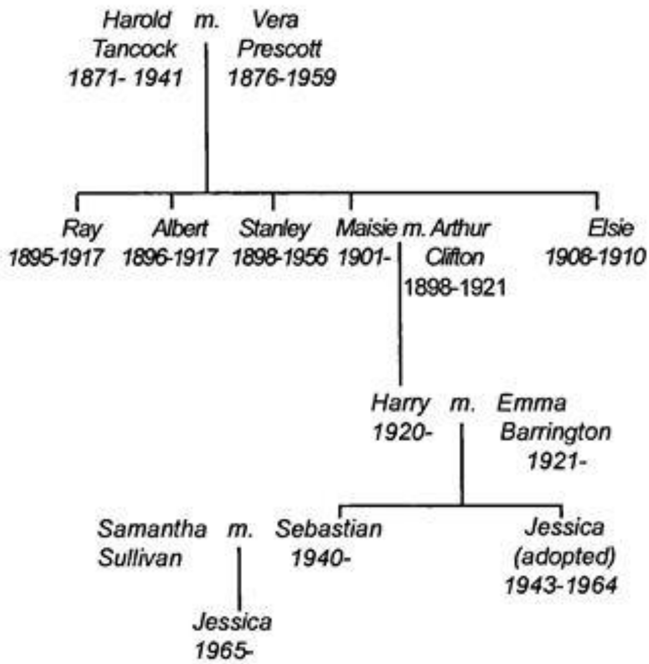
Multe mulțumiri următorilor pentru sfaturile şi cercetările lor nepreţuite:

Simon Bainbridge, sir Win Bishoff, sir Victor Bischoff, sir Victor Blank, dr. Harry Brunjes, profesor Susan Collins, Eileen Cooper RA, hon. Lord Fowler PC, reverend canon Michael Hampel, profesor Roger Kirby, Alison Prince, Catherine Richards, Mari Roberts, Susan Watt, Peter Watts şi David Weeden

THE BARRINGTONS

THE CLIFTONS

PROLOG
1978

Emma se uita întotdeauna la orice vas care arbora steagul canadian la provă. Apoi verifica numele de pe carenă înainte ca bătăile inimii să-i revină la normal.

Când s-a uitat de data aceasta, inima a început să-i bată de două ori mai repede şi i s-au tăiat picioarele. A mai verificat încă o dată; nu era un nume pe care ar fi putut să-l uite uşor. A rămas acolo şi a urmărit cele două remorchere din estuar, cu fumul negru ieşindu-le pe coşuri în timp ce pilotau vechea şi ruginita navă către ultima sa destinație.

Şi-a schimbat direcția, dar pe când se îndrepta spre şantier, nu se putea opri să nu se întrebe despre consecințele încercării de a afla adevărul după toți aceşti ani. Desigur că ar fi fost mai uşor să se întoarcă în biroul ei în loc să scormonească trecutul... trecutul îndepărtat.

Dar nu s-a întors şi, când a ajuns la şantier, Emma s-a îndreptat direct spre biroul şefului ca şi cum şi-ar fi efectuat turele ei matinale obişnuite. A intrat în vagonet şi a răsuflat uşurată când a văzut că Frank nu era acolo, ci doar o secretară care bătea la maşină. Aceasta s-a oprit când a văzut-o pe preşedintă.

— Mi-e teamă că domnul Gibson nu este aici, doamnă Clifton. Să mă duc să-l caut?

— Nu, nu este necesar, a zis Emma. S-a uitat pe fugă la harta mare de pe perete, doar ca temerile ei cele mai rele să fie confirmate. *SS Maple* Leaf fusese programată pentru distrugere şi treaba urma să înceapă marți. Cel puțin aşa avea ceva timp să se hotărască dacă să-l anunțe pe Harry sau, ca Nelson, să se uite în altă parte. Dar dacă Harry afla

că *Maple Leaf* sosise la cimitirul de nave şi ar întreba-o dacă ştiuse, nu ar fi fost în stare să-l mintă.

— Sunt sigură că domnul Gibson va reveni în câteva minute, doamnă Clifton.

— Nu te agita, nu este nimic important. Dar ai vrea să-l rogi să vină pe la mine când va trece pe lângă biroul meu?

— Pot să-i spun despre ce este vorba?

— Va şti el.

*

Karin se uita pe geam la peisajul rural trecând în viteză pe lângă ea în timp ce trenul îşi continua drumul spre Truro. Dar gândurile ei erau în altă parte, încercând să înțeleagă moartea baronesei.

Nu mai luase legătura cu Cynthia Forbes-Wilson de mai multe luni şi MI6 nu încercase s-o înlocuiască ca şefă a ei. Îşi pierduseră oare interesul față de ea? Cynthia nu-i oferise nimic important pentru Pengelly în ultima vreme şi întâlnirile lor la ceai deveniseră din ce în ce mai rare.

Pengelly sugerase că nu va mai trece mult până ce va fi obligat să se întoarcă la Moscova. Nu putea fi suficient de curând pentru ea. Îi era silă să-l mai înşele pe Giles, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată şi îi era lehamite să se ducă în Cornwall pretinzând că-şi vizitează tatăl. Pengelly nu era tatăl ei, ci tatăl ei vitreg. Îl ura. Se rugase ca mama ei să nu se fi măritat cu el. Dar, după ce mama ei devenise doamna Pengelly, Karin îşi dăduse repede seama că ar fi putut folosi această scuză pentru a scăpa de un regim politic pe care-l dispreţuia mai mult decât îl dispreţuia pe el, dacă era posibil. Apoi îl întâlnise pe Giles Barrington, care făcuse totul posibil, îndrăgostindu-se de ea.

Lui Karin nu-i plăcea că nu-i putea mărturisi lui Giles motivul adevărat pentru care îşi bea atât de des ceaiul la Camera Lorzilor împreună cu baroneasa. Acum, când Cynthia era moartă, nu mai trebuia să trăiască într-o

minciună. Dar când Giles va descoperi adevărul, oare va crede că ea evadase din tirania Berlinului de Est doar pentru că voia să fie cu el? Oare îl mințise prea mult?

Când trenul a ajuns la Truro, s-a rugat să fie pentru ultima oară.

*

— De câți ani lucrezi în companie, Frank? a întrebat Emma, ridicându-şi privirea de la birou.

— De aproape patruzeci de ani, domniță. Am lucrat cu tatăl dumneavoastră şi cu bunicul dumneavoastră, înainte.

— Deci ai auzit de povestea lui *Maple Leaf*?

— A fost înainte de vremea mea, domniță, dar toți din şantier o ştiu, cu toate că foarte puțini vorbesc despre ea.

— Aş vrea să te rog ceva, Frank. Ai putea strânge un echipaj de încredere?

— Am doi frați şi un văr care n-au lucrat decât pentru Barrington's.

— Atunci trebuie să vină într-o duminică, când şantierul este închis. Le voi plăti dublu, în bani peşin, şi vor primi o primă de aceeaşi valoare peste douăsprezece luni, dar numai dacă nu se aude nimic despre ce au făcut în ziua aceea.

— Sunteți foarte generoasă, domniță, a spus Frank, atingându-şi casca.

— Când vor putea începe?

— Următoarea duminică dimineața. Şantierul va fi închis până marți, pentru că luni e sărbătoare.

— Îți dai seama că nu m-ai întrebat ce vreau să faceți?

— Nu e nevoie, domniță. Şi dacă aflăm ce căutați în chila dublă, atunci ce facem?

— Nu vreau decât ca rămăşițele lui Arthur Clifton să fie înmormântate creştineşte.

— Şi dacă nu găsim nimic?

— Atunci acesta va fi un secret pe care noi cinci îl vom lua cu noi în mormânt.

*

Tatăl vitreg al lui Karin a deschis uşa din faţă a cabanei sale şi a întâmpinat-o cu un neobişnuit zâmbet cald.

— Am câteva noutăţi bune pentru tine, a zis el când ea intra, dar voi aştepta până mai târziu.

Oare putea fi posibil, s-a gândit Karin, ca acest coşmar să se fi terminat? Apoi a zărit un exemplar din *The Times* pe masa din bucătărie, deschis la pagina de necrologuri. S-a uitat la fotografia familiară a baronesei Forbes-Watson şi s-a întrebat dacă era o coincidenţă sau el îl lăsase deschis doar ca s-o provoace.

La cafea nu au discutat nimic important, dar Karin nu putea să ignore cele trei geamantane aşezate lângă uşă, care însemnau o plecare iminentă. Chiar şi aşa, ea a devenit din ce în ce în ce mai speriată cu fiecare minut care trecea, în timp ce Pengelly era prea relaxat şi prietenos pentru gustul ei. Cum suna vechea expresie din armată: „demobilizare fericită”?

— Şi acum e timpul să discutăm despre probleme mai serioase, a zis el, ducându-şi un deget la buze. A ieşit în hol şi şi-a luat paltonul cel gros din cuierul de lângă uşă. Karin s-a gândit s-o rupă la fugă, dar, dacă ar fi făcut-o, iar el avea de gând să-i spună doar că se întorcea la Moscova, acoperirea ei va fi demascată. A ajutat-o să-şi pună paltonul şi a însoţit-o afară.

Karin a fost surprinsă când el a strâns-o tare de braţ şi aproape a târât-o pe strada pustie. De obicei, ea doar îl ţinea de braţ pentru ca oricare trecător să presupună că nu erau decât un tată şi fiica lui ieşiţi la plimbare, dar nu şi astăzi. S-a hotărât că, dacă s-ar fi întâlnit cu cineva, chiar şi cu bătrânul colonel, să se oprească şi să stea de vorbă, pentru că ştia că Pengelly nu ar îndrăzni să-şi asume vreun risc în faţa unui martor. La fel ca toţi spionii, el presupunea că toţi ceilalţi erau şi ei spioni.

Pengelly şi-a continuat trăncăneala jovială. Acest lucru era atât de neobişnuit pentru felul lui de fi, încât Karin s-a speriat şi mai tare, iar ochii au început să-i fugă în toate direcțiile, dar nimeni nu era afară pe acea vreme gri, posomorâtă.

Când au ajuns la marginea pădurii, Pengelly s-a uitat în spate, aşa cum făcea întotdeauna, să vadă dacă-i urmărea cineva. În cazul în care i-ar fi urmărit, s-ar fi întors şi s-ar fi îndreptat iar spre cabană. Dar nu şi în acea după-amiază.

Cu toate că era abia ora patru, lumina începea deja să dispară şi se făcea din ce în ce mai întuneric de la un minut la altul. El a strâns-o şi mai tare de cot în timp ce ieşeau de pe drum şi intrau pe o potecă spre pădure. Vocea lui s-a schimbat, potrivindu-se cu aerul rece al serii.

— Ştiu că vei fi mulțumită să auzi, Karin – el nu-i spunea niciodată Karin – că am fost avansat şi că mă voi întoarce în curând la Moscova.

— Felicitări, tovarăşe. O meritați pe deplin.

El n-a slăbit strânsoarea.

— Deci aceasta va fi ultima noastră întâlnire, a continuat el. Putea oare spera ca... Dar mareşalul Koşevoi mi-a încredințat o ultimă sarcină. Pengelly nu a continuat, de parcă ar fi vrut să-i acorde puțin timp de gândire. În timp ce s-au afundat mai mult în pădure, s-a făcut atât de întuneric încât Karin abia mai vedea la un metru în față. Pengelly, totuşi, părea să ştie exact unde merge, de parcă ar fi repetat fiecare pas.

— Şeful contra-informațiilor, a spus el, calm, a descoperit în cele din urmă cine era trădătorul din rândurile noastre, persoana care, de ani de zile, şi-a trădat patria-mamă. Am fost ales să-i aplic pedeapsa potrivită.

Strânsoarea lui în sfârşit a slăbit şi el i-a dat drumul. Primul ei instinct a fost să fugă, dar el alesese prea bine locul. Un pâlc de copaci în spate, la stânga o cărare îngustă pe care n-ar fi reuşit să se descurce în întuneric şi, în fața ei, Pengelly, care n-ar fi putut părea mai calm sau mai atent.

El a scos încet un pistol din buzunarul paltonului, ținându-l amenințător într-o parte. Oare spera ca ea s-o ia la goană, astfel încât să aibă nevoie de mai multe gloanțe ca s-o omoare? Dar ea a rămas pe loc.

— Eşti o trădătoare, a spus Pengelly, care a dăunat mai mult cauzei noastre decât oricare alt agent din trecut. Deci trebuie să mori de moartea cuvenită unui trădător. S-a uitat înspre puțul de mină. Eu mă voi fi întors la Moscova cu mult înainte ca ei să-ți descopere cadavrul, dacă vor reuşi vreodată.

Şi-a ridicat încet pistolul până ce a ajuns la nivelul ochilor lui Karin. Ultimul ei gând înainte ca el să tragă a fost la Giles.

Sunetul unui singur glonț a răsunat în pădure şi un stol de grauri a zburat sus în aer în timp ce corpul ei se prăbuşea la pământ.

HARRY ŞI EMMA CLIFTON
1978–1979

1

Numărul Şase a apăsat trăgaciul. Glonțul a ieşit din puşcă cu 100 de kilometri pe oră, lovind ținta la câțiva centimetri în stânga omoplatului, omorând-o instantaneu.

Al doilea glonț s-a înfipt într-un copac, la câțiva metri de locul în care căzuseră ambele trupuri. După câteva momente, trupele de paraşutişti SAS au năvălit în tufişurile de lângă mina abandonată şi au înconjurat ambele corpuri. Ca nişte mecanici foarte bine antrenați într-o pauză de reparații de la Formula 1, fiecare şi-a îndeplinit sarcinile fără să discute sau să întrebe ceva.

Numărul Unu, locotenentul care conducea unitatea, a luat puşca lui Pengelly şi a pus-o într-o pungă din plastic, iar Numărul Cinci, un doctor, a îngenuncheat lângă femeie şi i-a căutat pulsul: slab, dar ea trăia. Probabil leşinase auzind sunetul primei împuşcături şi de aceea oamenii aflați în fața unui pluton de execuție sunt adesea legați de un stâlp.

Numărul Doi şi Numărul Trei, ambii caporali, au pus delicat femeia pe o targă şi au dus-o către o poieniță din pădure la câțiva metri depărtare, unde un elicopter cu elicele deja pornite îi aştepta. De îndată ce targa a fost fixată în interior, Numărul Cinci, medicul, s-a urcat lângă pacientă. În clipa în care şi-a pus centura, elicopterul a decolat. Doctorul i-a verificat iar pulsul care era ceva mai puternic.

Jos, Numărul Patru, un sergent care era campionul la box de categorie grea al regimentului, a luat al doilea trup şi l-a aruncat pe umăr, ca şi cum ar fi fost un sac cu cartofi. Sergentul a pornit la pas de voie, în direcția opusă colegilor săi. Oricum, ştia exact unde mergea.

După un moment, a apărut al doilea elicopter care s-a rotit deasupra, împrăştiind un fascicol luminos larg asupra zonei operaționale. Numărul Doi şi Trei s-au întors repede de la activitatea lor de fixare a tărgii şi i s-au alăturat Numărului Şase, lunetistul, care a coborât dintr-un copac, cu arma pe umăr şi toți au început să caute cele două cartuşe.

Primul era înfipt în sol, la câțiva metri de locul în care căzuse Pengelly. Numărul Şase, care-şi continuase drumul, l-a localizat în câteva clipe. Cu toate că fiecare membru al unității era expert în depistarea semnelor de ricoşeuri şi a reziduurilor de praf de puşcă, al doilea cartuş a fost mai greu de găsit. Unul dintre caporali, aflat abia la a doua sa misiune, a ridicat mâna când l-a zărit. L-a scos din copac folosindu-şi cuțitul şi i l-a dat Numărului Unu, care l-a pus în altă pungă din plastic; un suvenir care urma să fie instalat la locul lui la o înmormântare fără cadavru. Misiune îndeplinită.

Cei patru au trecut în fugă pe lângă vechea mină de cositor spre poieniță şi au apărut exact când al doilea elicopter ateriza. Locotenentul a aşteptat până ce toți oamenii lui s-au urcat la bord după care s-a alăturat pilotului în carlingă şi şi-a strâns centura. În timp ce elicopterul decola, a apăsat un cronometru.

— Nouă minute, patruzeci şi trei de secunde. Acceptabil, a strigat el peste zgomotul elicelor – îşi asigurase comandantul că misiunea nu numai că va avea succes, ci şi că o vor îndeplini în mai puțin de zece minute. S-a uitat la terenul de dedesubt şi în afara câtorva urme de ghete care vor dispărea la următoarea ploaie, nu mai era niciun alt semn care să dea în vileag ce se întâmplase. Dacă vreunul dintre localnici văzuse cele două elicoptere îndreptându-se în direcții diferite, nu le-ar fi acordat nicio atenție. La urma-urmei, centrul RAF din Bodmin era doar la treizeci şi cinci de kilometri depărtare şi operațiunile zilnice făceau parte din viața de zi cu zi a localnicilor.

Unul dintre ei, totuşi, ştia exact ce se întâmplase. Colonelul Henson MC (retras) a telefonat la RAF Bodmin la câteva momente după ce l-a văzut pe Pengelly ieşind din cabană, strângând cu putere brațul fiicei sale. Sunase la numărul la care fusese instruit să sune dacă i s-ar fi părut că ea e în pericol. Cu toate că nu avea idee cine era la celălalt capăt al firului, a spus un singur cuvânt „Ciulini” înainte ca

legătura să se întrerupă. După patruzeci şi opt de secunde, elicopterele porniseră.

*

Ofițerul comandant s-a dus la fereastră şi s-a uitat cum cele două elicoptere Puma au zburat pe deasupra biroului său şi s-au îndreptat spre sud. S-a învârtit prin cameră, verificându-şi ceasul la fiecare câteva secunde. Era un om de acțiune şi nu era obişnuit să fie spectator, cu toate că acceptase cu neplăcere că la treizeci şi nouă de ani era prea bătrân pentru operațiuni sub acoperire. *Tot îi servesc, de asemenea, pe cei care stau şi aşteaptă protecție.*

După ce au trecut în sfârşit cele zece minute, s-a întors la fereastră, dar au mai trecut trei minute înainte de a zări un singur elicopter coborând prin nori. A mai aşteptat câteva minute înainte de a fi sigur că putea să-şi desfacă degetele, deoarece dacă al doilea elicopter îl urma însemna că operațiunea a eşuat. Instrucțiunile primite de la Londra fuseseră foarte clare. Dacă femeia murise, corpul ei urma să fie dus la Truro, într-un spital particular, unde se afla o a treia echipă care avea instrucțiunile proprii. Dacă ea supravieţuise, trebuia dusă la Londra unde urma să fie preluată de o a patra echipă. Comandantul operațiunii nu ştia care erau ordinele acesteia şi habar n-avea cine era femeia; această informație era peste gradul său.

După aterizarea elicopterului, comandantul tot nu s-a mişcat. S-a deschis o uşă şi locotenentul a fugit afară, aplecându-se pe sub elicele care se mai roteau. A alergat câțiva metri înainte de a se putea ridica şi, văzându-l pe colonel stând la fereastră, a ridicat degetul. Comandantul a răsuflat uşurat, s-a întors la birou şi a sunat la numărul său din agendă. Urma să fie a doua şi ultima oară când vorbea cu secretarul Cabinetului.

— Colonelul Dawes, domnule.

— Bună seara, domnule colonel, a spus sir Alan.

— Operațiunea Ciulini s-a terminat cu succes, domnule. Puma Unu a revenit la bază. Puma Doi se întoarce.

*

— Mulțumesc, a spus sir Alan şi a lăsat receptorul jos. Nu mai era niciun moment de pierdut. Precis că următoarea sa întâlnire va avea loc imediat. De parcă ar fi fost profet, uşa s-a deschis şi secretarul său l-a anunțat:

— Lordul Barrington.

— Giles, a zis sir Alan, ridicându-se din spatele biroului său şi dând mâna cu musafirul. Pot să-ți ofer ceai sau cafea?

— Nu, mulțumesc, a zis Giles, care era interesat doar de un singur lucru: să afle de ce secretarul Cabinetului dorise să-l vadă aşa de urgent.

— Îmi pare rău că te-am târât aşa afară din Cameră, a spus sir Alan, dar trebuie să discut ceva personal cu tine în condițiile Consiliului Privat.

Giles nu mai auzise aceste cuvinte de când fusese ministru, dar nu avea nevoie să i se aducă aminte că orice ar fi discutat el şi sir Alan nu putea fi repetat decât în fața unui alt consilier privat.

Giles a încuviințat, iar sir Alan i-a spus:

— Permite-mi să încep prin a-ți spune că soția ta, Karin, nu este fiica lui Pengelly.

*

O fereastră spartă şi după o clipă cei şase erau înăuntru. Nu ştiau exact ce caută, dar ştiau că l-ar fi recunoscut când l-ar fi văzut. Maiorul responsabil de a doua unitate, cunoscută ca Gunoierii, nu avea niciun cronometru pentru că nu se grăbea. Oamenii săi fuseseră antrenați să-şi vadă liniştiți de treabă şi să se asigure că nu scăpau nimic din vedere. Nu aveau niciodată o a doua şansă.

Spre deosebire de colegii din unitatea unu, purtau treninguri negre şi cărau pungi de plastic mari şi negre pentru gunoaie. Exista o singură excepție, Numărul Patru – dar el nu era membru permanent al unității lor. Toate draperiile au fost trase înainte de a se aprinde lumina şi a începe căutarea. Bărbații au cercetat cu atenție în fiecare cameră, încet, metodic, nelăsând nimic la voia întâmplării. După două ore, umpluseră deja opt saci din plastic. Au ignorat cadavrul pe care Numărul Patru îl pusese pe covorul din camera din față, cu toate că unul dintre ei l-a căutat prin buzunare.

Ultimul lucru pe care l-au verificat au fost cele trei valize lăsate lângă uşă în hol – o adevărată comoară. Conținutul lor nu numai că a umplut ultima pungă, ci deținea şi mai multe informații decât toate celelalte şapte pungi laolaltă: jurnale, nume, numere de telefon, adrese şi dosare confidențiale pe care Pengelly, fără îndoială, urma să le ducă înapoi la Moscova.

Unitatea a mai petrecut apoi încă o jumătate de oră verificând totul încă o dată, însă n-a mai găsit prea multe lucruri interesante, dar ei erau profesionişti, antrenați să o nimerească din prima. După ce comandantul unității i-a convins că nu mai aveau ce face, cei şase s-au îndreptat spre uşa din spate şi au pornit pe căi diferite, dar bine repetate, spre depozit, lăsându-l pe Numărul Patru în urmă. El oricum nu era Gunoier, ci Distrugător.

Când sergentul a auzit uşa din spate închizându-se, a aprins o țigară şi a tras câteva fumuri înainte de a arunca mucul aprins pe covor, lângă cadavru. După aceea a împrăştiat gazul din brichetă pe cenuşa fumegândă şi, după câteva momente, o flacără albastră a țâşnit în sus şi a aprins covorul. Ştia că focul se va răspândi în toată cabana micuță, din lemn, dar voia să se asigure, aşa că n-a plecat până ce fumul nu l-a făcut să tuşească şi atunci a ieşit repede din cameră şi s-a îndreptat spre uşa din spate. După ce a părăsit cabana, s-a întors şi, satisfăcut că focul scăpase de sub

control, a pornit-o iute spre bază. Nu avea de gând să sune la brigada de pompieri.

Toți cei doisprezece bărbați au ajuns la barăci la ore diferite şi când au format iar o singură unitate s-au dus la popotă pentru o băutură de seară. Colonelul li s-a alăturat la cină.

*

Secretarul de Cabinet a rămas la fereastra biroului său de la primul etaj şi a aşteptat să-l vadă pe Giles Barrington plecând din Downing Street nr. 10 şi îndreptându-se hotărât către Whitehall. S-a întors apoi la birou şi s-a gândit la următorul său apel telefonic şi cât de multe să dezvăluie.

Harry Clifton era în bucătărie când a sunat telefonul. A ridicat receptorul şi când a auzit cuvintele: „Numărul 10, vreți să aşteptați, vă rog” a presupus că era prim-ministrul căutând-o pe Emma. Nu-şi mai amintea dacă ea era la spital sau conducea o întrunire la Barrington House.

— Bună ziua, domnule Clifton, sunt Alan Redmayne. Vă deranjez cumva?

Harry aproape a izbucnit în râs. Era tentat să zică da, sir Alan, mă deranjați, sunt în bucătărie şi-mi fac o cană cu ceai şi nu pot să mă decid dacă vreau o singură bucată de zahăr sau două, aşa că mai bine sunați mai târziu. Dar s-a mulțumit să oprească focul.

— Nu, sir Alan, cu ce vă pot ajuta?

— Voiam să fiu primul care să vă spun că John Pengelly nu mai constituie o problemă şi, cu toate că nu vi s-a spus mare lucru, cred că sunteți conştient că temerile dumneavoastră legate de Karin Brandt nu au fost neîntemeiate, deşi, bineînțeles, Pengelly nu era tatăl ei şi în ultimii cinci ani ea a fost unul dintre agenții noştri cei mai valoroşi. Acum, când Pengelly nu mai este o problemă, i se va da liber şi nu plănuim s-o chemăm înapoi la muncă.

Harry şi-a dat seama că „nu mai este o problemă” era un eufemism pentru „Pengelly a fost eliminat” şi cu toate că erau multe întrebări pe care ar fi dorit să i le pună secretarului de Cabinet, a păstrat tăcerea. Ştia că un om care avea secrete chiar şi faţă de prim-ministru nu-i va răspunde probabil la ele.

— Vă mulţumesc, sir Alan. Mai este şi altceva ce ar trebui să ştiu?

— Da, cumnatul dumneavoastră a aflat chiar acum adevărul despre soţia lui, dar lordul Barrington nu ştie că aţi fost cel care ne-a condus de la început la Pengelly. Cinstit vorbind, aş prefera să nu afle.

— Dar ce îi spun dacă aduce subiectul în discuţie?

— Nu e nevoie să-i spuneţi nimic. La urma-urmei, n-are niciun motiv să bănuiască că aţi dat peste numele lui Pengelly când eraţi la Moscova la o conferinţă de lectură, iar eu, desigur, nu i-am spus nimic.

— Vă mulţumesc, sir Alan. Aţi fost amabil că m-aţi informat.

— Cu plăcere. Şi apropo, domnule Clifton, felicitări. Le meritaţi pe deplin.

*

Giles a plecat din Nr. 10 şi s-a îndreptat repede spre casa sa din Smith Square. Era uşurat că aceea era ziua liberă a lui Markham şi, de îndată ce a deschis uşa din faţă, s-a urcat imediat în dormitor. A aprins veioza de lângă pat, a tras draperiile şi a împins cuvertura. Cu toate că era abia după ora şase, felinarele din Smith Square erau deja aprinse.

Tocmai cobora scările când a auzit sunând la uşă. A fugit s-o deschidă şi a găsit un tânăr aşezat în prag. În spatele lui era o dubă neagră fără însemne, cu uşile din spate deschise. Omul a întins mâna.

— Sunt dr. Weeden. Cred că ne aşteptaţi?

— Da, a spus Giles, în timp ce doi bărbaţi ieşeau din spatele dubei, cărând încet o targă.

— Urmaţi-mă, a zis Giles, şi i-a condus în sus pe scări până în dormitor. Cei doi infirmieri au ridicat femeia inconştientă de pe targă şi au pus-o pe pat. Giles a tras pătura peste soţia lui, iar infirmierii au ieşit fără să mai zică nimic.

Doctorul i-a verificat pulsul.

— I-am dat un sedativ, aşa că va mai dormi vreo două ore. Când se va trezi, s-ar putea să-şi imagineze că totul a fost un coşmar, dar de îndată ce se va regăsi în locuri cunoscute, probabil că-şi va reveni şi-şi va aminti exact ce s-a petrecut. Se va întreba cât de multe ştiţi, deci aveţi puţin timp să vă gândiţi la asta.

— M-am gândit deja, a spus Giles, însoţindu-l pe dr. Weeden pe scări în jos şi deschizându-i uşa. Cei doi au dat mâna a doua oară înainte ca doctorul să se urce pe scaunul din faţă al dubei negre fără să mai privească înapoi. Vehiculul anonim s-a întors încet în Smith Square, apoi a cotit la dreapta şi a intrat în traficul aglomerat de seară.

Când duba a dispărut, Giles a închis uşa casei şi a fugit în sus pe scări. Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă soţia lui adormită.

*

Probabil că Giles a adormit şi el pentru că următorul lucru pe care l-a văzut a fost Karin stând ridicată în pat şi privindu-l fix. El a clipit, a zâmbit şi a luat-o în braţe.

— S-a terminat, draga mea. Acum eşti în siguranţă, i-a spus el.

— Credeam că, dacă vei afla, nu mă vei ierta niciodată, a spus ea, agăţându-se de el.

— Nu e nimic de iertat. Să uităm trecutul şi să ne concentrăm asupra viitorului.

— Dar este important să-ți spun totul, a zis Karin. De acum înainte, fără secrete.

— Alan Redmayne m-a informat deja, a zis Giles, încercând s-o liniştească.

— Nu complet, a spus Karin, dându-i drumul. Nici măcar el nu ştie totul şi nu mai pot trăi într-o minciună. Giles s-a uitat speriat la ea. Adevărul este că m-am folosit de tine ca să fug din Germania. Da, mi-ai plăcut, dar când am ajuns în Anglia în siguranță, am vrut să fug şi de tine şi de Pengelly şi să încep o viață nouă. Şi aş fi făcut-o, dacă nu m-aş fi îndrăgostit de tine. Giles a luat-o de mână. Dar, ca să te păstrez, trebuia să mă asigur că Pengelly nu se îndoia că lucrez pentru el. Cynthia Forbes-Watson m-a ajutat.

— Şi eu am pățit la fel, a zis Giles. Doar că eu m-am îndrăgostit de tine după noaptea pe care am petrecut-o împreună la Berlin. Nu a fost vina mea că ție ți-a luat mai mult să-ți dai seama cât de norocoasă erai. Karin a izbucnit în râs şi l-a îmbrățişat. Când i-a dat drumul, Giles a continuat: Mă duc să fac ceaiul.

Ca toți britanicii, s-a gândit Karin.

2

— La ce oră vom avea onoarea să fim prezentați Maiestății Sale? a întrebat Emma, cu un zâmbet, nedorind să recunoască cât de mândră era de soțul ei şi cât de mult aştepta această ocazie, spre deosebire de întrunirea consiliului pe care-l va conduce mai târziu în acea săptămână şi care îi stătea în gât.

— Oricând între zece şi unsprezece, a zis Harry, verificând invitația.

— Ți-ai amintit să închiriezi maşina?

— Ieri după-masă. Şi am verificat iar azi-dimineață, a mai spus el, când cineva a sunat la uşă.

— Trebuie să fie Seb, a zis Emma. S-a uitat la ceas. Şi de data aceasta a venit la timp.

— Nu cred că avea de gând să întârzie acum, a spus Karin.

Giles s-a ridicat de la măsuța pentru micul dejun când Markham a deschis uşa şi i-a lăsat pe Jessica, Seb şi pe Samantha, care era gravidă, să intre.

— Ați luat micul dejun? a întrebat Giles, sărutând-o pe Samantha pe obraz.

— Da, mulțumim, a spus Seb, dar Jessica s-a aruncat spre masă, a uns o felie de toast şi a înşfăcat marmelada.

— Se pare că nu toți, a zis Harry, zâmbindu-i nepoatei sale.

— Cât timp mai avem? a întrebat Jessica între îmbucături.

— Cel mult cinci minute, a spus Emma. Nu vreau să ajungem la palat mai târziu de zece şi jumătate, tânără doamnă. Jessica şi-a mai uns un toast cu unt.

— Giles, a zis Emma, întorcându-se spre fratele ei, ai fost amabil să ne inviți în noaptea asta la voi şi îmi pare rău că nu poți veni cu noi.

— Regula este „doar cei mai apropiați membri ai familiei”, a spus Giles, şi e corect pentru că altfel ar fi avut nevoie de un stadion de fotbal ca să încapă toți cei care doreau să asiste.

S-a auzit o bătaie uşoară la uşa din faţă.

— Cred că e şoferul nostru, a spus Emma. A verificat iar cravata lui Harry şi a luat un fir de păr gri de pe costumul lui de dimineaţă înainte de a le spune:

— Urmaţi-mă.

— O dată preşedinte, întotdeauna preşedinte, a şoptit Giles, în timp ce-şi însoţea cumnatul la uşă. I-au urmat Seb şi Samantha, cu Jessica în ariergardă, mestecându-şi a treia felie de toast.

Când Emma a ieşit în Smith Square, şoferul a deschis portiera din spate a unei limuzine negre. Ea şi-a împins turma înăuntru, înainte de a fi se alătura lui Harry şi Jessica pe bancheta din spate. Samantha şi Seb stăteau pe cele două fotolii din faţa lor.

— Eşti nervos, bunicule? a întrebat Jessica, în timp ce limuzina pleca, alăturându-se traficului matinal.

— Nu, a zis Harry. Doar dacă nu ai de gând să dai o lovitură de stat.

— Nu-i da idei, a comentat Sebastian, în timp ce treceau de Camera Comunelor şi intrau în Parliament Square.

Chiar şi Jessica a tăcut când maşina a trecut de Arcul Amiralităţii şi a început să se vadă palatul Buckingham. Şoferul şi-a continuat drumul încet spre mall, conducând în jurul statuii reginei Victoria, înainte de a se opri în afara porţilor palatului. A coborât parbrizul şi i-a spus tânărului ofiţer al gărzii:

— Domnul Clifton şi familia.

Locotenentul a zâmbit şi a bifat un nume pe clipboard.

— Treceţi prin arcadă şi luaţi-o la stânga, iar unul dintre colegii mei vă va conduce înspre parcare.

Şoferul i-a urmat instrucţiunile şi a intrat într-o curte vastă unde erau parcate şiruri după şiruri de maşini.

— Vă rog să parcaţi lângă Fordul albastru, în capătul îndepărtat, a spus un alt ofiţer, arătând spre curte, apoi grupul dumneavoastră poate intra în palat.

Când Harry a ieşit din maşină, Emma i-a făcut o ultimă verificare.

— Ştiu că nu mă vei crede, a şoptit ea, dar fermoarul de la pantaloni ţi s-a desfăcut.

Harry s-a înroşit puternic în timp ce-şi trăgea fermoarul, înainte de a se îndrepta spre trepte şi a intra în palat. Doi valeţi în uniforma casei regale, cu auriu şi roşu, stăteau în poziţie de drepţi la începutul unei scări largi, acoperită cu o mochetă roşie. Harry şi Emma au urcat încet treptele, încercând să vadă tot. Când au ajuns în vârf, au fost salutaţi de alţi doi domni purtând uniforma casei regale. Harry a observat că gardienii aveau un grad mai mare de câte ori erau opriţi.

— Harry Clifton, a zis el, înainte de a fi întrebat.

— Bună dimineaţa, domnule Clifton, a spus cel mai mare în grad dintre cei doi ofiţeri. Vreţi să fiţi amabil şi să mă însoţiţi? Colegul meu vă va conduce familia în camera tronului.

— Noroc, i-a şoptit Emma, pe când Harry era condus în altă parte.

Familia a mai urcat o scară, nu chiar la fel de largă, care ducea într-o galerie lungă. Emma s-a oprit când a intrat în camera cu tavanul înalt şi s-a uitat la şirurile de portrete apropiate pe care le văzuse până atunci doar în albumele de artă. S-a întors spre Samantha.

— Cum este improbabil să mai fim invitaţi şi a doua oară, bănuiesc că Jessica ar dori să afle mai multe despre Colecţia Regală.

— Şi eu la fel, a spus Sebastian.

— Mulţi dintre regii şi reginele Angliei, a început Samantha, erau cunoscători de artă şi colecţionari, aşa că aceasta este doar o mică parte a Colecţiei Regale, care, de fapt, nu este proprietatea monarhului, ci a naţiunii. Veţi putea observa că baza galeriei este formată din lucrările artiştilor britanici de la începutul secolului al nouăsprezecelea. O pictură remarcabilă a Veneţiei făcută de

Turner este atârnată vizavi de o pictură remarcabilă a catedralei Lincoln a vechiului său rival, Constable. Dar galeria, după cum puteți vedea, este dominată de marele portret al regelui Carol al II-lea călare, pictată de Van Dick, care, pe atunci, era unul dintre artiştii rezidenți ai curții.

Jessica era atât de fermecată încât aproape uitase de ce erau acolo. Când au ajuns în cele din urmă în sala tronului, Emma a regretat că nu porniseră mai devreme, pentru că primele două rânduri de scaune erau deja ocupate. A mers repede pe culoarul central, a luat loc la capătul primului rând disponibil şi şi-a aşteptat familia să i se alăture. După ce s-au aşezat toți, Jessica a început să studieze cu atenție încăperea.

Mai mult de trei sute de scaune elegante, aurite, erau înşirate în rânduri de câte şaisprezece, iar un culoar larg le separa prin mijloc. În fața camerei era o treaptă mochetată cu roşu care ducea spre un tron larg, gol, care-şi aştepta ocupantul de rigoare. Zgomotul conversațiilor agitate a încetat la unsprezece fără şase minute când un bărbat înalt, elegant, în ținută de dimineață, a intrat în cameră şi s-a oprit lângă treaptă, apoi s-a întors către adunare.

— Bună dimineața, doamnelor şi domnilor, a început el, şi fiți bine-veniți la palatul Buckingham. Învestitura de astăzi va începe peste câteva minute. Aş dori să vă amintesc să nu fotografiați şi să vă rog să nu plecați înainte de sfârşitul ceremoniei. Fără alt cuvânt, a plecat la fel de discret pe cum venise.

Jessica şi-a deschis poşeta şi a scos o agendă micuță şi un creion.

— N-a zis nimic despre desenat, bunico, a şoptit ea.

La ora unsprezece fix, Maiestatea Sa, regina Elisabeta a II-a, a intrat în sala tronului şi toți oaspeții s-au ridicat în picioare. S-a oprit pe treapta din fața tronului, dar n-a zis nimic. La un semn către maestrul de ceremonii, primul recipient al onorurilor a intrat prin cealaltă parte a sălii. În următoarea oră, bărbați şi femei din tot Regatul Unit şi din

Commonwealth şi-au primit onorurile de la monarh, care discuta puțin cu fiecare înainte ca maestrul de ceremonii să facă semn şi următorul să-i ia locul.

Creionul lui Jessica era pregătit când bunicul a intrat în sală. În timp ce se îndrepta spre regină, maestrul de ceremonii a pus un pupitru mic în fața Maiestății Sale, apoi i-a înmânat o sabie. Creionul lui Jessica nu s-a oprit nici măcar o clipă, prinzând scena în care Harry a îngenuncheat şi şi-a aplecat capul. Regina l-a atins uşor cu vârful săbiei pe umărul drept, a ridicat-o, apoi a pus-o pe umărul lui stâng, înainte de a spune:

— Ridică-te, sir Harry.

*

— Şi ce s-a întâmplat după ce ai fost dus în Turn? a întrebat Jessica pe când ieşeau din palat şi se întorceau la mall, să-l ducă pe Harry la restaurantul lui favorit, aflat la câteva sute de metri depărtare, pentru un prânz aniversar.

— Mai întâi am fost toți conduşi într-o anticameră în care un domn ne-a explicat ceremonia. A fost foarte politicos şi ne-a sugerat că atunci când o vom întâlni pe regină ar trebui să ne aplecăm doar capul, a zis Harry, făcându-le o demonstrație şi nu să ne aplecăm din talie, ca un paj. Ne-a mai spus să nu dăm mâna cu ea, să ne adresăm cu Maiestatea Voastră şi s-o aşteptăm pe ea să înceapă conversația. În niciun caz nu ne era permis să-i punem întrebări.

— Ce plictisitor, a comentat Jessica, pentru că sunt o grămadă de întrebări pe care aş fi vrut să i le pun.

— Şi când îi răspundeam la vreo întrebare, a zis Harry, ignorându-şi nepoata, trebuia să ne adresăm cu domniță, care rimează cu veveriță. La sfârşitul audienței, trebuia să ne aplecăm din nou.

— De la gât, a spus Jessica.

— Şi apoi să plecăm.

— Dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi plecat, a întrebat Jessica, şi ai fi început să-i pui întrebări?

— Maestrul de ceremonii ne-a asigurat foarte politicos că, în cazul în care am fi stat mai mult, avea instrucţiuni să ne taie capul. Toţi au râs, cu excepţia lui Jessica.

— Eu aş refuza să-i spun Maiestatea Voastră, a spus Jessica, hotărâtă.

— Maiestatea Sa este foarte tolerantă cu rebelii, a zis Sebastian, încercând să îndrepte conversaţia spre un tărâm mai stabil, şi înţelege că americanii au scăpat de sub control din 1776.

— Şi despre ce a vorbit? a întrebat Emma.

— Mi-a spus cât de mult îi plac romanele mele şi a întrebat dacă va mai apărea un alt William Warwick până la Crăciun. Da, domniţă, i-am zis eu, dar s-ar putea să nu vă placă noua mea carte, pentru că am de gând să-l omor pe William.

— Şi ce părere a avut? a întrebat Sebastian.

— Mi-a amintit ce i-a spus străbunica ei, regina Victoria, lui Lewis Carroll după ce a citit *Alice în ţara minunilor.* Am asigurat-o totuşi că următorul meu roman nu va fi o teză matematică referitoare la Euclid.

— Şi cum a răspuns? l-a întrebat Samantha.

— Mi-a zâmbit ca să-mi arate că discuţia se terminase.

— Deci dacă ai de gând să-l omori pe William Warwick, care va fi tema următoarelor tale cărţi? a întrebat Sebastian, când maşina se oprea în faţa restaurantului.

— I-am promis odată bunicii tale, Seb, a zis Harry în timp ce coborau din maşină, că voi încerca să scriu o lucrare mai substanţială care, după cuvintele ei, va depăşi lista de bestselleruri şi va rezista uzurii timpului. Nu întineresc, aşa că de îndată ce Eve va încheia contractul meu actual, intenţionez să încerc să văd dacă sunt în stare să-i respect aşteptările.

— Ai vreo idee, vreun subiect sau măcar un titlu? a continuat Sebastian în timp ce intrau în *Le Caprice.*

— Da, da şi da, a spus Harry, dar asta-i tot ce vă pot spune acum.

— Dar mie îmi vei spune, nu-i aşa, bunicule? a spus Jessica, scoțând un desen cu Harry îngenunchind în fața reginei, cu o sabie pe umărul drept.

Harry a căscat gura în timp ce restul familiei zâmbea şi aplauda. El era gata să-i răspundă când maître d' a înaintat şi l-a salvat.

— Masa dumneavoastră este gata, sir Harry.

3

— Niciodată, niciodată, niciodată, a spus Emma. Trebuie să-ți amintesc că sir Joshua a fondat Șantierele Navale Barrington's în 1839 şi în primul an a obținut un profit de…

— Treizeci şi trei de lire, patru şilingi şi doi penny, despre care mi-ai spus prima oară când aveam cinci ani, i-a răspuns Sebastian. Totuşi, adevărul este că deşi Barrington's a obținut dividende remarcabile pentru acționarii săi anul trecut, este din ce în ce mai greu să ne luptăm cu băieții mari, cum ar fi Cunard şi P O.

— Mă întreb ce ar fi crezut bunicul tău despre preluarea Barrington's de către unul dintre cei mai puternici rivali ai săi?

— Din tot ce mi s-a spus şi am citit despre acest mare om, a zis Seb, privind portretul lui sir Walter agățat pe peretele din spatele mamei sale, ar fi luat în considerație această opțiune şi ce ar fi mai bine pentru acționarii şi angajații săi, înainte de a lua decizia finală.

— Fără a dori să întrerup această râcă familială, a spus amiralul Summers, este clar că ceea ce ar trebui să discutăm este dacă oferta lui Cunard merită luată în considerație.

— Este o ofertă cinstită, a spus Sebastian, calm, şi sunt convins că-i putem face să ridice prețul cu cel puțin zece la sută, poate cu cincisprezece, ceea ce, cinstit vorbind, este tot ce putem spera. Deci trebuie să decidem cu toții dacă luăm această ofertă în serios sau o respingem de la bun-început?

— Atunci poate este vremea să ascultăm părerea celui mai nou membru al consiliului nostru, a spus Emma, uitându-se în jurul mesei.

— Sigur că ne putem spune toți părerea, doamnă preşedintă, a zis Philip Webster, secretarul companiei, despre ceea ce este, fără îndoială, cea mai importantă hotărâre din istoria companiei. Totuşi, cum familia dumneavoastră conține majoritatea acționarilor, doar domniile voastre puteți decide.

Ceilalți directori au încuviințat, dar asta nu i-a oprit să-şi expună părerile în următoarele patruzeci de minute, moment în care Emma a descoperit că erau împărțiți în mod egal.

— Bine, a zis ea după ce unul sau doi directori au început să se repete, Clive, ca şef al departamentului de relații cu publicul, sugerez să pregăteşti două declarații de presă pentru consiliu. Prima va fi scurtă şi la obiect, dându-i de înțeles lui Cunard că în niciun caz nu suntem interesați de oferta lor, că Şantierele Navale Barrington's sunt o companie de familie şi nu este de vânzare.

Amiralul a părut încântat, iar Sebastian a rămas nepăsător.

— Şi a doua? a întrebat Clive Bingham, după ce şi-a notat cuvintele preşedintei.

— Consiliul respinge oferta Cunard ca fiind derizorie şi, în ceea ce ne priveşte, este vorba doar de afaceri, ca de obicei.

— Asta-i va face să creadă că ai putea fi interesată în cazul în care prețul ar fi corect, a avertizat-o Seb.

— Şi atunci ce se va întâmpla? a întrebat amiralul.

— Cortina se va ridica şi va începe circul, a spus Seb, pentru că preşedintele consiliului de la Cunard îşi va da seama că doamna noastră conducătoare nu face decât să-şi arunce mănuşa pe jos sperând că amorezul o va ridica şi va începe o acțiune de modă veche care s-ar putea termina cu o propunere pe care ea va fi capabilă s-o accepte.

— Cât timp mai avem? a întrebat Emma.

— Cei din City vor fi conştienți că ținem întrunirea de consiliu pentru a discuta licitația de preluare şi vor aştepta un răspuns la oferta lui Cunard diseară, la închiderea bursei. Piața se poate descurca în aproape orice caz, fie ea secetă, foamete, un rezultat neaşteptat al alegerilor, chiar şi o lovitură de stat, dar nu cu nehotărârile.

Emma şi-a deschis geanta, a scos o batistă şi a aruncat-o pe jos.

*

— Ce părere ai avut despre predică? a întrebat Harry.

— Foarte interesantă, a zis Emma. Dar reverendul Dodswell ştie să predice bine, a adăugat ea când ieşeau din curtea bisericii şi se întorceau la Manor House.

— Aş discuta ideile lui despre Toma Necredinciosul dacă aş şti că asculți măcar un cuvânt.

— Abordarea lui mi s-a părut interesantă, a protestat Emma.

— Nu, nu ți s-a părut. N-a pomenit nici măcar o dată de Toma Necredinciosul şi nu te mai deranja întrebându-te despre ce a predicat. Sper doar ca Domnul nostru să-ți înțeleagă preocupările cu posibila preluare.

Au mai mers câțiva metri în tăcere înainte ca Emma să spună:

— Nu preluarea mă îngrijorează.

— Dar ce? a întrebat Harry, surprins. Emma l-a luat de mână. E chiar aşa de rău? a mai întrebat el.

— Maple Leaf s-a întors la Bristol şi este andocat în şantier pentru demontare. S-a oprit. Activitatea de demolare va începe joi.

Au continuat să meargă o vreme înainte ca Harry să întrebe:

— Şi ce vrei să faci?

— Nu cred că am de ales, dacă n-avem de gând să ne petrecem tot restul vieților întrebându-ne...

— Şi ar putea răspunde în cele din urmă la întrebarea care ne-a urmărit toată viața. Aşa că de ce nu încerci să afli dacă este ceva în chila dublă a vasului, cât mai discret posibil.

— Munca ar putea începe imediat, a recunoscut Emma. Dar nu voiam să-i dăm drumul până ce nu primeam binecuvântarea ta.

*

Clive Bingham fusese încântat când Emma îl rugase să se alăture consiliului Şantierelor Navale Barrington's şi, cu toate că nu-i fusese uşor să-i ia locul tatălui său ca director, simțise că experiența şi expertiza lui în domeniul relațiilor publice erau benefice companiei care, din păcate, nu avusese până atunci un astfel de departament. Chiar şi aşa, nu se îndoia ce părere ar fi avut sir Walter Barrington despre un specialist PR alăturându-se consiliului, ca şi cum un vânzător ambulant ar fi fost invitat la cină.

Clive îşi conducea propria companie PR în City, unde avea unsprezece angajați experimentați în mai multe lupte de preluare din trecut. Dar a recunoscut în fața lui Seb că, în acest caz, începuse să aibă insomnie.

— De ce? Nu e nimic neobişnuit ca o companie deținută de o familie să fie preluată de alta. S-a întâmplat de mai multe ori recent.

— De acord, a zis Clive, dar, de data aceasta, e vorba de ceva personal. Mama ta a avut încredere ca eu să mă alătur consiliului după demisia tatălui meu şi, cinstit vorbind, nu e ca şi cum m-aş ocupa de relațiile cu presa pentru o nouă rută comercială spre Bahamas sau pentru cea mai nouă schemă de lealitate sau chiar de construcția unui al treilea vas de linie. Dacă nu procedez bine acum...

— Până acum tot ce ai făcut a fost perfect, a spus Seb, şi ultima ofertă a lui Cunard este aproape gata. O ştim şi o ştiu şi ei, deci ai fost cât se poate de profesionist.

— Eşti amabil, Seb, dar mă simt ca un alergător angajat în ultima linie dreaptă. Văd banda de finiş, dar mai e un obstacol de trecut.

— Şi îl vei depăşi cu stil.

Clive a ezitat un moment înainte de a vorbi iar.

— Nu sunt chiar convins că mama ta vrea cu adevărat să continuăm afacerea cu preluarea.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis Seb. Totuşi, există pentru ea o compensație de care s-ar fi putut să nu fi ținut seama.

— Adică?

— Este din ce în ce mai implicată în activitatea ei ca preşedinte al spitalului care, nu uita, angajează mai mulți oameni şi are un buget chiar mai mare decât Şantierele Barrington's şi pe care, mai important, nimeni nu-l poate prelua.

— Dar ce părere au Giles şi Grace? La urma-urmei, ei sunt acționarii majoritari.

— Au lăsat decizia finală în seama ei şi probabil de aceea ea m-a întrebat ce părere am eu. Şi i-am explicat clar că eu, de felul meu, sunt bancher, nu constructor de vapoare şi aş prefera să fiu preşedinte la Farthings Kaufman decât la Barrington's. Nu i-a fost uşor, dar a acceptat în cele din urmă că n-aş fi putut să le fac pe amândouă. Doar dacă aş fi avut un frate mai tânăr.

— Sau o soră, a zis Clive.

— Sst... sau o să-i dai idei lui Jessica.

— Are abia treisprezece ani.

— Nu cred că ar fi o problemă pentru ea.

— Cum se descurcă la noua şcoală?

— Profesorul ei de arte a recunoscut că ea a anunțat, înainte de a fi prea evident, că şcoala are un artist care este deja mai bun decât ea.

*

Când Emma s-a întors de pe şantierul demolatorilor târziu în acea luni seara, ştia că trebuie să-i spună lui Harry ce descoperiseră Frank Gibson şi echipa lui când demontaseră chila dublă a lui *Maple Leaf.*

— S-a dovedit că era exact ce ne-am temut noi mai mult că va fi, i-a zis ea, aşezându-se pe un scaun în fața lui Harry. Chiar mai rău.

— Mai rău? a repetat Harry.

Ea şi-a aplecat capul.

— Arthur a zgâriat un mesaj pe o parte a fundului dublu. A făcut o pauză, dar tot nu putea vorbi.

— Nu trebuie să-mi spui, a zis Harry, luând-o de mână.

— Ba da. Altfel vom trăi într-o minciună tot restul vieților noastre. A mai durat o vreme până ce a continuat. A scris: „Stan avea dreptate. Sir Hugo ştia că am fost prins aici”... Deci, tatăl meu l-a omorât pe tatăl tău, a mai adăugat ea, printre suspine.

După un timp, Harry i-a zis:

— Acesta este un lucru de care nu putem fi siguri şi poate, draga mea, este mai bine să nu...

— Eu nu mai vreau să ştiu. Dar bietul om ar trebui cel puțin îngropat creştineşte. Aşa s-ar fi aşteptat mama ta.

— O să discut discret cu vicarul.

— Cine va fi de față?

— Doar noi doi, dragă, a spus Harry fără să ezite. N-are rost ca Seb şi Jessie să suporte durerea pe care am suferit-o noi atâta vreme. Şi să ne rugăm ca acesta să fie sfârşitul.

Emma s-a uitat pieziş la soțul ei.

— E clar că n-ai auzit de savanții de la Cambridge care se ocupă de ceva numit ADN.

*

APROAPE AM AJUNS, SPUNE PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL COMPANIEI BARRINGTON’S

— La naiba, a zis Clive când a citit titlul editorialului din *Financial Times.* Cum de am fost atât de prost?

— Nu te mai bate singur, i-a zis Seb. Adevărul este că *noi* chiar aproape am ajuns.

— Asta o ştim amândoi, a spus Clive. Dar nu era nevoie să afle şi Cunard.

— Ştiau deja, a zis Seb, cu mult înainte de a vedea titlul. Cinstit vorbind, suntem norocoşi dacă smulgem mai mult de un procent din această afacere. Bănuiesc că ei au ajuns deja la limită.

— Totuşi, a spus Clive, mama ta nu va fi prea încântată şi cine ar putea s-o blameze?

— Va presupune că face parte din joc şi eu n-am de gând să-i spun altceva.

— Mulțumesc pentru susținere, Seb, o apreciez.

— Nu e mai mult decât mi-ai oferit tu mie când Sloane s-a numit singur preşedinte la Farthings şi m-a concediat a doua zi. Ai uitat că singura bancă a fost Kaufman care mi-a oferit un serviciu? Şi, oricum, mama ar putea chiar să fie încântată de titlu.

— Cum adică?

— Tot nu sunt convins că vrea cu adevărat ca preluarea să aibă loc.

*

— Asta va afecta preluarea? a întrebat Emma, după ce a citit articolul.

— S-ar putea să fim obligați să sacrificăm un punct, poate două, a spus Seb. Dar nu uita cuvintele înțelepte ale lui Cedric Hardcastle legate de preluări. Dacă termini cu mai mult decât ai sperat, în timp ce partea cealaltă crede că a obținut cel mai bun târg, atunci toți pleacă fericiți de la negocieri.

— Cum crezi că vor reacționa Giles şi Grace?

— Unchiul Giles îşi petrece majoritatea timpului alergând prin toată țara şi vizitând circumscripțiile marginale în speranța că laburiştii vor câştiga următoarele alegeri. Pentru că în cazul în care Margaret Thatcher devine următorul prim-ministru, nu-şi va recăpăta niciodată postul.

— Şi Grace?

— Nu cred că a citit vreodată FT în viața ei şi probabil că nu va şti ce să facă dacă-i vei da un cec pentru douăzeci de milioane de lire, ținând cont de faptul că salariul ei este cam de douăzeci de mii pe an.

— Va avea nevoie de ajutorul şi sfatul tău, Seb.

— Să fii sigură, mamă, că Farthings Kaufman va investi capitalul doamnei dr. Barrington foarte judicios, conştient că se va retrage în câțiva ani şi sperând să-i obțină un venit regulat şi un loc în care să stea.

— Poate veni să stea cu noi în Somerset, a spus Emma. Cabana veche a lui Maisie i se va potrivi de minune.

— E prea mândră pentru aşa ceva, a comentat Seb, şi o ştii, mamă. De fapt, chiar mi-a zis că îşi caută un loc în Cambridge, astfel încât să fie lângă prietenii ei.

— Dar, după terminarea preluării, va avea destui bani să-şi cumpere un castel.

— Eu pariez, a zis Seb, că ea îşi va alege o casă mică, cu o terasă, nu departe de colegiul ei.

— Eşti periculos de aproape de a deveni înțelept, a spus Emma, întrebându-se dacă ar trebui să-şi împărtăşească ultima problemă cu fiul ei.

4

— Şase luni, a spus Harry. Afurisitul ar fi trebuit să fie spânzurat, flagelat şi tăiat în bucăţi.

— Ce tot spui? a întrebat Emma calmă, turnându-şi a doua cană cu ceai.

— Vorbesc de ticălosul care a lovit o asistentă de la urgenţă şi apoi a atacat un doctor, dar a primit doar şase luni închisoare.

— Dr. Hands, a zis Emma. Deşi sunt de acord cu sentimentele tale, a fost vorba de împrejurări speciale.

— Cum ar fi? a întrebat Harry.

— Asistenta în cauză nu a dorit să depună mărturie când cazul a ajuns la tribunal.

— De ce nu? a întrebat Harry, lăsând ziarul jos.

— Mai multe dintre asistentele mele vin din străinătate şi nu doresc să apară în boxa martorilor de teamă că autorităţile ar putea descoperi că actele lor nu sunt întotdeauna, să spunem, în ordine.

— Ăsta nu-i un motiv să te faci că nu observi aşa ceva, a zis Harry.

— Nu prea avem de ales, dacă nu dorim ca NHS să se prăbuşească.

— Asta nu schimbă faptul că barbarul a lovit o asistentă – Harry s-a uitat iar la articol – într-o sâmbătă noaptea, când era evident beat.

— Sâmbătă noaptea este indiciul, a spus Emma, pe care William Warwick l-ar fi descoperit după ce ar fi discutat cu asistenta-şefă şi ar fi aflat de ce dă drumul la radio în fiecare sâmbătă după-masă, la ora cinci. Harry a ridicat o sprânceană. Ca să audă rezultatul meciurilor Bristol City sau Bristol Rovers, în funcţie de care dintre ele a jucat acasă în acea zi. Harry nu a întrerupt-o. Dacă ar fi câştigat, ar fi putut fi o seară liniştită la urgenţă şi recuperare. Dacă ar fi fost egal, ar fi fost suportabil. Dar dacă ar fi pierdut, ar fi fost

un coşmar, pentru că pur şi simplu nu avem suficient personal ca să se descurce.

— Doar din cauză că echipa a pierdut un meci de fotbal acasă?

— Da, pentru că poți fi sigur că fanii locali îşi vor îneca supărarea în băutură, apoi vor sfârşi cu o bătaie. Unii dintre ei, surpriză, surpriză, au apărut la urgență, unde au aşteptat patru ore înainte ca cineva să se uite la ei. Rezultatul? În camera de aşteptare izbucnesc şi mai multe bătăi şi, din când în când, o asistentă sau un doctor încearcă să intervină.

— Nu aveți agenți de pază care să se ocupe de asta?

— Mi-e teamă că nu suficienți. Iar spitalul nu are resurse să mai angajeze şi alții pentru că şaptezeci la sută din banii primiți anual sunt cheltuiți pe salarii, iar guvernul insistă să ne reducem fondurile, nu să le creştem. Aşa că poți fi sigur că vom avea exact aceeaşi problemă şi în următoarea sâmbătă seara, dacă Rovers vor fi învinşi de Cardiff City.

— Doamna Thatcher a avut idei pentru rezolvarea problemei?

— Bănuiesc că e de aceeaşi părere cu tine, dragă. Spânzurarea, flagelarea şi tocarea ar fi prea bune pentru ei. Dar nu cred că vei găsi această idee în următoarele manifeste ale Partidului Conservator.

*

Dr. Richards a ascultat pulsul pacientului său.

— 72 bpm, şi a mai bifat o casetă.

— Mai este ceva, sir Harry, a zis doctorul, punându-şi o mănuşă din latex. Vreau să vă verific prostata.

— Hm, a zis el după câteva clipe. S-ar putea să fie o umflătură aici. Ar trebui s-o urmărim. Puteți să vă îmbrăcați, sir Harry. În general, sunteți într-o formă destul de bună pentru un om aproape de şaizeci de ani. O vârstă la care cei mai mulți dintre noi se gândesc la pensionare.

— Eu nu, a spus Harry. Mai trebuie să termin un alt roman cu William Warwick înainte de a trece la următorul roman, care mi-ar putea lua câțiva ani. Deci trebuie să trăiesc cel puțin până la şaptezeci de ani. S-a înțeles, domnule doctor Richards?

— Deci şaizeci de ani şi încă zece. Nu mai mult decât anii acordați de Creator omului. Nu cred că va fi o problemă, a mai spus el, atâta timp cât faceți exerciții. A verificat dosarul pacientului. Când v-am văzut ultima oară, sir Harry, alergați şase kilometri de două ori pe săptămână. Mai faceți aşa şi acum?

— Da, dar mărturisesc că nu mă mai cronometrez.

— Încă vi le mai faceți între două şedințe de scriere de două ore?

— În fiecare dimineață, de cinci ori pe săptămână.

— Excelent. În acest caz, este mai mult decât reuşesc pacienți ai mei, mai tineri. Încă două întrebări. Cred că tot nu fumați?

— Deloc.

— Şi de câte ori beți într-o zi obişnuită?

— Un pahar cu vin la cină, dar nu la prânz. M-ar face să dorm după-masa.

— Atunci, cinstit vorbind, şaptezeci de ani ar putea să nu însemne mai nimic, atâta timp cât nu sunteți călcat de un autobuz.

— Nu prea există riscul acesta, pentru că autobuzul local vizitează satul nostru doar de două ori pe zi, în ciuda protestelor regulate ale Emmei către consiliul local.

Doctorul a zâmbit.

— Asta este preşedinta noastră! Dr. Richards a închis dosarul, s-a ridicat de la birou şi l-a însoțit pe Harry afară din camera de consultații.

— Ce mai face lady Clifton? a întrebat el în timp ce mergeau pe coridor.

Emma ura titlul de „lady” pentru că simțea că nu-l meritase şi insistase ca toți cei de la spital să-i spună doamnă Clifton sau doamnă preşedintă.

— Poate-mi spuneți dumneavoastră, i-a replicat Harry.

— Nu sunt doctorul ei, a zis Richards, dar vă pot spune că este cel mai bun preşedinte pe care l-am avut şi nu sunt sigur cine va avea curajul s-o înlocuiască după ce se va retrage, peste un an.

Harry a zâmbit. Ori de câte ori vizita Infirmeria Regală din Bristol, simțea respectul şi afecțiunea pe care personalul le avea pentru Emma.

— Dacă vom fi numiți spitalul anului pentru a doua oară, a mai spus dr. Richards, e sigur că va fi mulțumită ei.

În timp ce înaintau pe coridor, Harry a trecut de două asistente care erau în pauza de ceai. A observat că una dintre ele avea un ochi vânăt şi un obraz umflat pe care, cu tot machiajul puternic, nu reuşea să-l ascundă. Dr. Richards l-a condus pe Harry într-o rezervă goală în care se afla doar un pat şi două scaune.

— Scoateți-vă haina. Va veni o asistentă în curând.

— Mulțumesc, a zis Harry. De abia aştept să ne vedem peste un an.

— Când voi primi toate rezultatele de la laborator, vi le voi trimite. Nu pentru că mi-aş închipui că vor fi prea diferite de cele de anul trecut.

Harry şi-a scos haina, a atârnat-o pe speteaza unui scaun, şi-a scos pantofii şi s-a urcat în pat. S-a tolănit, a închis ochii şi a început să se gândească la următorul capitol din *William Warwick şi trucul cu trei cărți.* Cum ar fi putut suspectul să fie în două locuri în acelaşi timp? Ori era în pat cu nevasta ori conducea maşina spre Manchester. Care dintre ele? Doctorul lăsase uşa deschisă şi gândurile lui Harry au fost întrerupte când a auzit pe cineva spunând:

— ...„doctorul Hands”. Unde mai auzise numele acesta?

— Vrei să o anunți pe asistenta-şefă? a zis o a doua voce.

— Deci bătrânul cu mâini rătăcitoare va scăpa iar.

— Atâta timp cât e doar cuvântul lui împotriva cuvântului meu, nu are de ce se teme.

— Acum ce-a mai făcut?

Harry s-a ridicat, şi-a scos o agendă şi un creion din buzunarul hainei şi a ascultat atent conversaţia purtată pe coridor.

— Eram la spălătorie, la etajul trei, luând nişte cearşafuri curate, când a intrat cineva. După ce s-a închis uşa şi am auzit-o încuindu-se, mi-am dat seama că putea fi vorba de o singură persoană. M-am făcut că nu aud, am luat nişte cearşafuri şi am pornit direct spre uşă. Am încercat s-o descui, dar el m-a prins şi s-a lipit de mine. Era dezgustător. Mi-a venit să leşin. Nu e nevoie să mai ştie şi alţii, a zis el, e doar puţin amuzament. Am încercat să-i ard un cot în mijloc, dar el mă ţintuise de perete. Apoi m-a rotit şi a început să mă sărute.

— Şi tu ce-ai făcut?

— I-am muşcat limba. El a ţipat, mi-a zis căţea şi m-a plesnit peste faţă. Dar am avut destul timp atunci să descui uşa şi să scap.

— Ar trebui să-l reclami. Este timpul ca nemernicul să fie dat afară din spital.

— Nicio şansă. Când m-a văzut făcându-şi tura de dimineaţă prin saloane, m-a avertizat că-mi voi căuta alt serviciu dacă aş fi spus ceva şi a adăugat – vocea ei a devenit o şoaptă – că atunci când o femeie îşi deschide gura, e bună la un singur lucru.

— E bolnav, n-ar trebui să i se permită să scape aşa.

— Nu uita cât este de puternic. A făcut ca prietenul lui Mandy să fie concediat după ce i-a spus poliţiei că l-a văzut atacând-o, că de fapt el fusese cel care-o lovise. Aşa că ce şanse aş avea eu după o înghesuială în camera de spălat? Nu, m-am hotărât...

— Bună dimineaţa, sir Harry, a spus o asistentă intrând în cameră şi închizând uşa în spatele ei.

— Dr. Richards m-a rugat să vă iau sânge şi să-l trimit la laborator. Doar o verificare de rutină, aşa că vă rog să vă suflecați o mânecă.

*

— Presupun că doar unul dintre noi este calificat să devină preşedinte, a spus Giles, incapabil să-şi ascundă un zâmbet.

— Nu este de râs, a zis Emma. Am schițat deja în agendă toate subiectele care trebuie să fie discutate. Le-am dat lui Giles şi Grace câte un exemplar şi i-am lăsat să le consulte înainte de a vorbi din nou.

— Poate ar trebui să vă pun la curent înainte de a trece la prima problemă. Fratele şi sora ei au încuviințat. Consiliul a acceptat oferta finală a lui Cunard de trei lire şi patruzeci şi unu de penny pe acțiune şi preluarea se va termina pe douăzeci şi şase februarie.

— Cred că a fost o luptă grozavă, a zis Giles, părând cât se poate de înțelegător.

— Trebuie să recunosc că, în timp ce-mi strângeam lucrurile din birou, încă mă întrebam dacă am făcut ce trebuia. Şi m-am bucurat că nu mai era şi altcineva în cameră când am dat jos portretul bunicului, pentru că nu l-aş fi putut privi în ochi.

— Aş fi încântat să-l primesc pe Walter înapoi la Barrington Hall, a zis Giles. Poate să stea lângă bunica în bibliotecă.

— Da fapt, Giles, preşedintele de la Cunard a întrebat dacă poate să rămână în sala de consiliu cu toți ceilalți foşti preşedinți.

— Sunt impresionat, a spus Giles. Şi sunt chiar şi mai convins că ai luat decizia corectă despre modul în care ar trebui să-mi investesc o parte din bani, a adăugat el, fără să dea nicio explicație.

— Dar tu, Emma? a întrebat Grace, întorcându-se spre sora ei. La urma-urmei, şi tu ţi-ai câştigat dreptul la un loc în sala de consiliu.

— Bryan Organ a primit comanda să-mi facă portretul, a zis Emma. Va fi pus vizavi de cel al bunicului.

— Şi Jessica ce-a spus despre asta? a întrebat Giles.

— Ea l-a recomandat. Chiar a cerut să fie de faţă la şedinţele de pictură.

— Creşte atât de repede, a spus Grace.

— Este deja o tânără domnişoară, a spus Emma. Şi mă gândesc să-i cer sfatul şi în altă problemă, a mai adăugat ea, înainte de a reveni la agendă. După completarea documentelor şi semnarea lor, a avut loc o ceremonie de predare în sala de consiliu. După douăzeci şi patru de ore, numele de Şantierele Navale Barrington's care a atârnat atât de mândru deasupra porţii de intrare a fost înlocuit de Cunard.

— Ştiu că a trecut abia o lună, a zis Giles, dar Cunard şi-a respectat angajamentul luat faţă de personal, mai ales faţă de cei care sunt de mult cu noi?

— Complet, a spus Emma. Nimeni nu a fost concediat, cu toate că o parte dintre veterani au profitat de pachetul generos de pensionare. Seb a negociat pentru ei, oferindu-le şi o excursie gratuită cu *Buckingham* sau *Balmoral,* aşa că nu avem plângeri. Totuşi, trebuie să discutăm propria noastră poziţie şi încotro ne vom îndrepta în continuare. După cum ştiţi, ni s-a oferit o sumă de ajustare mai mare de douăzeci de milioane de lire de persoană, cu alternativa de a cumpăra acţiuni Cunard, variantă care are mai multe avantaje.

— Câte acţiuni oferă? a întrebat Grace.

— Şapte sute şi zece mii de persoană, care anul trecut au adus un dividend de 246.717 £. Deci v-aţi hotărât ce aveţi de gând să faceţi cu banii voştri?

— Eu m-am hotărât, a spus Giles. După ce i-am cerut sfatul lui Seb, m-am hotărât să iau jumătate în bani, pe care

Farthings Kaufman îi va investi pentru mine în consiliu şi cealaltă jumătate în acțiuni Cunard. De curând au avut o scădere, dar Seb mi-a spus că e normală după o preluare. Totuşi, m-a asigurat că societatea bine condusă a lui Cunard va continua să ofere dividende de trei sau patru la sută care vor creşte an după an cu aceeaşi sumă.

— Asta sună foarte conservator, a zis Emma, necăjindu-şi fratele.

— Cu „c” mic, a replicat Giles. Am mai fost de acord să sponsorizez un asistent în cercetare de la Societatea Fabiană.

— Ce gest îndrăzneț, a zis Grace fără să-şi ascundă sarcasmul.

— Tu ai făcut ceva mai radical? a răspuns Giles, întorcându-i sarcasmul.

— Sper că da, Oricum ceva mai amuzant.

Emma şi Giles s-au uitat fix la sora lor, ca doi studenți din clasă, aşteptând un răspuns.

— Am încasat deja cecul pentru întreaga sumă. Când i l-am dat preşedintelui băncii, am crezut că va leşina. A doua zi, Sebastian a venit în vizită la Cambridge şi, la sfatul lui, am pus un milion deoparte pentru a acoperi orice problemă fiscală şi alte zece milioane le-am pus într-un cont de investiții la Farthings Kaufman, pentru a fi împărțit între mai multe companii vechi, cu reputație – după cum a spus el. Am mai lăsat un milion în depozit la Midland care va fi mai mult decât suficient să-mi cumpăr o căsuță lângă Cambridge şi un venit lunar garantat de aproximativ 30.000 £. Mult mai mult decât am câştigat în toți anii în care am fost profesor la colegiu.

— Şi celelalte patru milioane?

— Am donat un milion fondului de restaurare al colegiului Newnham, altă jumătate colegiului Fitzwilliam şi altă jumătate pentru a fi împărțită la o duzină sau cam aşa ceva de activități caritabile care m-au interesat tot timpul, dar cărora nu am putut să le ofer mai mult de câtva sute de lire în trecut.

— Mă faci să mă simt vinovat, a zis Giles.

— Sper că da, Giles. Dar eu am intrat în Partidul Laburist mult înaintea ta.

— Şi tot mai rămân două milioane, a spus Emma.

— Ştiu că nu-mi stă în fire, dar am fost la cumpărături cu Jessica.

— Dumnezeule, pe ce i-o fi cheltuit? a întrebat Emma. Pe diamante şi poşete?

— Sigur că nu, a spus Grace, supărată. Un Monet, un Manet, două Picasso, un Pissarro şi un Lucian Freud,despre care m-a asigurat că va fi noul mare pictor şi un tablou numit *Un papă țipând* şi pe care nu aş vrea să-l aud ținând o predică. Şi o schiță a lui Henry Moore numită *Regele şi regina,* pe care o admir de mult, precum şi o Barbara Hepworth şi un Leon Underwood. Am refuzat să cumpăr un Eric Gill după ce mi s-a spus că se culca împreună cu fiicele lui. N-a părut s-o deranjeze pe Jessica – nu-i poți nega talentul, îmi amintea ea întruna – dar am pus piciorul în prag. Ultima mea achiziție a fost desenul copertei unei înregistrări Beatles de Peter Blake, pe care i l-am dat lui Jessica ca o recompensă pentru cunoştințele şi expertiza ei. A ştiut exact în care galerii să intrăm şi s-a târguit cu vânzătorii ca un negustoraş din East End. N-am fost sigură dacă era cazul să fiu mândră sau să-mi fie ruşine de ea. Şi, trebuie să mărturisesc, până acum nu mi-am dat seama ce amuzant este să cheltuieşti bani.

Emma şi Giles au început să râdă.

— Ne-ai făcut pe amândoi de râs, a zis Emma. De abia aştept să văd colecția. Dar unde o vei pune?

— Cred că am găsit o casă ideală în Trumpington cu suficient spațiu pe pereți pentru toate picturile şi o grădină destul de mare pentru ca statuetele să fie bine expuse. Aşa că, în viitor, va fi rândul meu să vă invit în weekend. Nu am încheiat încă târgul, dar l-am asmuțit pe Sebastian asupra bieților agenți imobiliari şi l-am lăsat să stabilească prețul. Cu toate că nu pot crede că se va descurca mai bine decât

Jessica – ea este convinsă că galeria mea de artă va fi o investiție mult mai profitabilă decât stocurile şi acțiunile, ceea ce mi-a amintit de tatăl ei care e tufă în domeniul ăsta. A încercat să-i explice diferența dintre „apreciabil” şi „apreciat”, dar n-a reuşit.

— Bravo, a zis Emma. Sper doar că mai există vreun Monet şi pentru mine, pentru că şi eu aş vrea să-i cer sfatul, cu toate că, cinstit vorbind, nu m-am decis încă ce să fac cu averea. Am avut trei întâlniri cu Hakim Bishara şi Seb, dar tot nu m-am putut hotărî. După ce am pierdut o funcție de preşedinte, m-am concentrat asupra noului pachet de reforme NHS ale guvernului şi asupra consecințelor sale pentru Infirmeria Regală.

— Astea nu vor vedea niciodată lumina zilei dacă Margaret Thatcher câştigă alegerile, a spus Giles.

— Aşa este, a spus Emma. Dar este responsabilitatea mea să-mi pregătesc colegii din consiliu pentru consecințe dacă laburiştii vor reveni la putere. Nu intenționez să-mi las succesorul sau succesoarea, oricine ar fi, să meargă pe ghicite. A făcut o pauză, apoi a întrebat: Mai sunt şi alte probleme?

De sub masă, Giles a scos nişte machete superbe ale navelor *Buckingham* şi *Balmoral,* împreună cu o sticlă de şampanie.

— Draga mea Emma, a zis el, Grace şi cu mine îți vom fi recunoscători pe veci. Fără conducerea, dedicația şi implicarea ta, nu ne-am afla în poziția privilegiată în care suntem acum. Îți suntem, pentru totdeauna, recunoscători.

Trei pahare, utilizate de obicei pentru apă, au fost umplute cu şampanie de Giles, dar Emma nu-şi putea lua ochii de pe cele două machete.

— Vă mulțumesc, a zis când toți şi-au ridicat paharele. Dar vă mărturisesc că am savurat fiecare moment şi îmi lipseşte deja funcția de preşedinte. Mai am o surpriză pentru voi. Cunard m-a rugat să mă alătur consiliului, aşa că şi eu

aş vrea să țin un toast. S-a ridicat de la locul ei, cu paharul ținut sus.

— Pentru Joshua Barrington, care a fondat Şantierele Navale Barrington în 1839 şi a obținut un profit de treizeci şi trei de lire, patru şilingi şi doi penny în primul său an ca preşedinte, dar le-a promis acționarilor că vor obține mai mult.

Giles şi Grace şi-au ridicat paharele.

— Pentru Joshua Barrington.

— Poate a venit momentul să celebrăm naşterea noului meu nepot, Jake, a zis Giles, care va fi într-o zi următorul preşedinte al unei bănci Farthings, din câte speră Seb.

— Ar fi prea mult să sperăm că Jake va face un lucru mai important decât să fie bancher? a zis Grace.

5

— Cât de bună a fost sursa dumneavoastră?

— Impecabilă. Şi a scris tot ce a auzit, cuvânt cu cuvânt.

— Ei bine, nu pot pretinde, doamnă preşedintă, a zis asistenta-şefă, că nu am auzit zvonuri de acest fel până acum, dar nimic concret. Singura asistentă care a depus o plângere până acum şi-a dat demisia după o săptămână.

— Ce opţiuni avem? a întrebat Emma.

— Ştiţi ceva despre asistentă, în afara discuţiei care a fost auzită?

— Vă pot spune că presupusul atac a avut loc în spălătoria de la etajul trei.

— Asta ar putea reduce cazul la o jumătate de duzină de asistente.

— Şi că a fost de gardă cu dr. Hands mai devreme în acea dimineaţă.

— Şi asta când a fost?

— Ieri.

— Atunci rămânem cu cel mult două sau trei asistente.

— Şi că era din India de Vest.

— Ah, a spus asistenta-şefă. M-am întrebat de ce Beverly avea un ochi vânăt şi acum ştiu. Dar ar trebui să depună o plângere oficială pentru ca să deschidem o anchetă de moravuri.

— Şi cât va dura?

— De la şase la nouă luni şi chiar şi aşa, cum nu au fost martori, nu v-aş da prea multe şanse.

— Deci ne-am întors de unde am plecat şi dr. Hands îşi va continua amuzamentele în timp ce noi nu putem face nimic.

— Mi-e teamă că da, doamnă preşedintă, doar dacă...

*

— Vă felicit pentru preluarea cu succes a companiei, a spus Margaret Thatcher când Emma i-a răspuns la telefon, cu toate că nu-mi imaginez că v-a fost uşor.

— Am fost sfâşiată, a recunoscut Emma. Dar consiliul, familia mea şi consilierii profesionali au fost de acord cu toții să accept oferta lui Cunard.

— Şi cum vă umpleți timpul, acum că nu mai sunteți preşedintă la Barrington's?

— Mai am câteva luni până voi preda funcția de la Infirmeria Regală, dar după votul de aseară de lipsă de încredere în guvern, se pare că-mi voi petrece majoritatea timpului alergând prin vest şi asigurându-mă că veți ajunge în Downing Street.

— Aş prefera să alergați prin toată țara în acelaşi scop, a spus doamna Thatcher.

— Nu sunt sigură că înțeleg.

— Dacă veți da drumul la televizor, veți vedea cum prim-ministrul este condus în palatul Buckingham pentru o întâlnire cu regina. Domnul Callaghan îi va cere permisiunea să dizolve parlamentul astfel încât să poată solicita alegeri anticipate.

— S-a fixat o dată?

— Joi, pe trei mai. Şi aş vrea să-l înfruntați pe fratele dumneavoastră.

— La ce vă gândiți?

— După cum ştiți probabil, el se ocupă din nou de campania pentru voturile mărginaşe ale laburiştilor. Aceste cincizeci sau şaizeci de circumscripții vor determina din nou rezultatul alegerilor. Cred că dumneavoastră sunteți persoana ideală pentru a face acelaşi lucru pentru Partidul Conservator.

— Dar Giles are o vastă experiență în campaniile electorale. Este un politician cu experiență...

— ...şi nimeni nu-l cunoaşte mai bine decât dumneavoastră.

— Cred că există o duzină de oameni sau mai mulți care sunt mai bine calificați să-şi asume această responsabilitate.

— Sunteți prima mea alegere. Şi am impresia că fratele dumneavoastră nu va fi încântat când va afla cu cine se înfruntă. A urmat o tăcere lungă, după care doamna Thatcher a continuat. Veniți la Londra să vă întâlniți cu preşedintele partidului, Peter Thorneycroft. A aranjat deja totul, deci acum am nevoie doar de un coordonator care să insufle frica de Dumnezeu în preşedinții locali din acele circumscripții marginale.

De data aceasta, Emma nu a mai ezitat.

— Când încep?

— Mâine-dimineață, la ora zece, în Biroul central, a replicat şefa opoziției.

*

— Ați dorit să mă vedeți, doamnă preşedinte.

— Da, şi voi trece direct la subiect, a spus Emma chiar înainte ca Hands să se aşeze. Am primit mai multe reclamații de la asistente referitoare la comportamentul dumneavoastră lipsit de etică.

— Mai multe? a zis Hands, aşezându-se pe scaun şi părând relaxat.

— În ultimul an, asistenta-şefă a strâns dovezi şi mi-a cerut să încep o anchetă oficială.

— Sunteți invitata mea, a zis Hands. Veți descoperi că nimic nu se lipeşte, iar eu voi fi exonerat.

— Nimic nu se lipeşte? O alegere nefericită a cuvintelor, domnule Hands, doar dacă, desigur…

— Dacă mai spuneți un singur cuvânt, lady Clifton, le voi cere avocaților mei să emită un mandat pentru calomnie.

— Mă îndoiesc. Ca şi dumneavoastră, m-am asigurat că nu avem martori şi cu toate că accept că ați putea fi exonerat de acuzații, intenționez să mă asigur că reputația

dumneavoastră va ajunge o zdreanță şi nu veți mai găsi niciodată o slujbă în această țară. Deci vă sugerez...

— Mă amenințați cumva? Pentru că dacă o faceți, reputația dumneavoastră va fi distrusă, după ce ancheta se va dovedi o pierdere de timp şi de bani – chiar când BRI a redus iar, în acest an, fondurile pentru spital.

— Da, m-am gândit la asta, a spus Emma. În trecut, puterea dumneavoastră a constat în cuvântul dumneavoastră contra celui al unei tinere asistente. Dar de data aceasta nu veți avea de-a face cu o tânără speriată, ci chiar cu preşedintele spitalului. Şi da, sunt gata să-mi risc reputația contra celei a dumneavoastră.

— Blufați, a zis Hands. Mai aveți mai puțin de un an până la pensionare şi chiar nu vreți să fiți ținută minte doar pentru asta.

— Greşiți din nou, dr. Hands. Când se va da în vileag ceea ce sunteți, presupun că ceilalți doctori şi cele şaisprezece asistente care au depus reclamații scrise – Emma a bătut într-un dosar gros aflat pe birou în fața ei – vor fi recunoscători pentru intervenția mea, iar dumneavoastră vă va fi dificil să vă angajați chiar şi într-un stat african de care nu a auzit nimeni.

De data aceasta, Hands a ezitat înainte de a vorbi.

— Îmi asum riscul. Cred că nu aveți dovezi suficiente pentru a deschide o anchetă.

Emma s-a aplecat în față, a format un număr din exterior şi a trecut telefonul pe amplificator. După un moment, amândoi au auzit cuvântul:

— Editorul la telefon.

— Bună dimineața, Reg. Sunt Emma Clifton.

— Pe care dintre reporterii mei vrei să-i omori în dimineața asta, Emma?

— De data asta, nu pe unul dintre reporterii tăi, ci pe unul dintre doctorii mei.

— Spune-mi mai multe.

— Tocmai încep să investighez comportarea unui doctor de la spital şi m-am gândit că ai vrea să auzi şi tu înainte ca ziarele naționale să înhațe ştirea.

— Frumos din partea ta, Emma. Hands a început să-i facă semne frenetice cu mâna. Dar dacă povestea va apărea în ediția de seară, ar trebui să trimit un reporter imediat la spital.

— Am o întâlnire la unsprezece, a zis Emma, uitându-se în agendă, dar te sun eu peste câteva clipe dacă pot s-o mut.

Când Emma a închis telefonul, a observat picături de sudoare pe fruntea lui Hands.

— Dacă-mi anulez întâlnirea cu reporterul de la *Bristol Evening News,* a zis ea, bătând iar în dosar, vă aştept să dispăreți din acest spital până la amiază. Dacă nu, vă recomand să luați ediția de seară a ziarului, în care veți descoperi exact ce părere am despre doctorii de felul dumneavoastră. Să stați lângă telefon, pentru că sunt sigură că vor dori să audă şi părerea dumneavoastră.

Hands s-a ridicat nesigur de la locul lui şi a ieşit din cameră fără să mai spună nimic. După ce s-a închis uşa, Emma a ridicat telefonul şi a format iar numărul la care promisese să sune mai târziu.

— Mulțumesc, a zis ea, când i s-a răspuns.

— Mi-a făcut plăcere, a răspuns Harry. Când vii acasă la cină?

*

— Dacă ai de gând să rămâi următoarea lună în Londra, a spus Harry, după ce-a auzit veştile de la Emma, unde intenționezi să stai?

— Cu Giles. Aşa voi putea supraveghea fiecare mişcare a lui.

— Şi el pe a ta. Dar nu-l văd fiind de acord cu un aranjament atât de comod.

— Nu prea va avea de ales, a zis Emma. Se vede că ai uitat că sunt proprietarul casei numărul douăzeci şi trei din Smith Square. Deci, în cazul în care cineva îşi va căuta un loc temporar de şedere, acela va fi Giles, nu eu.

GILES BARRINGTON
1979–1981

6

— Vrei să auzi veştile rele? a spus Giles, intrând în biroul lui Griff Haskins şi trântindu-se pe scaun, în fața unui om care-şi aprindea a patra țigară din dimineața aceea.

— Tonny Benn a fost găsit beat într-un bordel?

— Mai rău. Sora mea conduce campania pentru circumscripțiile marginale.

Agentul laburist veteran s-a prăbuşit în scaun şi n-a mai zis nimic o vreme.

— Un oponent formidabil, a zis el în cele din urmă. Şi când te gândeşti că eu am învățat-o tot ce ştie. Şi nu numai să lupte pentru circumscripțiile de margine.

— Şi e din ce în ce mai rău. Va sta cu mine în Smith Square pe toată durata campaniei.

— Atunci arunc-o în stradă, a zis Griff, părând serios.

— Nu pot. Ea este de fapt proprietara casei. Eu sunt chiriaşul.

Asta l-a adus la tăcere un timp pe Griff, dar şi-a revenit repede.

— Atunci va trebui să profităm de această situație. În cazul în care Karin poate afla de dimineață cu ce se va ocupa în ziua respectivă, vom fi întotdeauna cu o mişcare înainte.

— Drăguță idee, a spus Giles, doar că nu sunt sigur de partea cui este soția mea.

— Atunci arunc-o în stradă.

— Nu cred că aşa voi obține votul femeilor.

— Deci va trebui să ne bazăm pe Markham. Roagă-l să-i asculte telefoanele şi să-i deschidă poşta, dacă este cazul.

— Markham votează cu conservatorii, ca întotdeauna.

— Dar nu există nimeni în casa ta care să susțină Partidul Laburist?

— Silvina, menajera. Dar nu vorbeşte prea bine în engleză şi nu sunt sigur că are drept de vot.

— Atunci va trebui să-ți ții ochii şi urechile deschise pentru că vreau să ştiu ce pune sora ta la cale în fiecare

minut ai fiecărei zile. În ce circumscripţii are intenţia să meargă, care conservatori vor vizita acele circumscripţii şi orice mai poţi afla.

— Şi ea va fi încântată să afle ce pun eu la cale, a zis Giles.

— Atunci trebuie să-i dăm informaţii eronate.

— Îşi va da seama de a doua zi.

— Posibil, dar nu uita, tu ai mai multă experienţă decât ea când e vorba de luptele electorale. Ea învaţă încă şi se bazează mult pe adversarul meu.

— Îl cunoşti?

— John Lacy, a zis Griff. Îl cunosc mai bine decât pe propriul meu frate. Am jucat rolul lui Cain pentru Abel al lui timp de treizeci de ani. Şi-a stins un chiştoc înainte de a-şi aprinde altă ţigară. Prima oară m-am întâlnit cu Lacy în 1945, Attlee contra Churchill şi, ca un rottweiller, de atunci îşi linge rănile.

— Atunci să-l folosim pe Clem Attlee ca pe o sursă de inspiraţie şi să procedăm cum a procedat el cu Churchill.

— Aceasta este probabil ultima alegere la care mai participă, a zis Griff, de parcă ar fi vorbit singur.

— Şi a noastră, a spus Giles, dacă vom pierde.

*

— Dacă locuiţi în aceeaşi casă cu fratele dumneavoastră, a spus Lacy, ar trebui să profităm.

Emma s-a uitat peste birou la şeful ei de personal şi a simţit că-şi va da seama repede cum îi merge mintea. Lacy avea probabil un metru nouăzeci şi unu şi, cu toate că nu făcuse niciun alt sport decât hăituitul laburiştilor, nu avea niciun gram de grăsime în plus pe el. Un om care considera că somnul este un lux pe care nu şi-l putea permite, care nu credea în pauzele de masă, care nu băuse şi nici nu fumase vreodată şi care pleca de la partid doar în dimineţile de sâmbătă să adore singura fiinţă pe care o considera

superioară liderului său. Părul lui grizonant şi rărit îl făcea să pară mai vârstnic decât era şi ochii lui albaştri, pătrunzători, nu te scăpau niciodată din vedere.

— La ce te gândeşti? l-a întrebat Emma.

— În momentul în care fratele dumneavoastră pleacă dimineața de acasă, trebui să ştiu în care circumscripții intenționează să meargă şi ce lideri ai politicienilor laburişti îl vor însoți, astfel încât oamenii noştri să-i poată aştepta de îndată ce coboară din tren.

— Este cam incorect, nu?

— Puteți fi sigură, lady Clifton...

— Emma.

— Emma. Nu încercăm să câştigăm un concurs de gătit la sărbătoarea locală, ci alegerile generale. Miza este foarte mare. Trebuie să consideri orice socialist un inamic pentru că aşa este la război. Este treaba ta să te asiguri că peste patru săptămâni, niciunul dintre ei nu va rămâne în picioare – şi asta-l include şi pe fratele tău.

— Îmi va lua puțin timp să mă obişnuiesc cu ideea.

— Ai douăzeci şi patru de ore. Şi nu uita, fratele tău este cel mai bun şi Griff Hoskins cel mai rău, ceea ce-i face o combinație formidabilă.

— Deci de unde încep?

Lacy s-a ridicat de la birou şi s-a dus spre o hartă mare, prinsă de perete.

— Sunt şaizeci şi două de locuri marginale pe care trebuie să le câştigăm dacă vrem să avem şansa să formăm guvernul următor, a zis el, înainte ca Emma să se apropie de el. Fiecare dintre ele necesită doar o schimbare de patru la sută sau mai mică pentru a trece de la un partid la altul. Dacă ambele partide majoritare sfârşesc cu treizeci şi unu dintre aceste locuri – a bătut în hartă – vom ajunge la un parlament fără majoritate. Dacă unul dintre ele va câştiga zece locuri, vor avea o majoritate de douăzeci în Cameră. Atât de importantă este misiunea noastră.

— Şi celelalte şase sute de locuri?

— Majoritatea vor fi decise mult înainte de deschiderea urnei. Pe noi ne interesează doar locurile pentru care voturile se numără, nu se ponderează. Vor apărea desigur una sau două surprize, ca întotdeauna, dar nu avem timp să încercăm să aflăm care vor fi acestea. Treaba noastră este să ne concentrăm pe cele şaizeci şi două de marginale şi să ne asigurăm că fiecare trimite un membru conservator în parlament.

Emma s-a uitat mai atentă la lista lungă de locuri începând cu ultimul, Basildon, majoritatea laburistă de 22, pentru schimbare era necesară o modificare de doar 0,1 la sută.

— Dacă nu-l putem câştiga pe acesta, a zis Lacy, va trebui să mai suportăm încă cinci ani un guvern laburist. Degetul lui a coborât în josul hărții. Gravesend, care necesită doar 4,1 la sută pentru schimbare. Dacă aceasta devine modificarea uniformă în țară, va garanta conservatorilor o majoritate de treizeci.

— Ce sunt aceste şapte pătrățele de-a lungul fiecărei circumscripții?

— Avem nevoie ca fiecare să fie bifat înainte de ziua alegerilor.

Emma a analizat titlurile: candidat, modificare necesară, agent, preşedinte, conductori, circumscripție adoptată, AOP.

— Trei locuri nici măcar nu au un candidat, a zis Emma, privind suspicioasă lista.

— Vor trebui să aibă până la sfârşitul săptămânii, altfel vor putea apărea cu un membru laburist neopozabil şi nu putem lăsa să se întâmple asta.

— Dar dacă nu putem găsi un candidat adecvat atât de repede?

— Vom găsi pe cineva, a spus Lacy, chiar dacă este idiotul satului şi sunt deja câțiva gata să treacă de partea noastră a Camerei, unii dintre ei în poziții sigure.

Emma a râs şi ochii ei s-au îndreptat către „Circumscripția adoptată”.

— Un loc sigur va adopta o circumscripție marginală alăturată, i-a explicat Lacy, oferindu-i asistența unui agent prin experiență, propagandă electorală, chiar şi bani, dacă este nevoie. Avem fonduri de rezervă suficiente pentru a oferi oricărui loc marginal zece mii de lire într-o clipă.

— Da, mi-am dat seama de asta la ultimele alegeri când lucram în Vest, a zis Emma. Dar mi-am dat seama că unele circumscripții sunt mai cooperante decât celelalte.

— Da, îți vei da seama că aceeaşi situație apare în toată țara. Preşedinții locali care cred că ştiu cum se conduce o campanie mai bine ca noi, trezorieri care mai curând ar pierde alegerile decât să se despartă de un bănuț din contul lor curent. Membri ai parlamentului care pretind că şi-ar pierde locurile chiar când au o majoritate de douăzeci de mii. Ori de câte ori ne întâlnim cu soiul acesta de probleme, tu trebuie să fii cea care să apeleze la preşedintele circumscripției şi să le rezolve. Şi nu doar pentru că nu vor ține seama de un agent, oricât de senior ar fi, ci mai ales pentru că ei ştiu că Mama te ascultă pe tine.

— Mama?

— Îmi pare rău, a spus Lacy. Este prescurtarea folosită de agenți pentru lider. Emma a zâmbit.

— Şi OAP[1]? a întrebat ea, punându-şi degetul pe rândul de jos.

— Nu e vorba de pensionari de vârstă înaintată, a spus Lacy, deşi s-ar putea ca ei să decidă cine va câştiga alegerile deoarece, presupunând că se pot mişca, este cel mai probabil că ei vor fi cei care vor vota. Şi chiar dacă nu pot merge, le vom da o maşină şi un şofer care să-i ducă la cel mai apropiat loc de votare. Când eram un agent tânăr, chiar am dus pe cineva la vot cu targa. Abia când l-am adus înapoi acasă mi-a spus că a votat cu laburiştii.

Emma a încercat să nu râdă.

— Nu, a continuat Lacy, este vorba de OAP, care înseamnă Oricare Alte Probleme, din care vor apărea multe în fiecare zi.

---

[1] OAP – în engleză „Old Age Pensioners”.

Dar voi încerca să mă asigur că vei avea de-a face doar cu cele mai dificile, pentru că majoritatea timpului vei fi pe drum, în timp ce eu voi rămâne aici, la bază.

— Mai există şi alte veşti bune? a întrebat Emma, în timp ce studia harta.

— Da. Poți să fii sigură că opoziția are de înfruntat exact aceleaşi probleme ca noi şi să fii mulțumită că nu avem o cutie cu titlul „Sindicate”. Lacy s-a întors către şefa lui. Mi s-a spus că eşti obişnuită cu metodele lui Griff Haskins, mâna dreaptă a fratelui tău. Îl cunosc bine de multă vreme, dar nu-l ştiu de fapt deloc, astfel încât cum este să lucrezi cu el?

— Este nemilos. Nu crede că s-ar putea acorda cuiva prezumția de nevinovăție, munceşte la nesfârşit şi consideră că toți conservatorii sunt copiii diavolului.

— Dar ştim amândoi că are o mare slăbiciune.

— E adevărat, a spus Emma, dar nu bea niciodată în timpul unei campanii. De fapt, nu se atinge de o picătură până ce ultimul vot a fost dat de ultima circumscripție când, fie că au câştigat, fie că nu, se face turtă.

*

— Văd că ultimul sondaj de opinie le dă laburiştilor doi la sută în plus, a zis Karin, ridicându-şi privirea de pe ziar.

— Fără politică la micul dejun, te rog, a spus Giles. Şi mai ales nu şi când Emma este în cameră.

Karin i-a zâmbit cumnatei sale.

— Ai observat că apare şi fosta ta soție în ziar? l-a întrebat Emma.

— Acum ce-a mai făcut?

— Se pare că lady Virginia îl va retrage pe Hon. Freddie de la şcoala maternală particulară din Scoția. William Hickey dă de înțeles că a rămas iar fără bani.

— Nu mi-am imaginat vreodată că ai citi *Express,* a spus Giles.

— Şaptezeci şi trei la sută dintre cititori o susțin pe Margaret Thatcher, a spus Emma, şi de aceea nu-mi pierd timpul cu *Mirror.*

Când a sunat telefonul, Giles a plecat imediat de la masă şi, ignorând telefonul de pe gheridon, s-a retras pe coridor, închizând uşa în spatele lui.

— Unde pleacă azi? a şoptit Emma.

— Aş zice că în cinci, a zis Karin, cu toate că vreau să-ți spun că şoferul îl duce la Paddington.

— Reading 3,7 la sută, Bath 2,0 la sută, Bristol 1,6 la sută, Exeter 2,7 la sută şi Truro...

— Nu poate fi vorba şi de Truro, a comentat Karin. Are o întâlnire la Camera de Transporturi la ora opt în seara asta, aşa că nu s-ar putea întoarce la timp. S-a oprit când Markham a intrat în cameră, aducând cafea proaspătă.

— Cu cine vorbeşte fratele meu la telefon? a întrebat, aparent nepăsătoare, Emma.

— Cu domnul Denis Headley.

— Ah, da şi merg la...

— Reading, my lady, a spus valetul, turnându-i Emmei o cană de cafea.

— Ai fi fost un spion bun, a spus Emma.

— Mulțumesc, my lady, a spus Markham, înainte de a strânge farfuriile şi a părăsi camera.

— De unde ştii că nu este chiar spion? a şoptit Karin.

7

Dacă cineva i-ar fi cerut Emmei să spună ce se întâmplase în următoarele douăzeci şi opt de zile, ea le-ar fi descris ca pe o perioadă neclară şi lungă. Zilele începeau cu ea sărind într-o maşină la ora şase dimineața în fiecare zi şi continuând fără pauză până ce adormea, de obicei într-un vagon gol sau în locul din spate dintr-un avion, pe la ora unu, în dimineața următoare.

Giles urmărea acelaşi program: aceleaşi mijloace de transport, aceleaşi ore, alte circumscripții. În loc să se spioneze întruna unul pe altul, drumurile lor se încrucişau rareori.

Sondajele prezentau continuu Partidul Laburist cu două puncte în avans, iar John Lacy a avertizat-o pe Emma că, în ultima săptămână dinaintea alegerilor, electoratul tindea să se îndrepte către guvernul existent. Emma nu a simțit asta în timp ce discuta cu oamenii, pe străzile principale, dar s-a gândit dacă nu cumva votanții erau doar politicoşi când îi zăreau rozeta albastră şi îi întreba cu cine vor vota. Ori de câte ori doamna Thatcher era întrebată despre sondaje în timp ce umbla prin țară, ea răspundea întotdeauna:

— Sondajele de paie sunt pentru oamenii din paie. Doar oamenii adevărați vor vota pe trei mai.

Cu toate că ea şi doamna Thatcher au discutat o singură dată în timpul campaniei, Emma a ajuns la concluzia că liderul partidului ei era fie o actriță foarte bună, fie credea cu adevărat că Partidul Conservator va câştiga.

— Există doi factori pe care sondajele nu pot să-l ia în considerație, i-a spus Emmei. Câți oameni doresc să recunoască că vor vota o femeie ca prim-ministru şi cât de multe soții nu le spun soților că-i vor vota pe conservatori pentru prima oară.

*

Atât Giles cât şi Emma erau în Bristol în ultima zi a campaniei şi, când a bătut de zece şi ultimul vot a fost dat, niciunul nu avea încredere suficientă ca să prevadă rezultatul final. S-au întors amândoi la Londra cu trenul, dar nu în acelaşi vagon.

John Lacy îi spusese Emmei că ierarhia ambelor partide se va reuni la cartierele lor generale – Biroul Central al Conservatorilor şi Camera de Transport a Laburiştilor, cu santinele politice aflate în toate colțurile Smith Square – unde vor aştepta rezultatele.

— Pe la ora două a.m., a anunțat-o Lacy, tendința va fi clară şi probabil vom şti cine va forma următorul guvern. Pe la patru a.m., luminile vor străluci într-o clădire şi sărbătorirea va continua până dimineața.

— Şi în cealaltă clădire? a spus Emma.

— Luminile vor începe să se stingă pe la trei, iar învinşii îşi vor croi drum spre casă şi se vor decide cine trebuie blamat în timp ce se vor pregăti să lupte în opoziție.

— Care crezi că va fi rezultatul? îl întrebase Emma pe agentul-şef în ajunul sondajului.

— Predicțiile sunt pentru hoți şi agenți de pariuri, îi răspunse Lacy. Dar, oricare va fi rezultatul, a mai zis el, a fost o onoare să lucrez cu Boadicea din Bristol.

Când trenul a ajuns în Paddington, Emma a coborât repede şi a luat primul taxi disponibil. Când s-a întors în Smith Square, a fost uşurată văzând că Giles încă nu apăruse, dar Harry o aştepta. A făcut repede un duş şi şi-a schimbat hainele după care amândoi s-au îndreptat spre cealaltă parte a piațetei.

A fost surprinsă văzând câți oameni au recunoscut-o. Unii chiar au aplaudat-o când a trecut pe lângă ei, în timp ce alții au privit-o tăcuți şi posomorâți. Apoi s-au auzit urale şi Emma s-a întors şi l-a văzut pe fratele ei coborând dintr-o maşină şi făcându-le cu mâna suporterilor partidului său înainte de a intra în Camera de Transport.

Emma a reintrat într-o clădire care-i devenise mult prea familiară în ultima lună şi a fost întâmpinată de mai mulți membri importanți ai partidului cu care se mai întâlnise în timpul campaniei. Oamenii stăteau în jurul televizoarelor în fiecare cameră pentru că susținătorii, angajații şi personalul Biroului Central aşteptau primele rezultate. Nu se vedea niciun politician. Toți se întorseseră în circumscripțiile lor, aşteptând să afle dacă mai erau încă membri ai parlamentului.

Prima centralizare a fost anunțată la 1:23 a.m., cu o deplasare de 1,9 la sută în favoarea conservatorilor. S-au auzit doar urale slabe pentru că toți ştiau că aceasta însemna un parlament fără majoritate, cu John Callaghan reîntorcându-se la palat pentru a fi întrebat dacă poate forma un guvern.

La 1:43 a.m., uralele au devenit mai puternice când conservatorii au câştigat în Basildon, ceea ce, pe harta Emmei, însemna o majoritate conservatoare de aproximativ 30. După aceea, rezultatele au început să curgă iute, inclusiv o renumărare în Bristol.

Până ce doamna Thatcher a revenit din circumscripția ei, Finchley, puțin după trei a.m., luminile se stingeau deja în Camera de Transport. Când a intrat în Biroul Central, îndoielnicii erau deja susținători înfocați, iar susținătorii mai vechi abia aşteptau să i se alăture primei sale administrații.

Şefa opoziției s-a oprit la jumătatea scărilor şi a ținut un scurt discurs de mulțumire. Emma a fost emoționată de faptul că numele ei a fost pomenit şi el. După ce a strâns mai multe mâini, doamna Thatcher a părăsit clădirea după câteva minute, explicându-le că o aşteaptă o zi plină. Emma s-a întrebat dacă se ducea vreodată la culcare.

Chiar după ora 4 a.m., Emma a intrat în biroul lui John Lacy pentru ultima oară şi l-a găsit lângă hartă, completând ultimele rezultate.

— Ce prevezi? l-a întrebat ea, uitându-se la marea de casete albastre.

— Arată o majoritate de peste patruzeci, a replicat Lacy. Mai mult decât suficient pentru o guvernare de cinci ani.

— Şi cele şaizeci şi două de locuri marginale ale noastre? l-a întrebat Emma.

— Le-am câştigat pe toate, mai puțin trei, dar sunt la a treia renumărare în Bristol, aşa că s-ar putea să fie doar două.

— Cred că-i putem permite lui Giles măcar atât, a şoptit Emma.

— Întotdeauna am ştiu că eşti moale ca o cârpă udă, a zis Lacy.

Emma s-a gândit la fratele ei şi la cum se simțea el probabil acum.

— Noapte bună, John, a spus ea. Şi îți mulțumesc pentru tot. Ne mai vedem peste cinci ani, a mai zis înainte de a ieşi din clădire şi a se întoarce la casa ei, de cealaltă parte a piațetei, unde dorea să revină în lumea reală.

*

Emma s-a trezit după câteva ore şi l-a găsit pe Harry aşezat pe pat, lângă ea, ținând o cană cu ceai.

— Vii cu noi la micul dejun, dragă, acum că ți-ai terminat treaba?

Ea a căscat şi s-a întins.

— Nu e o idee rea, Harry Clifton, pentru că e vremea să mă întorc la lucru.

— Deci care sunt planurile pentru azi?

— Trebuie să mă întorc la Bristol, istețule. Am o întâlnire cu noul preşedinte numit al spitalului la trei după-amiază ca să discutăm prioritățile pentru anul următor.

— Îți place succesorul tău?

— Cât se poate de mult. Simon Dawkins este un administrator grozav şi a fost un adjunct leal, aşa că mă aştept ca predarea să fie lejeră.

— Atunci te las să te îmbraci, a spus Harry, înainte de a-i da soției sale ceaiul şi de a coborî să-l vadă pe Giles la micul dejun.

Giles stătea în capătul îndepărtat al mesei, înconjurat de ziarele de dimineață, care nu erau prea plăcut de citit. A zâmbit pentru prima oară după câteva zile când cumnatul lui a intrat în cameră.

— Cum te simți? l-a întrebat Harry, punând mâna pe umărul celui mai vechi prieten al său.

— Am avut şi dimineți mai bune, a recunoscut Giles, împingând ziarele într-o parte. Dar nu mă pot plânge. Am fost ministru timp de nouă ani în ultimii paisprezece şi mai am încă o şansă să-mi reiau poziția peste cinci ani, pentru că nu-mi vine să cred că femeia aceea va rezista.

Amândoi s-au ridicat când Emma a intrat în cameră.

— Felicitări, surioară, a zis Giles. Ai fost un adversar valoros şi a fost o victorie meritată.

— Mulțumesc, Giles, a spus ea, îmbrățişându-şi fratele, un lucru pe care nu-l mai făcuse de douăzeci şi opt de zile. Şi ce pui la cale azi? l-a întrebat după ce s-a aşezat lângă el.

— În dimineața asta va trebui să predau sigiliile biroului meu astfel încât femeia asta, a spus el, împungând cu degetul o fotografie de pe prima pagină a *Daily Express,* să-şi poată forma prima şi sper că şi ultima administrație. Thatcher trebuie să ajungă la palat la zece, unde va strânge mâini înainte de a fi condusă în triumf în Downing Street. O să poți vedea la televizor, dar sper că mă vei ierta dacă nu mă uit şi eu.

*

După ce Emma a terminat de făcut bagajele, Harry a pus valizele lângă uşa din față înainte de a i se alătura în salon şi n-a fost surprins găsind-o lipită de televizor. Nici măcar nu s-a uitat să vadă cine a intrat în cameră.

Trei maşini Jaguar negre ieşeau din Buckingham Palace. Oamenii strânşi pe trotuarele din afara porților palatului au început să-şi agite mâinile şi să aplaude când convoiul a luat-o în sus, pe lângă mall, către Whitehall. Robin Day comenta cursiv.

— Noul prim-ministru îşi va petrece prima sa dimineață la Cabinet. Se aşteaptă ca lordul Carrington să fie ministru de externe, iar Leon Brittan, ministru de interne. În ceea ce priveşte celelalte numiri, va trebui să aşteptăm să vedem cine va fi preferat. Nu presupun că vor fi multe surprize, cu toate că puteți fi destul de siguri că mai mulți politicieni stau nerăbdători lângă telefon, sperând să primească un apel de la Numărul 10, a mai zis el când cele trei maşini au intrat pe Downing Street.

Când prim-ministrul a coborât din maşină, s-au auzit alte urale. Ea a ținut un mic discurs, citându-l pe Sfântul Francisc din Assisi înainte de a intra la numărul 10.

— Mai bine să pornim, a spus Harry, sau vom pierde trenul.

*

Emma şi-a petrecut după-amiaza cu Simon Dawkins, succesorul ei la Infirmeria Regală din Bristol, înainte de a face ordine în acea zi în al doilea birou al său. Şi-a umplut bancheta din spate a maşinii şi portbagajul cu lucrurile personale pe care le strânsese în ultima decadă. Când a ieşit încet afară din spital, nu s-a uitat înapoi. Aştepta cu nerăbdare o cină liniştită la Manor House cu Harry şi pe urmă dorea să-şi pună capul pe pernă înainte de miezul nopții pentru prima oară în câteva săptămâni, sperând să doarmă mai mult de câteva ore.

*

Emma era în halat, bucurându-se de un mic dejun tihnit când a sunat telefonul.

Harry a ridicat receptorul de pe măsuță şi a ascultat o clipă înainte de a acoperi microfonul şi a şopti:

— Este de la Numărul 10.

Emma s-a ridicat repede şi a luat receptorul, presupunând că la celălalt capăt al liniei era doamna Thatcher.

— Aici este Numărul 10, a zis o voce formală. Prim-ministrul se întreabă dacă ați putea să vă vedeți azi, la douăsprezece şi jumătate.

— Da, desigur, a răspuns Emma, fără să se gândească.

— Când? a întrebat Harry după ce ea a pus receptorul jos.

— Douăsprezece şi jumătate la Numărul 10.

— Atunci mai bine te-ai îmbrăca imediat până ce aduc eu maşina în fața casei. Trebuie să ne mişcăm repede dacă vrei să prinzi trenul de zece şi zece.

Emma a fugit în sus pe scări şi i-a luat mai mult decât credea să se decidă asupra ținutei. Până la urmă a ales un taior albastru cu o bluză albă din mătase.

Harry a reuşit să-i spună:

— Arăți grozav, în timp ce accelera pe alee şi ieşea pe poarta din față, fericit că evitase îmbulzeala de dimineață. A oprit maşina lângă Temple Meads chiar după zece.

— Sună-mă când ajungi acolo, a strigat el către figura care se îndepărta, dar n-a fost sigur dacă Emma îl auzise.

Emma n-a putut să nu se gândească în timp ce trenul părăsea gara că, dacă Margaret ar fi dorit doar să-i mulțumească, ar fi putut s-o facă la telefon. S-a uitat prin ziarele de dimineață care erau pline cu fotografii ale noului prim-ministru şi cu detalii ale numirilor efectuate de ea. Cabinetul urma să se întrunească pentru prima oară la ora zece în acea dimineață. Şi-a verificat ceasul: 10:15 a.m.

Emma a coborât printre primii din tren şi a fugit tot timpul către şirul de taxiuri. Când a ajuns în fața cozii şi a spus:

— Numărul 10, Downing Street şi trebuie să ajung acolo până la douăsprezece treizeci. Şoferul a privit-o de parcă ar fi voit să-i spună: *lasă vrăjelile.*

Când taxiul a ajuns la Whitehall şi s-a oprit în capătul Downing Street, un polițist s-a uitat în spate, a zâmbit şi a salutat. Taxiul a condus încet până la uşa din față de la Numărul 10. Când Emma şi-a scos portofelul, şoferul a zis:

— E pe gratis, domniță. Am votat cu Partidul Conservator, deci nu e cu plată. Şi, apropo, noroc.

Înainte ca Emma să bată la uşă, aceasta s-a deschis încet. A intrat şi a dat peste o tânără care o aştepta.

— Bună dimineața, lady Clifton. Numele meu este Alison şi sunt una dintre secretarele personale ale prim-ministrului. Ştiu că de abia aşteaptă să vă vadă.

Emma a urmat-o pe secretară în tăcere în susul scărilor până la primul etaj unde s-au oprit în fața unei uşi. Secretara a bătut, a deschis-o şi s-a dat deoparte. Emma a intrat şi a găsit-o pe doamna Thatcher la telefon.

— Vom vorbi mai târziu, Willy şi te voi anunța ce-am decis. Prim-ministrul a lăsat telefonul jos. Emma, a zis ea, ridicându-se din spatele biroului. Cât de amabilă ai fost să revii la Londra atât de repede. Am presupus că mai eşti în oraş.

— Nicio problemă, doamnă prim-ministru.

— Mai întâi vreau să te felicit pentru că ați câştigat cinzeci şi nouă dintre şaizeci şi două de locuri marginale. Un triumf! Cu toate că mă aştept ca fratele tău să te necăjească pentru eşecul din Bristol.

— Data viitoare, doamnă prim-ministru.

— Dar asta s-ar putea să fie peste cinci ani şi mai avem multe de făcut înainte şi de aceea am dorit să te văd. Ştii probabil că l-am numit pe Patrick Jenkin ministrul sănătății şi, desigur, va avea nevoie de un subsecretar în Camera Lorzilor pentru a trece bugetul de sănătate națională prin Camera Superioară şi a-l pune în siguranță în documente. Şi nu mă pot gândi la cineva mai bine calificat pentru această

funcție. Ai experiența vastă dobândită la NHS şi anii petrecuți ca preşedinte al unei companii publice, ceea ce te face candidata ideală pentru post. Deci sper că vei fi în stare să te alături guvernului ca membru pe viață.

Emma a rămas fără cuvinte.

— Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine, Emma, este că nici măcar nu ți-a trecut prin cap că acesta a fost motivul pentru care am dorit să te văd. Jumătate dintre miniştrii mei presupun că au primit doar ce au meritat, iar cealaltă jumătate nu şi-au putut ascunde dezamăgirea. Presupun că eşti singura care a fost surprinsă cu adevărat.

Emma a dat din cap.

— Aşa că dă-mi voie să-ți spun ce se va întâmpla acum. Când vei pleca de aici, o maşină te va conduce la Alexander Fleming House, unde te aşteaptă secretarul de stat. El îți va explica detaliat responsabilitățile tale. În particular, va dori să discute cu tine despre noul buget de sănătate națională pe care aş dori să-l trec prin ambele camere cât mai repede posibil, de preferință într-un singur an. Ascultă-l pe Patrick Jenkin – este un politician iscusit, la fel ca secretarul permanent al departamentului. Ți-aş recomanda să ceri şi sfatul fratelui tău. El nu a fost doar un ministru foarte capabil, dar nimeni nu ştie mai bine decât el cum lucrează Camera Lorzilor.

— Dar el e de cealaltă parte.

— Nu merge chiar aşa în Camera Lorzilor, după cum îți vei da repede seama. Sunt mult mai civilizați cu cealaltă parte a Camerei şi nu sunt interesați doar să marcheze puncte politice. Şi ultimul meu sfat este să te asiguri că îți va plăcea.

— Sunt flatată că v-ați gândit la mine, doamnă prim-ministru şi trebuie să recunosc că sunt oarecum speriată de provocare.

— Nu este cazul. Ai fost prima mea alegere pentru această funcție, a zis doamna Thatcher. Şi încă ceva, Emma. Faci parte din micul grup de prieteni care sper că-mi mai pot

spune Margaret, pentru că nu voi deține această funcție pe vecie.

— Vă mulțumesc, doamnă prim-ministru.

Emma s-a ridicat de la locul ei şi a dat mâna cu noua ei şefă. Când a ieşit din cameră, a găsit-o pe Alison pe coridor.

— Felicitări, doamnă ministru. Vă aşteaptă o maşină să vă conducă la departamentul dumneavoastră.

În timp ce coborau, trecând de fotografiile foştilor prim-miniştrii, Emma a încercat să înțeleagă ce se întâmplase în ultimele câteva minute. Chiar când a ajuns pe hol, uşa din față s-a deschis şi a intrat un tânăr, condus pe scări de o altă secretară. S-a întrebat ce poziție i se va oferi lui Norman.

— Dacă vreți să mă urmați, a spus Alison, deschizând o uşă care ducea într-o cameră micuță cu un pupitru şi un telefon. Emma s-a uitat în jur mirată până ce secretara a închis uşa şi a adăugat:

— Doamna prim-ministru s-a gândit că v-ar plăcea să vă sunați soțul înainte de a începe noul serviciu.

8

Giles şi-a petrecut dimineaţa mutându-şi hârtiile, dosarele şi obiectele personale dintr-un capăt al coridorului în celălalt. A lăsat în urmă un birou spaţios, ordonat, aflat deasupra Parliament Square, la doar câteva trepte de Cameră şi de personalul al cărui singur scop era să-i îndeplinească fiecare cerere.

S-a mutat într-un birou mai înghesuit, cu o singură secretară, de unde era aşteptat să desfăşoare aceeaşi activitate în opoziţie. Căderea lui era şi dureroasă şi rapidă. Nu se mai putea baza pe un grup de funcţionari publici care să-l sfătuiască, să-i organizeze agenda zilnică şi să-i schiţeze discursurile. Aceiaşi funcţionari serveau acum un stăpân diferit, reprezentant al altui partid, pentru ca procesul de guvernare să poată continua neabătut. Aşa este democraţia.

Când a sunat telefonul, Giles a răspuns şi a dat de şeful opoziţiei pe fir.

— Conduc o întrunire în cabinetul fantomă luni dimineaţă la ora zece, în noul meu birou din Camera Comunelor, Giles. Sper că vei putea să participi.

Fără a mai putea chema o secretară particulară pentru a-i strânge pe membrii cabinetului la Nr. 10, după mai mulţi ani Jim Callaghan îşi dădea singur telefoanele.

*

A spune că toţi colegii lui Giles păreau loviţi de bombe când s-au aşezat în jurul mesei în lunea următoare, ar fi fost prea puţin. Toţi luaseră în consideraţie posibilitatea de a fi învinşi de doamnă, dar nu cu o majoritate atât de mare.

Jim Callaghan conducea întrunirea, mâzgălind repede un plan pe spatele unui plic pe care secretara îl bătuse la maşină şi acum îl distribuia acelor colegi care supravieţuiseră bătăliei electorale. Singurul subiect asupra căruia se concentrau, aşezaţi în jurul mesei, era când va

demisiona Jim din funcția de lider al Partidului Laburist. Era primul reper din program. După ce-şi reluaseră locul în opoziție, le spusese el colegilor, intenționa să lase locul altui conducător. Om care, în următorii câțiva ani, va face mai mult decât să tropăie prin holul de la Numărul 10, votând împotriva guvernului, doar pentru a fi învins iar şi iar.

Când s-a terminat şedința, Giles a făcut ceva ce nu mai făcuse de mult. S-a dus pe jos acasă – fără maşina ministerului, îi va lipsi Bill şi i-a scris o scrisoare de mulțumire înainte de a i se alătura lui Karin la prânz.

— A fost oribil? l-a întrebat ea când a intrat în bucătărie.

— Era ca participarea la un serviciu funerar, pentru că toți ştiam că nu putem face nimic în legătură cu asta timp de cel puțin patru ani. Şi, până atunci, voi avea şaizeci şi trei de ani, i-a amintit, iar noul lider al partidului, oricine va fi, îşi va avea cu siguranță propriul candidat care mă va înlocui.

— Doar dacă nu-l vei susține pe cel care va deveni noul lider, a spus Karin, în care caz tot vei avea un loc în capul mesei.

— Denis Healey este singurul candidat potrivit pentru funcție, cred eu, şi sunt destul de încrezător că partidul îl va susține.

— Cu cine se va înfrunta? l-a întrebat Karin, turnând vinul.

— Sindicatele îl susțin pe Michael Foot, dar majoritatea membrilor îşi vor da seama că excesele sale de stânga nu i-ar oferi prea multe şanse la următoarele alegeri generale. Şi-a golit paharul. Dar nu trebuie să ne îngrijoreze această posibilitate o vreme, aşa că să discutăm despre ceva mai plăcut, de exemplu unde ai vrea să-ți petreci concediul de vară.

— Trebuie să mai discutăm ceva înainte de asta, a zis Karin, făcându-şi cartofii piure. Poate electoratul te-a respins, dar mai ştiu pe cineva care are nevoie de ajutorul tău.

— Despre ce e vorba?

— Emma a sunat mai devreme, azi-dimineață. Speră că ai putea dori s-o ajuți în noua ei slujbă.

— Noua ei slujbă?

— Nu ți-a spus nimeni? A fost numită subsecretar de stat pentru Sănătate şi ți se va alătura în Camera Lorzilor.

Karin a aşteptat să vadă cum va reacționa el.

— Cât de mândră ar fi fost mama, au fost primele cuvinte ale lui Giles. Deci tot a ieşit ceva bun din alegerile astea. Îi voi putea arăta cu siguranță ce portofolii să evite, pe care membri să-i susțină, pe care să-i ignore şi cum să câştige încrederea Camerei. Oricum, nu este ceva uşor, a mai zis el, încălzindu-se deja. O voi suna chiar după-masă şi o voi plimba prin palatul Westminster, acum când sunt liber.

— Şi dacă vom merge în Scoția în concediu anul acesta, a spus Karin, am putea să-i invităm pe Harry şi Emma să ni se alăture. Ar fi prima oară după mai mulți ani în care nu vei fi întrerupt continuu de funcționari publici pretinzând că este o criză sau de ziarişti care să spună scuze că v-am deranjat în concediu, domnule ministru, dar...

— Ce idee bună. Până ce Emma va fi prezentată Camerei în octombrie, noii ei colegi vor crede că ea şi-a petrecut deja o decadă în Camera Lorzilor.

— Şi mai trebuie să discutăm ceva acum, când ai atâta timp liber, a spus Karin punând o farfurie cu tocană în fața lui.

— Ai dreptate, dragă, a zis Giles, luându-şi cuțitul şi furculița. Dar să nu ne mulțumim doar să vorbim despre asta, hai să şi facem ceva.

*

Lordul Goodman s-a ridicat din spatele biroului când secretara a intrat în camera lui cu viitoarea clientă.

— Ce plăcere să vă întâlnesc în sfârşit, doamnă Grant, a spus distinsul avocat când au dat mâna. Luați loc, vă rog, a adăugat el, arătându-i un scaun confortabil.

— Este adevărat că ați fost avocatul prim-ministrului? a întrebat Ellie May după ce s-a aşezat.

— Da, am fost, a zis Goodman. Acum îl servesc pe domnul Wilson în particular.

— Şi v-ați făcut timp să citiți scrisoarea şi celelalte documente pe care vi le-am trimis de curând? a întrebat Ellie May, conştientă că discuțiile inutile vor fi taxate la acelaşi preț ca părerile legale.

— Fiecare cuvânt, a spus Goodman, lovind un dosar aflat pe masă, în fața lui. Aş fi vrut doar ca soțul dumneavoastră să-mi fi cerut sfatul în momentul nefericitului incident. Dacă ar fi procedat aşa, i-aş fi recomandat să dea în vileag trucul doamnei.

— Ar fi mai puțină nevoie de avocați, lord Goodman, dacă toți am fi atenți. Dar, în ciuda acestora, după Domnia Voastră, lady Virginia poate fi trasă la răspundere?

— În mod sigur, da, stimată doamnă. Adică în cazul în care domnul şi doamna Morton vor fi de acord să semneze o declarație prin care să ateste că hon. Freddie Fenwick este copilul lor şi că lady Virginia a fost conştientă de acest lucru în momentul naşterii copilului.

— E suficient să le puneți documentul în față, lord Goodman, şi vor semna. Şi după aceea, Cyrus poate solicita restituirea întregii sume pe care a plătit-o şarlatanei aceleia pe toată perioada?

— Fiecare centimă, plus dobânzile şi alte taxe stabilite de tribunal, precum şi onorariul meu, desigur.

— Deci sfatul Domniei Voastre ar fi să dăm cățeaua aia în judecată? a întrebat Ellie May, aplecându-se în față.

— Cu o condiție, a spus Goodman, ridicând o sprânceană.

— Avocații pun întotdeauna nişte condiții, pentru cazul în care pierd procesul. S-o auzim.

— Nu are rost s-o dăm pe lady Virginia în judecată pentru o sumă atât de mare dacă ea nu are cum s-o plătească. Un ziar, a zis el, deschizând un dosar gros, pretinde că-l retrage

pe tânărul Freddie de la şcoală pentru că nu-şi mai permite să plătească taxele.

— Dar are o casă în Onslow Square, după câte am fost informată de cineva de încredere şi jumătate de duzină de oameni care au grijă de ea.

— Avea, a spus Goodman. Lady Virginia a vândut casa de câteva luni şi a concediat personalul. A deschis un alt dosar şi a mai verificat câteva foi de ziar înainte de a le da clientei sale.

După ce Ellie May le-a citit, a întrebat:

— Asta vă schimbă părerea?

— Nu, dar pentru început, aş recomanda să-i trimitem lui lady Virginia o somație de prejudiciere prin care să-i solicităm să returneze întreaga sumă şi să-i dăm treizeci de zile să răspundă. Mi se pare greu de crezut că nu va dori să facă un aranjament decât să fie declarată falită şi chiar să înfrunte posibilitatea unei arestări pentru fraudă.

— Şi dacă nu... pentru că am impresia că n-o va face, a zis Ellie May.

— Va trebui să vă decideți dacă s-o dați în judecată, cu posibilitatea să nu recuperați niciun bănuț, în care caz tot va trebui să achitați costurile juridice, care vor fi destul de mari. Goodman s-a oprit înainte de a adăuga: în general, v-aş recomanda să fiți precaută. Desigur, decizia vă aparține. Dar, după cum v-am mai spus, totul s-ar putea sfârşi cu nişte cheltuieli mari pentru dumneavoastră, fără nicio garanție de recuperare.

— În cazul în care cățeaua aia sfârşeşte falită, umilită şi obligată să stea o vreme în închisoare, va merita fiecare bănuț.

*

Harry şi Emma li s-au alăturat lui Giles şi Karin pentru două săptămâni la Mulgelrie Castle, casa bunicului lor pe linie maternă din Scoția şi, ori de câte ori suna telefonul, era

aproape întotdeauna pentru Emma şi, când au sosit cutiile roşii, Giles a fost nevoit să se învețe să nu le mai deschidă.

Fratele ei a fost obligat să o învețe pe subsecretara ministerială cum să abordeze funcționarii publici care păreau să fi uitat că era în concediu şi ziariştii care se ocupau de politică care erau disperați să obțină o povestire suculentă până la deschiderea Camerei. Şi, atunci când se plimbau împreună prin mlaştinile cu ierunci, Giles răspundea la miile de întrebări ale surorii sale, împărtăşindu-i experiența adunată în anii în care fusese ministru în Camera Lorzilor, astfel încât, până s-a întors la Londra, Emma a avut impresia că n-a fost în concediu, ci a participat la mai multe seminare referitoare la guvernare.

După ce Emma şi Harry au plecat, Giles şi Karin au mai stat câteva săptămâni. Giles trebuia să mai facă un lucru înainte de a participa la conferința partidului care urma să aibă loc în Brighton.

*

— Mulțumesc că m-ai primit, Archie.

— A fost plăcerea mea, a zis al zecelea conte de Fenwick. Nu voi uita niciodată amabilitatea ta când i-am luat locul tatălui meu în Cameră şi am ținut primul discurs.

— A fost bine primit, a spus Giles. Cu toate că ai atacat guvernul.

— Şi intenționez să fiu la fel de critic şi la adresa conservatorilor, în cazul în care politica lor agricolă este la fel de învechită ca a voastră. Dar spune-mi, Giles, cărui fapt îi datorez această onoare, pentru că am impresia că niciodată n-ai avut timp de pierdut.

— Mărturisesc, a spus Giles când Archie i-a dat un pahar mare cu whisky, că acum caut nişte informații referitoare la o problemă de familie.

— E vorba cumva despre fosta ta soție, Virginia, de exemplu?

— Ai nimerit-o. Speram că ai putea să mă informezi despre ce a mai făcut sora ta în ultima vreme. Îți voi explica mai târziu de ce.

— Aş vrea să pot, a spus Archie, dar nu pretind că suntem aşa de apropiați. Singurul lucru pe care-l ştiu cu siguranță este că Virginia a rămas iar fără un ban, cu toate că am respectat condițiile din testamentul tatălui nostru şi i-am dat o alocație lunară. Dar nu-i ajunge nici pe departe cu problemele ei de acum.

Giles a luat o înghițitură de whisky.

— S-ar putea ca una dintre aceste probleme să fie hon. Freddie Fenwick?

Archie nu a răspuns imediat.

— Un lucru îl ştim sigur, a zis el până la urmă, şi anume că Freddie nu este fiul Virginiei şi, chiar şi mai interesant, tata trebuie să-şi fi dat seama de asta cu mult înainte de a-i lăsa un singur legat prin testament.

— Sticla de Maker's Mark, a spus Giles.

— Da. Asta m-a nedumerit o vreme, a recunoscut Archie, până ce am primit o vizită a doamnei Ellie May Grant din Baton Rouge, Louisiana, care mi-a explicat că este marca preferată a soțului ei, Cyrus. Apoi mi-a povestit detaliat ce se întâmplase în timpul vizitei soțului ei în Londra, când avusese ghinionul s-o întâlnească pe Virginia. Dar încă nu înțeleg cum a scăpat cu toate astea atâta timp.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun ceea ce am aflat prin amabilitatea hon. Hayden Rankin, guvernatorul Louisianei, un vechi prieten al lui Cyrus T. Grant III. Se pare că în timp ce Cyrus era în prima şi ultima lui vizită la Londra, Virginia a pus la cale un truc elaborat ca să-l convingă s-o ceară de nevastă în ciuda faptului că el plănuia deja să se însoare cu alta – cu Ellie May, de fapt. Apoi l-a convins pe omul acela prostuț să creadă că era însărcinată şi că el era tatăl. Cam asta e totul, din câte ştiu eu.

— Aş mai putea adăuga ceva, a zis Archie. Doamna Grant m-a informat că l-a angajat de curând pe fostul valet al

Virginiei şi pe soția acestuia, domnul şi doamna Morton, care au semnat o declarație pe proprie răspundere prin care confirmau că Freddie este copilul lor şi de aceea plățile lunare pentru Virginia de la Cyrus s-au oprit brusc.

— Nu-i de mirare că a rămas fără un ban. Freddie ştie că domnul şi doamna Morton sunt de fapt părinții lui?

— Nu, nu a întrebat, iar eu nu i-am spus, pentru că e clar că simte că părinții lui l-au abandonat, a zis Archie. Şi e şi mai rău. Doamna Grant i-a cerut de curând lordului Goodman s-o reprezinte într-o încercare de a recupera toți banii dați de Cyrus. Şi, după ce am întâlnit-o pe formidabila Ellie May Grant, pot spune că sora mea şi-a găsit în sfârşit naşul.

— Dar cum ar putea Virginia... Giles a tăcut când s-a deschis uşa şi un băiețel a dat năvală în cameră.

— Ce ți-am spus despre bătutul la uşă, Freddie, mai ales când am un musafir?

— Îmi pare rău, domnule, a spus Freddie şi s-a întors repede să plece.

— Înainte de a pleca, aş vrea să faci cunoştință cu un mare politician. Freddie s-a întors. Acesta este lordul Barrington, care, până de curând a fost liderul Camerei Lorzilor.

— Ce mai faceți, domnule, a spus Freddie, întinzând mâna. S-a uitat fix la Giles o vreme înainte de a spune: Nu sunteți domnul care a fost căsătorit cu mama?

— Da, sunt, a spus Giles. Şi sunt încântat să te cunosc în cele din urmă.

— Dar nu sunteți tatăl meu, nu? a spus Freddie, după altă pauză lungă.

— Nu, nu sunt.

Freddie a părut dezamăgit.

— Unchiul meu spune că sunteți un mare politician, dar nu e adevărat că pe vremuri erați un mare jucător de crichet?

— N-am fost niciodată aşa de mare, a zis Giles, încercând să înveselească atmosfera. Şi asta a fost cu mulţi ani înainte.

— Dar aţi marcat o sută de puncte la Lord's.

— Unii cred că asta este cea mai mare realizare a mea.

— Într-o zi voi marca şi eu o sută de puncte la Lord's, a spus Freddie.

— Sper că voi fi de faţă să văd şi eu.

— Aţi putea veni să mă vedeţi duminica viitoare. Este derbiul local. Castle contra Village, iar eu voi fi marcatorul în ultima rundă.

— Freddie, nu cred...

— Din păcate trebuie să fiu la Brighton pentru conferinţa Partidului Laburist, a spus Giles. Freddie a părut dezamăgit. Deşi trebuie să recunosc, a continuat Giles, că aş prefera să te urmăresc jucând crichet decât să ascult interminabilele discursuri ale liderilor sindicalişti care spun acelaşi lucru pe care l-au spus şi anul trecut.

— Mai jucaţi încă crichet, domnule?

— Doar când Camera Lorzilor joacă împotriva Camerei Comunelor şi nimeni nu observă cât mi-am ieşit din formă.

— Forma este temporară, stilul este permanent, mi-a spus antrenorul meu de crichet.

— S-ar putea să fie adevărat, a spus Giles, dar am aproape şaizeci de ani şi aceasta este vârsta mea, nu scorul mediu al punctajului.

— W. G. Grace a jucat pentru Anglia când avea mai mult de cincizeci de ani, domnule, aşa că este posibil să vă gândiţi să reveniţi la crichet în viitor?

— Freddie, gândeşte-te că lordul Barrington este un om foarte ocupat.

— Dar nu atât de ocupat încât să nu accepte o ofertă atât de flatantă.

— Mulţumesc, domnule, a spus Freddie. Vă voi trimite lista meciurilor viitoare. Acum trebuie să plec, a adăugat el. Trebuie să mai lucrez la planul de bătaie cu domnul Lawrie, valetul nostru, care este şi căpitanul de la Castle. Freddie a

fugit din cameră înainte ca Giles să aibă ocazia să-i pună următoarea întrebare.

— Îmi pare rău, a zis Archie, după ce uşa s-a închis, dar Freddie nu pare să-şi dea seama că fiecare om are o viață a sa, proprie.

— Stă aici, cu tine? s-a interesat Giles.

— Doar în vacanțe, ceea ce mă tem că nu este prea bine pentru că acum când fetele mele au crescut şi au plecat de acasă, el nu prea mai are companie. Cea mai apropiată casă este la vreo patru kilometri depărtare şi familia de acolo nu are copii. Dar în ciuda faptului că Virginia l-a abandonat pe bietul băiat, el nu este o povară financiară pentru că tata i-a lăsat lui Freddie distileriile Glen Fenwick, care au un venit anual de aproape o sută de mii de lire pe care-i va primi la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani. De fapt, chiar asta bei, a spus Archie, umplându-i paharul lui Giles şi adăugând: Dar de curând am fost avertizat de avocații noştri că Virginia şi-a pus ochii şi pe distilerie şi cere sfaturi despre anularea termenilor din testamentul tatălui nostru.

— Nu ar fi prima oară când încearcă s-o facă, a comentat Giles.

9

— Eşti nervoasă?

— Poţi paria că sunt, a recunoscut Emma. Îmi aminteşte de prima mea zi la şcoală, a mai zis ea, în timp ce-şi aranja roba roşie, lungă.

— Nu ai de ce să fii nervoasă, a zis Giles. Gândeşte-te că eşti un creştin care intră în Colosseum în timpul împăratului Diocletian şi mai multe sute de lei flămânzi aşteaptă nerăbdători prima lor masă după câteva săptămâni.

— Asta nu prea mă umple de încredere, a spus Emma, în timp ce doi uşieri în ţinută de curte deschideau porţile de vest pentru a-i lăsa pe cei trei lorzi să între în Cameră.

Baroneasa Clifton de Chew Magna, din comitatul Somerset, a intrat pentru prima oară în Cameră. În dreapta ei, purtând tot o robă roşie şi o pălărie-tricorn era lordul Belstead, liderul Camerei Lorzilor. În stânga ei, lordul Barrington de Bristol, fostul lider al Camerei. Era prima oară în lunga istorie a Camerei Lorzilor când un membru nou era susţinut de liderii celor două partide principale.

Când Emma a intrat, o mie de ochi s-au holbat la ea, de ambele părţi ale Camerei. Cei trei şi-au dat jos tricornurile şi s-au aplecat în faţa colegilor. Apoi au continuat să treacă de băncile pline cu membri care nu ţineau cu un partid anumit şi cărora li se spunea cei mari şi buni. Ei puteau constitui factorul decisiv după ce se hotărau cu care parte să voteze, după câte îi spusese Giles.

A trecut în lungul băncilor din faţă ale guvernului până ce lordul Belstead a ajuns la boxa oratorului. Funcţionarul a întâmpinat-o pe noua membră a parlamentului cu un zâmbet cald şi i-a dat o hârtie pe care era scris jurământul de credinţă faţă de Coroană.

Emma s-a uitat la cuvintele pe care le repetase deja în baie, în acea dimineaţă, în timpul micului dejun, în maşină în drum spre palatul Westminster şi, în cele din urmă, în

timp ce era „aranjată” în camera de îmbrăcare. Dar, brusc, n-a mai fost o repetiție.

— Eu, Emma Elisabeth Clifton, jur pe Dumnezeul Atotputernic, că voi fi credincioasă şi îmi dedic fidelitatea Maiestății Sale regina, moştenitorilor şi succesorilor săi, conform legii, aşa să mă ajute Dumnezeu.

Funcționarul a întors pagina unui manuscris mare, scris pe un pergament, astfel încât noua membră să-şi poată adăuga numele. I-a oferit un stilou pe care ea l-a refuzat politicos, preferându-l pe cel care-i fusese oferit de bunicul ei, lordul Harvey la botezul său, petrecut cu aproape şaizeci de ani înainte.

După ce Emma a semnat pe listă, s-a uitat la Galeria Distinşilor Străini unde i-a văzut pe Harry, Karin, Sebastian, Samantha, Grace şi Jessica zâmbindu-i foarte mândri. Le-a zâmbit şi ea şi, când şi-a coborât ochii, a zărit o doamnă din Camera Comunelor stând la bara Camerei. Prim-ministrul s-a aplecat uşor şi Emma i-a întors curtoazia.

Baroneasa Clifton şi-a urmat fratele de-a lungul băncii din față, dincolo de sacul de lână pe care stăteau lorzii justițiari, până ce a ajuns la scaunul Oratorului. Funcționarul Camerei a înaintat şi a prezentat-o pe noua membră lordului orator.

— Bine ați venit în această Cameră, lady Clifton, a spus el, strângându-i călduros mâna. Aceste cuvinte au fost urmate de un cor de:

— Aşa e! venit din toate părțile Camerei atunci când colegii ei, lorzii, şi-au adăugat urările de bun-venit noului membru.

După aceea, Giles şi-a condus sora, trecând de tron, în locul în care mai mulți membri care stăteau pe trepte şi zâmbeau în timp ce ea a ajuns la uşa de est şi a intrat în camera prințului. De îndată ce au intrat în cameră, ea şi-a scos tricornul şi a răsuflat prelung, uşurată.

— Se pare că leilor le-ai plăcut, a zis Giles, în timp ce se apleca să-şi sărute sora pe ambii obraji, cu toate că am observat că unul sau doi dintre colegii mei îşi lingeau buzele în anticipație la prima ta apariție în boxa Oratorului.

— Nu te lăsa prostită de fratele tău, a zis Belstead. El va fi printre cei care-şi vor linge buzele când îţi va veni timpul să înfrunţi opoziţia.

— Dar nu până ce nu-ţi vei ţine primul discurs, surioară. Totuşi, după aceea, trebuie să recunosc că vei fi o pradă.

— Şi ce urmează? a întrebat Emma.

— Ceai cu familia pe terasă, i-a amintit Giles.

— Şi după ce termini, a zis Belstead, aş sugera să te strecori înapoi în Cameră şi să-ţi reiei locul de la marginea primului şir de bănci. În următoarele câteva zile, te-aş sfătui să observi cu atenţie lucrările din Cameră, să te deprinzi cu obiceiurile noastre stranii, înainte de a-ţi ţine primul discurs.

— Singurul discurs pe care-l vei ţine şi la care ceilalţi membri nu vor fi în stare să te întrerupă şi oricine va urma îţi va lăuda contribuţia de parcă ai fi Cicero.

— Şi apoi?

— Trebuie să te pregăteşti pentru primele întrebări care ţi se vor pune ca subsecretar de stat pentru sănătate, a spus Belstead, şi încearcă să nu uiţi că vor fi mai mulţi membri seniori cu profesii medicale în audienţă.

— Când îşi vor scoate ghearele, a zis Giles. Şi nu trebuie să te aştepţi la dragoste frăţească, nici măcar din partea rudelor. Zâmbetele politicoase şi „Aşa e, aşa e" vor veni doar din partea ta a Camerei.

— Şi nu te vei putea baza întotdeauna pe ele, a zis Belstead, cu un zâmbet obosit.

— Cu toate acestea, surioară, bine ai venit în Cameră. Mărturisesc că mă simt mândru ori de câte ori unul dintre colegii mei, lorzii, spune: „Ştiaţi, este sora lordului Barrington?"

— Mulţumesc, Giles, a spus Emma. De abia aştept ziua când unii dintre colegii mei, lorzii, vor spune: „Ştiaţi, este fratele lui lady Clifton?"

*

Cioc, cioc, cioc. Karin s-a trezit prima. S-a întors, convinsă că visa.

Cioc, cioc, cioc. Puțin mai tare.

Era brusc complet trează. S-a dat încet jos din pat şi, nedorind să-l deranjeze pe Giles, a mers tiptil până la fereastră. *Cioc, cioc, cioc,* chiar mai tare.

— Asta e ceea ce cred eu că este? a zis o voce somnoroasă.

— Am de gând să aflu, a spus Karin, trăgând draperia şi uitându-se în jos, la trotuar.

— Doamne, Dumnezeule, a spus ea şi a dispărut din dormitor înainte ca Giles s-o poată întreba despre ce era vorba.

Karin a coborât scările în fugă şi a descuiat repede uşa de la intrare unde a găsit un băiat ghemuit pe prag, tremurând.

— Intră, a şoptit ea. Dar el nu părea că voia să se mişte până ce Karin nu i-a pus mâna pe umăr şi nu i-a spus:

— Nu ştiu ce ai dori tu, Freddie, dar mie mi-ar prinde bine o cană de ciocolată fierbinte. N-ai vrea să intri şi să vedem ce putem găsi?

El a luat-o de mână şi au trecut prin hol până la bucătărie, tocmai când Giles apărea şi el în capul scărilor.

— Stai jos, te rog, Freddie, a spus Karin, turnând nişte lapte într-o farfurioară. Giles li s-a alăturat. Cum ai ajuns aici? a întrebat ea, cu un ton normal.

— Am luat trenul din Edinburgh, dar nu mi-am dat seama cât de târziu era până ce n-am ajuns în Londra. Am stat pe pragul vostru aproape o oră, a explicat el. Nu am vrut să vă trezesc, dar era prea frig.

— I-ai spus dirigintelui sau lordului Fenwick că veneai să ne vezi? a întrebat Giles în timp ce Karin deschidea o cutie cu biscuiți.

— Nu, m-am strecurat afară din capelă în timpul rugăciunilor, a mărturisit el. Karin a pus o cană de ciocolată fierbinte şi o farfurioară cu biscuiți pe masă în fața oaspetelui neaşteptat.

— Ai spus cuiva, eventual unui prieten, că intenționai să ne vizitezi?

— Nu prea am prieteni, a recunoscut Freddie, sorbindu-şi ciocolata. S-a uitat în sus la Giles şi a continuat: Vă rog să nu-mi spuneți că trebuie să mă întorc. Giles n-a ştiut ce să-i răspundă.

— Lasă că ne ocupăm de asta dimineață, a zis Karin. Bea şi pe urmă te duc în camera oaspeților ca să dormi puțin şi tu.

— Vă mulțumesc, lady Barrington, a spus Freddie. Şi-a terminat ciocolata. Îmi pare rău. Nu am vrut să vă fac probleme.

— Nu ne-ai făcut, i-a răspuns Karin. Dar acum, hai să te ducem la culcare. L-a luat încă o dată de mână şi l-a condus afară din bucătărie.

— Noapte bună, lord Barrington, a spus o voce mult mai vioaie.

Giles a pornit ceainicul şi a luat o cană de pe etajera de deasupra lui. În timp ce aştepta ca apa să fiarbă, a luat telefonul, a sunat la Informații şi a cerut numărul şcolii lui Freddie din Scoția. După ce şi l-a notat, a verificat dacă avea numărul de acasă al lui Archie Fenwick în agenda lui telefonică. S-a hotărât că ora şapte a.m. ar fi o oră potrivită pentru ambele apeluri. Ceainicul a început să şuiere când s-a întors Karin.

— A adormit de îndată ce a pus capul pe pernă, sărăcuțul.

Giles i-a turnat o cană cu ceai.

— Ai fost calmă şi liniştitoare. Cinstit vorbind, eu nu eram prea sigur ce să spun sau să fac.

— Cum ai fi putut? a spus Karin. N-ai experiența cuiva căruia să i se bată la uşă în toiul nopții.

*

Când baroneasa Clifton de Chew Magna s-a ridicat să-şi țină primul discurs în Camera Lorzilor, toți au tăcut. S-a

uitat la Galeria Distinşilor Străini să-i vadă pe Harry, Sebastian, Samantha şi Grace zâmbindu-i – dar nu şi pe Jessica. Emma s-a întrebat unde era. Şi-a întors atenţia spre băncile din faţă ale opoziţiei, unde stătea liderul Camerei, cu braţele încrucişate. I-a făcut cu ochiul.

— Distinşii mei lorzi, a început ea, cu o voce tremurătoare. Cred că sunteţi surprinşi să vedeţi cel mai nou-numit ministru în boxa oratorului adresându-se Domniilor Voastre. Dar pot să vă asigur, nimeni nu este mai surprins decât mine.

Din ambele părţi ale Camerei s-au auzit râsete şi acestea au ajutat-o pe Emma să se relaxeze.

— Lordul Harvey de Gloucester a stat pe aceste bănci cu vreo cincizeci de ani în urmă, iar lordul Barrington de Bristol stă în cealaltă parte a Camerei, ca lider al opoziţiei. O vedeţi în faţa Domniilor Voastre pe inepta lor nepoată şi soră.

Prim-ministrul mi-a oferit această ocazie de a-mi continua munca în domeniul serviciilor sanitare, dar de data aceasta nu ca membru al consiliului unui mare spital, ca preşedinte adjunct sau chiar ca preşedinte, ci ca subsecretară de guvern. Şi aş dori ca membrii acestei Camere să nu se îndoiască de faptul că-mi voi îndeplini datoria de ministru cu aceeaşi atenţie şi rigoare cu care am încercat să-mi îndeplinesc orice poziţie pe care am deţinut-o, atât în domeniul public, cât şi în viaţa particulară.

Domniile Voastre, Serviciul Naţional de Sănătate, se află la o răspântie, cu toate că eu ştiu exact în ce direcţie aş dori să se îndrepte. În mine veţi găsi o apărătoare devotată a chirurgului, a doctorului, a asistentei medicale şi, mai presus de orice, a pacientului. Când privesc această Cameră, văd unul sau doi care ar putea avea nevoie de NHS în viitorul nu prea îndepărtat.

Emma considerase fraza adăugată de fratele ei puţin riscantă, dar Giles o asigurase că lorzii, la fel ca regina Victoria, vor fi amuzaţi. Avusese dreptate. Au râs în hohote

în timp ce ea îi zâmbea din boxa Oratorului liderului opoziției.

— Şi pentru acest scop, Domniile Voastre, voi continua să mă lupt cu nesfârşita birocrație, cu teama de inovare şi cu acei consilieri plătiți prea bine şi mult prea adulați care n-au mânuit niciodată un bisturiu sau n-au golit o ploscă de sub vreun pat.

Camera şi-a strigat aprobarea.

— Dar la fel de important, a continuat Emma, coborându-şi vocea, nu voi uita niciodată cuvintele înțelepte ale bunicului meu, lordul Harvey, pe care, când eram mică, am avut curajul să-l întreb: „Care este rostul Camerei Lorzilor?” iar el mi-a răspuns: „Să slujească țara şi să-i țină pe aleşii din Camera Comunelor în şah.”

Declarația aceasta a declanşat urale din ambele părți ale Camerei.

— Deci lăsați-mă să vă asigur, Domniile Voastre, a conchis Emma, că aceasta va fi întotdeauna mantra mea ori de câte ori voi lua o decizie pentru guvernul pe care-l slujesc. Şi, în cele din urmă, mulțumesc Camerei pentru amabilitatea şi indulgența arătate unei femei care este dureros de conştientă că nu este demnă să se afle în aceeaşi boxă ca bunicul şi fratele ei.

Emma s-a aşezat în urale prelungite şi fluturări ale agendelor de lucru şi acei membri care se întrebaseră de ce acea femeie fusese scoasă din obscuritate nu se mai îndoiau că Margaret Thatcher luase decizia corectă. După ce în Cameră s-a făcut linişte, lordul Barrington s-a ridicat de la locul lui de pe banca din față şi şi-a privit binevoitor sora, înainte de a-şi începe discursul nescris. Emma s-a întrebat dacă va fi vreodată capabilă să facă aşa ceva.

— Domniile Voastre, dacă simt astăzi o mândrie frățească, pot doar să sper că această Cameră va fi indulgentă. Când doamna ministru şi cu mine ne băteam atunci când eram copii, eu câştigam întotdeauna, dar asta doar pentru că eram mai mare şi mai puternic. Totuşi, mama ne-a explicat că,

după ce vom creşte, îmi voi da seama că am câştigat doar lupta, nu şi războiul.

Opoziția a râs, iar cei aşezați pe băncile guvernului au strigat:

— Aşa e, aşa e!

— Dar permiteți-mi să-mi avertizez nobila rudă, a continuat Giles, părând, pentru prima dată, serios, că momentul ei de triumf ar putea avea viață scurtă, pentru că vine timpul ca, atunci când guvernul îşi va prezenta noua propunere pentru legea sănătății, nu va trebui să se aştepte la aceeaşi indulgență din această parte a Camerei. Vom analiza propunerea rând cu rând, propoziție cu propoziție şi nu va trebui să-i amintesc nobilei baronese că Partidul Laburist, condus de Clement Attlee au fondat Serviciile Naționale de Sănătate, nu aceşti profitori care stau pe moment în băncile guvernului.

Opoziția şi-a ovaționat liderul.

— Deci sunt fericit să-mi felicit nobila rudă pentru un prim discurs remarcabil şi s-o sfătuiesc să savureze momentul pentru că atunci când va reveni în boxa Oratorului, Camera o va pândi şi permiteți-mi s-o asigur pe nobila baroneasă că nu se va mai putea baza pe sfaturile fratelui. Cu acea ocazie, va trebui să câştige şi lupta şi războiul.

Cei de pe băncile opoziției s-au uitat de parcă abia aşteptau confruntarea.

Emma a zâmbit şi s-a întrebat câți din acea Cameră ar putea să creadă cât de mult din discursul ei fusese scris de acelaşi nobil lord care o amenința acum cu degetul arătător. El o ascultase chiar repetându-l în bucătăria lui din Smith Square în noaptea trecută. Ea şi-ar fi dorit doar ca mama lor să stea în galeria pentru public ca să-i audă ciorovăindu-se iar.

*

Domnul Sutcliffe, directorul de la şcoala Grangemouth era recunoscător că lady Barrington îl însoţise pe Freddie înapoi în Scoţia şi, după ce băiatul acceptase cu greu să revină la casa lui, întrebase dacă ar putea discuta în particular cu ea. Karin acceptase imediat, pentru că-i promisese lui Giles că va încerca să afle motivul fugii lui Freddie.

După ce s-au aşezat în biroul lui, directorul n-a pierdut timpul şi a început să discute problema care-i preocupa pe amândoi.

— Sunt oarecum mulţumit că soţul dumneavoastră nu v-a însoţit, lady Barrington, a început el, pentru că voi putea să fiu mai cinstit în ceea ce-l priveşte pe Freddie. Mi-e teamă că băiatul nu s-a acomodat din ziua în care a sosit şi mi-e teamă că mama lui este cauza.

— Dacă vă referiţi la lady Virginia, a spus Karin, sunt sigură că ştiţi că nu e mama lui.

— Am bănuit că aşa stau lucrurile, a zis directorul, ceea ce ar explica de ce nu l-a vizitat niciodată de când este aici.

— Şi nici nu-l va vizita, a zis Karin, pentru că nu e în interesul ei.

— Şi în timp ce lordul Fenwick face tot ceea ce poate pentru a-l ajuta, a continuat Sutcliffe, el nu este tatăl băiatului şi mă tem că situaţia s-a înrăutăţit când Freddie s-a întâlnit cu soţul dumneavoastră.

— Dar mi s-a părut că întâlnirea a mers bine.

— Aşa i s-a părut şi lui Freddie. N-a discutat de nimic altceva timp de mai multe zile. De fapt, după ce s-a întors la începutul semestrului, era diferit. Nu mai era hăituit întruna de ceilalţi băieţi din cauza mamei lui pentru că acum era inspirat de bărbatul care ar fi dorit să-i fie tată. Din acea zi, a scotocit prin ziare, căutând orice menţionare a lordului Barrington. Când soţul dumneavoastră a sunat să ne anunţe că Freddie era cu el în Londra, nu pot pretinde că am fost surprins.

— Dar ştiţi că Giles i-a scris lui Freddie, urându-i noroc la meciul de crichet Castle contra Village şi l-a rugat să-i spună rezultatul, dar n-a primit niciun răspuns.

— Plimbă tot timpul scrisoarea cu el, a spus dirigintele, dar, din nefericire, a greşit la marcare şi echipa lui a fost bătută zdravăn, aşa că înţeleg de ce n-a răspuns.

— Ce trist, a zis Karin. Vă pot asigura că şi Giles marchează mai mult greşit pe teren şi aruncă mingea în afara lui.

— Dar băiatul nu avea de unde să ştie şi singura persoană cu care mai discutase este lady Virginia. Şi uitaţi-vă cum a ajuns.

— Pot să-l ajut cumva, pentru că aş fi încântată s-o fac?

— Da, se poate, lady Barrington. A făcut o pauză. Ştiu că mai veniţi prin Scoţia din când în când şi mă întreb dacă nu l-aţi putea lua pe Freddie uneori în weekend?

— De ce doar în weekend? Dacă Archie Fenwick este de acord, ar putea veni cu noi la Mulgerie în vacanţa de vară.

— Trebuie să recunosc că a fost ideea lordului Fenwick. Mi-a povestit despre întâlnirea întâmplătoare cu soţul dumneavoastră.

— Mă întreb dacă a fost chiar întâmplătoare.

Directorul n-a comentat, ci doar a mai spus:

— Cum credeţi că va reacţiona lordul Barrington la cererea mea?

— Vă voi mărturisi un mic secret, a spus Karin. A găsit deja un teren de douăzeci şi doi de metri în care să monteze o plasă de crichet.

— Atunci spuneţi-i soţului dumneavoastră că probabil Freddie va fi cel mai tânăr dintre băieţi care va juca în competiţia şcolii.

— Giles va fi încântat. Dar vă pot ruga ceva, domnule director?

— Desigur, lady Barrington.

— Aş putea să-i spun lui Freddie ce am hotărât înainte de-a mă întoarce la Londra?

10

Când James Callaghan şi-a ținut discursul final ca lider al Partidului Laburist la conferința anuală de la Blackpool, Giles şi-a dat seama că, dacă susținuse candidatul greşit la succesiunea acestuia, cariera lui politică era terminată.

Când patru foşti miniştri din fostul cabinet din Camera Comunelor au permis ca numele lor să fie propuse nu s-a îndoit că existau de fapt doar doi candidați serioşi. În colțul din dreapta stătea Denis Healey, care fusese cancelar al Eşichierului sub Callaghan şi Harold Wilson care, ca şi Giles, fusese decorat în al Doilea Război Mondial. În colțul din stânga se aflau Michael Foot, probabil cel mai bun orator din Camera Comunelor de la moartea lui Winston Churchill. Cu toate că activitatea sa parlamentară nu se compara cu a lui Healey, era susținut de cele mai puternice sindicate care aveau nouăzeci şi unu de membri cu plată care îi reprezentau în Cameră.

Giles a încercat să nu se gândească la faptul că, dacă ar fi ales să candideze în alegerile anticipate pentru Bristol, cu zece ani înainte şi nu să accepte locul în Camera Lorzilor oferit de Harold Wilson, ar fi putut şi el să fie un candidat serios la conducerea partidului. Totuşi, acceptase că în politică cronometrarea este totul şi că exista cel puțin o duzină dintre contemporanii săi care ar fi putut monta un scenariu credibil în care ar fi devenit lideri ai partidului şi nu mult după aceea ar fi stat în Downing Street, nr. 10.

Giles credea că exista un singur candidat care ar fi putut s-o învingă pe doamna Thatcher la următoarele alegeri generale şi putea doar să spere că majoritatea colegilor săi din Camera Comunelor îşi dăduseră şi ei seama. După ce lucrase în guvern şi în opoziție mai mult de treizeci de ani, ştia că poți conta în politică doar când te aflai pe băncile guvernului şi nu petrecându-ți ani inutili în opoziție, câştigând doar rareori vreo victorie neînsemnată.

Decizia referitoare la conducerea partidului urma să fie luată de cei 269 de laburişti din Camera Comunelor. Nimeni altcineva nu avea drept de vot. Deci, după ce Callaghan şi-a anunțat retragerea, Giles nu prea mai părăsea culoarele puterii până la stingerea luminilor în fiecare noapte, înainte de luarea deciziei finale. Şi-a petrecut nenumărate ore bântuind pe acele coridoare în timpul zilei lăudând virtuțile candidatului său şi petrecându-şi serile la barul Anie's, cumpărând halbe cu bere în timp ce încerca să-şi convingă colegii indecişi din Camera Comunelor că membrii Partidului Conservator se rugau să fie ales Michael Foot şi nu Denis Healey.

Rugăciunilor conservatorilor li s-a răspuns când, la al doilea balotaj, Foot l-a învins pe Healey cu 139 de voturi pentru şi 129 împotrivă. Unii dintre colegii lui Giles din Camera Comunelor au admis pe față că erau destul de mulțumiți să stea liniştiți în opoziție atâta timp cât noul lider împărtăşea ideologia lor.

*

Emma i-a spus lui Giles la micul dejun din ziua următoare că atunci când Margaret Thatcher auzise veştile, deschisese o sticlă de şampanie şi toastase pentru cei 139 de laburişti care-i garantaseră că va rămâne în Downing Street, numărul 10 şi în viitor.

Lunga tradiție a ambelor partide este ca atunci când este ales un lider nou, fiecare membru din banca din față să-şi dea imediat demisia, apoi să aştepte să fie invitat să se alăture noii echipe. După ce Giles şi-a scris demisia, nu a mai pierdut timpul aşteptând să audă pentru care minister al statului urma să fie „fantoma", pentru că ştia că telefonul nu va suna niciodată. În lunea următoare, a primit o scurtă notă în scris de la noul lider care-i mulțumea pentru serviciile aduse partidului.

În ziua următoare, Giles a părăsit biroul de lider al opoziției din Camera Lorzilor, aflată la primul etaj, pentru a-i face loc succesorului său nou-numit. În timp ce stătea singur într-o cămăruță fără geamuri de la subsol, a încercat să înțeleagă faptul că serviciul său din prima bancă se sfârşise şi se mai putea aştepta doar la ani petrecuți în băncile din spate. La cina din acea seară, i-a amintit lui Karin că doar zece voturi îi sigilaseră soarta.

— Cinci, dacă te gândeşti mai bine, a replicat ea.

SEBASTIAN CLIFTON
1981

11

— Îmi pare rău.

— Doar atât ai de spus? a întrebat Jessica, privindu-l supărată.

Sebastian şi-a pus un braţ pe umărul fiicei sale.

— Îţi promit că mă voi întoarce la timp să vă duc pe tine şi pe mama ta la un dineu aniversar.

— Îmi aduc aminte când ai spus asta ultima oară şi pe urmă ţi-ai luat zborul în altă ţară. Cel puţin atunci ai făcut-o ca să susţii un om nevinovat, nu un escroc.

— Desmond Mellor poate primi vizitatori doar sâmbătă după-amiază între două şi trei, aşa că n-am prea avut de ales.

— Îi puteai spune să te lase în pace.

— Ţi-am promis că mă voi întoarce pe la cinci. Cel mai târziu, la şase. Şi cum este ziua ta, poţi alege restaurantul.

— Şi între timp trebuie să am grijă de Jake şi când se întoarce mama, să-i explic de ce nu eşti aici. Îmi vin în minte modalităţi mult mai palpitante de a-mi petrece aniversarea.

— Mă voi revanşa, a spus Seb. Îţi promit.

— Doar nu uita, tată, că este un escroc.

*

În timp ce Sebastian se lupta prin traficul de dimineaţă la ieşirea din Londra, n-a putut să nu se gândească că fiica lui avea dreptate. Nu numai că urma să fie o călătorie inutilă, dar ar fi fost mai bine să nu mai aibă de-a face cu omul acela.

Ar fi trebuit s-o ducă pe Jessica la restaurant la Ponte Vecchio pentru a-i celebra a şaisprezecea aniversare şi nu să meargă la o închisoare din Kent să viziteze un om pe care-l dispreţuia. Dar ştia că dacă n-ar fi aflat de ce Desmond Mellor voia să-l vadă aşa de urgent, va fi curios totdeauna.

Doar un lucru era sigur: Jessica îi va cere să afle în detaliu de ce afurisitul de om dorise să-l vadă.

Mai avea vreo cincisprezece kilometri de mers când Seb a văzut primul semn pe care scrie Ford Open. Nu se menționa cuvântul „închisoare”, pentru că s-ar fi ofensat localnicii. La barieră, un ofițer a ieşit din boxa lui micuță şi i-a cerut numele. După ce a bifat „Clifton” pe nelipsitul clipboard, bariera a fost ridicată şi el a fost îndrumat spre o fâşie de teren gol care sâmbăta era folosit ca parcare.

După ce şi-a parcat maşina, Seb s-a îndreptat spre zona de recepție, unde alt ofițer i-a cerut numele. Dar, de data aceasta, i s-a cerut şi un act de identitate. Şi-a scos permisul de conducere – altă bifă pe alt clipboard – şi a fost instruit să-şi lase obiectele de valoare, inclusiv portmoneul, ceasul, verigheta şi nişte mărunțiş într-un dulap. Ofițerul de serviciu i-a spus clar că în niciun caz nu trebuia să ducă bani lichizi în zona de întâlnire. Ofițerul i-a arătat un afiş înşurubat pe zid care-i avertiza pe vizitatori că oricine ar fi fost găsit cu bani asupra sa putea primi o condamnare de şase luni.

— Iertați-mă că întreb, domnule, a spus ofițerul, dar aceasta este prima oară când vizitați o închisoare?

— Nu, nu este, a zis Seb.

— Atunci ştiți despre bonurile valorice în cazul în care prietenul dumneavoastră doreşte o cană cu ceai sau un sandvici. Nu este prietenul meu, ar fi vrut să spună Seb în timp ce-i dădea o bancnotă de o liră pentru zece bonuri.

— Vă vom da restul la întoarcere.

Seb i-a mulțumit, a închis uşa dulapului şi şi-a pus cheia în buzunar împreună cu bonurile. Când a intrat în camera de aşteptare, un alt ofițer i-a dat un disc mic gravat cu numărul 18.

— Aşteptați până ce este strigat numărul dumneavoastră, a zis ofițerul.

Seb stătea pe un scaun din plastic într-o cameră plină de oameni care arătau ca şi cum aceasta ar fi fost rutina lor zilnică. S-a uitat în jur şi a văzut soții, iubite, părinți, chiar şi

copilaşi care aveau propriul loc de joacă, toți neavând în comun decât o rudă, un prieten sau un iubit închis. A bănuit că el era singura persoană care vizita pe cineva antipatic.

— Numerele de la unu la cinci, s-a auzit o voce în difuzor. Mai mulți obişnuiți ai locului au sărit în picioare şi au ieşit repede din cameră, nedorind să piardă niciun minut din ora care le era alocată. Unul dintre ei a lăsat un exemplar din *Daily Mail* şi Seb l-a răsfoit ca să mai piardă timpul. Nesfârşite fotografii ale prințului Charles şi ale lui lady Diana Spencer discutând la o petrecere în grădină, în Norfolk. Diana părea extrem de fericită, în timp ce prințul Charles arăta de parcă ar fi vrut să inaugureze o centrală electrică.

— Numerele de la şase la zece, a scârțâit difuzorul şi alt grup de persoane a ieşit iute din sala de aşteptare. Seb a întors pagina. Margaret Thatcher promitea că le va oferi legislația referitoare la grevele spontane. Michael Foot considera măsurile ca fiind draconice şi considera că politica ei era o treabă de băieți, nu de flăcăi.

— Numerele de la unsprezece la cincisprezece.

Seb s-a uitat la ceasul de pe perete: 2:12 p.m. În ritmul acesta, va fi norocos să stea mai mult de patruzeci de minute cu Mellor, cu toate că bănuia că omul îşi pregătise comentariile şi nu va pierde timpul. A întors ziarul la ultima pagină din *Mail* şi a văzut poza lui Muhammad Ali îndreptându-şi degetul spre reporteri şi spunând: *Mâinile lui nu pot atinge ceea ce nu se vede.* Seb s-a întrebat cine scrisese aceste cuvinte bine alese – sau fostul campion era chiar deştept?

— Numerele de la şaisprezece la douăzeci.

Seb s-a ridicat încet de la locul lui şi s-a alăturat unei duzini de vizitatori care îl urmăreau deja pe ofițerul care se îndrepta spre interiorul închisorii. Au fost opriți şi percheziționați înainte de a fi se permite să între în zona vizitatorilor.

Sebastian s-a trezit într-o cameră mare, pătrată, în care se afla o duzină de măsuțe, fiecare înconjurată de patru scaune,

unul roşu, trei albastre. S-a uitat în jur, dar nu l-a zărit pe Mellor până ce acesta nu a ridicat o mână. Se îngrăşase atât de mult încât Seb l-a recunoscut cu greu.

Mellor i-a făcut semn spre bufetul din celălalt capăt al camerei şi a spus:

— Ați putea să-mi luați o cană cu ceai şi un Kit Kat?

Seb s-a alăturat unei mici cozi la ghişeu unde a dat majoritatea bonurilor sale pentru două căni cu ceai şi două batoane de Kit Kat. Când s-a întors la masă, a pus una dintre căni şi ambele batoane de ciocolată în fața fostului său adversar.

— Deci, de ce ați vrut să mă vedeți? a întrebat Seb, fără să se obosească să mai spună şi altceva.

— Este o poveste lungă, dar nu cred că vă va surprinde. Mellor a luat o înghițitură de ceai şi a desfăcut un Kit Kat în timp ce vorbea. După ce poliția a aflat că Sloane şi cu mine eram responsabili pentru arestarea prietenului dumneavoastră, Hakim, Sloane a făcut o înțelegere şi a dat vina pe mine. Am fost condamnat la doi ani pentru obstrucționarea justiției, iar el a ieşit liber şi nevinovat. Şi parcă asta nu era de ajuns, când am intrat în închisoare, el a pus mâna pe Mellor Travel. A pretins că era singurul care putea să salveze compania în timp ce preşedintele era la puşcărie şi acționarii au acceptat.

— Dar ca acționar majoritar, cred că mai dețineați controlul principal, nu?

— Nu al unei companii publice după cum cred că ați aflat când Bishara a fost înhățat. Nici măcar nu-mi mai trimit minutele întrunirilor consiliului. Dar Sloane nu şi-a dat seama că mai am pe cineva în interior care mă ține la zi.

— Jim Knowles?

— Nu, ticălosul s-a dezis de mine în momentul în care am fost arestat şi l-a propus chiar pe Sloane să-mi ia locul. În schimb, Knowles a devenit adjunctul său cu un salariu uriaş.

— Drăguț aranjament, a zis Seb. Dar cred că ați cerut sfatul unui avocat.

— Al celui mai bun. Dar ei fuseseră atenți să nu încalce legea, aşa că nu prea aveam ce face. Dar dumneavoastră ați putea.

Seb şi-a băut ceaiul în timp ce Mellor a rupt ambalajul celui de-al doilea Kit Kat.

— La ce vă gândiți? a întrebat Seb.

— După cum ați spus chiar dumneavoastră, domnule Clifton, eu sunt încă acționarul majoritar la Mellor Travel, dar cred că până ce voi ieşi de aici, acele acțiuni nu vor valora nici cât hârtia pe care sunt scrise. Dar dacă vi le-aş vinde cu o liră...

— Care e poanta?

— Nu există, cu toate că am avut divergențele noastre în trecut. Singurul meu interes este răzbunarea – vreau ca Adrian Sloane şi Jim Knowles să fie înlăturați din consiliu şi compania să fie condusă bine şi nu mă pot gândi la altcineva mai potrivit pentru asta.

— Şi ce ați vrea în schimb? Seb a făcut o pauză şi, privindu-l fix, a mai zis: Când veți ieşi din închisoare.

S-a auzit un zbârnâit, avertizându-i că mai aveau zece minute.

— Va mai dura o vreme, a spus Mellor, rupând unul dintre batoane în jumătate. Acum mai sunt acuzat de ceva despre care nici dumneavoastră nu ştiți nimic.

Seb nu l-a grăbit. Timpul trecea şi avea şi alte întrebări la care dorea un răspuns înainte de a lua în considerare propunerea lui Mellor.

— Dar veți ieşi în cele din urmă.

— Şi când o voi face, voi aştepta să mi se dea înapoi cincizeci şi unu la sută dintre acțiunile de la Mellor Travel, tot la o liră.

— Şi Farthings ce câştigă din asta?

— De data aceasta veți putea numi preşedintele, membrii consiliului şi veți conduce compania. Farthings poate obține

un beneficiu frumos pentru servicii, douăzeci şi unu la sută din profiturile anuale de la Mellor Travel, ceea ce cred că vi se pare corect. Veți mai avea şi plăcerea de a-l înlocui a doua oară pe Adrian Sloane din funcția de preşedinte. Şi tot ceea ce doresc în schimb este să primesc o copie a minutelor fiecărei întruniri a consiliului şi să ne întâlnim față în față de patru ori pe an.

Soneria s-a auzit a doua oară. Cinci minute.

— Mă voi mai gândi şi când mă voi hotărî vă voi suna.

— Nu mă puteți suna, domnule Clifton. Prizonierii nu pot primi apeluri. Vă voi suna eu la bancă vinerea viitoare, la zece dimineața, ceea ce ar trebui să vă ofere suficient timp pentru a vă decide.

Soneria s-a auzit a treia oară.

*

Jessica s-a uitat la ceas când tatăl ei a intrat în hol şi şi-a agățat paltonul.

— Ai ajuns la timp, a zis ea, sărutându-l pe obraz, oarecum supărată.

Sebastian a rânjit.

— Deci unde vrei să mâncăm, tânără doamnă?

— La Harry's Bar.

— Din Londra sau din Veneția? a întrebat-o el în timp ce intrau în salon.

— De data asta, în Londra.

— Nu cred că voi putea obține o masă chiar acum.

— Am făcut eu deja rezervarea.

— Sigur că da. Ar mai trebui să ştiu ceva? a întrebat-o el în timp ce-şi turna un whisky sec.

— Nu e vorba despre ce ar trebui să ştii, ci despre ce ai uitat, l-a certat Jessica.

— Nu, n-am uitat. Ca un magician, Seb a scos un cadou dintr-un buzunar.

— Este ceea ce cred eu? a întrebat Jessica, zâmbind pentru prima oară.

— Ei, este ceea ce mi-ai dat de înțeles în ultimele săptămâni.

Jessica şi-a îmbrățişat tatăl.

— Mersi, tati, a zis ea, rupând hârtia de ambalaj şi deschizând o cutie mică şi subțire.

— Sunt din nou în grațiile tale? a întrebat Seb, în timp ce Jessica îşi punea ceasul Warhol Swatch la încheietură.

— Doar dacă ți-ai amintit de cadoul mamei.

— Dar nu este ziua ei, a spus Seb. E abia peste vreo două luni.

— Ştiu, tati, dar mâine este aniversarea nunții, în caz că ai uitat.

— Ajutor! Da, am uitat.

— Dar din fericire, eu nu, a zis Jessica, arătându-i o cutie frumos împachetată aflată pe masă, cu o carte de vizită prinsă de ea.

— Ce e înăuntru?

— O pereche de pantofi Rayne pe care mama i-a zărit săptămâna trecută pe King's Road, dar s-a gândit că sunt prea scumpi. Nu mai trebuie decât să semnezi cartea de vizită.

Au auzit uşa din față deschizându-se şi Seb a mâzgălit în grabă *Pentru un an de neuitat. Cu dragoste, Seb xxx.*

— Cum ai reuşit să-i plăteşti? a şoptit el, punându-şi stiloul înapoi în buzunar.

— Cu cartea ta de credit, desigur.

— Dumnezeu să-l ajute pe soțul tău, a comentat Seb când Samantha li s-a alăturat.

— Uite ce mi-a dat tata pentru ziua mea de naştere! a spus Jessica, întinzându-şi mâna.

— Ce cadou frumos, a zis Samantha, admirând ceasul Campbell's Soup.

— Şi am ceva şi pentru tine, dragă, a spus Seb, luând cutia de pe masă şi sperând că cerneala se uscase. Aniversare fericită, a mai zis el, înainte de a o lua în braţe.

Samantha s-a uitat peste umărul soţului ei şi i-a făcut fiicei sale cu ochiul.

*

Arnold Hardcastle s-a alăturat lui Hakim şi Sebastian în biroul preşedintelui pentru a treia oară în acea săptămână.

— Aţi avut timp destul să vă gândiţi la propunerea lui Mellor? a întrebat Hakim, când consilierul juridic al băncii s-a aşezat în faţa lor.

— Sigur că da, a spus Arnold, şi nu e nicio îndoială că este o ofertă cinstită, dar trebuie să mă întreb de ce Mellor vă dă vouă, dintre toţi oamenii, compania?

— Pentru că-l urăşte pe Adrian Sloane mai mult decât pe noi a sugerat Seb. Nu uitaţi, Sloane a fost responsabil pentru eşecul lui la preluarea băncii.

— Mai sunt şi alte bănci în City, a spus Arnold.

— Dar niciuna nu ştie cum lucrează Sloane la fel de bine ca noi a răspuns Hakim. Aţi luat legătura cu avocaţii lui Mellor ca să aflaţi dacă afacerea este reală?

— E cât se poate de reală, a zis Arnold. Cu toate că partenerul senior a mărturisit că este la fel de nedumerit ca noi. Cred că a sintetizat cel mai bine spunând că s-ar putea să fie un caz de *diavolul pe care-l cunoşti.*

— Când va fi eliberat Mellor? a întrebat Seb.

— Va mai dura o vreme, a spus Arnold, pentru că înfruntă mai multe acuzaţii.

— Mai multe acuzaţii? a comentat Hakim.

— Afaceri cu bani falşi. Şi mai e şi o acuzaţie de fraudă.

— Nu-mi vine să cred că Mellor ar face un lucru atât de stupid, mai ales când este deja arestat.

— Dacă stai toată ziua într-o celulă, a spus Arnold, bănuiesc că judecata ţi-e puţin confuză, mai ales când

singurul lucru din mintea ta este cum să te răzbuni pe omul responsabil că ai ajuns acolo.

— Trebuie să recunosc, a spus Hakim, că, dacă nu m-ați fi supravegheat voi când am fost la închisoare, Dumnezeu ştie ce idei mi-ar fi trecut prin cap.

— Tot nu-mi vine să cred, a zis Seb. Este mult prea uşor. Nu uitați că, dacă Mellor înghite un cui, acesta iese ca un şurub.

— Atunci poate ar trebui să renunțăm, a zis Arnold.

— Şi să-i permitem lui Sloane să profite de poziția lui, devenind din ce în ce mai bogat? le-a amintit Seb.

— Corect, l-a aprobat Hakim. Şi, cu toate că nu m-am considerat niciodată un om răzbunător, nu mi-ar părea rău să-l văd pe Sloane distrus în cele din urmă. Dar este posibil ca Seb şi cu mine s-o luăm prea personal în loc să analizăm afacerea pe baza meritelor sale. Ce crezi, Arnold?

— Nu e nicio îndoială că în condiții normale, ar fi o afacere bună pentru bancă, dar având în vedere ultimele experiențe cu Mellor, poate ar fi mai bine să informăm Comitetul de Etică al Băncii Angliei că ne gândim să intrăm într-o tranzacție cu cineva aflat la închisoare. Dacă ei nu obiectează, cine suntem noi să ne împotrivim?

— Aceasta este chiar o soluție sigură, a spus Hakim. Fă-o tu, Arnold, şi anunță-mă când îşi exprimă părerea.

— Şi nu trebuie să vă amintesc, a zis Seb, că Mellor mă va suna vineri dimineața la zece.

— Doar ai grijă să nu fie o convorbire cu taxă inversă, a zis Hakim.

*

Cei doi stăteau singuri la capătul barului ca să se asigure că nu pot fi auziți.

— Dacă te gândeşti mai bine la asta, a zis Knowles, este de mirare că ai ajuns preşedintele unei companii de transport. La urma-urmei, n-ai fost niciodată în concediu.

— Nu mă interesează străinii, a zis Sloane. Nu poți avea încredere în ei. Barmanul i-a umplut iar paharul cu gin. Şi, oricum, nu ştiu să înot şi să mă coc pe o plajă nu este distracția mea preferată. Prefer să stau în Anglia şi să mă bucur de câteva zile de vânătoare sau să urc singur pe dealuri. Dar fii atent, nu cred că voi mai fi în afacerea de transporturi mult timp.

— E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Am primit câteva oferte de la Mellor Travel care ne-ar permite amândurora să ne retragem.

— Dar Mellor încă deține cinzeci şi unu la sută din companie, aşa că va ajunge beneficiarul principal.

— Nu mă gândeam să vând compania, a spus Sloane, ci doar bunurile sale. Golirea de bunuri este noul joc din City şi, până ce Mellor îşi va da seama cu ce ne ocupăm, nu va mai rămâne nicio companie pe care s-o conducă, ci doar o cochilie.

— Dar când va ieşi din închisoare…

— Eu voi fi de mult plecat, trăind într-o țară care nu are tratat de extrădare cu Marea Britanie.

— Dar eu? Voi rămâne să trag ponoasele?

— Nu, nu… până atunci vei demisiona din consiliu în semn de protest. Dar nu înainte ca o sumă mare să fi fost depusă în contul tău din Elveția.

— De cât timp vei avea nevoie ca să închei afacerea?

— Nu mă grăbesc. Preşedintele nostru absent nu va pleca nicăieri în viitor şi până atunci planul nostru de pensionare va fi aranjat.

— Există un zvon că Thomas Cook şi Co. Sunt interesați de preluarea companiei.

— Nu cât timp sunt eu preşedinte, a spus Sloane.

*

— Un domn Mellor este la telefon, a spus Rachel, conştientă că întrerupea întrunirea matinală a lui Sebastian cu directorul de schimburi valutare al băncii.

Seb s-a uitat la ceas. Ora zece.

— Te deranjează dacă preiau acest apel? a zis el, punându-şi o mână pe microfonul receptorului.

— Dă-i drumul, a spus Victor Kaufman, dându-şi seama cine era interlocutorul.

— Fă-mi legătura, Rachel. Bună dimineața, domnule Mellor, sunt Sebastian Clifton.

— Ați luat o decizie, domnule Clifton?

— Da, am luat-o şi vă pot asigura că Farthings a luat oferta dumneavoastră în serios. Totuşi, după mai multe deliberări, consiliul s-a hotărât că acesta nu era genul de afacere în care banca ar dori să fie implicată şi de aceea...

Telefonul s-a închis.

12

Desmond Mellor zăcea pe salteaua subțire, umplută cu păr de cal, oră după oră, odihnindu-şi capul pe o pernă tare ca piatra în timp ce se uita la tavan şi încerca să-şi dea seama ce ar trebui să mai facă acum, după ce Clifton îi refuzase oferta. Gândul la Adrian Sloane jefuindu-l şi distrugându-i compania îl făcea şi mai paranoic.

Uşa de la celulă s-a deschis şi un gardian a strigat:

— În curte! cu toate că el era doar la câțiva paşi depărtare. Era momentul de după-amiază când deținuții erau scoşi din celule pentru o oră şi li se permitea să se plimbe prin curte, să facă exerciții şi să se întâlnească unii cu ceilalți ca să plănuiască următoarea infracțiune înainte de a fi eliberați.

Mellor căuta de obicei tovărăşia inculpaților care nu aveau nicio intenție să revină la o viață de infracțiuni. Îl amuza că nimerise peste primul său student de la Eton (marijuana) şi primul absolvent de la Cambridge (fraudă) în timp ce se plimba prin curte. Dar nu şi astăzi. Se decisese cu cine trebuia să discute.

Mellor făcuse deja două ture de curte înainte de a-l zări pe Nash mergând singur la câțiva paşi în fața lui. În mod sigur, nu mulți deținuți doreau să-şi ocupe pauza de mişcare cu un asasin plătit care părea că-şi va petrece restul vieții în puşcărie şi căruia nu părea să-i pese dacă ar fi stat câteva zile în izolare pentru molestarea unui deținut plictisitor. Ultimul amărât fusese un soldat care nu-i dăduse lui Nash o porție suficient de mare de cartofi prăjiți şi sfârşise cu o mână arsă.

Mellor a mai făcut o tură repetându-şi discursul bine pregătit înainte de a-l ajunge pe Nash, deşi salutul acestuia:

— Valea! aproape l-a determinat să se răzgândească.

Dacă n-ar fi fost disperat, Mellor ar fi renunțat repede.

— Am nevoie de un sfat.

— Atunci ia-ți un avocat.

— Un avocat nu m-ar putea ajuta la ce am eu de gând să fac, a zis Mellor.

Nash l-a privit mai atent.

— Atunci ar fi bine să fie interesant pentru că dacă eşti un pisălog afurisit, îți vei petrece restul sentinței în spitalul închisorii. Ai înțeles?

— Complet, a zis Mellor, înțelegând brusc ce înseamnă „un om dur”, dar era prea târziu acum să dea înapoi. Vorbind ipotetic... a continuat el.

— Cum mama dracu’?

— Cât costă angajarea unui asasin plătit?

— Dacă eşti un amărât de informator, a spus Nash, te omor eu pe gratis.

— Sunt un om de afaceri, a spus Mellor. Cu toate că avea încă palpitații, nu-i mai era frică. Şi am nevoie de serviciile unui profesionist.

Nash s-a întors cu fața la el.

— Depinde ce serviciu anume cauți. Ca toate afacerile bine conduse, prețurile noastre sunt competitive, a mai spus el, zâmbind subțire şi dezgolindu-şi trei dinți. Dacă vrei doar să sperii pe cineva, un braț rupt, un picior rupt, te costă o mie. Două miare, dacă sunt persoane importante şi mult mai mult dacă au protecție.

— Nu are nici relații importante, nici protecție.

— Atunci e mai uşor. Deci ce vrei?

— Vreau să-i rupi cuiva gâtul, a zis Mellor, calm. Nash a părut interesat pentru prima oară. Dar nu trebuie să se poată face legătura cu mine.

— Drept ce mă iei, un amărât de amator?

— Dacă eşti atât de bun, a spus Mellor asumându-şi riscul, cum de ai ajuns aici? Întotdeauna să-l înfrunți pe cel care face pe grozavul, îl învățase tatăl lui şi acum avea să afle dacă era un sfat bun.

— Bine, bine, a zis Nash. Dar nu va fi ieftin. Polițaii nu-şi iau afurisiții de ochi de pe mine. Îmi citesc scrisorile înainte să le văd eu şi-mi ascultă telefoanele, a bombănit el, cu toate

că am găsit o cale să-i evit. Deci singura şansă e să aranjăm ceva în timpul unei vizite la închisoare. Chiar şi atunci camerele de supraveghere mă urmăresc tot timpul şi acum au un blestemat de cititor pe buze care-mi urmăreşte fiecare cuvânt.

— Vrei să zici că e imposibil?

— Nu. Costisitor. Şi nu se va întâmpla mâine-dimineață.

— Şi prețul?

— Zece miare avans, zece în ziua funeraliilor.

Mellor a fost surprins să afle ce puțin costa viața unui om, cu toate că nu s-a obosit să se gândească la consecințe dacă nu ar fi făcut cea de-a doua plată.

— Hai, mişcă, a zis Nash hotărât, sau caraliii vor deveni bănuitori. Dacă-ți legi şireturile înainte de a ieşi din curte, voi şti că vorbeşti serios. Dacă nu, nu mă mai bate la cap.

Mellor a grăbit pasul şi s-a alăturat unui hoț de buzunare care putea să-ți fure ceasul fără să-ți dai seama. Un truc de salon în interior, o meserie afară. Johnny Istețu' putea câştiga o sută de mii pe an, fără taxe, şi rareori primea o sentință mai mare de şase luni.

Sirena a sunat pentru a-i avertiza pe deținuți că era vremea să se întoarcă în celule. Mellor s-a lăsat într-un genunchi şi şi-a legat şiretul.

*

Lui lady Virginia nu-i plăcuse niciodată să viziteze închisoarea de înaltă securitate Belmarsh. Era atât de diferită de atmosfera mai relaxată de la Ford Open, unde serveau ceai şi biscuiți sâmbătă după-masa. Dar de când Mellor fusese acuzat de o altă infracțiune, mai gravă, fusese mutat din grădina Angliei înapoi la Hellmarsh[2], după cum îi spuneau recidiviştii.

Mai ales îi displăcea să fie căutată de droguri de un gardian femeie care arăta ca un măcelar, în locuri care ei nu

[2] Joc de cuvinte: Mlaştina iadului.

i-ar fi trecut prin minte şi să aştepte în timp ce uşile cu bare erau încuiate şi descuiate înainte de a i se permite să mai înainteze câțiva metri. Iar zgomotul era continuu, de parcă o duzină de formații de rock fuseseră adunate laolaltă. Când a fost dusă în cele din urmă într-o cameră mare, albă, fără geamuri, s-a uitat în sus şi a văzut mai mulți paznici urmărindu-i pe vizitatori dintr-un balcon circular aflat deasupra lor, în timp ce camerele de supraveghere nu încetau să se mişte. Dar cel mai rău era că trebuia să-şi atingă umerii nu numai de clasa muncitoare, ci şi de tot felul de infractori.

Totuşi, posibilitatea de a câştiga nişte bani a ajutat-o să-şi uşureze suferințele, cu toate că nici Mellor n-ar fi fost în stare s-o ajute cu ultima problemă.

În acea dimineață, Virginia primise o scrisoare, atent scrisă, de la partenerul senior al lui Goodman Derrick. Acesta îi cerea politicos, dar ferm, să-i returneze în cel mult treizeci de zile cele două milioane de lire, obținute prin pretenții false, altfel nu avea de făcut decât să-i trimită o somație din partea clientului său.

Virginia nu avea nici două mii de lire, cu atât mai puțin două milioane. Şi-a sunat imediat avocatul şi l-a rugat să-i aranjeze o întâlnire cu sir Edward Makepeace QC, sperând că acesta va avea o soluție. Nu era optimistă. Poate venise vremea să accepte în sfârşit invitația unui văr îndepărtat să-i viziteze ranch-ul din Argentina. El îi amintea oferta sa cu regularitate în timpul vizitei sale anuale la Cowdrey Park, însoțit de mai mulți ponei de polo şi o trupă de tineri. Amândoi se schimbaseră de la ultima vizită. Ea putea să se gândească doar la un lucru mai rău decât să-şi petreacă nişte ani la un ranch din Argentina: să-şi petreacă câțiva ani într-un astfel de loc.

Virginia şi-a parcat maşina Morris Minor între un Rolls-Royce şi un Austin A40 înainte de a se îndrepta spre recepție.

*

Mellor stătea singur în camera vizitatorilor, prețioasele minute scurgându-se în timp ce o aştepta pe Virginia să apară. Ea nu era, de felul ei, punctuală, dar cum nu avea alți vizitatori, nu avea motiv să se plângă.

S-a uitat prin cameră, ațintindu-şi ochii asupra lui Nash, care stătea în fața unei blonde oxigenate, dată cu un ruj roşu gros, cu un tricou alb şi o fustă mini din piele. Era un semn al disperării plăcerea lui Mellor de a o vedea.

l-a urmărit cu atenție, la fel ca mai mulți gardieni din balconul de deasupra. Nu păreau să vorbească unul cu altul, dar apoi şi-a dat seama că deşi buzele lor nu se mişcau, asta nu însemna că nu discutau. Majoritatea ar fi bănuit că erau soți, dar cum Nash era homo, trebuia să fie vorba de afaceri. Şi Mellor ştia afacerile cui le discutau.

A ridicat privirea când a apărut Virginia la masa lui cu o cană cu ceai şi un baton de ciocolată. Şi-a amintit că Sebastian Clifton îi cumpărase două batoane.

— Veşti noi despre data procesului? l-a întrebat Virginia, aşezându-se în fața lui.

— Am făcut o înțelegere, a zis Mellor. Am fost de acord să pledez vinovat în schimbul unei sentințe mai scurte – încă patru ani, adică şase în total. Pentru bună purtare aş putea scăpa în trei ani.

— Nu e prea mult, a spus Virginia, încercând să pară optimistă.

— Suficient de mult pentru ca Sloane să-mi distrugă compania. Până ce voi ieşi, nu va mai rămâne decât sigla de deasupra uşii din față.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, şi de aceea am vrut să te văd. Trebuie să fac rost de zece mii de lire cât mai iute. Testamentul mamei a fost în sfârşit terminat şi, deşi mi-a lăsat totul mie, avea un singur lucru de valoare, apartamentul ei din Salford. Agentul local a reuşit să-l vândă pentru zece mii două sute şi eu l-am

instruit să scrie cecul pe numele tău. Vreau ca cineva să-l încaseze cât mai curând posibil.

— Mă voi duce la Salford marți, a zis Virginia, pentru că luni dimineața avea o întâlnire mai importantă. Dar ce vrei să fac cu banii?

Mellor a aşteptat camera să treacă de el înainte de a vorbi iar.

— Vreau să dai zece mii cash unui asociat de afaceri. Tot ce mai rămâne va fi al tău.

— Şi cum îl voi recunoaşte?

— Cum o vei recunoaşte, a corectat-o Mellor. Uită-te în stânga mea şi vei vedea o blondă discutând cu un tip care arată ca un boxer de categoria grea. Virginia s-a uitat în dreapta şi a văzut cele două personaje care păreau a face parte dintr-un episod din *The Sweeney.* O vezi?

Virginia a încuviințat.

— Trebuie să te întâlneşti cu ea la Muzeul de Ştiințe. Ea te va aştepta lângă racheta lui Stephenson, la parter. Eu voi suna să-ți comunic detaliile de îndată ce le voi şti.

Urma să fie prima vizită a Virginiei la Muzeul de Ştiințe.

13

— Permiteți-mi să încep, lady Virginia, prin a vă aminti că relația dintre un avocat şi clientul său este sacrosanctă, aşa că orice mi-ați spune referitor la acest caz nu poate şi nu va ieşi din această cameră, a continuat sir Edward Makepeace, pentru a sublinia că, în cazul în care nu sunteți complet cinstită cu mine, nu vă pot sfătui cum trebuie.

Frumos spus, s-a gândit Virginia, lăsându-se pe spate şi pregătindu-se pentru o serie de întrebări la care nu ar dori să răspundă.

— Prima mea întrebare este destul de simplă. Sunteți mama hon. Frederick Archibald Iain Bruce Fenwick?

— Nu, nu sunt.

— Părinții acestui copil sunt, după cum este declarat în scrisoarea lui Goodman Derrick, un domn şi o doamnă Morton, fostul dumneavoastră valet şi soția sa?

— Da.

— Prin urmare plățile de creştere şi întreținere pe care le-ați primit de la domnul Cyrus T. Grant III – QC a ezitat – au fost făcute în mod eronat?

— Da, corect.

— Deci asta ar sugera că cererea domnului Grant, sir Edward a verificat cifra din scrisoarea domnului Goodman, pentru rambursarea a două milioane de lire este corectă şi rezonabilă?

— Mi-e teamă că da.

— Ținând cont de asta, lady Virginia, sunt obligat să vă întreb, aveți cele două milioane de lire pentru a le plăti domnului Grant, ceea ce ar evita să vă trimită o somație şi să vă ofere toată publicitatea negativă pe care o va atrage, fără îndoială, aceasta?

— Nu, nu le am, sir Edward. Şi tocmai de aceea vă cer sfatul. Aş vrea să ştiu dacă am vreo posibilitate de scăpare din această situație?

— Aveți posibilitatea de a-mi plăti o sumă suficient de mare pentru a încerca să aranjez o înțelegere?

— Dacă vorbim de asta, sir Edward, nu am nici două mii de lire, ce să mai vorbim de două milioane.

— Vă mulțumesc pentru răspunsul dumneavoastră sincer la toate întrebările mele, lady Virginia. Dar având în vedere împrejurările, ar fi inutil să încerc să întârzii procedurile pentru că lordul Goodman e un păsăroi bătrân şi hârşit şi-şi va da seama imediat ce intenționez. Oricum, va trebui să adăugați şi toate cheltuielile suplimentare de judecată la problemele pe care le aveți deja. Iar judecătorul va da ordinul ca toate facturile juridice să fie plătite mai întâi.

— Deci care ar fi sfatul dumneavoastră?

— Din păcate, domniță, ne-au mai rămas doar două opțiuni. M-aş putea lăsa la mila lor şi nu cred că voi fi întâmpinat cu înțelegere.

— Şi a doua opțiune?

— Vă puteți declara în stare de faliment. Aşa, cealaltă parte îşi va da seama că emiterea unei somații pentru două milioane de lire ar fi o pierdere de timp şi bani, doar dacă nu cumva singurul scop al domnului Grant este să vă umilească în public.

— Vă mulțumesc pentru sfaturi, sir Edward, a zis Virginia în cele din urmă, şi sunt sigură că veți aprecia faptul că am nevoie de puțin timp pentru a-mi analiza poziția.

— Desigur, doamnă. Totuşi sunt obligat să vă amintesc că data din scrisoarea lui Goodman Derrick este treisprezece martie şi dacă nu vom răspunde înainte de treisprezece aprilie, puteți fi sigură că cealaltă parte nu va ezita să-şi pună amenințarea în vigoare.

— Vă mai pot întreba ceva, sir Edward?

— Desigur.

— Am dreptate să cred că somația trebuie înmânată persoanei desemnate?

— Da, aşa este, lady Virginia, doar dacă nu-mi dați permisiunea s-o primesc eu în locul dumneavoastră.

*

În timpul călătoriei spre nord din dimineața următoare, Virginia s-a gândit mult la sfaturile avocatului ei. Când trenul a ajuns în stația Salford, se hotărâse să investească o parte din cele douăsprezece mii de lire pe care urma să le primească în cumpărarea unui bilet-dus spre Buenos Aires.

După ce taxiul a lăsat-o în afara casei agentului imobiliar, ea şi-a îndreptat atenția spre ce avea de făcut şi la câți bani ar putea strânge înainte de a pleca în Argentina. Virginia nu a fost surprinsă când a fost invitată în biroul partenerului senior la câteva clipe după ce i-a spus recepționerei numele ei.

Un bărbat care îşi pusese în mod clar cea mai elegantă ținută de duminică pentru această ocazie, a sărit din spatele biroului şi s-a prezentat ca fiind Ron Wilks. A aşteptat-o să se aşeze înainte să ia şi el loc. Fără alte cuvinte, el a deschis un dosar din față, a scos un cec pentru 11400 £ şi i l-a dat. Virginia l-a împăturit, l-a pus în geantă şi era gata să plece când a înțeles că domnul Wilks mai avea ceva de zis.

— În timpul scurtei conversații pe care am avut-o cu domnul Mellor la telefon, a spus el, încercând să nu pară stânjenit, nu m-a instruit cum ar trebui să procedez cu celelalte posesiuni pe care le-am scos din casă şi le-am dus în depozit.

— Valorează ceva?

— Un negustor local mi-a oferit patru sute de lire pentru tot lotul.

— Le iau eu.

Agentul imobiliar şi-a deschis carnetul de cecuri şi a întrebat:

— Acest cec îl scriu pe numele Virginia Fenwick?

— Da.

— Desigur, picturile nu sunt incluse, a zis Wilks, dându-i cecul.

— Picturile?

— Se pare că mama domnului Mellor a colecționat câțiva ani lucrările unui artist local şi un dealer din Londra m-a contactat de curând şi mi-a spus că ar dori să le cumpere. Domnul Kaiman de la galeria Crane Kaiman.

— Ce interesant, a zis Virginia, notându-şi numele şi întrebându-se dacă avea timp să ia legătura cu el.

Pe drumul de întoarcere la King's Cross şi-a revăzut planurile pentru următoarele zile. Va trebui mai întâi să scape de toate obiectele de valoare pe care le mai avea pe drumul spre Heathrow, înainte ca toți creditorii să-şi dea seama că ea, ca să-l citeze pe prietenul ei Bofie Bridgwater, strânsese o pleaşcă. În ceea ce-l privea pe Desmond Mellor, până ce ar fi ieşit din închisoare, ea va fi cea mai mică dintre problemele lui şi Virginia era sigură că nu avea de gând s-o urmărească jumătate de lume pentru câteva sute de mii de lire.

Virginia îi era recunoscătoare lui sir Edward pentru sfatul lui. La urma-urmei, i-ar fi greu cuiva să-i înmâneze o somație dacă nu ştia unde se află. Îi spusese deja lui Bofie că-şi va petrece câteva săptămâni în sudul Franței, pentru a-şi pierde urma. Nu s-a gândit o clipă la Freddie. Doar nu era copilul ei.

Puțin după ce a ajuns în apartamentul ei, Virginia a fost mulțumită când a primit un telefon de la vărul ei îndepărtat, confirmându-i că un şofer o va aştepta la aeroport şi apoi o va conduce la moşia sa de la țară. I-au plăcut cuvintele şofer şi moşie.

*

După ce Virginia a încasat cecurile lui Mellor, şi-a lichidat contul din bancă şi a cumpărat biletul spre Buenos Aires, apoi s-a apucat de împachetat. A descoperit repede cât de multe dintre posesiunile ei, mai ales pantofii, nu le putea lăsa în urmă şi a acceptat cu neplăcere că trebuie să

cumpere o valiză mai mare. Un drum scurt la Harrods îi rezolva de obicei problemele şi la fel a procedat şi în acea zi. A reuşit să găsească un cufăr cu o îndoitură pe o parte şi s-a înțeles cu ei să-l cumpere la jumătate de preț. Tânărul vânzător nu observase îndoitura înainte.

— Vă rog să-l trimiteți la apartamentul meu din Chelsea, i-a spus ea vânzătorului nefericit, în această dimineață.

Un uşier cu un costum verde i-a deschis uşa şi şi-a atins vârful căştii când Virginia a ieşit pe Brompton Road.

— Un taxi, domniță?

Era gata să accepte când privirea i s-a fixat pe o galerie de artă aflată vizavi. Crane Kaiman. De unde ştia numele? Apoi şi-a amintit.

— Nu, mulțumesc. A ridicat o mână înmănuşată pentru a opri traficul în timp ce traversa Brompton Road, întrebându-se dacă ar mai putea strânge două sau trei sute de lire pentru picturile bătrânei doamne Mellor. Când a intrat, a sunat un clopoțel şi un bărbat nu prea înalt, cu părul des, sârmos, s-a îndreptat spre ea.

— Vă pot ajuta, doamnă? a întrebat-o el, incapabil să-şi ascundă accentul central european.

— Am fost de curând în Salford şi...

— Ah, da, trebuie să fiți lady Virginia Fenwick. Domnul Wilks m-a sunat şi mi-a spus că s-ar putea să veniți şi că ați fi interesată în vânzarea colecției de artă a răposatei doamne Mellor.

— Cât ați oferi? a întrebat Virginia, care n-avea timp de pierdut.

— În decursul anilor, a spus domnul Kaiman, care nu părea să se grăbească, doamna Mellor a cumpărat unsprezece tablouri în ulei şi douăzeci şi trei de desene de la un colecționar de artă local. Poate nu ştiați că era prietena apropiată a unui artist? Şi am motive să cred...

— Cât de mult? a repetat Virginia, dându-şi seama cât de puțin timp avea înainte de a pleca spre Heathrow.

— Aş crede că unu optzeci ar fi un preț corect.

— Două sute şi ne-am înțeles.

Kaiman a ezitat câteva clipe înainte de a spune:

— Aş fi de acord, doamnă şi aş merge chiar până la doi treizeci dacă mi-ați spune unde este pictura lipsă.

— Pictura lipsă?

— Am un inventar al tuturor lucrărilor artistului vândute sau dăruite doamnei Mellor, dar n-am putut găsi *Parcul Industrial Mill Lane,* pe care i l-a dat fiului ei şi mă gândeam că poate ştiți unde e.

Virginia ştia exact unde era, dar n-avea timp să se întoarcă la Bristol şi să-l ia din biroul lui Mellor. Totuşi, dacă i-ar telefona secretarei lui, ar fi putut fi trimis imediat la galerie.

— Accept oferta dumneavoastră de două sute treizeci şi mă voi asigura că pictura vă va fi trimisă în câteva zile.

— Mulțumesc, doamnă, a spus Kaiman, care s-a întors la biroul lui, i-a scris cecul şi i l-a dat.

Virginia l-a împăturit, l-a aruncat în geantă şi i-a zâmbit proprietarului galeriei înainte de a se întoarce, a ieşi pe Brompton Road şi a chema un taxi.

— Coutts în Strand, i-a spus şoferului.

Se gândea cum îşi va petrece ultima noapte la Londra – Bofie îi sugerase Annabel's – când taxiul a oprit în fața băncii.

— Aşteaptă aici, a spus ea, nu voi sta mult.

A intrat în holul băncii, s-a grăbit spre unul dintre casieri şi a pus cecul pe birou.

— Aş vrea să încasez asta.

— Desigur, doamnă, a spus casierul înainte de a-şi trage răsuflarea. Presupun că vreți să faceți un depozit pentru toată suma în contul dumneavoastră?

— Nu, vreau să-l încasez în bani lichizi, a zis Virginia, preferabil în bancnote de cinci lire.

— Nu cred că e posibil, s-a bâlbâit casierul.

— De ce nu? a întrebat Virginia.

— Nu am 230.000 € bani lichizi, doamnă.

*

— Vrea să facă o ofertă? a spus Ellie May. Dar credeam că nu are un ban?

— Da, şi eu, a recunoscut lordul Goodman. Am aflat din surse de încredere că a fost scoasă din testamentul tatălui său şi singurul ei venit este o alocație modestă oferită de fratele ei.

— Cât oferă?

— Un milion de lire care vor fi plătiți în zece rate egale de câte o sută de mii de lire în următorii zece ani.

— Dar i-a furat soțului meu două milioane! a zis Ellie May. Poate să se ducă naibii.

— Vă înțeleg sentimentele, doamnă Grant, dar când am primit scrisoarea m-am hotărât să port o discuție neînregistrată cu sir Edward Makepeace QC, care a reprezentat familia Fenwick mai mulți ani. El mi-a dat de înțeles că această ofertă reprezintă o înțelegere completă şi finală şi că nu există, ca să-l citez, loc de tocmeli. A mai spus că, dacă o vom refuza, a fost instruit de lady Fenwick să primească somația din partea lui lady Virginia.

— Blufează.

— Pot să vă asigur, doamnă Grant, că sir Edward nu blufează.

— Deci ce credeți că ar trebui să fac?

— Înțeleg de ce vreți să vă fie plătită întreaga sumă. Totuşi, dacă vom merge pe acest drum, vor trece mai mulți ani până ce vom ajunge la o înțelegere şi, după câte ştim acum, lady Virginia are bani destui să acopere cheltuielile justițiare, deci s-ar putea să nu obțineți decât o factură mare. Nu sunt convins că foloseşte banii ei proprii... Bănuiesc că îl are pe fretele ei, al zecelea conte, care s-o ajute. Totuşi, chiar şi lordul Fenwick are limitele lui. Goodman a ezitat. Apoi trebuie să ne gândim la celelalte aspecte ale acestui caz.

— Cum ar fi? a întrebat Ellie May.

— Când se va ajunge la tribunal, lady Virginia ar putea fi ruinată financiar şi ar putea ajunge la închisoare.

— Nimic altceva nu mi-ar plăcea mai mult.

— În acelaşi timp, reputația soțului dumneavoastră va avea şi ea de suferit.

— Cum aşa, când el este cel nevinovat?

— Este clar, doamnă Grant, că nu aveți experiență cu acțiunile presei britanice în astfel de cazuri.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Atunci lăsați-mă să vă asigur că această istorie va face înconjurul tabloidelor şi mă tem că soțul dumneavoastră nu va ieşi din asta mirosind a trandafiri. Ziarele îl vor prezenta ca pe un prost naiv şi de modă veche.

— Ceea ce este adevărat, a zis Ellie May, dispreţuitoare.

— Posibil, doamnă Grant, dar este un lucru pe care ați vrea să-l împărtăşiți întregii lumi?

— Şi care e alternativa? a întrebat ea.

— Opinia mea profesională este să ajungeți la o înțelegere, oricât de mult nu vă place. Aş sugera să acceptați oferta de un milion de lire, să vă întoarceți în America şi să dați uitării această experiență neplăcută. Aş mai sugera însă încă o prevedere: dacă lady Virginia nu-şi va onora cele zece plăți, să fie responsabilă pentru plata întregii sume. Lordul Goodman a aşteptat răspunsul lui Ellie May, dar ea a rămas tăcută. Dar dumneavoastră sunteți clienta şi, desigur, vă voi respecta instrucțiunile, oricare ar fi acelea.

— Răposatul meu bunic scoțian, Duncan Campbell, obişnuia să spună: „Mai bine un dolar în bancă, fetițo, decât promisiunea unei zestre."

— Era cumva avocat? a întrebat Goodman.

*

— Este o ofertă a naibii de bună, a zis Knowles.

— Poate puțin prea bună, a spus Sloane.

— Ce vrei să spui?

— Eu sunt, după cum ştii, Jim, bănuitor de felul meu. Mellor poate să fie la puşcărie, dar asta nu înseamnă că stă toată ziua pe priciul lui plângându-şi de milă. Nu uita că la Belmarsh sunt câţiva asasini de vârf din ţară şi aceştia vor fi mai mult decât fericiţi să sfătuiască un om pe care-l bănuiesc că are bani.

— Dar, ca şi el, toţi sunt închişi.

— Adevărat, dar aminteşte-ţi că Mellor a mai încercat să mă înhaţe o dată şi aproape a reuşit.

— Dar omul ăsta, Sorkin, îşi trimite avionul particular ca să ne petrecem weekendul pe iahtul lui la Cap Ferrat. Ce ai vrea mai mult?

— Urăsc avioanele şi nu am încredere în oamenii care au iahturi. Şi mai mult, nimeni din City nu a auzit de Conrad Sorkin.

— Aş putea merge şi singur.

— Sigur că nu, a zis Sloane. Vom merge amândoi. Dar dacă simt chiar pentru o secundă că Sorkin nu este ce pare a fi, ne îmbarcăm în următorul zbor înapoi şi nu în avionul lui particular.

*

Când Virginia a primit o scrisoare de la avocatul ei prin care îi confirma că doamna Ellie May Grant îi acceptase oferta, n-a fost sigură cum să reacţioneze. La urma-urmei, cu 230.000 la dispoziţie, ar fi putut trăi confortabil plimbându-se prin Europa cu prietenii ei. Dar a recunoscut de faţă cu Bofie că îi vor lipsi Londra, Ascot, Wimbledon, Glyndenbourne, petrecerile regale din grădină, Anabel's şi Harry's Bar, mai ales când toţi prietenii ei de pe continent ar fi migrat la Londra pentru sezon.

Cu toate că depusese cecul de 230.000 £ la Coutts, Virginia şi-a dat seama că dacă ar fi respectat înţelegerea, banii se vor termina în doi ani şi s-a întrebat dacă nu cumva

amâna inevitabila excursie în Argentina. Dar, pe de altă parte, s-ar fi putut ivi altă ocazie şi mai avea timp până pe 13 aprilie să ia decizia finală.

După ce s-a răzgândit de câteva ori, Virginia i-a înmânat cu reluctanţă primele 100.000 £ avocatului ei pe 13 aprilie şi, în acelaşi timp, şi-a achitat toate datoriile, împrumuturile şi cheltuielile juridice mai mici, rămânând cu 114.000 în contul curent. Fratele ei a continuat să-i plătească alocaţia de 2.000 £ pe lună, sumă care scăzuse de la 4.000 £ când îl părăsise pe Freddie. Virginia nu citise detaliile din testamentul tatălui ei. Şi dacă Archie ar fi aflat vreodată despre banii căpătaţi de ea, bănuia că nu i-ar mai fi dat niciun bănuţ.

În dimineaţa următoare s-a întors la Coutts şi a încasat un cec de 10.000 £. A pus banii într-o geantă Swan şi Edgar, după cum o instruise Mellor, s-a întors în Strand şi a chemat un taxi. Nu avea idee unde este Muzeul de Ştiinţă, dar era sigură că şoferul ştia. După douăzeci de minute stătea în faţa unei magnifice clădiri victoriene pe Exhibition Road.

A intrat în muzeu şi s-a dus la recepţie unde o tânără i-a arătat unde se afla racheta lui Stephenson. Virginia a trecut prin *Sala pentru energie, Galeria spaţială* şi *Crearea lumii moderne* fără să se uite la niciunul dintre obiectele unice care o înconjurau.

A văzut-o pe blonda oxigenată stând lângă o veche locomotivă cu aburi, înconjurată de copii. Cele două femei nu au dat semn că s-ar cunoaşte. Virginia a pus geanta pe jos lângă ea, s-a întors şi a părăsit muzeul la fel de repede cum intrase.

După douăzeci de minute stătea în Harry's Bar, savurând un Martini sec. Un tânăr arătos care stătea singur la bar lângă ea i-a zâmbit. Ea i-a întors zâmbetul.

*

Când Virginia a vizitat Belmarsh în duminica următoare, a fost uşurată să afle că Desmond Mellor habar n-avea de colecția de artă a mamei sale şi era clar că nu auzise de L.S. Lowry. Îi dăduse bătrânei doamne o mică alocație lunară, dar i-a mărturisit că nu vizitase Salford de o vreme.

— I-am vândut prostioarele pe patru sute de lire, i-a spus Virginia. Ce ai vrea să fac cu banii?

— Consideră-i o primă. Am auzit azi-dimineață că extragerea a mers uşor, fapt pentru care sunt recunoscător. S-a uitat spre Nash care era la întâlnirea lui lunară cu blonda oxigenată. Ei nu s-au uitat nicio clipă înspre el.

14

Adrian Sloane a recunoscut cu neplăcere că zborul spre sudul Franței într-un Learjet era ceva cu care s-ar putea obişnui. O tânără însoțitoare de bord care nu părea să ştie ceva despre securitatea în timpul zborului le-a mai turnat câte un pahar cu şampanie.

— Nu te relaxa, nici chiar o clipă, a spus Sloane, refuzând băutura. Tot nu ştim ce vrea Sorkin pentru banii lui.

— De ce naibii să ne pese, a zis Knowles, cât timp prețul este corect?

Când avionul a aterizat pe aeroportul din Nisa, pe Côte d'Azur, Sloane s-a uitat pe hublou şi a văzut un Bentley Continental aşteptându-i pe pistă. S-au urcat în maşină pe bancheta din spate – fără verificări de paşaport, fără cozi, fără vamă. Era clar că domnul Conrad Sorkin ştia pe cine să mituiască.

Portul era plin-ochi de iahturi strălucitoare. Doar unul avea docul său propriu şi chiar acolo s-a oprit Bentley-ul lor. Un marinar elegant le-a deschis portiera din spate, iar alți doi le-au luat bagajele din portbagaj. Când Sloane mergea pe pasarela îngustă, a observat un steag panamez fluturând uşor în briza de la pupa iahtului. Când au ajuns la bord, un ofițer îmbrăcat în costum alb i-a salutat şi s-a prezentat ca fiind ofițerul de bord.

— Bine ați venit, le-a zis, într-o engleză cu accent puternic. Vă voi conduce la cabinele dumneavoastră. Cina va fi servită la opt pe puntea superioară, dar nu ezitați să mă chemați dacă doriți ceva până atunci.

Primul lucru pe care l-a observat Sloane când a intrat în cabină a fost o valiză diplomat neagră, aflată în mijlocul unui pat dublu. A deschis-o încet şi a văzut că era plină cu şiruri de bancnote de cincizeci de lire, frumos aranjate. S-a aşezat la marginea patului şi le-a numărat încet. Douăzeci de mii de lire – unu la sută din prețul oferit, dat în avans? A închis capacul şi a strecurat valiza sub pat.

Sloane a ieşit din cabină şi a intrat în cabina alăturată fără să bată la uşă. Knowles îşi număra banii.

— Cât? a zis Sloane.

— Zece mii.

Doar jumătate de procent. Sloane a zâmbit. Sorkin îşi făcuse temele şi îşi dăduse seama deja cu ajutorul cui va încheia afacerea.

Sloane s-a întors la cabina lui, s-a dezbrăcat şi a făcut un duş, apoi s-a întins în pat şi a închis ochii. A ignorat şampania din cutia cu gheață aflată la capul patului. Trebuia să se concentreze. La urma-urmei, acesta ar putea fi târgul care va decide nu numai când va ieşi la pensie, ci şi cât de mare va fi aceasta.

*

La opt fără cinci, s-a auzit o bătaie uşoară la uşă. Sloane s-a uitat în oglindă şi şi-a îndreptat papionul înainte de a deschide şi a găsi un steward aşteptându-l.

— Domnul Sorkin speră că dumneavoastră şi domnul Knowles vă veți alătura lui la o băutură, a spus el conducându-i în susul unei scări late.

Gazda lor stătea pe puntea superioară aşteptându-şi oaspeții. După ce s-a prezentat, le-a oferit un pahar cu şampanie. Conrad Sorkin nu era deloc cum s-ar fi aşteptat Sloane: înalt, elegant, cu încrederea relaxată care provine din succes sau naştere. Vorbea cu un uşor accent sud-african şi şi-a pus repede invitații în largul lor. Era greu să-i ghiceşti vârsta, s-a gândit Sloane, poate cincizeci, cinzeci şi cinci de ani. După câteva întrebări bine formulate, a aflat că Sorkin se născuse la Cape Town şi fusese educat la Stanford. Totuşi, bustul din bronz al lui Napoleon care se afla pe punte, în spatele lui, dezvăluia o posibilă slăbiciune.

— Deci acum unde stați? a întrebat Sloane, jucându-se cu paharul cu şampanie.

— Vasul acesta este casa mea. Are tot ce am nevoie, cu avantajul că nu trebuie să plătesc impozite.

— Nu e puțin restrictiv? a întrebat Knowles.

— Nu, de fapt e invers. Chiar iubesc ce e mai bun din fiecare lume. Pot vizita oricare port doresc şi atâta timp cât nu stau mai mult de treizeci de zile, autoritățile nu se interesează de mine. Şi cred că e corect să spun că acest vas are toate lucrurile pe care mi le poate oferi un oraş mare, inclusiv un *chef pe* care l-am furat de la Savoy. Deci, domnilor, mergem la cină?

Sloane s-a aşezat în dreapta gazdei. A auzit motorul pornind.

— L-am rugat pe căpitan să circule în jurul portului. Cred că luminile Nisei vi se vor părea uimitoare, a spus Sorkin.

Un chelner le-a umplut paharele cu vin alb, în timp ce altul a pus o farfurie cu antreuri în fața lor.

Sorkin s-a lăudat că plătica şi friptura Angus fuseseră luate din Grimsby şi Aberdeen cu puțin timp înainte ca ei să se urce în avionul lui în acea după-amiază. Sloane a fost nevoit să recunoască faptul că cina era ca într-unul dintre cele mai bune restaurante din Londra, iar calitatea vinului îl făcea să dorească reumplerea permanentă a paharului. Totuşi a băut doar două pahare în timp ce aştepta ca Sorkin să ajungă la motivul pentru care se aflau acolo.

După ce primul fel fusese luat de pe masă şi fuseseră oferite brandy, Porto şi trabucuri, personalul s-a retras discret.

— Trecem la afaceri? a spus Sorkin după ce şi-a aprins trabucul şi a tras câteva fumuri.

Sloane a luat o înghițitură de Porto, iar Knowles şi-a turnat brandy.

— Din câte înțeleg eu, a spus Sorkin, dumneavoastră controlați în prezent o companie care are câteva active majore şi cu toate că domnul Mellor încă deține cincizeci şi unu la sută dintre acțiuni, cât timp rămâne la închisoare nu se poate implica în deciziile consiliului de administrație.

— Văd că v-ați făcut temele, a zis Sloane, înainte de a trage un fum din trabuc. Dar de care active anume sunteți interesat, domnule Sorkin?

— Conrad, te rog. Să ne lămurim că nu doresc să cumpăr Mellor Travel. Totuşi, compania are patruzeci şi două de agenții bine-plasate pe toate arterele principale din Marea Britanie. Aceste proprietăți au o valoare declarată mai mică de două milioane de lire. Dar dacă le-am pune individual pe piață, estimez că valoarea lor reală ar atinge şase, poate chiar şapte milioane.

— Dar, l-a întrerupt Sloane, dacă am vinde activele noastre cele mai prețioase, Mellor Travel va deveni o companie fantomă, incapabilă să-şi desfăşoare activitatea. Sunt sigur că ştiți că Thomas Cook ne-a făcut deja o ofertă de două milioane pentru companie şi ne-a explicat clar că nu vor concedia personalul şi nici nu vor înstrăina vreo proprietate.

— Şi aceste două milioane vor fi plătite unei companii care va fi condusă de Cook până ce Desmond Mellor va ieşi din închisoare, aşa că putem spera că cel mai bun lucru pe care-l mai puteți obține va fi un pachet serios de acțiuni. De aceea sunt dornic să egalez oferta lui Cook, dar cu o mică diferență. Cele două milioane ale mele vor fi depuse la o bancă aleasă de voi, în oraşul pe care-l doriți.

— Dar Banca Angliei... a început Sloane.

— Adrian, Banca Angliei este o organizație într-adevăr puternică, dar pot numi douăzeci şi trei de țări în care nu are jurisdicție şi nici măcar acorduri bilaterale. Tot ce trebuie să faceți este să vă convingeți consiliul să accepte oferta mea şi nu a lui Cook. Cum compania are doar cinci directori şi unul dintre ei nu poate participa la întrunirile consiliului, nu poate fi dificil de obținut înainte de eliberarea domnului Mellor – care înțeleg că nu este iminentă.

— Sunteți bine informat, a spus Sloane.

— Să spunem doar că am legături în locurile potrivite şi informații din interior care mă mențin în fața rivalilor mei.

— Dacă v-aş accepta condiţiile, a spus Sloane, banii pe care i-am găsit în cabină reprezintă un procent plătit în avans pentru cele două milioane pe care le oferiţi?

Knowles s-a încruntat.

— Sigur că nu, a zis Sorkin. Consideră-i doar o dovadă a bunelor mele intenţii.

Sloane şi-a golit paharul de Porto şi a aşteptat să-i fie reumplut înainte de a spune:

— Avem o şedinţă a consiliului peste două săptămâni, Conrad, şi poţi fi sigur că eu şi colegii mei directori îţi vom lua oferta în serios.

Preşedintele Mellor Travel s-a lăsat pe spate şi s-a relaxat pentru prima oară, permiţându-şi să savureze vinul, încrezător acum când îi ştia puterea lui Sorkin, că cele două milioane puteau fi considerate doar valoarea de deschidere a licitaţiei. Se hotărâse deja la ce cifră se va termina, dar voia să aştepte până la micul dejun înainte de a face următoarea mişcare.

Knowles părea dezamăgit, conştient că Sloane urma să obţină o sumă mai mare. Aceeaşi greşeală pe care o făcuse când Hakim Bishara licitase pentru Farthings şi când sfârşiseră prin a pierde. Knowles nu avea de gând să-l lase să facă a doua oară aceeaşi greşeală. La urma-urmei, lui i se părea că oferta lui Sorkin era suficientă şi nu era nevoie să fii aşa de lacom. Cea mai mare slăbiciune a lui Sloane.

— Cred că mă voi retrage, a spus Sloane, ridicându-se încet de la locul lui de parcă era sigur că nu s-ar mai fi putut obţine nimic în acea noapte. Noapte bună, Conrad, mă voi gândi la oferta pe care ai făcut-o. Poate mai vorbim şi mâine-dimineaţă.

— De abia aştept, a spus Sorkin, când Sloane s-a îndreptat încet către uşă. Knowles n-a făcut nicio tentativă de a i se alătura, ceea ce l-a supărat pe Sloane, dar nu a comentat.

Sloane se ţinea de balustradă în timp ce cobora încet pe scară. A fost bucuros să-l vadă pe ofiţer aşteptându-l pe

puntea inferioară pentru că nu era sigur că-şi va găsi singur drumul spre cabină. Poate n-ar fi trebuit să bea Porto după atâtea vinuri excelente. Dar când i se va mai oferi iar un al treilea sau al patrulea pahar de Taylor's 24?

S-a împiedicat când piciorul lui a atins treapta de jos şi ofițerul a venit repede să-l ajute, punându-i blând un braț în jurul umerilor. Sloane s-a împleticit spre balustrada vasului şi s-a aplecat peste margine, sperând că nu va vomita, ştiind că i se va raporta lui Sorkin. După ce a tras o gură de aer proaspăt de mare, s-a simțit puțin mai bine. Dacă ar ajunge doar în cabina lui şi s-ar culca, se gândea el, când două brațe puternice i-au înconjurat talia şi, dintr-o singură mişcare s-a trezit ridicat în aer. S-a întors şi a încercat să protesteze, doar ca să-l vadă pe ofițer zâmbindu-i înainte de a-l azvârli fără alte ceremonii peste bord.

După o clipă, Sorkin a apărut lângă ofițer. Niciunul n-a zis nimic când preşedintele Mellor Travel a dispărut sub valuri a treia oară.

— De unde ştiai că nu poate să înoate?

— Informații din interior de la persoana care a avut slujba ta, a replicat Sorkin. După ce s-a întors, a adăugat: vei găsi cele douăzeci de mii ale tale în cabina lui Sloane, sub pat.

*

Nash s-a aplecat şi şi-a legat un şiret, semn că Mellor trebuia să i se alăture.

Mellor a mai făcut două ture ale curții înainte de a ajunge lângă el. Nu voia să devină bănuitori ca cei care-i urmăreau.

— Treaba e făcută. Nu e nevoie să-i trimiți flori la înmormântare.

— De ce nu?

— A fost înmormântat în mare. Au mai mers puțin prin curte înainte ca Nash să adauge: Noi ne-am respectat partea din înțelegere, acum mă aştept să o respecți şi tu pe a ta.

— Nicio problemă, a zis Mellor, sperând că Nash nu observase că era agitat. Îşi sunase agentul imobiliar din Bristol cu două săptămâni înainte şi aflase că vechiul lui apartament de pe Broad Street încă nu fusese vândut – treaba nu mergea prea bine, îi explicase domnul Carter, dar, dacă ar fi scăzut prețul, era sigur că ar fi putut să-l vândă. Mellor acceptase şi primise o ofertă, dar cumpărătorul aştepta raportul supervizorului care mai dura două săptămâni.

Cel puțin problema cu Sloane fusese rezolvată. Îi va scrie lui Knowles şi-i va cere să-l viziteze la închisoare cât mai curând posibil. Desigur că va fi docil acum că nu-l mai dirija Sloane.

După încă nişte ture a întrebat:

— Când şi unde? Spera că pare încrezător.

— Joia viitoare. Îți voi spune detaliile după vizita lui Tracie de duminică. Asigură-te doar că drăguța de lady Virginia nu uită să aducă geanta Swan şi Edgar cu ea.

Mellor a rămas în urmă şi i s-a alăturat lui Johnny Istețu' care era la fel de vesel ca întotdeauna, dar, oricum, nu mai avea decât nouăsprezece zile de stat la închisoare.

15

— Nu cred că ai zece mii de lire cu care n-ai ce face? a spus Mellor. Virginia s-a întrebat dacă nu cumva glumea până ce i-a văzut privirea disperată din ochi. Am o problemă momentană cu lichiditățile, a explicat el, care poate fi rezolvată doar dacă aş mai avea nişte timp în plus. Dar am nevoie de cele zece mii repede. S-a uitat pe fugă în camera aglomerată în locul în care Nash conversa cu singura lui vizitatoare. Foarte repede.

Virginia s-a gândit la cele 110.000 £ pe care le mai avea în contul curent şi a zâmbit dulce.

— Nimeni nu ştie mai bine decât tine, Desmond, că sunt săracă la fel ca un şoarece de biserică. Fratele meu îmi dă o alocație de două mii pe lună, ceea ce nu prea e suficient şi singurul alt venit pe care l-am avut de curând a fost din vânzarea casei mamei tale. Presupun că ți-aş putea împrumuta o mie şi poate încă o mie peste o lună.

— Frumos din partea ta, Virginia, dar până atunci va fi prea târziu.

— Ai active pe care le-ai putea oferi ca garanție? a întrebat Virginia. Cuvintele familiare pe care le auzea de la managerul băncii sale ori de câte ori rămânea în urmă cu plățile.

— Fosta mea soție a primit casa mea de la țară ca parte a înțelegerii stabilite la divorț. Apartamentul meu din Bristol este oferit spre vânzare. Valorează cam douăzeci de mii şi cu toate că cineva a făcut o ofertă, contractul n-a fost încheiat încă.

— Dar Adrian Sloane? La urma-urmei nu e o sumă mare pentru el.

— Asta nu mai e posibil, a zis Mellor, fără să explice.

— Şi Jim Knowles?

Mellor s-a gândit o clipă.

— Cred că Jim ar putea să mă ajute dacă îi ofer apartamentul ca garanție şi îi pică şi ceva pentru el.

— Cum ar fi?

— Preşedinția companiei, bani, orice ar vrea.

— Voi lua legătura cu el când ajung acasă şi voi încerca să aflu dacă vrea să te ajute.

— Mulțumesc, Virginia. Şi, desigur, vei căpăta şi tu ceva.

Mellor s-a uitat iar la Nash despre care ştia că va primi instrucțiuni asupra locului în care a doua livrare va fi efectuată. Niciodată de două ori în acelaşi loc şi niciodată aceeaşi persoană, îi explicase Nash.

— Dar tot voi avea nevoie de cele zece mii până joi, a spus Mellor, întorcându-se spre Virginia. Şi nu pot să-ți spun care vor fi consecințele dacă eşuezi.

— De câte ori ai voie să dai telefon?

— O dată pe săptămână, dar nu am decât trei minute şi nu uita că ni se ascultă fiecare cuvânt.

— Sună-mă joi după-amiaza, cam pe la cinci. Ar trebui să-l fi văzut pe Knowles până atunci şi voi fi făcut tot ce pot ca să-l conving.

*

— E aranjat pentru joi, a zis Nash, când Mellor i s-a alăturat în curte.

— Unde şi când? a întrebat Mellor, nedorind să recunoască faptul că nu avea banii.

— Trafalgar Square, între fântâni, la douăsprezece.

— Am înțeles.

— Va fi aceeaşi doamnă cu sacoşa?

— Da, a spus Mellor, sperând că Virginia nu numai că va avea banii, ci va accepta să acționeze iar ca intermediară.

Nash l-a privit mai atent.

— Sper că te-ai gândit la consecințele neaducerii celei de-a doua jumătăți a plății.

— Nicio problemă, a spus Mellor, care nu prea se mai gândise la altceva în ultima săptămână. A rămas în urmă şi a mers singur, întrebându-se, rugându-se, sperând că Virginia îl va convinge pe Knowles să-i împrumute banii.

Şi-a verificat ceasul. Peste cinci ore va afla.

*

— Jim Knowles, s-a auzit o voce la telefon.

— Jim, sunt Virginia Fenwick.

— Virginia, ce mai faci? Nu te-am mai auzit de mult.

— De prea mult, dar mă voi revanşa.

— La ce te gândeşti?

— Am o mică propunere care s-ar putea să ți se pară interesantă. Eşti cumva liber la prânz?

*

Virginia stătea lângă telefon marți, la cinci p.m., conştientă că avea doar trei minute în care să-şi prezinte discursul bine pregătit. Făcuse o listă ca să se asigure că nu va omite nimic important. Când a sunat telefonul, a ridicat de îndată receptorul.

— 7784.

— Salut, dragă, sunt Priscilla. M-am gândit să te sun să văd dacă eşti liberă joi la prânz.

— Nu acum, a spus Virginia, trântind receptorul.

Telefonul a sunat iar după câteva secunde.

— 7784, a repetat ea.

— Sunt Desmond. Ai fost în stare să... Era clar că nu voia să piardă nicio clipă. Ea a verificat primul reper de pe listă.

— Da. Knowles a acceptat să-ți împrumute zece mii pe apartamentul tău din Bristol.

— Slavă Domnului, a spus Mellor, oftând uşurat aşa de tare încât l-a auzit şi ea.

— Dar dacă nu-i înapoiezi întreaga sumă în treizeci de zile, cere garanții suplimentare.

— Ce anume?

— Acțiunile tale de la Mellor Travel.

— Dar valorează cam un milion şi jumătate.

— Acceptă sau renunță, dacă îmi amintesc cuvintele lui exacte.

Mellor a făcut o scurtă pauză, conştient că cele trei minute i se epuizau rapid.

— Nu prea mai am de ales. Spune-i nemernicului că îi accept condițiile şi că-i voi plăti când voi vinde apartamentul.

— Îi voi transmite imediat mesajul, dar nu va da banii până ce nu va vedea semnătura ta pe documentul de transferare a acțiunilor dacă nu-i returnezi banii în treizeci de zile.

— Dar cum l-aş putea semna la timp? a spus Mellor, părând disperat.

— Nu te îngrijora. Avocații lui au făcut toate actele şi ți se vor aduce astă-seară în închisoare. Ai grijă doar să le ia cineva.

— Adresează plicul domnului Graves. Este gardianul de pe coridorul meu şi mi-a făcut deja câteva servicii, deci poți avea încredere în el. Cum este de serviciu în seara aceasta, ar trebui să-l primesc imediat.

Virginia şi-a notat numele înainte de a-şi verifica iar lista.

— Unde şi când dau banii?

— Joi, ora douăsprezece, Trafalgar Square. Persoana de contact va sta între fântâni. Asigură-te doar că nu întârzii.

— Va fi aceeaşi femeie?

— Nu. Uită-te după un bărbat între două vârste, cu o chelie, purtând o haină albastră şi blugi. Virginia şi-a notat. Eşti o scumpă, a spus Mellor. Îți rămân dator.

— Mai pot face vreun lucru?

— Nu, dar îți voi trimite o scrisoare pe care tu trebuie s-o...

Telefonul a fost închis.

*

Domnul Graves a lăsat receptorul jos şi şi-a aşteptat instrucțiunile.

— Trebuie să te asiguri că eşti de serviciu la poarta închisorii când soseşte scrisoarea în seara asta.

— Nicio problemă. Nu se prea înghesuie gardienii pentru tura de noapte.

— Şi asigură-te că Mellor semnează acordul şi că tu eşti martor la semnare.

— Şi pe urmă?

— O iei cu tine când ieşi din schimb şi o trimiți la adresa scrisă de Mellor pe plic. Şi nu uita, mai ai multe de făcut înainte de a fi plătit.

Graves s-a încruntat.

— Mai bine te-ai întoarce în celulă, înainte ca cineva să observe că lipseşti, a spus gardianul, încercând să-şi restabilească autoritatea.

— Cum zici matale, şefu', a spus Nash, înainte de a ieşi din birou şi a se întoarce în celulă.

*

Când Virginia s-a trezit în dimineața următoare, a găsit un plic mare pe preş. Nu voia să ştie cine-l adusese sau când. Şi-a verificat ceasul: 9:14 a.m. Knowles urma să-l ia abia la zece, ceea ce însemna că avea destul timp.

A deschis plicul şi a scos documentul, întorcându-l repede la ultima pagină ca să verifice dacă Mellor îl semnase. A zâmbit când a văzut că prietenul ei, domnul Graves, fusese martor la semnare. Virginia a pus acordul înapoi în plic, şi-a părăsit micul apartament din Chelsea şi s-a dus la un magazin din Pimlico pe care-l verificase în ziua precedentă.

Tânărul angajat i-a făcut două copii ale documentului şi i-a luat 2 lire şi 20 de penny pentru un plic mare, maro. S-a întors în apartament după douăzeci de minute, citind ziarul de dimineață când a auzit o bătaie la uşă.

Knowles a sărutat-o pe ambii obraji de parcă ar fi fost un vechi prieteni, dar, după ce a schimbat un plic maro cu altul, a plecat imediat. Virginia s-a întors în salon, a rupt noul plic

şi a numărat banii. Cincisprezece mii, după cum se înţeleseseră. Nu era o dimineaţă rea. Acum nu mai avea de făcut decât să se decidă dacă să dea zece mii chelului cu haină albastră şi blugi care o va aştepta în Trafalgar Square.

*

Când Virginia a ajuns la bancă, s-a îndreptat direct către biroul managerului. Domnul Leigh s-a ridicat când ea a intrat în cameră. Fără un cuvânt, ea a scos cinci pachete învelite în celofan şi copia unui document cu trei pagini dintr-o geantă Swan şi Edgar şi le-a pus pe masa lui.

— Vă rog să-mi creditaţi contul cu cinci mii de lire şi să puneţi acest document împreună cu hârtiile mele personale.

Domnul Leigh s-a înclinat uşor şi era gata să întrebe... dar ea părăsise deja biroul.

Virginia a ieşit din bancă pe Strand înainte de a se îndrepta încet spre Trafalgar Square. Se hotărâse să respecte instrucţiunile lui Mellor şi nu numai pentru că-şi amintise cum îi spusese cât de grave vor fi urmările dacă el nu va plăti întreaga sumă, aşa că nu dorea să i se întâmple ceva rău singurei ei surse alternative de venit.

S-a oprit vizavi de St Martin în Fields şi, strângând geanta Swan şi Edgar, a aşteptat ca luminile semaforului să treacă pe roşu înainte de a traversa. Un stol de porumbei speriaţi şi-a luat zborul când ea a intrat în piaţă şi s-a îndreptat spre fântâni.

Un copil sărea în sus şi în jos în apă şi mama lui îl ruga să iasă. Chiar dincolo de ei era un bărbat chel cu o cămaşă deschisă la gât, o haină albastră şi blugi şi ai cărui ochi nu-i părăseau pe ai ei. S-a dus la el şi i-a dat geanta de cumpărături. El nici măcar nu s-a uitat în ea, i-a întors spatele şi a dispărut într-o mulţime de turişti.

Virginia a respirat uşurată. Operaţia mersese foarte uşor şi de abia aştepta să ia prânzul cu Priscilla. S-a îndreptat spre Naţional Gallery şi a chemat un taxi în timp ce chelul

continua să meargă în direcția opusă. Nu a putut să nu vadă Bentley-ul gri-argintiu care era parcat în fața Casei Sud-Africane. În timp ce se apropia, parbrizul opac a coborât şi a apărut o mână. El a dat geanta Swan şi Edgar şi a aşteptat.

Conrad Sorkin a verificat cele zece pachete ambalate în celofan înainte de a-i da unul curierului.

— Mulțumesc, domnule Graves. Vă rog să-l anunțați pe domnul Nash că lady Virginia nu a apărut.

16

Şase bărbaţi stăteau faţă în faţă, pregătindu-se de luptă, cu toate că, în realitate, erau de aceeaşi parte. Trei dintre ei reprezentau Farthings Kaufman şi ceilalţi trei, Thomas Cook Ltd, unul dintre cei mai importanţi clienţi ai băncii.

Hakim Bishara, preşedintele Farthings Kaufman, stătea de o parte a mesei, cu Sebastian Clifton, directorul său executiv, în dreapta şi avocatul, Arnold Hardcastle, în stânga. În faţa lui Hakim stătea Ray Brook, preşedintele de la Cook's, în dreapta avându-l pe directorul Brian Dawson şi în stânga pe Naynesh Desai, consilierul juridic.

— Permiteţi-mi să deschid întrunirea prin a vă ura tuturor bun-venit, a spus Hakim. Doresc să vă spun cât de încântaţi suntem să reprezentăm Cook's în încercarea de a prelua Mellor Travel Ltd. Din păcate, este puţin probabil să fie o preluare de comun acord. De fapt, este posibil să fie un război total, unul sângeros. Dar permiteţi-mi să vă asigur, domnilor, că vom reuşi. Îl voi ruga acum pe Sebastian Clifton, care a lucrat la acest proiect câteva săptămâni, să ne aducă pe toţi la zi.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, a spus Seb, deschizând un dosar gros din faţa lui. Voi începe prin a vă prezenta poziţia noastră actuală. Cook's s-a arătat, de o vreme, interesată de achiziţionarea Mellor Travel, care posedă anumite active care vor reprezenta o valoare adăugată afacerii sale. Mai ales cele patruzeci şi două magazine de lux, dintre care unele se află în oraşe în care Cook's nu este prezentă sau în care locaţia existentă nu este la fel de bine plasată ca a rivalilor. Mellor deţine un personal de prima clasă, bine antrenat, cu toate că unii dintre membri au părăsit compania în ultimul an.

— Unul sau doi ni s-au alăturat, l-a întrerupt Brook.

— Poate e timpul să vă atrag atenţia că avem un cui în talpă, a continuat Seb. Şi anume Desmond Mellor care, cu toate că nu mai este preşedintele companiei, deţine cincizeci

şi unu la sută din acţiuni. Prin urmare, o preluare este aproape imposibilă fără binecuvântarea lui.

— Am înţeles că aţi mai tratat cu domnul Mellor în trecut, a zis Dawson, scoţându-şi ochelarii. Cum vă înţelegeţi în prezent?

— Nu cred că ar putea fi mai rău de atât, a recunoscut Seb. Amândoi am fost în consiliul de administraţie al Barrington Shipping pe vremea când mama era preşedinte. Nu numai că Mellor a încercat s-o scoată din consiliul de administraţie, dar, după ce nu a reuşit, a încercat să preia compania utilizând tactici considerate inacceptabile de biroul de preluări. Mama a câştigat şi a continuat să conducă Barrington's mai mulţi ani până ce compania a fost cumpărată de Cunard.

— Am invitat-o pe mama dumneavoastră să se alăture consiliului, a zis Brook, dar, din păcate, s-a amestecat Margaret Thatcher.

— Nu ştiam asta, a zis Seb.

— Dar vă amintiţi că atunci când Barrington's a lansat *Buckingham* şi mai târziu *Balmoral,* doamna Clifton a numit Cook's ca agent preferat de rezervări. N-am avut niciodată un partener mai bun, chiar dacă a trebuit să mă obişnuiesc să mă sune la şase dimineaţa sau zece seara.

— Şi dumneavoastră? a spus Seb, zâmbind. Totuşi trebuie să vă mărturisesc ceva. Înainte de a ne aborda pentru această preluare, l-am vizitat pe Desmond Mellor în închisoare la cererea lui.

Lui Jessica i-ar fi plăcut expresiile apărute pe figurile celor trei aflaţi în faţa tatălui ei.

— Chiar şi mai rău, cu acea ocazie, Mellor s-a oferit să-mi vândă cincizeci şi unu la sută din companie pe o liră.

— Şi ce voia în schimb? a întrebat Brook.

— Ca atunci când iese din închisoare să-i înapoiem cele cinzeci şi unu la sută din acţiuni, tot pentru o liră.

— Nu a fost o propunere foarte atrăgătoare, a sugerat Dawson. Cu toate că pe atunci a părut probabil tentantă.

— Dar nu suficient de tentantă, a zis Hakim, dacă după aceea trebuia să stăm cot la cot cu nemernici ca Sloane şi Knowles, care, după mine, ar trebui încuiați în aceeaşi celulă cu Mellor.

— Asta nu se va înregistra, a comentat Arnold, ferm, şi nu reprezintă părerea băncii.

— Sunt de acord cu tine, Hakim, a spus Brook. L-am întâlnit pe Adrian Sloane o dată şi mi-a ajuns. Totuşi, dați-mi voie să vă întreb, domnule Clifton, credeți că există vreo şansă ca Mellor să ia în considerare această ofertă?

— Pare improbabil, cu toate că sunt gata să încerc, presupunând că ar vrea să mă vadă.

— Atunci să aflăm repede dacă e de acord, a spus Dawson.

— Dar chiar dacă ar fi de acord să te vadă, a spus Arnold, trebuie să te avertizez că roțile puterii macină mai încet în Serviciul de închisori decât la Whitehall.

— Dar îmi amintesc că tu şi Seb m-ați vizitat la Belmarsh imediat cum v-am chemat, a spus Hakim.

— Acelea erau vizite de consiliere juridică, a spus Arnold, şi nu erau supuse restricțiilor obişnuite în închisoare – nu uita, eram avocatul tău.

— Deci dacă Mellor e de acord să te lase să-l reprezinți, a spus Hakim, am putea scurta drumul.

— Dar de ce ar face aşa ceva? a întrebat Dawson.

— Pentru că Barry Hammond, a spus Sebastian, un detectiv particular angajat la Farthings a descoperit că Sloane a fost cel care l-a turnat pe Mellor. Şi de aceea Mellor a ajuns în închisoare şi, după ce a fost înlăturat din drum, cu ajutorul prietenului său Knowles, Sloane s-a numit preşedinte la Mellor Travel, care n-a mai avut profituri şi n-a mai dat dividende de atunci. Deci este posibil ca Mellor să fie suficient de disperat să ia în considerare cel mai mic dintre cele două rele.

— Dacă asta e echipa gazdă, a zis Brook, ce ați aflat despre rivalii noştri?

— Că sunt chiar mai răi, a replicat Seb. Sorkin Internațional nu este o companie cu care să iei legătura uşor. Birourile centrale sunt înregistrate în Panama şi, cu toate că au un număr acolo, nimeni nu răspunde la el.

— Şi Sorkin are baza în Panama? a întrebat Dawson.

— Nu, stă mai mult pe un iaht, deplasându-se întruna. De fapt, sunt şapte țări în care este declarat *personna non grata,* dar, din nefericire, Marea Britanie nu face parte dintre ele. Şi oricum, se pare că are acces la cei mai buni avocați, companii fantomă şi chiar la nume fictive ca să se asigure că e întotdeauna deasupra legii.

— Un camarad demn de Sloane şi Knowles, a sugerat Brook.

— Aşa este, a zis Seb, şi după cum ştiți, Sorkin ne-a egalat de curând oferta de două milioane pentru Mellor Travel. Totuşi, nu cred că vom fi tratați ca egali.

— Dar sigur că Sorkin nu poate porni o afurisită de preluare fără susținerea lui Mellor, a spus avocatul de la Cook's.

— Nici nu are nevoie, a comentat Hakim, pentru că nu suntem convinşi că acesta este scopul lui, după cum vă va explica Seb.

— Sunt destul de sigur că Sorkin nu este interesat de companie, a zis Seb, ci doar de cele patruzeci şi două de magazine şi birouri care au o valoare înregistrată mai mică de două milioane, iar analistul meu le-a evaluat la mai mult de cinci milioane.

— Deci acesta e jocul lui, a spus Dawson.

— Cred că ar fi fericit să vândă proprietățile fără să-l consulte pe Mellor, a spus Arnold, sau chiar fără să se îngrijoreze de încălcarea legii pentru că bănuiesc că domnul Sorkin va fi dispărut mult înainte ca poliția să dea de el.

— Putem să-l oprim cumva? a întrebat Brook.

— Da, a zis Seb. Să punem mâna pe cele cinzeci şi unu la sută din acțiunile lui Mellor şi să-l concediem pe Sloane.

*

Când o scrisoare a aterizat pe preşul Virginiei în dimineața următoare, ea a recunoscut scrisul şi a deschis-o găsind altă scrisoare adresată unei domnişoare Kelly Mellor care nu avea nicio adresă, şi era doar o notă mâzgălită:

Asigură-te, te rog, că aceasta ajunge la Kelly. Este foarte important.

Desmond

Virginia a deschis imediat al doilea plic şi a început să citească o scrisoare de la Desmond pentru fiica sa.

Dragă Kelly...

*

Sebastian era gata să se urce în lift când Arnold Hardcastle a apărut fugind pe coridor spre el.

— N-ai şi tu o soție şi o familie la care să te duci?

— Veşti bune, a spus Arnold, ignorând comentariul. Mellor nu numai că a fost de acord să ne vadă, ci doreşte o întrunire cât mai repede.

— Excelent. Hakim va fi încântat.

— Am discutat deja cu şeful închisorii şi acesta a fost de acord că o întâlnire juridică se poate ține în închisoare mâine, la douăsprezece.

— Hakim va dori să fie acolo.

— Doamne fereşte, a spus Arnold. Probabil va sfârşi prin a-l strânge de gât şi cine l-ar putea învinovăți? Nu, tu trebuie să reprezinți Farthings. La urma-urmei, pe tine a cerut să te vadă când a venit cu prima sa propunere. Aş mai sugera ca şi Ray Brook să fie de față, astfel încât Mellor să-şi dea seama că propunerea e serioasă. De la un preşedinte la altul. Va fi impresionat de asta.

— Da, are sens, a fost Seb de acord.

— Ai planificat ceva pentru mâine-dimineață?

— Dacă am, a spus Seb, deschizându-şi agenda de buzunar, va fi anulat.

*

Virginia a luat legătura cu mama lui Kelly, dar aceasta nu a fost prea cooperantă. Probabil credea că Virginia era ultima iubită a lui Mellor. Totuşi i-a spus că ultima oară când auzise de fiica ei, aceasta era pe undeva prin Chicago, dar a recunoscut că nu mai avea nicio legătură cu ea.

*

La unsprezece în dimineața următoare, Sebastian, Arnold şi Ray Brook s-au urcat într-un taxi şi Seb i-a cerut şoferului să-i ducă la HMP Belmarsh. Şoferul n-a părut prea încântat.

— Nu are nicio şansă să prindă o cursă înapoi, le-a explicat Arnold.

— De ce aşa de dimineață? a întrebat Brook.

— Vei afla când vom ajunge acolo, i-a spus Arnold.

Cei trei au discutat tactica pe drumul spre închisoare şi au fost de acord că prima lor prioritate era să-l liniştească pe Mellor şi să-l facă să simtă că erau de partea lui.

— Vorbeşte-i de Sloane şi Knowles, a zis Seb, pentru că sunt sigur că ar prefera să discute cu noi, nu cu ei.

— Nu cred că ar fi fost de acord să ne vadă, a spus Brook când taxiul a ieşit din oraş şi s-a îndreptat spre est, dacă n-am fi avut o şansă.

Până când taxiul a ajuns în afara porților verzi, mari şi înspăimântătoare ale HMP Belmarsh, fiecare ştia rolul pe care urma să-l joace. Arnold trebuia să înceapă discuțiile şi să încerce să-l convingă pe Mellor că erau băieții buni şi când Seb ar fi simțit că a venit momentul, îi va face o ofertă de 1,5 milioane de lire pentru acțiunile sale. Brook urma să

confirme că banii vor fi depuşi în contul său atunci când va semna transferul acțiunilor şi că, în chip de bonus, Sloane şi Knowles vor fi concediați înainte de sfârşitul acelei zile. Seb începea să se simtă mai încrezător.

Când cei trei au intrat în închisoare, au fost escortați la biroul de pază şi percheziționați cu mare atenție. Briceagul de buzunar al lui Brook a fost confiscat de îndată. Preşedintele de la Cook Travel poate vizitase aproape fiecare țară de pe pământ, dar era clar că nu mai intrase niciodată într-o închisoare. Şi-au lăsat toate obiectele de valoare, chiar şi cataramele de la curele la sergentul de gardă şi au fost conduşi de doi alți gardieni spre curtea blocului A.

Au trecut prin mai multe porți cu gratii, descuiate, apoi încuiate în urma lor, înainte de a ajunge la camera de întrevederi de la primul etaj. Ceasul de pe perete arăta douăsprezece fără cinci. Brook n-a mai trebuit să întrebe de ce plecaseră aşa devreme.

Unul dintre gardienii de serviciu le-a deschis uşa şi i-a lăsat să intre într-o cameră dreptunghiulară cu pereți din sticlă. Cu toate că fuseseră lăsați singuri, doi gardieni s-au poziționat afară, uitându-se înăuntru. Trebuiau să se asigure că nimeni nu dădea droguri, arme sau bani prizonierului. Nimic nu le plăcea mai mult caraliilor decât să aresteze un avocat.

Cei trei vizitatori s-au aşezat la o măsuță pătrată din centrul camerei, lăsându-i lui Mellor un scaun liber. Arnold şi-a deschis servieta şi a scos un dosar. A luat un certificat de transfer şi un acord pe trei pagini pe care l-a mai verificat o dată înainte de a-l pune pe masă. Dacă totul mergea conform planificării, la plecarea din închisoare, după o oră, urmau să fie două semnături pe linia de jos.

Seb nu s-a putut opri să nu se uite fix la ceasul de pe perete, conştient că nu li se va permite decât o oră să încheie afacerea şi să semneze toate documentele legale. În momentul în care minutarul a ajuns la douăsprezece, un

bărbat cu un papion verde, o cămaşă dungată şi o haină de tweed a intrat în cameră. Arnold s-a ridicat imediat şi a spus:

— Bună dimineața, domnule guvernator.

— Bună dimineața, domnule Hardcastle. Îmi pare rău să vă anunț că întrunirea aceasta nu va mai avea loc.

— De ce? a întrebat Seb, sărind în picioare.

— Când gardianul din zona lui a descuiat uşa celulei lui Mellor la şase în această dimineață, i-a găsit patul deranjat şi pe el spânzurat cu ajutorul cearşafului.

Seb s-a prăbuşit în scaun.

Guvernatorul a făcut o pauză pentru a le permite să înțeleagă bine ştirea, înainte de a adăuga liniştit:

— Din păcate, sinuciderile sunt mult prea obişnuite la Belmarsh.

17

— Atât de rar zilele astea toată familia este reunită în weekend, a spus Emma în timp ce se îndreptau spre salon, după prânz.

— Şi toți ştim a cui e vina, a zis Sebastian. Sper doar că încă te mai amuzi.

— Să mă amuz nu sunt cuvintele potrivite. Dar nu trece o zi în care să nu mă gândesc ce norocoasă sunt şi cum o întâlnire întâmplătoare cu Margaret Thatcher mi-a schimbat viața.

— Cum e când lucrezi pentru prim-ministru? a întrebat Samantha, turnându-şi o cană de cafea.

— Ca să fiu sinceră, n-o văd prea des, dar ori de câte ori o văd, ea pare să ştie exact ce am făcut.

— Şi ce ai făcut? a întrebat Seb, alăturându-se soției sale pe canapea.

— Noua lege pentru sănătate e gata să iasă din Camera Comunelor şi să ajungă în Camera Lorzilor. Va fi treaba mea s-o trec prin Cameră, clauză după clauză, înainte de a o înapoia Camerei Comunelor cu, sper, nu prea multe amendamente ale opoziției ataşate.

— Nu-ți va fi uşor cu Giles încercând să te împiedice la fiecare pas, a spus Grace, deşi mă aştept că-l vei învinge la detalii.

— Posibil, dar el este unul dintre cei mai buni combatanți din ambele Camere, cu toate că a fost aruncat pe băncile din spate.

— A renunțat să se alăture cabinetului fantomă? a întrebat Samantha.

— Cred că răspunsul la asta este da, pentru că Michael Foot nu pare încântat de observațiile lui discrete după incidentul cu vesta de jocheu.

— Să transformi Cenotaful într-o Duminică a Amintirii prezintă o anumită lipsă de cunoştințe politice, a sugerat Seb.

— Ce păcat că Giles n-a putut să nu comenteze la momentul potrivit, a zis Grace în timp ce Emma îi dădea cafeaua.

— Pierderea băncii din față este câştigul nostru, a zis Seb. De când Giles s-a alăturat consiliului de la Farthings, ne-a deschis uşi la care noi nu aveam chei.

— Alăturarea la consiliul de administrație al unei bănci din City este un alt lucru pentru care Michael Foot nu-l iubeşte, a spus Emma. Deci nu cred că-l vom mai vedea în prima bancă până ce Partidul Laburist nu va avea un alt lider.

— Şi este posibil ca nici măcar atunci, a sugerat Seb. Mi-e teamă că noul guvern îl poate considera pe Giles un soi de dinozaur care, ca să-l citez pe Troțki, trebuie aruncat în coşul de gunoi al istoriei.

— Nu poți băga un dinozaur într-un coş de gunoi, a spus Harry dintr-un scaun în colț pe care nimeni altcineva n-ar fi încercat să stea. Restul familiei a izbucnit în râs.

— Destul cu politica, a zis Emma, întorcându-se spre Samantha. Aş vrea să ştiu ce face Jessica şi de ce nu ni s-a alăturat pentru weekend.

— Cred că are un prieten, a zis Sam.

— Nu e cam tânără? a întrebat Harry.

— Are şaisprezece spre douăzeci de ani, i-a reamintit Seb tatălui său.

— L-ai întâlnit?

— Nu, de fapt nici n-ar trebui să ştim de el, a spus Sam. Dar când curățăm prin camera ei ieri, am văzut desenul unui tânăr arătos, pus pe perete lângă patul ei, unde era până acum un poster cu Duran Duran.

— Tot îmi lipseşte fata mea, a spus Harry cu alean.

— Sunt momente când aş fi fericită să ți-o dau pe a mea, a zis Seb. Săptămâna trecută am prins-o încercând să se strecoare afară din casă îmbrăcată cu o fustă mini, machiată cu ruj roz şi cu tocuri înalte. Am trimis-o înapoi să-şi şteargă

rujul şi să se schimbe. S-a încuiat în cameră şi n-a mai vrut să-mi vorbească de atunci.

— Ce ştiţi despre băiat? a întrebat Harry.

— Credem că-l cheamă Steve şi ştim că este căpitanul echipei de fotbal a şcolii, a spus Sam. Deci bănuiesc că Jessica aşteaptă la coadă.

— Nu cred că Jessie are obiceiul să stea la coadă, a comentat Grace.

— Şi celălalt nepot al meu? s-a interesat Emma.

— Jack merge acum fără să mai cadă, a spus Sam, şi-şi petrece majoritatea timpului fugind spre ieşirea cea mai apropiată, aşa că e cam greu de strunit. Am renunţat la ideea de a-mi relua serviciul acum, pentru că nu pot suporta gândul de a-l lăsa pe micuţ în grija unei dădace.

— Te admir, i-a zis Emma. Mă întreb uneori dacă n-ar fi trebuit să iau aceeaşi decizie.

— Sunt de acord, a spus Seb, sprijinindu-se de căminul din marmură. Eu sunt un exemplu clasic al unei persoane care nu a fost crescută de părinţi şi de aia am ajuns un depravat.

— Hei, ofiţer Krupke, a spus Harry.

— Nu am idee ce vrei să zici cu asta, tată, a zis Seb.

— Am dus-o pe mama ta să vadă *Poveste din cartierul de vest* la Old Vic din Bristol la o aniversare. Şi dacă n-ai văzut-o, ar trebui.

— Am văzut-o, a spus Seb. Farthings Kaufman este cel mai mare susţinător al artei.

— Niciodată n-am avut impresia că ai fi un înger al artei, a spus Harry. Şi nici n-am văzut vreo menţiune referitoare la asta în ultimul tău raport.

— Am investit jumătate de milion din banii clienţilor noştri în spectacol, dar l-am considerat prea riscant pentru familie, cu toate că eu l-am apreciat.

— Deci nouă ne-a lipsit, a spus Grace.

— Mea culpa, a recunoscut Seb. Ai ajuns cu un profit anual de 7,9 la sută pentru capitalul tău, în timp ce alţi

clienți ai mei se descurcă cu 8,4 la sută. *Poveste din cartierul de vest* s-a dovedit a fi un hit, după cum a spus producătorul american care-mi trimite un cec trimestrial.

— Poate ne pui şi pe noi în următorul tău spectacol, a zis Emma.

— Nu va fi un spectacol următor, mamă. N-a trebuit să cercetez mult ca să descopăr că avusesem norocul începătorului. Şapte spectacole din zece din *Cartierul de vest* ne-au demonstrat că pierdeam fiecare bănuț al investitorilor. Unul din zece iese fără pierderi, fără câştiguri, unul aduce profituri bune şi unul la o sută dublează banii şi acestea sunt de fapt spectacolele la care nu poți intra. Aşa că am hotărât să părăsesc showbusinessul cât mai sunt în frunte.

— Aaron Guinzburg mi-a spus că următorul mare hit va fi ceva numit *Little Shop of Horrors,* a spus Harry.

— Farthings nu va investi într-un spectacol horror, a zis Seb.

— De ce nu? l-a întrebat Emma. La urma-urmei, ai încercat să investeşti în Mellor Travel.

— Şi încă mai vreau, a admis Sebastian.

— Aşa că în ce ai investit? a întrebat Emma.

— ICI, Royal Dutch Shell, British Airways şi Cunard. Singurul risc pe care mi l-am permis pentru voi a fost să cumpăr câteva acțiuni la o companie de transporturi numită Stagecoach şi veți fi mulțumiți să aflați că unul dintre fondatori este o femeie.

— Şi au deja profituri bune, a spus Harry.

— Mă mai gândesc să iau nişte acțiuni la Thomas Cook, dar numai dacă reuşim să preluăm Mellor Travel.

— Nu mi-a păsat niciodată prea mult de Desmond Mellor, a recunoscut Emma. Dar şi mie mi-a părut rău pentru el când am auzit că s-a sinucis.

— Barry Hammond nu e convins că ar fi o sinucidere.

— Nici eu, a spus Harry. Dacă William Warwick s-ar ocupa de caz, ar demonstra că sunt prea multe coincidențe.

— Cum ar fi? a întrebat Seb, fascinat întotdeauna de felul în care lucra mintea tatălui său.

— Mai întâi Mellor este găsit spânzurat într-o celulă în timpul luptei de preluare a companiei. În acelaşi timp, Adrian Sloane, preşedintele companiei, dispare fără urmă.

— Nu ştiam asta, a spus Emma.

— Ai avut lucruri mai importante în minte, i-a zis Harry, decât să citeşti *Bristol Evening Post* şi, ca să fim cinstiți, nici eu n-aş fi ştiut nimic de Mellor dacă tabloidele locale n-ar fi obsedate de el. „Afacerist din Bristol se sinucide în închisoarea de înaltă securitate” a fost un editorial tipic. Şi ori de câte ori preşedintelui de la Mellor Travel i se cere să facă o declarație din partea companiei, tot ceea ce obținem este o declarație că „nu este disponibil pentru comentarii”. Chiar şi mai ciudat, Jim Knowles, care este preşedintele ad interim încearcă să-i asigure pe acționarii speriați că afacerile merg normal şi că va face câteva anunțuri excitante în viitorul apropiat. Trei coincidențe foarte improbabile şi desigur că William Warwick va dori să-i ia urma lui Adrian Sloane care ar putea să arunce o oarecare lumină asupra misterului morții lui Mellor.

— Dar guvernatorul de la Belmarsh era convins că este o sinucidere, a spus Seb.

— Guvernatorii închisorilor spun asta întotdeauna când apare o moarte în parcela lor, a zis Harry. E mult mai convenabil decât crimă, care ar putea duce la o anchetă a Direcției penitenciarelor şi ar putea dura un an până la raportarea descoperirilor. Nu, lipseşte ceva în cazul ăsta, cu toate că nu mi-am dat seama ce anume.

— Nu ceva, a zis Seb, cineva. Şi anume Conrad Sorkin.

— Cine e? a întrebat Grace.

— Un om de afaceri internațional mai ciudat despre care, până acum, am crezut că lucrează cu Sloane.

— Sorkin conduce o companie de călătorii? a întrebat Emma. Pentru că, dacă da, nu am auzit niciodată de el.

— Nu, pe Sorkin nu-l interesează Mellor Travel: Vrea doar să pună mâna pe magazinele şi birourile deținute de companie, astfel încât să obțină un profit rapid.

— Asta-i partea care-mi lipsea, a zis Harry. Şi ar putea explica altă coincidență care mă sâcâie, şi anume rolul jucat în această afacere de un anumit domn Alan Carter. Toți cei aflați în cameră îl priveau fascinați pe Harry, fără să dorească să-l întrerupă pe romancier. Alan Carter este un agent imobiliar local care până acum a avut un rol minor în toată această poveste. Dar, după mine, s-ar putea dovedi crucial. Harry şi-a mai turnat o cană de cafea şi a luat o înghițitură înainte de a continua.

— Până acum Carter a avut doar câte un paragraf ocazional în *Bristol Evening News,* de exemplu când i-a spus reporterului de investigații criminalistice că apartamentul lui Mellor din Bristol era de vânzare. Am presupus că a făcut-o doar ca să obțină publicitate gratuită pentru firma lui şi un preț mai bun pentru proprietatea clientului său. Nu e nimic rău în asta. Dar a doua declarație a sa, făcută la câteva zile după moartea lui Mellor, mi s-a părut mai interesantă.

— Întoarce pagina, întoarce pagina, i-a cerut Seb.

— Carter a spus presei, fără să explice, că apartamentul lui Mellor fusese vândut, dar că fusese instruit de clientul lui să rețină o parte din banii din vânzare în suspensie. Ceea ce aş vrea să ştiu este cât de mult i s-a cerut să rețină şi de ce nu a trimis întreaga sumă executorilor testamentari ai lui Mellor şi să-i lase pe aceştia să decidă cine avea dreptul la ei.

— Crezi că domnul Carter lucrează sâmbătă dimineața? a întrebat Seb.

— Este ziua cea mai plină a săptămânii pentru un agent imobiliar, a zis Harry. Dar nu asta ar fi trebuit să mă întrebi, Seb.

— Uneori eşti înnebunitor, a spus Emma.

— Aşa e, a zis Seb.

— Deci ce ar fi trebuit să întrebe Seb? a zis Grace.

— Cine este ruda cea mai apropiată a lui Desmond Mellor?

*

Sebastian stătea în faţă la Hudson şi Jones pe Commercial Road la nouă fără cinci în dimineaţa următoare. Trei agenţi stăteau deja în spatele birourilor, aşteptând primii clienţi.

Când s-au deschis uşile, un semn frumos tipărit pe unul dintre birouri anunţa care agent este domnul Alan Carter. Seb s-a aşezat în faţa unui tânăr cu un costum dungat, cămaşă albă şi cravată verde din mătase. I-a zâmbit lui Seb.

— Sunteţi vânzător, cumpărător sau poate ambele, domnule...

— Clifton.

— Nu sunteţi cumva rudă cu doamna Clifton?

— E mama mea.

— Atunci sper că îi veţi trimite cele mai bune urări de sănătate din partea mea.

— O ştiţi?

— Doar ca preşedinte al Infirmeriei Regale din Bristol. Soţia mea a avut cancer la sân şi s-au întâlnit când ea era în rundele săptămânale.

— În fiecare miercuri dimineaţa, de la zece la douăsprezece, a zis Seb. A zis că-i dădea ocazia să afle ce gândeau în realitate pacienţii şi personalul.

— Şi vă mai pot zice şi altceva, a spus Carter. Când fiul meu a căzut de pe bicicletă şi şi-a rupt glezna, era şi ea tot acolo, de data aceasta în A şi E, observând tot ce se întâmpla.

— Înseamnă că a fost într-o vineri după-masa de la patru la şase.

— Nu asta m-a surprins, ci faptul că a venit şi a discutat cu soţia mea şi chiar şi-a amintit numele ei. Deci spuneţi-mi ce doriţi, domnule Clifton, pentru că sunt omul dumneavoastră.

— Mi-e teamă că nu sunt nici vânzător, nici cumpărător, domnule Carter, ci caut nişte informaţii.

— Dacă vă pot ajuta, o voi face.

— Banca pe care o reprezint este pe moment implicată într-o licitație de preluare a Mellor Travel şi m-a interesat o declarație pe care ați făcut-o în presa locală, referitoare la vânzarea apartamentului de pe Broad Street al domnului Desmond Mellor.

— Care dintre declarații? a întrebat Carter, bucurându-se evident de atenția acordată.

— I-ați spus unui reporter de la *Evening News* că ați reținut o parte din banii de vânzare a apartamentului şi nu ați dat întreaga sumă executorului testamentar al domnului Mellor, fapt care l-a nedumerit pe tata.

— Deştept om, tatăl dumneavoastră. Ceea ce nu pot spune despre reporter, care nu a făcut legătura.

— Ei, eu aş vrea să fac legătura.

— Şi dacă v-aş ajuta, domnule Clifton, aş ajuta-o şi pe mama dumneavoastră?

— Indirect, da. Dacă banca mea preia cu succes Mellor Travel, părinții mei vor beneficia de pe urma tranzacției, pentru că eu mă ocup de portofoliul lor comun.

— Deci unul dintre ei e scriitor, iar celălalt conduce NHS?

— Cam aşa ceva.

— Între noi vorbind, a şoptit Carter, aplecându-se conspirativ peste birou, m-am gândit de la bun început că e ceva ciudat. Un client care poate suna doar o dată pe săptămână şi nu poate vorbi mai mult de trei minute pentru că sună de la închisoare era chiar o provocare.

— Da, cred asta.

— Dar oricum, primele lui instrucțiuni au fost destul de clare. Voia să-i pun apartamentul pe piață condiționat de prevederea că întreaga tranzacție trebuia terminată în treizeci de zile.

Seb a scos un carnet de cecuri dintr-un buzunar interior şi a scris pe spate „treizeci de zile”.

— A sunat iar după o săptămână şi a făcut altă cerere care m-a nedumerit, pentru că aveam impresia că este un om

înstărit. Seb îşi ținea stiloul la îndemână. A întrebat dacă i-aş putea da în avans pe termen scurt zece mii de lire, garantate de proprietatea sa, pentru că avea nevoie urgent de bani lichizi. Am început să-i explic că era împotriva politicii firmei, dar telefonul s-a întrerupt.

Seb a scris „10.000 ₤" şi a subliniat.

— După două săptămâni, i-am spus că am găsit un cumpărător pentru apartament şi care depusese zece la sută din prețul cerut în prezența avocatului, dar nu putea încheia afacerea până la terminarea raportului supervizorului. Domnul Mellor mi-a făcut atunci o cerere şi mai ciudată.

Seb continua să pară fascinat de fiecare cuvânt pe care-l spunea Carter.

— După terminarea tranzacției, urma să dau prima sumă de zece mii unui prieten din Londra, dar nu până ce acesta nu-mi arăta un document juridic semnat de el, avându-l ca martor pe un domn Graves şi datat doisprezece mai, 1981.

Seb a scris „prieten. 10.000 ₤, doc juridic semnat de Mellor/Graves" şi data.

— Orice sumă ar fi rămas, a continuat Carter, după ce ne luam noi taxele, urma să fie depusă în contul său personal la West, pe Queen's Street.

Seb a adăugat: „Nat West Queen Street" pe lista lui din ce în ce mai mare.

— Până la urmă am reuşit să scap de apartament, dar nu înainte de a scădea considerabil prețul. După ce am făcut-o, am urmat exact instrucțiunile domnului Mellor.

— Mai aveți documentul? a întrebat Seb, care simțea cum îi bătea inima din ce în ce mai repede.

— Nu. O doamnă a sunat la birou şi când i-am confirmat că păstram în rezervă zece mii de lire, a părut foarte interesată, până ce i-am spus că nu puteam elibera banii până ce nu aducea documentul semnat de domnul Mellor. M-a întrebat dacă o copie ar fi suficientă, dar i-am zis că trebuie să văd documentul original înainte de a elibera cele zece mii.

— Şi ce a spus?

— Cinstit vorbind, s-a cam enervat şi a început să mă amenințe. A zis că voi discuta cu avocatul ei dacă nu-i dădeam banii. Dar eu am fost ferm, domnule Clifton şi n-am mai auzit de ea de atunci.

— Corect.

— Mă bucur că sunteți de acord, domnule Clifton, pentru că după câteva zile s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Seb a ridicat o sprânceană. Un afacerist local a apărut târziu într-o după-amiază tocmai când ne pregăteam să închidem şi a arătat documentul original aşa că nu am avut de ales decât să-i dau cele zece mii.

Seb a notat: „afacerist local”. Trebuia acum să fie de acord cu tatăl lui – Carter deținea mai multe piese din mozaic. Totuşi, mai trebuia să pună o întrebare.

— Şi numele femeii?

— Nu, domnule Clifton, a spus Carter după o scurtă ezitare. Cred că am mers destul de departe. Dar pot să vă spun că era o lady, ca mama dumneavoastră, dar nu chiar ca ea, pentru că mă îndoiesc că-şi va aminti numele meu.

Seb a scris „lady” pe spatele carnetului de cecuri înainte de a se ridica.

— Vă mulțumesc, i-a zis el, dând mâna cu domnul Carter. M-ați ajutat foarte mult şi-i voi transmite urările dumneavoastră de bine mamei mele.

— Cu plăcere. Îmi pare rău doar că nu v-am dat numele doamnei.

— Nu vă îngrijorați, a zis Seb. Dar dacă lady Virginia vă mai sună iar, transmiteți-i urările mele de sănătate.

18

Sebastian şi-a pus carnetul de cecuri pe masă, în fața lui. Hakim Bishara, Arnold Hardcastle şi Giles Barrington erau intrigați, dar n-au zis nimic.

— Mi-am petrecut weekendul în Somerset cu părinții, a zis Seb, şi am aflat că tata era foarte interesat de moartea lui Desmond Mellor. La fel ca Barry Hammond, nu este convins că a fost o sinucidere şi, dacă acceptăm asta, apar mai multe posibilități.

Cei trei bărbați care stăteau la masă îi ascultau cu atenție.

— Tata m-a sfătuit să vizitez un agent imobiliar local sâmbătă dimineață şi să discut cu cel care era responsabil de vânzarea apartamentului din Bristol al domnului Mellor. Seb s-a uitat la lista lungă pe care o scrisese pe spatele carnetului de cecuri în timpul întâlnirii cu domnul Carter. În douăzeci de minute le-a explicat celor trei motivul pentru care era sigur că doamna în cauză era Virginia Fenwick, iar afaceristul local, nimeni altul decât Jim Knowles.

— Dar cum s-au întâlnit cei doi? a întrebat Giles. Nu frecventează aceleaşi cercuri.

— Mellor este probabil factorul comun, a sugerat Arnold.

— Iar banii, adezivul, a adăugat Hakim, pentru că acea femeie nu şi-ar pierde timpul cu niciunul dintre ei dacă n-ar obține un profit pentru ea.

— Dar asta tot nu explică de ce Mellor avea nevoie de zece mii cash atât de repede. La urma-urmei, era un om foarte bogat.

— În active, a zis Hakim, nu neapărat în bani lichizi.

— Mi-am petrecut ultimele două zile încercând să înțeleg asta, a zis Seb, dar bineînțeles că tata a emis cel mai plauzibil scenariu. S-a gândit că, dacă Mellor avea nevoie urgentă de acei bani, ar trebui să căutăm motivul chiar în închisoare. S-a întrebat, de asemenea, dacă dispariția misterioasă a lui Adrian Sloane avea vreo legătură.

— Poate Mellor era amenințat, a spus Arnold. Nu este neobişnuit când se crede că unul dintre deținuți are bani.

— Posibil, a zis Hakim, dar dacă avea nevoie urgent de un împrumut de zece mii de lire, ar fi trebuit să aibă o garanție de securitate.

— Cum ar fi apartamentul lui din Bristol, a sugerat Arnold.

— Dar nu a fost vândut la timp pentru a-i rezolva problema lui cu lipsa de cash, aşa că probabil a găsit altceva.

— Acțiunile lui la Mellor Travel, poate? a sugerat Giles.

— Pare improbabil, a zis Hakim. Ele valorează cel puțin un milion şi jumătate, iar el avea nevoie doar de zece mii.

— Depinde de cât de disperat era, a spus Giles.

— Şi de aceea sunt convins că era amenințat de un alt deținut, a spus Arnold.

— Dar de ce i-a cerut ajutorul Virginiei, a zis Giles, când ea se baza pe el pentru un venit, nu invers?

— Cred că ea a fost intermediarul, a spus Seb, şi tata a sugerat că aşa a ajuns implicat şi Knowles.

— Şi după ce şi-a dat seama că ar putea pune mâna pe cincizeci şi unu la sută din acțiunile de la Mellor Travel dacă Mellor nu era pe acolo să plătească zece mii în treizeci de zile...

— Şi din acest motiv tata nu crede că a fost o sinucidere, ci un asasinat, a zis Seb.

— Jim Knowles poate să fie un nemernic, a spus Arnold, dar nu cred că s-ar implica într-un asasinat.

— Şi bănuiesc că aici intervine Sorkin, a zis Seb.

— Şi mai e ceva ce vă pot spune din experiență, a spus Arnold. Ucigaşii plătiți iau de obicei zece mii şi e sigur că poți găsi unul sau doi în Belmarsh.

A urmat o lungă tăcere până ce Hakim a spus:

— Deci de îndată ce Sorkin a pus mâna pe acțiuni, dacă Mellor nu mai exista, compania îi cădea în brațe. Şi desigur nu avem nicio şansă să aflăm ceva de la Sloane sau Knowles.

— Acesta e alt mister, a spus Seb. Nu mai e niciun semn de la Sloane de mai mult de o lună. Nu-mi vine să cred că a fugit doar cu puține zile înainte de a pune mâna pe lozul cel mare.

— Sunt de acord, a zis Hakim. Totuşi, bănuiesc că mai există o altă persoană care ne-ar putea răspunde la întrebări.

— Lady Virginia Fenwick, a zis Sebastian. Dar trebuie să ne decidem cum o abordăm.

— Am putea să tragem la sorți să vedem cine trage tigrul de coadă?

— Nu e nevoie, a spus Hakim. Există o singură persoană care o poate face. S-a întors şi i-a zâmbit lui Giles.

— Dar n-am mai vorbit cu Virginia de aproape treizeci de ani, a protestat Giles, şi nu am niciun motiv să cred că ar accepta să mă vadă.

— Doar dacă nu i-ai oferi ceva la care n-ar putea rezista, a zis Seb. La urma-urmei, ştim că Mellor era gata să-i plătească zece mii de lire ca să-şi ia documentul înapoi, aşa că tot ce trebuie să faci este să afli cât ar dori Virginia ca să-ți dea o copie.

— De unde ştim că are o copie? a întrebat Arnold.

— O altă informație furnizată cu amabilitate de domnul Carter, a spus Seb.

— Ceea ce ridică întrebarea, a zis Hakim, cine are documentul original?

— Knowles, a spus Seb fără nicio ezitare. Nu uitați, el a luat cele zece mii de la Carter.

— Dar din partea cui? a întrebat Arnold.

— Ne învârtim într-un cerc, a comentat Hakim, pe care suntem siguri că lady Virginia îl poate transforma în pătrat.

S-a întors iar şi i-a zâmbit lui Giles.

*

Giles şi-a petrecut mult timp încercând să-şi dea seama cum s-o abordeze pe Virginia. O scrisoare prin care i-ar

solicita o întâlnire ar fi fost o pierdere de vreme, deoarece ştia din experienţă că uneori treceau mai multe zile fără ca ea să se uite la corespondenţă şi chiar când o făcea, era improbabil ca ea să se deranjeze să-i răspundă unei scrisori a lui. Ultima oară când o sunase, îi trântise receptorul în nas înainte ca el să spună a doua propoziţie. Şi dacă ar fi apărut neanunţat în pragul ei, ar putea fie să-i dea o palmă, fie să-i trântească uşa, fie, posibil, ambele. Karin a venit cu soluţia.

— Femeia aia e interesată de un singur lucru, a zis ea, deci va trebui s-o mituieşti.

*

Un mesager DHL a adus un plic pe care scria „Urgent Personal" la casa Virginiei din Chelsea în dimineaţa următoare şi n-a plecat până ce nu i-a semnat de primire. L-a sunat pe Giles după o oră.

— E vreun soi de glumă? l-a întrebat.

— Deloc. Voiam doar să fiu sigur că eşti atentă.

— Ei bine, ai reuşit. Deci ce trebuie să fac pentru a te determina să semnezi cecul?

— Să-mi dai o copie a documentului pe care voia domnul Carter să-l vadă înainte de a da cele zece mii de lire.

A urmat o pauză lungă, după care Virginia a spus:

— Zece mii nu vor fi de ajuns pentru că ştiu exact de ce eşti aşa de disperat să pui mâna pe el.

— Cât de mult vrei?

— Douăzeci de mii.

— Am fost autorizat să nu dau decât cincisprezece, a zis Giles, sperând că suna convingător.

Altă pauză.

— După ce primesc un cec pentru cincisprezece mii, îţi voi trimite o copie a documentului.

— Nu cred că merge aşa, Virginia. Îţi voi da cecul când îmi vei da copia documentului.

Virginia a tăcut iar, după care a spus:

— Când şi unde?

*

Giles şi-a croit drum prin uşile rotative de la hotelul Ritz puțin după 2:45 în după-amiaza următoare. S-a îndreptat direct spre Palm Court şi a ales o masă de la care putea s-o vadă pe Virginia în momentul în care apărea.

A răsfoit paginile *Evening Standard* ca să piardă timpul, dar tot se uita în sus la fiecare câteva secunde şi-şi privea întruna ceasul. Ştia că Virginia nu va sosi la timp, mai ales după ce o enervase, dar era încrezător că nu va întârzia prea mult, deoarece Coutts închidea la cinci şi ea va dori să depună cecul la bancă înainte de a merge acasă.

Când Virginia a intrat în salonul de ceai la trei şi unsprezece minute, Giles a rămas cu gura căscată. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că această doamnă elegantă era trecută de şaizeci de ani. De fapt, mai mulți bărbați s-au uitat de două ori la „cea mai stilată gagică din cârciumă”, pentru a-l cita pe Bogart, cum mergea încet să i se alăture fostului soț.

Giles s-a ridicat s-o întâmpine. Când s-a aplecat să o sărute pe ambii obraji, o slabă mireasmă de gardenie i-a reamintit multe lucruri.

— A trecut prea mult, dragul meu, a tors Virginia, aşezându-se în fața lui. După o scurtă pauză, a mai zis: Şi te-ai îngrăşat aşa de mult.

Vraja se rupsese şi Giles şi-a reamintit de ce nu-i simțise lipsa.

— Să trecem la afacerile noastre, a continuat ea, deschizându-şi geanta şi scoțând un plic. Îți voi da lucrul pentru care ai venit, dar nu înainte să-mi dai cecul.

— Vreau să văd documentul înainte de a-ți da banii.

— Va trebui să ai încredere în mine, dragul meu. Giles şi-a înăbuşit un surâs. Pentru că dacă-l vei citi, s-ar putea să ai impresia că nu mai trebuie să mă plăteşti.

Giles a fost de acord cu ea.

— Poate putem face un compromis. Tu întorci ultima pagină a documentului şi-mi arăţi semnătura lui Mellor şi data şi eu îţi arăt cecul.

Virginia s-a gândit o clipă înainte de a spune:

— Mai întâi vreau să văd banii.

Giles a scos un cec de 15.000 dintr-un buzunar interior şi l-a ţinut în faţa ei ca să-l vadă.

— Nu l-ai semnat.

— O voi face, de îndată ce voi vedea semnătura lui Mellor.

Virginia a deschis încet plicul, a scos un document juridic subţire şi l-a întors la a treia pagină. Giles s-a aplecat în faţă şi a studiat semnătura lui Mellor la care fusese martor un domn Colin Graves, gardian senior al închisorii şi datată 12 mai, 1981.

A pus cecul pe masă, l-a semnat şi i l-a dat Virginiei. Ea a ezitat o clipă, apoi a zâmbit răutăcios înainte de a pune documentul înapoi în plic şi a-l da lui Giles. El l-a pus în servietă înainte de a spune cu un ton normal:

— Dacă tu ai copia, cine are originalul?

— Asta te mai costă cinci mii.

Giles a scris un al doilea cec şi i l-a dat.

— Dar e doar pentru o mie, a protestat Virginia.

— Asta pentru că eu cred că ştiu cine e. Singurul mister e cum a pus mâna pe el.

— Spune-mi numele şi dacă greşeşti, rup acest cec şi poţi scrie altul pentru cinci mii.

— Jim Knowles l-a luat de la Carter din partea lui Conrad Sorkin.

Al doilea cec i s-a alăturat primului în geanta Virginiei şi, cu toate că Giles a insistat, era clar că ea nu avea de gând să-i spună cum reuşise Sorkin să pună mâna pe original, pentru că bănuia că, la fel ca el, şi ea avea o suspiciune că Desmond nu se sinucisese şi nu dorea să se implice.

— Un ceai? a sugerat Giles, sperând că ea va refuza şi el se va putea întoarce la bancă unde îl aşteptau ceilalţi trei.

— Ce idee bună, a spus Virginia. Exact ca pe vremuri.

Giles a chemat un ospătar şi a comandat ceai pentru doi, dar nu şi prăjituri. Se întreba despre ce ar putea discuta, până ce Virginia a rezolvat problema.

— Cred că mai am ceva ce ai dori, a zis ea, zâmbind la fel de răutăcios.

Giles nu fusese pregătit pentru aşa ceva. S-a dat înapoi, încercând să pară relaxat, în timp ce aştepta să afle dacă Virginia doar râdea de el sau chiar avea în realitate ceva demn de oferit.

Chelnerul a apărut şi a pus un ceainic şi câteva sandvişuri subţiri în mijlocul mesei.

Virginia a luat ceainicul.

— Eu sunt mama? Cu lapte şi fără zahăr, dacă-mi amintesc bine.

— Mulţumesc, a spus Giles.

Le-a turnat amândurora câte o ceaşcă de ceai. Giles aştepta nerăbdător în timp ce ea a turnat puţin lapte şi a adăugat două bucăţi de zahăr înainte de a vorbi iar.

— Ce păcat că legistul a ajuns la concluzia că bietul Desmond a murit infestat. A băut puţin ceai. Earl Grey, a comentat ea, înainte de a adăuga:

— Va fi dificil ca cineva să dovedească altceva înainte de doisprezece iunie, când compania va ajunge atât de convenabil în mâinile acelui drăguţ domn Sorkin şi doar pentru zece mii de lire va primi cincizeci şi unu la sută din acţiunile de la Mellor Travel, care bănuiesc că valorează cel puţin un milion şi jumătate, poate chiar mai mult.

— Consiliul de la Farthings s-a gândit deja la această problemă, a spus Giles, şi la întrebarea cine este cea mai apropiată rudă a lui Mellor. Arnold Hardcastle a ajuns la concluzia că, având două foste soţii, o fiică pe care n-a mai văzut-o şi doi copii vitregi, doar bătălia legală ar dura mai mulţi ani pentru a fi rezolvată.

— Sunt de acord, a spus Virginia, luând încă o gură de ceai. Doar dacă, desigur, cineva nu găseşte un testament.

Giles a privit-o uimit în timp ce ea scormonea prin geantă de unde a scos un plic subțire pe care l-a ținut ridicat ca să-l vadă şi Giles. El s-a uitat la scrisul cu litere de tipar:

Ultimele dorințe şi testamentul lui Desmond Mellor, datat 12 martie, 1981.

— Cât costă? a întrebat Giles.

19

Sebastian a coborât din avion şi s-a alăturat celorlalți pasageri care-şi croiau drum prin cel mai aglomerat terminal de pe pământ. Cum avea doar o valiză mică de noapte, s-a îndreptat direct spre vamă. Un ofițer i-a ştampilat paşaportul, a zâmbit şi i-a spus:

— Bine ați venit în America, domnule Clifton.

A ieşit din aeroport şi s-a alăturat unei cozi lungi la taxiuri. Se hotărâse să meargă direct la ultima adresă cunoscută a lui Kelly Mellor în sudul oraşului Chicago, care-i fusese dată de Virginia, dar nu înainte de a-i mai lua încă 5.000 £. În cazul în care Kelly era tot acolo, preşedintele era de părere că ar fi meritat toți banii pentru că dorea întoarcerea moştenitoarei lui Desmond Mellor în Anglia cât mai curând posibil. Doreau ca toate să fie la locul lor pentru următoarea întrunire a consiliului, peste zece zile, când urma să se hotărască dacă Thomas Cook sau Sorkin Internațional vor prelua Mellor Travel, iar Kelly ar fi putut să fie factorul decisiv.

S-a urcat în spatele unui taxi galben şi i-a dat adresa şoferului. Acesta s-a mai uitat o dată la Seb. Vizita acel district doar o dată pe lună şi era o dată prea mult.

Seb s-a lăsat pe spate şi s-a gândit la ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Giles se întorsese de la bancă chiar după cinci, înarmat nu doar cu o copie a acordului legal care arăta că Mellor riscase să piardă 51 la sută din compania lui în favoarea lui Sorkin pentru o sumă minimă de 10.000 £, ci şi cu singura scrisoare a lui Mellor către fiica sa, dată de Virginia. Fără îndoială, primită în schimbul amenințării că dacă Giles nu ar fi plătit, ea ar fi ars scrisoarea în fața lui. Marginea de jos dreapta, care era uşor pârlită, sugera că Giles nu renunțase să se tocmească până la aprinderea chibritului.

— Va trebui să ne mişcăm repede, spusese Hakim. Nu mai avem decât unsprezece zile înaintea următoarei întruniri a

consiliului Mellor Travel, când se va decide cine va prelua compania.

De data aceasta, Sebastian fusese ales pentru sarcina neplăcută de a zbura la Chicago şi a aduce înapoi la Londra singura persoană care l-ar fi putut împiedica pe Sorkin să preia Mellor Travel, deşi mai exista şi planul B.

Seb se îmbarcase în primul zbor disponibil de pe Heathrow către Chicago şi, până ce avionul aterizase pe O'Hare, a simțit că acoperise toate scenariile posibile – cu excepția unuia. Nu putea fi sigur că fiica lui Mellor mai locuia pe Taft Road 1532, pentru că nu putea să o contacteze şi s-o anunțe că venea, deşi era încrezător că în cazul în care ea ar fi ştiut ceea ce avea el de oferit ar fi făcut-o să se simtă ca o câştigătoare la loterie.

S-a uitat prin parbrizul taxiului când au ajuns pe Taft Road şi şi-a dat seama imediat de ce taxiurile nu preferau să aleagă noaptea această destinație chiar pentru taxe mai bune. Şir după şir de case din lemn dărăpănate dintre care niciuna nu mai fusese vopsită de ani şi cărora nimeni nu le pusese o încuietoare dublă pentru că nu era nimic de furat în ele.

Când taxiul l-a lăsat în față la numărul 1532, i-a sporit încrederea. Un milion şi jumătate de lire urmau desigur să-i schimbe viața lui Kelly Mellor pentru totdeauna. Şi-a verificat ceasul; era chiar după şase p.m. Acum putea doar să spere că era acasă. Taxiul a plecat chiar înainte ca el să aibă ocazia să-i dea şoferului un bacşiş.

Seb a mers pe aleea scurtă dintre două petice amărâte de iarbă care n-ar fi putut fi considerate grădină nici măcar de cel mai inventiv agent imobiliar. A bătut la uşă, s-a dat înapoi şi a aşteptat. După un moment, uşa a fost deschisă de cineva care n-ar fi putut să fie Kelly Mellor, pentru că avea doar cinci sau şase ani.

— Salut, eu sunt Sebastian. Tu cine eşti?

— Cine vrea să ştie? s-a auzit o voce răguşită şi morocănoasă.

Seb şi-a îndreptat atenția spre un bărbat îndesat, plin de muşchi, care a apărut din umbră. Purta un tricou ponosit pe care scria „Marciano” şi o pereche de Levi's care păreau că nu mai fuseseră scoşi de o lună. Câte un tatuaj cu un şarpe aluneca pe fiecare dintre brațele lui bine antrenate.

— Mă numesc Sebastian Clifton. Aş dori să ştiu dacă doamna Kelly Mellor locuieşte aici.

— Eşti de la impozite?

— Nu, a zis Seb, suprimându-şi dorința de a râde.

— Sau de la nenorociții ăia de la Serviciile de protecție a copilului?

— Nu. Seb nu mai avea chef de râs, pentru că observase o vânătaie pe brațul fetiței. Vin din Anglia ca s-o anunț pe Kelly că tatăl ei a murit şi i-a lăsat nişte bani prin testament.

— Cât de mult?

— Sunt autorizat să dezvălui detaliile doar rudei celei mai apropiate a domnului Mellor.

— Dacă e vreo înşelătorie, a zis bărbatul, strângându-şi pumnul, acesta va nimeri chiar în mijlocul fețişoarei tale frumoase. Seb nu s-a clintit. Fără să mai zică altceva, omul s-a întors şi a spus:

— Urmează-mă.

Când a intrat în casă, Seb a fost mai întâi izbit de miros: tăvi de fast-food pe jumătate goale, mucuri de țigară şi doze goale de bere umpleau o cămăruță mobilată doar cu două scaune desperecheate, o canapea şi un VCR de ultimul model. Nu s-a aşezat, ci i-a zâmbit fetiței care stătea acum într-un colț şi-l privea fix.

— Kelly! a zbierat bărbatul fără să se uite în jur. Nu-şi luase privirea de la Seb.

După câteva clipe, a apărut o femeie într-un capot brodat cu *The Majestic Hotel.* Părea trecută, cu toate că Seb ştia că avea doar douăzeci şi ceva de ani. Dar era cu siguranță mama fetiței şi mai avea ceva în comun cu puştoaica – în cazul ei, un ochi vânăt pe care machiajul nu-l putea acoperi.

— Tipul ăsta zice că bătrânul tău a murit şi ți-a lăsat ceva bani, dar nu vrea să-mi zică mie câți.

Seb a observat că pumnul bărbatului era tot încleştat. Şi-a dat seama că lui Kelly îi era prea frică pentru a zice orice. Se tot uita spre uşă de parcă ar fi încercat să-i spună că trebuia să plece de îndată.

— Cât de mult? a repetat bărbatul.

— Cincizeci de mii de dolari, a spus Seb, hotărându-se că sugerarea sumei de 1,5 milioane de lire ar fi fost primită cu neîncredere şi asta ar însemna că n-ar mai fi scăpat niciodată de el.

— Cincizeci de bătrâne? Dă-i încoa.

— Nu e chiar aşa de uşor.

— Dacă e o păcăleală, a zis omul, îți vei dori să nu fi coborât niciodată din avion.

Seb era surprins că nu se temea. Atâta timp cât bărbatul avea şansa să pună mâna uşor pe nişte bani, Seb era sigur că avea toate avantajele.

— Nu e o păcăleală, a spus Seb, liniştit. Dar din cauză că este o sumă atât de mare, Kelly trebuie să mă însoțească în Anglia şi să semneze nişte acte înainte de a primi moştenirea.

În realitate, Seb avea toate documentele necesare la el în cazul în care Kelly nu ar fi dorit să se întoarcă în Anglia. Planul B. Avea nevoie doar de o semnătură şi de un martor şi apoi putea să-i dea cecul pentru întreaga sumă în schimbul celor cincizeci şi unu la sută din Mellor Travel. Dar acum că-i întâlnise partenerul, asta nu avea să se întâmple. Trecuse de planul A, B sau C şi mintea lui lucra acum cu repeziciune.

— Nu pleacă nicăierea făr' de mine, a zis omul.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Seb. Dar va trebui să-ți plăteşti singur drumul spre Londra.

— Nu cred un blestemat de cuvânt din ce-mi înşiri, i-a zis bărbatul, înhățând un cuțit de friptură şi avansând către Seb. Pentru prima oară Seb s-a simțit speriat, dar nu s-a clintit şi s-a decis chiar să rişte.

— Nu contează, a spus el, uitându-se direct la Kelly. Dacă ea nu vrea banii, aceştia vor merge automat la sora ei mai mică. A ezitat o clipă. Maureen. Ochii lui Seb nu-i părăseau pe ai ei.

— Nu ştiam că ai o soră, a spus bărbatul, întorcându-se să se uite urât la Kelly.

Seb a încuviințat imperceptibil.

— Eu, eu n-am văzut-o de multă vreme, Richie. Nici nu ştiam dacă mai trăieşte.

Îi spusese tot ce mai avea nevoie să afle.

— Maureen trăieşte, a zis Seb. Şi chiar speră că doamna Kelly nu se va întoarce în Anglia.

— Atunci să se gândească mai bine, a spus Richie. Asigură-te doar că proasta asta vine înapoi cu banii mei, a mai zis el, strângând brațul fetiței până ce aceasta a început să plângă, altfel n-o s-o mai vază pe Cindy vreodată. Şi acum ce se mai întâmplă?

— Zborul meu spre Londra e la zece, mâine-dimineață, aşa că aş putea s-o iau pe Kelly pe la opt.

— Cinci sutare m-ar convinge că te vei întoarce, a spus Richie, fâțâind cuțitul în fața lui.

— Nu am atâția bani la mine, a spus Seb, scoțându-şi portmoneul. Dar pot să-ți dau tot ce am. I-a dat cam 345 $ care au dispărut repede în buzunarul din spate al blugilor lui Richie.

— Vin să te iau la opt, mâine-dimineață, a spus Seb.

Kelly a încuviințat pe tăcute. Seb i-a zâmbit fetiței şi a plecat fără să-şi ia la revedere.

Când s-a întors pe stradă, a început lungul drum spre hotelul lui din centrul oraşului, conştient că va mai trece o vreme până ce va da peste un taxi. A înjurat. Dacă ar fi ştiut de fiica lui Kelly…

*

Sebastian s-a trezit la două a doua zi dimineața, ora opt la Londra. Cu toate că a închis ochii, şi-a dat seama că nu va adormi la loc pentru că era treaz de-a binelea pe un alt continent. Oricum mintea îi era plină de gânduri despre cum ar putea Kelly Mellor să fi ajuns să trăiască în halul acela şi cu un astfel de om. Probabil era vorba despre copil.

Când clopotul bisericii din apropiere a bătut de trei, Seb l-a sunat pe Hakim la bancă şi i-a povestit detaliat întâlnirea sa cu Richie, Kelly şi Cindy.

— E trist că va trebui să se întoarcă la Chicago dacă vrea să fie cu fiica ei, au fost primele cuvinte ale lui Hakim.

— Nicio mamă nu şi-ar lăsa copilul cu un astfel de monstru, a zis Seb. De fapt, nu sunt sigur nici măcar că nu se va răzgândi în ceea ce priveşte plecarea până mă voi întoarce.

— Mă gândesc că dacă i-ai da o mie de dolari cash, n-ar fi gata să lase şi fata să plece?

— Nu cred. Dar pentru douăzeci şi cinci de mii poate ar vrea.

— Te las să te hotărăşti care e planul C, a zis Hakim. Dar asigură-te că ai o mie de dolari la tine pentru orice eventualitate, a mai zis el înainte de a pune receptorul în furcă.

Seb a făcut un duş fierbinte şi lung, s-a ras, s-a îmbrăcat, apoi a coborât la parter să ia micul dejun. Uitându-se în meniu şi-a dat seama că uitase cât poate mânca un american dimineața. A refuzat politicos oferta de vafe cu sirop de arțar, ouă ochiuri, cârnați, şuncă şi negrese în favoarea unui castron cu müsli şi a unui ou fiert.

A părăsit hotelul la şapte şi jumătate. Uşierul i-a chemat un taxi şi, din nou, şoferul a părut surprins când Seb i-a dat adresa.

— Iau pe cineva de acolo, a explicat el şi apoi trebuie să mergem la O'Hare.

Taxiul a tras în față pe Taft Road 1532 mai devreme cu câteva minute şi, după ce a privit casa, şoferul a lăsat

motorul să meargă. Seb s-a decis să stea liniştit până la opt, nedorind să-l enerveze pe Richie mai mult decât era cazul. Dar nu observase cele două perechi de ochi care-l priveau cu speranță pe geam şi, după câteva clipe, uşa s-a deschis şi fetița a venit în fugă pe alee către el. Mama ei a închis uşa încet în spatele ei şi a început şi ea să fugă.

Seb s-a aplecat repede şi a deschis portiera din spate pentru a le lăsa să între în taxi. Kelly a închis-o şi a strigat:

— Porneşte, porneşte, pentru numele Domnului, porneşte, ochii ei nepărăsind nicio clipă uşa din față a casei. Şoferul i-a ascultat fericit comanda.

De îndată ce au dat colțul şi se îndreptau spre aeroport, Kelly a oftat uşurată, dar tot se mai agăța de fiica ei. A durat o vreme până ce şi-a revenit suficient ca să spună:

— Richie nu s-a întors până la două azi-dimineață şi era aşa de beat încât de abia mai putea sta în picioare. S-a prăbuşit pe pat şi a adormit imediat. Probabil că nu va mişca până la prânz.

— Când tu şi Cindy veți fi deja deasupra Atlanticului.

— Şi ceva e sigur, domnule Clifton, nu ne vom mai întoarce, a zis ea, agățându-se de fata ei. De abia aştept să văd Bristolul din nou. Cincizeci de mii de dolari vor fi mai mult decât suficienți să-mi cumpăr un locşor al meu, să găsesc o slujbă şi s-o trimit pe Cindy la o şcoală decentă.

— Nu sunt cinzeci de mii, a spus Seb, calm.

Kelly s-a uitat alarmată, expresia trădându-i teama că va trebui să se întoarcă la numărul 1532 cu mâna goală. Seb a scos un plic adresat domnişoarei Kelly Mellor din servietă şi i l-a dat.

Ea l-a rupt şi a scos hârtia. În timp ce citea, ochii i s-au lărgit de uimire.

HMP Belmarsh
Londra
12 mai, 1981

Draga mea Kelly,

Aceasta este prima scrisoare a mea pentru tine şi mă tem că va fi şi ultima. Gândul la moarte m-a făcut în cele din urmă să-mi vin în fire. Este prea târziu pentru mine să mă pocăiesc că am fost un eşec atât de abject ca tată, dar cel puţin dă-mi şansa să te fac să te bucuri de o viaţă mai bună decât cea dusă de mine.

Gândindu-mă la aceasta, m-am decis să-ţi las toate bunurile mele lumeşti sperând că în timp mă vei ierta. Voi fi primul care recunoaşte că nu am dus o viaţă ireproşabilă, departe de asta, dar, cel puţin, acest gest neînsemnat îmi va permite să părăsesc lumea simţind că am făcut şi ceva demn de laudă. Dacă ai copii, Kelly, asigură-te că le oferi toate oportunităţile pe care eu nu am reuşit să ţi le ofer.

Al tău,
Desmond Mellor (AZ2178)
Martor: Colin Graves, SPO

P.S. Poate ţi se va părea ciudat că scriindu-i fiicei mele, am semnat cu numele întreg şi că mi-e martor un gardian de la închisoare. Este doar pentru a demonstra că această scrisoare este testamentul meu.

Scrisoarea i-a căzut lui Kelly din mână, dar numai pentru că ea leşinase.

20

— Astăzi consiliul trebuie să decidă, a spus preşedintele, cine va conduce Mellor Travel în secolul douăzeci şi unu. Două companii respectate, Sorkin Internațional şi Thomas Cook au făcut câte o ofertă de două milioane de lire, dar noi vom hotărî care este cea mai potrivită pentru nevoile noastre actuale. Trebuie să vă spun că în prezenta conjunctură, a continuat Knowles, le-am scris atât domnului Sorkin, cât şi domnului Brook de la Thomas Cook şi i-am invitat să se adreseze consiliului pentru a stabili meritele ambelor oferte. Domnul Brook nu a răspuns invitației mele. Credeți ce doriți. Knowles nu a spus că, deşi semnase scrisoarea către Brook cu o săptămână înainte, o pusese la poştă doar cu o zi înainte. Domnul Sorkin, totuşi, nu numai că a răspuns imediat, ci şi-a întrerupt programul ocupat pentru a ni se alătura astăzi şi în această dimineață a depus două milioane de lire în banca noastră pentru a-şi dovedi interesul.

Knowles a zâmbit, dar deja i se promisese că un alt milion i se va transfera în contul său de la Pieter & Cie din Geneva, pentru a fi luat atunci când Sorkin va prelua compania. Ceea ce Knowles nu ştia era că Sorkin n-avea nicio intenție să plătească cele două milioane pentru companie. În câteva ore urma să dețină 51 la sută din Mellor Travel şi toți cei care stăteau la masa consiliului vor rămâne fără serviciu, inclusiv Knowles, iar acesta putea să-şi aştepte milionul pentru că nu va mai fi preşedinte.

— Şi astfel, a continuat Knowles, aş dori acum să-l invit pe domnul Sorkin să se adreseze consiliului ca să vă spună cum vede viitorul Mellor Travel în cazul în care acceptăm propunerea lui de preluare.

Sorkin, îmbrăcat într-un costum gri-închis, elegant, cu o cămaşă albă şi o cravată MCC dungată cu stacojiu şi galben pe care nu avea dreptul s-o poarte, s-a ridicat de la locul lui de la celălalt capăt al mesei.

— Domnule preşedinte, aş dori să încep prin a vă spune câte ceva despre filosofia companiei noastre. Mai întâi, Sorkin Internaţional crede în oameni şi, prin urmare, prima sa prioritate este faţă de angajaţii săi, de la menajeră până la directorul executiv. Eu cred în lealitate şi în continuitate mai presus de orice şi vă pot asigura că nimeni angajat în prezent la Mellor Travel nu trebuie să se teamă că va deveni inutil. Eu mă consider doar un simplu gardian al companiei care va munci neobosit pentru acţionarii săi. Deci permiteţi-mi să vă asigur de la început că în cazul în care Sorkin Internaţional va avea norocul să preia Mellor Travel vă puteţi aştepta la o creştere rapidă a forţei de muncă, deoarece am intenţia să angajez mai mult personal, nu mai puţin şi, în timp, sper că Mellor Travel va licita pentru Thomas Cook, nu invers. Acest lucru, desigur, va avea nevoie de o creştere mare a investiţiilor în care sunt fericit să pot promite consiliului că mă voi implica. Dar compania mea va avea nevoie şi de o mână fermă şi de încredere la timonă în urma circumstanţelor dezastruoase din ultimele luni. Pentru a-l cita aproximativ pe Oscar Wilde, *Să pierzi un preşedinte este o nefericire, dar să pierzi doi...*

Knowles a fost încântat văzând câţiva membri ai consiliului zâmbind.

— Ţinând seama de acestea, a continuat Sorkin, cred că este important să-mi demonstrez încrederea nu doar în preşedintele dumneavoastră, ci şi în întregul consiliu. Permiteţi-mi să afirm clar că, în cazul în care compania mea va fi aleasă azi să preia Mellor Travel, îl voi invita pe Jim Knowles să rămână preşedinte şi vă voi ruga pe toţi să rămâneţi în consiliu.

De data aceasta, un singur director n-a zâmbit.

— Să muncim împreună şi să readucem această companie la ceea ce a fost pe vremuri şi apoi să căutăm moduri de a ne extinde, astfel încât Mellor Internaţional să devină mândria companiilor de transport din toată lumea. Permiteţi-mi să

închei prin a spera că mă veți considera persoana potrivită pentru a duce compania în secolul viitor.

Sorkin s-a aşezat în strigăte de:

— Aşa e! Aşa e! iar unul dintre directori l-a bătut uşor pe spate.

— Domnilor, a spus Knowles, cum preşedintele de la Thomas Cook nu a apărut poate ar trebui să trecem mai departe şi să decidem care companie ar trebui să preia Mellor Travel, Sorkin Internațional sau Thomas Cook? Voi cere acum secretarilor companiei să se ocupe de vot.

Domnul Arkwright s-a ridicat de la locul lui şi a zis:

— Ar putea acei membri ai consiliului care doresc să voteze în favoarea Sorkin Internațional să-şi ridice...

Uşa sălii de consiliu s-a deschis brusc şi trei bărbați şi o femeie au intrat în cameră.

— Care este scopul acestei întreruperi? a întrebat Knowles, sărind în picioare. Aceasta este o întrunire de consiliu privată şi nu aveți niciun drept să fiți aici.

— Cred că veți afla că avem, a spus Arnold Hardcastle, vorbind primul. Eu sunt reprezentantul legal de la Farthings Kaufman şi sunt însoțit de domnul Sebastian Clifton, directorul executiv al băncii şi de domnul Ray Brook, preşedintele de la Thomas Cook, care a primit invitația să participe la această întrunire abia azi-dimineață.

— Şi tânăra doamnă? a spus Knowles, fără a încerca să-şi ascundă sarcasmul. Pe ea cine a invitat-o?

— Ea nu a primit o invitație, a spus Hardcastle. Dar o voi lăsa pe domnişoara Mellor să explice consiliului de ce este aici.

Knowles s-a prăbuşit pe scaun, de parcă ar fi fost lovit de un boxer de categoria grea.

Sebastian i-a zâmbit lui Kelly. Nenumărate ore în timpul săptămânii anterioare îşi pregătise protejata pentru acest moment. Ea se dovedise o studentă iute la minte. Nu mai era îmbrăcată neglijent şi, fără ochiul învinețit, tânăra care stătea în fața lor avea postura unei persoane încrezătoare în

puterea pe care o deținea ca acționară majoritară la Mellor Travel. Puțini ar fi recunoscut-o ca fiind aceeaşi femeie pe care o întâlnise Sebastian prima oară în Chicago cu doar câteva zile mai înainte.

Seb descoperise repede cât de inteligentă era Kelly şi, după ce scăpase de cătuşele din Taft Road 1532, prinsese imediat semnificația de a fi proprietara a 51 la sută din compania tatălui său. Până la întrunirea consiliului era mai mult decât pregătită să-şi solicite dreptul din naştere.

Conrad Sorkin s-a ridicat încet de la locul lui şi în mod sigur nu părea intimidat. Dar Seb bănuia că fusese în situații şi mai grele în trecut. Se uita direct la Kelly, de parcă ar fi provocat-o să deschidă gura.

— Domnule Sorkin, a spus ea, oferindu-i un zâmbet cald, numele meu este Kelly Mellor şi sunt fiica răposatului Desmond Kevin Mellor care, prin ultimul său testament mi-a lăsat toate bunurile sale lumeşti.

— Domnişoară Mellor, a spus Sorkin, trebuie să precizez că sunt încă în posesia a cincizeci şi unu la sută din acțiunile companiei pe care le-am cumpărat legal de la tatăl dumneavoastră.

— Chiar dacă ar fi adevărat, domnule Sorkin, a zis Kelly fără să aibă nevoie de îndemnuri de la Seb, dacă vă plătesc înapoi cele zece mii de lire azi, înainte de închiderea afacerilor, acele acțiuni îmi revin, în mod automat, mie.

Hardcastle a avansat, a deschis servieta şi a scos paşaportul clientei sale, testamentul lui Mellor şi un cec de bancă pentru 10.000 £. Le-a pus pe masă în fața lui Sorkin, care le-a ignorat.

— Înainte de închiderea afacerilor azi, dacă-mi permiteți să repet cuvintele dumneavoastră, a spus Sorkin. Şi cum banca se închide peste douăsprezece minute, a mai zis el, verificându-şi ceasul, cred că veți afla că acesta nu poate fi operat până luni dimineață, moment la care contractul va fi nul şi invalid pentru că eu voi deține Mellor Travel, nu dumneavoastră.

— Dacă v-ați fi deranjat să priviți mai atent, a spus Arnold, comentând la țanc, veți observa că nu vă arătăm un cec, domnule Sorkin, ci un ordin bancar şi prin urmare acesta este un contract legit, ceea ce-i va permite domnişoarei Mellor, ca moştenitoare a tatălui ei, să-şi ceară dreptul la moştenire.

Câțiva dintre membrii consiliului păreau a sta ca pe ace. Sorkin a ripostat imediat.

— Desigur că nu sunteți conştient, domnule Hardcastle, că eu am primit deja aprobarea de a prelua compania, după cum vă poate spune şi domnul Knowles.

— Aşa este? a întrebat Seb, întorcându-se spre preşedinte.

Knowles s-a uitat nervos la Sorkin.

— Da, votul a fost deja dat şi Sorkin Internațional controlează acum Mellor Travel.

— Poate este timpul să plecați, domnule Clifton, a spus Sorkin, înainte să vă faceți şi mai mult de râs.

Seb era gata să protesteze, dar ştia că, în cazul în care consiliul votase deja ca Sorkin Internațional să preia compania, va trebui să le respecte decizia şi deşi Kelly va deține 51 la sută din acțiuni, de îndată ce Sorkin va vinde activele companiei, acestea nu vor mai avea nicio valoare.

Arnold îşi punea deja hârtiile în servietă când s-a auzit o voce singuratică:

— Nu s-a vota nimic încă.

Toți s-au întors să se uite la unul dintre directori care nu vorbise până atunci. Sebastian şi-a amintit că atunci când îl vizitase în închisoare, Mellor îi spusese că mai avea un prieten în interior.

— Tocmai ne pregăteam să votăm când ați intrat, a spus Arnold Dobbs. Şi pot să vă asigur, domnule Clifton, că deşi s-ar fi putut să fiu singurul, eu aş fi votat cu Thomas Cook.

— La fel şi eu, a zis un alt director.

Knowles s-a uitat disperat în jurul mesei căutând sprijin, dar era clar că până şi cei credincioşi lui îl părăseau.

— Vă mulțumesc, domnilor, a spus Sebastian. Poate a venit timpul să plecați, domnule Sorkin. Sau ați dori să votăm?

— Gura, plod îngâmfat, a zis Sorkin. Nu sunt chiar aşa de uşor de intimidat.

— Nu amenințam pe nimeni, a spus Seb. Dimpotrivă, încercam să fiu de folos. Cum ştiți prea bine, este doisprezece iunie, ceea ce înseamnă că stați în această țară de douăzeci şi nouă de zile. Deci, dacă nu părăsiți aceste țărmuri până la miezul nopții, veți fi supus impozitelor britanice pe care sunt sigur că ați dori să le evitați.

— Nu mă sperii, Clifton. Avocații mei vor fi mai mult decât capabili să se descurce cu un papă-lapte ca tine.

— Poate. Dar ar fi mai bine să-i anunțați că mi s-a părut că era de datoria mea să informez fiscul de prezența dumneavoastră în Bristol, aşa că să nu fiți surprins dacă poliția vă ia iahtul la un minut după miezul-nopții.

— N-ar îndrăzni.

— Nu cred că este un risc pe care ați fi dornic să vi-l asumați pentru că am înțeles că şi Scotland Yard a deschis o anchetă referitoare la moartea suspectă a lui Desmond Mellor, iar autoritățile franceze, care au recuperat de curând un cadavru adus de valuri pe coasta Nisei, care bănuiesc ei că ar fi al lui Adrian Sloane, au emis un mandat pentru arestarea dumneavoastră.

— Nu vor fi în stare să dovedească nimic.

— Poate că nu. Dar cred că domnul Knowles ar putea dori să ajute Interpolul în anchetă. Adică în cazul în care nu doreşte să-şi petreacă restul vieții în aceeaşi celulă cu dumneavoastră.

Knowles, pălind vizibil, s-a prăbuşit pe spate în scaun.

— Eu, în locul tău, mi-aş face griji pentru viața mea, a zis Sorkin.

— Asta a fost o amenințare prostească făcută în fața atâtor martori, a zis Seb, mai ales că unul dintre ei este un QC, pe care-l veți observa că-şi notează totul.

Sorkin s-a uitat la Arnold Hardcastle şi a tăcut.

— Cinstit vorbind, cred că este momentul ca dumneavoastră, la fel ca Cezar, eroul dumneavoastră, să vă retrageţi în grabă.

Cei doi au continuat să se uite fix unul la altul, până ce Sorkin a aruncat contractul pe masă, a luat ordinul bancherului şi era pe punctul de a ieşi când Kelly a înaintat iar şi a spus:

— Înainte de a pleca, domnule Sorkin, pot să vă întreb cât aţi fi gata să-mi oferiţi pentru cinzeci şi unu la sută din acţiunile de la Mellor Travel?

Toţi s-au întors să se uite la noua şefă a companiei şi Sebastian nu şi-a putut ascunde surpriza. Aceasta nu făcea parte din scenariul lor stabilit. Ea se uita direct la Sorkin şi-i aştepta răspunsul.

— Aş fi gata să plătesc trei milioane de lire pentru acţiunile dumneavoastră, a spus Sorkin calm, conştient că ar putea încă obţine un profit frumos acum când Knowles nu-şi va mai primi milionul.

Kelly a părut să se gândească la propunere, după care a spus:

— Sunt recunoscătoare pentru ofertă, domnule Sorkin, dar, în general, aş prefera să închei afacerea cu Farthings Kaufman.

Sebastian i-a zâmbit lui Kelly şi a răsuflat uşurat.

— Şi cum trebuie să fiţi în afara apelor teritoriale înainte de miezul nopţii, domnule Sorkin, nu aş vrea să vă reţin mai mult.

— Căţea, a comentat Sorkin în timp ce ieşea din sala de consiliu.

Zâmbetul lui Kelly demonstra că era flatată de insultă.

Knowles a aşteptat până ce Sorkin a trântit uşa în spatele lui înainte de a spune:

— Tocmai ne pregăteam de vot, domnişoară Mellor. Deci l-aş putea ruga pe secretarul companiei să...

— Nu va mai fi necesar, a zis Kelly, luând acordul pe care Sorkin îl lăsase pe masă. Pentru că acum sunt acționarul majoritar, eu voi decide viitorul companiei.

Cuvânt-cu-cuvânt, s-a gândit Sebastian. N-aş fi putut s-o zic mai bine nici chiar eu.

— Prima mea decizie ca nou-proprietar este să vă concediez, domnule Knowles, la fel şi restul consiliului. Vă sugerez să părăsiți de îndată sala.

Seb a zâmbit când Knowles şi restul membrilor consiliului şi-au strâns hârtiile şi au părăsit liniştiți sala.

— Foarte bine, a zis el, după ce ultimul membru a plecat.

— Mulțumesc, domnule Clifton, a spus Kelly. Şi permiteți-mi să vă spun cât de mult vă apreciez pe dumneavoastră şi echipa de la Farthings Kaufman care ați făcut ca toate acestea să fie posibile.

— A fost plăcerea mea.

— Trebuie să întreb, a continuat ea, cum domnul Sorkin era gata să-mi ofere trei milioane pentru acțiunile mele, pot să presupun că Thomas Cook va egala acest preț?

Întorsese altă pagină din scenariul pe care Seb nu-l citise. Înainte de a răspunde, Ray Brook a chicotit şi a spus:

— Am încheiat afacerea, tânără doamnă.

— Mulțumesc, a spus Kelly care se întorsese spre avocatul băncii şi a adăugat: Vă las să întocmiți documentele, domnule Hardcastle şi vă rog să mă anunțați când veți avea cele trei milioane.

— Cred că a venit momentul să plecăm, a spus preşedintele de la Cook's. Cei trei au ieşit din sală, închizând uşa în spatele lor.

Kelly s-a aşezat în capul mesei câteva momente înainte de a ridica receptorul telefonului din fața ei şi a format numărul la care sunase în fiecare seară în ultimele două săptămâni.

De îndată ce a auzit vocea familiară la telefon, a spus:

— Totul a mers conform planului, Virginia.

LADY VIRGINIA FENWICK
1981–1982

21

— Nu ştiu cum aş putea să-ți mulțumesc, a spus Kelly. Dacă nu mi-ai fi scris să mă avertizezi că vine domnul Clifton, n-aş fi ştiut niciodată că nu era un prieten al tatălui meu.

— Era cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteam face, a spus Virginia.

— Şi cele trei convorbiri cu taxă inversă. Cred că te-au costat o avere...

— Mi s-a părut că e mai important să ştii adevărul despre Farthings şi mai ales cum s-a purtat Sebastian Clifton cu tatăl tău în trecut.

— Dar mi s-a părut aşa de simpatic.

— Poți fi surprinsă când era vorba de atâtea milioane? Şi trebuie să-ți aminteşti că primul lui interes era Thomas Cook, nu tu.

— Şi ce idee strălucită ai avut să aflu cât mi-ar fi plătit domnul Sorkin pentru acțiunile mele şi apoi să-i oblig pe cei de la Thomas Cook să dea tot atât.

— Tatăl tău nu mi-a fost doar un prieten apropiat, ci, în cursul anilor, m-a şi învățat multe despre afaceri.

— Dar nu erai obligată să-mi împrumuți douăzeci de mii de lire până la încheierea tranzacției.

— M-am gândit că te-ar ajuta să te aranjezi.

— Voi face mai mult de atât, mult mai mult, a spus Kelly. Trebuie să îți dau înapoi fiecare bănuț pe care ți-l datorez.

— Nu e nicio grabă, a spus Virginia, care avea mai mult de două sute de mii de lire în contul curent şi aştepta altă pleaşcă. Şi mai important, Kelly, draga mea, cum se descurcă Cindy?

— N-am mai văzut-o niciodată atât de fericită. Îi place mult noua ei şcoală şi şi-a făcut deja mai mulți prieteni.

— Să ştii că te invidiez. Întotdeauna mi-am dorit un copil şi acum e prea târziu. Poate îmi vei permite să-i fiu bunică onorifică.

— Nu mă pot gândi la cineva mai potrivit s-o conducă pe Cindy în cursul anilor ei de formare, a spus Kelly, care a ezitat o clipă, după care a continuat: dar mai e ceva ce aş dori să discut cu tine, Virginia şi mă simt puțin vinovată.

— Nu ai niciun motiv să te simți vinovată, draga mea. Dimpotrivă, nu-l voi putea răsplăti niciodată pe tatăl tău pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o în decursul anilor.

— Şi acum trebuie să-ți răsplătesc bunătatea pentru că ştiu că tu şi tata nu erați doar cei mai buni prieteni, ci şi parteneri de afaceri şi de aceea trebuie să-ți pun o întrebare stânjenitoare. Kelly a ezitat iar şi de data aceasta Virginia n-a ajutat-o. Ce procentaj a plătit după ce i-ai încheiat afacerea?

O întrebare pentru care Virginia era pregătită.

— Desmond era un om generos, a zis ea, şi întotdeauna îmi oferea douăzeci şi cinci de mii de lire şi zece la sută la încheierea afacerii plus toate cheltuielile pe care le făcusem pentru el. Dar nu e nevoie ca şi tu...

— Ba sigur că este. Te voi trata la fel ca tata şi vei primi toți banii la terminarea tranzacției cu Thomas Cook.

— Nu e nicio grabă, dragă, a spus Virginia. Prietenia ta este mult mai importantă pentru mine.

*

După cinci săptămâni, Kelly a primit un cec de la Thomas Cook pentru trei milioane de lire şi imediat i-a trimis Virginiei un cec de 345.000 £ pentru a acoperi împrumutul, spezele ei şi 10 la sută din cele trei milioane.

Virginia n-a insistat să-i plătească toate cheltuielile. La urma-urmei, nu investise prea mult ca să-şi găsească prada. Câteva telefoane şi, de îndată ce Kelly a revenit în Anglia, câteva mese la nişte restaurante unde nu era probabil să fie recunoscute. Cel mai mult îi plătise unui detectiv particular din Chicago care o găsise pe dispăruta Kelly Mellor. Ei bine, de fapt o găsise mai întâi pe Cindy Mellor la şcoală, unde i-a dat două scrisori mamei ei când aceasta a sosit s-o ia. Kelly a

dat un telefon cu taxă inversă de la o cabină telefonică chiar în acea după-amiază. Aşa că atunci când Giles a luat legătura cu Virginia, aceasta ştia exact ce urmărea el.

Factura detectivului de 2.000 £ fusese acoperită de Farthings în schimbul unei copii a testamentului lui Desmond Mellor şi adresa care urma să-i conducă la ruda cea mai apropiată. Sebastian Clifton i-a economisit şi el cheltuiala drumului până la Chicago, aducând-o pe Kelly Mellor înapoi în Anglia şi pregătind-o pentru întâlnirea cu Sorkin, doar ca să sfârşească prin a-i plăti de două ori lui Kelly cele 51 de procente din companie. Virginia s-a decis că poate fi generoasă cu cheltuielile de data aceasta, încrezătoare că era pe punctul de a-şi înlocui tatăl ca o sursă alternativă de venit.

*

— Daţi-mi voie să înţeleg ce propuneţi, lady Virginia, a zis sir Edward Makepeace. Vreţi să-i abordez pe avocaţii lui Cyrus T. Grant şi să le sugerez că, în loc să plătiţi 100.000 £ pe an în următorii nouă ani, aţi vrea să plătiţi o singură dată 500.000 £?

— Ca un acord final şi definitiv.

— Voi lua legătura cu lordul Goodman şi vă voi anunţa ce părere are despre această propunere.

*

Lui Cyrus T. Grant i-a luat o lună înainte de a fi de acord să-şi încheie acţiunile cu Virginia pentru 500.000 £ în mod complet şi final şi doar după ce a fost pisălogit întruna de Ellie May.

— După cum îmi zicea bunicul, i-a amintit ea, mai bine un dolar în bancă, decât promisiunea unei zestre.

*

A mai trecut o lună până când Virginia a primit o factură de la sir Edward Makepeace pentru 2.300 £, pe care a achitat-o imediat, pentru că nu putea şti când va avea nevoie iar de serviciile lui.

Una dintre cele câteva scrisori pe care a deschis-o în săptămâna următoare a fost de la Coutts, prin care o informau că în contul ei curent mai apăruseră 41.000 £ credit. Desmond Mellor se dovedea mai folositor mort decât fusese când trăia.

Când ceasurile au trecut pe ora de iarnă şi temperaturile au început să scadă, gândurile Virginiei s-au întors spre vacanța de iarnă. I s-a părut greu să se decidă între o vilă în sudul Franței sau în suita regală de la hotelul Sandy Lane din Barbados. Poate îl va lăsa pe tânărul pe care-l întâlnise recent să se hotărască pe care o prefera. Se gândea la Alberto când a deschis altă scrisoare care i-a îndepărtat repede gândurile de la vacanță. După ce Virginia şi-a revenit din şoc, a căutat numărul managerului ei de la bancă şi şi-a făcut o programare să-l vadă pe domnul Leigh în ziua următoare.

*

— O sută optzeci şi cinci de mii de lire? a protestat Virginia.

— E corect, doamnă, a spus domnul Leigh, după ce a citit scrisoarea de la inspectorul fiscal.

— Dar cum este posibil?

— Presupun că vă este familiară noțiunea de impozit pe capital, doamnă?

— Familiară, da, dar n-am fost prezentate.

— Ei bine, mă tem că veți fi, a zis Leigh, pentru că inspectorul fiscal vă cere treizeci la sută din profitul de 230.000 £ pe care l-ați obținut din vânzarea picturilor lui

Lawrys, comisionul de 300.000 ₤ şi taxa de 25.000 ₤ pe care aţi primit-o în urma preluării cu succes a Mellor Travel.

— Dar omul de la fisc nu-şi dă seama că nu am 185.000 ₤? Am dat şi ultimul bănuţ pentru a-mi lichida datoria faţă de Cyrus.

— Inspectorii de la fisc sunt orbi la orice probleme personale pe care le-aţi putea avea, a subliniat domnul Leigh, nepăsător. Pe ei îi interesează doar câştigurile dumneavoastră, nu şi ce cheltuieli aţi avut.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu le răspund la scrisoare?

— Dacă nu răspundeţi în treizeci de zile, vor începe să vă aplice o dobândă punitivă până ce le veţi răspunde.

— Şi dacă nu pot?

— Vă vor chema la tribunal, vă vor declara falită şi vă vor confisca toate bunurile.

— Cine s-ar fi gândit, a zis Virginia, că agentul fiscal este o căţea mai rea decât Ellie May Grant?

*

Virginia ştia o singură persoană pe care s-ar fi putut baza pentru a-i rezolva problema şi cu toate că nu mai luase legătura cu ea de mai multe luni – „presiunea muncii”, îi va explica – nu credea că va fi greu s-o convingă pe Kelly să investească două sute de mii de dolari într-o afacere care nu putea eşua.

După ce s-a întors acasă după întâlnirea cu domnul Leigh, Virginia şi-a petrecut o vreme căutând scrisoarea pe care Kelly i-o trimisese cu săptămâni înainte, la care acum regreta că nu-i răspunsese. Totuşi, s-a gândit ea, uitându-se la adresa din agendă, va fi o surpriză şi mai mare să viziteze The Little Gables, Lodge Lane, Nailsea, lângă Bristol.

În dimineaţa următoare, Virginia s-a trezit cu noaptea-n cap, dar de fapt nu reuşise să doarmă. A pornit spre vest înainte de nouă a.m. şi a folosit lungul drum pentru a repeta

textul despre investiția vieții de care Kelly ar fi proastă să nu profite.

A trecut de indicatorul pentru Nailsea chiar înainte de amiază şi s-a oprit să întrebe un domn mai în vârstă drumul spre Lodge Lane. Când a ajuns lângă The Little Gables, a tresărit văzând semnul *De vânzare* pe pajiştea din față şi a presupus că fata se muta într-o casă mai mare. A mers pe trotuar şi a bătut la uşa din față. După câteva momente i-a deschis un tânăr domn care i-a zâmbit.

— Doamna Champion?

— Nu, nu sunt doamna Champion. Sunt lady Virginia Fenwick.

— Vă rog să mă scuzați, lady Fenwick.

— De asemenea, nu sunt lady Fenwick. Sunt fiica unui conte, nu soția unui nobilaş oarecare. Îmi puteți spune lady Virginia.

— Desigur, a spus el şi şi-a cerut din nou scuze. Cum vă pot ajuta, lady Virginia?

— Ați putea începe prin a-mi spune cine sunteți.

— Mă numesc Neil Osborne şi sunt agentul imobiliar care mă ocup de vânzarea acestei proprietăți. Sunteți interesată?

— Sigur că nu. Doar voiam să-mi vizitez prietena, Kelly Mellor. Mai locuieşte aici?

— Nu, s-a mutat după ce mi-a cerut să pun casa la vânzare.

— S-a mutat prin împrejurimi?

— În Perth.

— În Scoția?

— Nu, în Australia. Aceasta a redus-o pe Virginia la tăcere o clipă şi i-a permis tânărului să termine a doua propoziție. Tot ce vă pot spune, lady Virginia, este că domnişoara Kelly m-a instruit să-i trimit banii din vânzare într-un cont comun la o bancă din Perth.

— Un cont comun la o bancă?

— Da, l-am întâlnit pe Barry o singură dată, imediat după ce s-au logodit. Părea un om drăguț, a mai zis Osborne,

uitându-se peste umărul Virginiei. Sunteți domnul şi doamna Champion? a întrebat tânăra pereche care se îndrepta spre el.

*

Când Virginia a primit a doua scrisoare de la inspectorul fiscal, şi-a dat seama că mai exista o singură persoană care ar fi putut s-o ajute, cu toate că nu era cineva care ar crede o poveste despre o investiție miraculoasă.

A ales weekendul în care hon. Freddie Fenwick era la internat şi cumnata ei, o femeie pe care Virginia n-o simpatiza prea mult şi bănuia că sentimentul era reciproc, îşi vizita o mătuşă bătrână în Dumfries.

Virginia nu a luat vagonul de dormit, prost denumit conform părerii ei, pentru că oricum nu reuşea să doarmă mai mult de o oră în tren din cauza țăcănitului roților. În loc de asta a preferat să meargă în Scoția în timpul zilei, ceea ce urma să-i ofere mai mult timp decât necesar pentru a-şi revedea planul şi să se pregătească pentru întrebările neplăcute pe care i le-ar putea pune fratele ei. La urma-urmei, când îl sunase să-i spună că avea nevoie de sfatul lui şi trebuia să-l vadă urgent, şi-a dat seama că el era sigur că „sfat” însemna altceva, iar ea era de părere că 185.000 £ însemna o sumă prea mare, doar dacă el avea să-i creadă pretenția că...

Archie a trimis maşina, dacă puteai numi o vechitură de Vauxhall din 1975 maşină, s-o ia de îndată ce ajungea în Edinburgh Waverley. Domnia sa a fost condusă la Fenwick Hall însoțită de mirosul labradorilor şi al amortizoarelor uzate, fără să-i spună nimic şoferului.

Când valetul a condus-o pe lady Virginia în dormitorul de oaspeți, a informat-o că fratele ei era la vânătoare, dar va reveni la timp pentru masă. Virginia a despachetat în tihnă, lucru care ar fi fost făcut de o cameristă când trăia tatăl ei, apoi a făcut o baie caldă pe care a trebuit să şi-o aranjeze

singură. După ce s-a îmbrăcat pentru cină, şi-a ascuţit şi unghiile, pregătindu-se de întâlnire.

Cina a trecut destul de liniştită, dar ei n-au discutat despre nimic important până ce nu a fost adusă cafeaua şi servitorii s-au retras.

— Sunt foarte sigur că n-ai venit aici doar că să afli ce mai face familia, Virginia, a zis Archie după ce şi-a turnat un coniac. Aşa că spune-mi care este motivul real al vizitei tale?

Virginia şi-a lăsat cana de cafea jos, a răsuflat adânc şi a zis:

— Mă gândesc serios să contest testamentul tatălui nostru. După ce şi-a spus bine-pregătita propoziţie de deschidere, şi-a dat seama imediat, după expresia de pe figura fratelui ei, că nu era surprins.

— Pe ce bază? a întrebat el calm.

— Pentru că tata a promis să-mi lase distileria Fenwick mie, precum şi veniturile de aproximativ 100.000 £ pe an, ceea ce mi-ar fi permis să trăiesc confortabil tot restul vieţii.

— Dar, după cum ştii, Virginia, tata a lăsat prin testament distileria lui Freddie, pe care l-ai abandonat cu mai mulţi ani în urmă, lăsându-mi sarcina de a-ţi creşte fiul.

— Nu este fiul meu, după cum ştii prea bine. Nu este decât feciorul valetului meu şi al soţiei lui. Deci nu poate avea nicio pretenţie la ceva de pe domeniul tatălui meu.

Virginia s-a uitat la fratele ei să vadă cum va reacţiona la această bombă, dar, din nou, niciun semn de surpriză nu i-a încruntat sprâncenele.

Archie s-a aplecat şi l-a mângâiat pe Wellington, care dormea lângă el.

— Nu numai că sunt conştient că Freddie nu este fiul tău, ci faptul a fost confirmat de o vizită a doamnei Ellie May Grant care mi-a povestit detaliat şarada pe care ai pus-o la cale când logodnicul ei stătea la Ritz acum câţiva ani şi pretenţia ta că erai gravidă şi că Cyrus era tatăl lui Freddie.

— De ce a vrut femeia aia să te vadă? a întrebat Virginia, uimită.

— Ca să afle dacă doream să restitui o parte dintre banii pe care i-ai cerut soțului ei în ultima decadă.

— Ai fi putut să-i oferi venitul distileriei până la anularea datoriei, ceea ce ar fi rezolvat toate problemele mele.

— După cum ştii prea bine, Virginia, veniturile nu sunt ale mele şi nu le pot da. Tata i-a lăsat distileria lui Freddie, în cazul în care va fi administrată de mine până ce băiatul ajunge la douăzeci şi cinci de ani şi distileria va deveni automat a lui.

— Dar acum când ştii că Freddie nu este fiul meu, desigur vei putea susține cererea mea că, într-un testament anterior, pe care l-am văzut amândoi, tata mi-a lăsat mie distileria.

— Dar pe urmă s-a răzgândit. Şi abia când doamna Grant mi-a spus care era marca preferată de whisky a soțului ei, mi-am dat seama care era semnificația faptului că tata ți-a lăsat doar o sticlă de Maker's Mark prin testament, ceea ce mi-a dat de înțeles că şi el ştia că Freddie nu era fiul tău.

— Am primit un impozit de 185.000 £, a izbucnit Virginia, pe care nu-mi pot permite să-l plătesc.

— Îmi pare rău să aud asta, a zis Archie. Dar, din experiența mea, impozitele de 185.000 £ de la fisc nu se primesc decât dacă persoana în cauză n-a avut o creştere a capitalului de – a ezitat o clipă – cam jumătate de milion.

— Am dat toți banii primiți ca să fac o înțelegere cu Cyrus şi acum nu mai am nimic.

— Ei bine, eu în mod sigur nu am atâția bani la dispoziție, Virginia, chiar dacă aş vrea să te ajut. Fiecare penny pe care-l câştig intră în cheltuielile domeniului care era cât pe ce să devină falimentar anul trecut şi, după cum poți vedea, nu trăim regeşte. De fapt, dacă sunt obligat să mai fac multe economii, următoarea va fi alocația ta lunară. Ironia este că Freddie a ieşit mai bine din testamentul tatălui nostru decât noi doi.

— Dar toate astea se vor schimba dacă voi pune mâna pe distilerie. Virginia s-a aplecat în față şi s-a uitat plină de

speranță la fratele ei. Dacă mă susții, Archie, aş fi gata să împart în mod egal.

— Nicio şansă, Virginia. Acestea au fost în mod clar dorințele lui tata şi prin acelaşi testament, m-a instruit să am grijă ca ele să fie respectate. Şi exact asta am intenția să fac.

— Dar desigur că sângele vine înaintea...

— Respectării cuvântului? Nu, Virginia şi trebuie să te avertizez că dacă eşti atât de nesăbuită încât să ataci testamentul şi problema ajunge la tribunal, nu voi ezita să susțin cauza lui Freddie, pentru că la asta s-ar fi aşteptat tata de la mine.

Pe drumul de întoarcere la Londra, Virginia a ajuns la concluzia că iar va trebui să ia legătura cu vărul ei din Argentina – şi încă foarte urgent.

*

În dimineața următoare, Virginia a primit o somație finală de la fisc pe care a rupt-o şi a aruncat-o în cel mai apropiat coş de gunoi. După-amiază, s-a gândit să ia un bilet la clasa turist până la Buenos Aires şi începuse chiar să împacheteze gândindu-se la lucrurile care-i vor lipsi în timpul exilului, inclusiv Annabel's, prietena ei, Priscilla, Bofie şi chiar şi *Daily Mail.* Uneori se îndoia că *Buenos Aires Herald* va fi la fel de atrăgător.

A revenit la Nigel Dempster să afle ce mai făceau prietenii ei. O fotografie a unei femei de care nu-i păsa domina editorialul lui, cu toate că ştirile despre moartea ei n-au impresionat-o.

Cu mare tristețe, scria Dempster, *am aflat de moartea Laviniei, ducesă de Hertford, care era atât de admirată pentru frumusețea, şarmul şi inteligența ei.* Nu aşa vorbeai despre ea cât timp trăia, s-a gândit Virginia. *Mulți dintre prietenii ei îi vor simți lipsa* – prieteni care i s-ar fi alăturat la un ceai într-o boxă telefonică. Dar pentru că era aşa de bogată şi

puternică, toată lumea se aplecase şi o linguşise. *Funeraliile se vor ține la Stalbansabbey şi la ele va participa prințesa Margaret, una dintre cele mai vechi prietene ale ducesei. În urma ducesei rămâne un fiu, lordul Clarence, două fiice, lady Alice şi lady Camilla şi soțul ei devotat, al treisprezecelea duce de Hertford. Funeraliile vor avea loc...*

Virginia şi-a deschis agenda, a scris data şi a despachetat.

22

Poate Virginia rămăsese fără un ban, dar oricine ar fi văzut-o intrând în St Albans Abbey în acea dimineață n-ar fi crezut. Purta o rochie de mătase neagră cu o broşa cu perle lăsată de bunica ei şi o geantă Hermès pe care încă n-o plătise.

A intrat pe uşă dinspre vest cu doar câteva minute înainte de începerea slujbei şi a observat că biserica era deja plină. Se uita la congregația îngrămădită, nedorind să primească un loc în spate, neobservată, când a zărit un bărbat elegant în smoching care ținea vergeaua uşierului. I-a zâmbit călduros, dar el n-a observat-o.

— Sunt lady Virginia Fenwick, a şoptit ea. O prietenă apropiată a familiei.

— Desigur, Domnia Voastră, vă rog să mă urmați.

Virginia l-a însoțit pe culoar, trecând printre oamenii în doliu care-şi ştiau locul. A fost încântată când a găsit un loc în rândul al cincilea, chiar în spatele familiei, ceea ce se potrivea de minune cu planul ei. În timp ce se prefăcea că studiază ordinea în care se va ține slujba, s-a uitat să vadă cine stătea în apropiere. I-a recunoscut pe ducii de Norfolk, Westminster şi Marlborough şi mai mulți lorzi ereditari care fuseseră prieteni cu tatăl ei. L-a zărit pe Bofie Bridgwater aşezat cu câteva rânduri în spatele ei, dar s-a făcut că nu observă plecăciunea lui exagerată.

Orga a început să cânte pentru a anunța parada celor mari şi puternici care erau conduşi pe interval de uşierul-şef. Primarul de Hertford era urmat de şerif şi de lordul locotenent al comitatului şi au fost conduşi la locurile lor din rândul al treilea. După un moment, au fost urmați de lordul Barrington de Bristol Docklands, fostul lider al Camerei Lorzilor.

Când Giles a trecut pe lângă Virginia, ea a întors capul. Nu dorea ca fostul ei soț să ştie că era acolo. Nu făcea parte din

planul ei minuțios aranjat. Giles s-a aşezat pe locul rezervat din al doilea rând.

După o clipă, congregația s-a ridicat în acelaşi timp când sicriul, acoperit cu crini albi, a trecut încet către amvon. Era purtat pe umerii a şase gardieni din primul batalion Coldstream Guards, regimentul în care servise ducele ca maior în al Doilea Război Mondial şi în care acum era colonel onorific.

Al treisprezecelea duce de Hertford, urmat de fiul său şi de cele două fiice, mergeau în urma sicriului şi s-au aşezat în primul rând, în timp ce sicriul era pus pe postament. Serviciul funerar a fost condus de episcopul de Hertford, al cărui panegiric le-a amintit celor prezenți cât de sfântă fusese răposata ducesă, subliniind munca ei neobosită de patronare a Dr Barnardo's şi de preşedintă a Uniunii Mamelor. Episcopul a încheiat exprimându-şi condoleanțele din inimă ducelui şi familiei sale înainte de a adăuga că spera ca, ajutați de Atotputernicul, ei îşi vor găsi în cele din urmă alinarea pentru pierderea suferită.

Cu puțin ajutor din partea mea, s-a gândit Virginia.

După terminarea slujbei, Virginia s-a alăturat unui grup select de persoane îndoliate care urmau să asiste la îngropare, apoi a fost dusă la castel unde avea loc o recepție la care nu fusese invitată. Când a ajuns, s-a oprit la marginea scărilor, admirând clădirea iacobiană de parcă ar fi fost un cumpărător.

În timpul slujbei funerare şi a înmormântării, Virginia a rămas tăcută, dar când a intrat în castel şi valetul a anunțat:

— Lady Virginia Fenwick, nu s-a mai oprit.

— Cât de amabilă ați fost să veniți în Hertfordshire, Virginia, a zis ducele, aplecându-se s-o sărute pe ambii obraji. Ştiu că Lavinia ar fi apreciat acest gest.

N-aş fi lipsit pentru nimic în lume, ar fi vrut să-i spună, dar n-a zis decât:

— Draga şi amabila doamnă. Îi vom simți toți lipsa.

— Ce frumos că ați spus asta, a zis ducele, fără să-i dea drumul la mână. Sper că vom ține legătura.

Nu trebuie să te temi, s-a gândit Virginia.

— Nimic nu mi-ar oferi o plăcere mai mare, Înălțimea Voastră, a zis ea, înclinându-se uşor.

— Înălțimea Sa, ducele de Westminster, a anunțat valetul.

Virginia a intrat în sala cea mare şi în timp ce capetele de mistreți şi elani o priveau de pe ziduri, ochii ei au măturat camera, căutându-i pe cei trei oameni pe care dorea să-i vadă şi pe singura persoană pe care dorea s-o evite. A respins câteva oferte de sandviciuri şi vin, conştientă că timpul ei era limitat şi avea ceva de făcut.

S-a oprit să discute cu Miles Norfolk, cu toate că aceasta era doar o mică oprire în drumul spre finiş. Apoi l-a zărit, rezemat de cămin, discutând cu un bărbat mai în vârstă pe care nu l-a recunoscut. L-a părăsit pe Miles şi a început să se furişeze în direcția lui, iar când domnul mai în vârstă s-a întors să discute cu alt invitat, ea a zburat ca o rază laser spre ținta ei.

— Clarence. Poate nu-ți mai aduci aminte de mine.

— Nu sunteți uşor de uitat, lady Virginia, s-a aventurat el. Tata vorbeşte atât de călduros despre Domnia Voastră.

— Ce frumos din partea lui, a gângurit Virginia. Tot la Regimentul Regal serveşti?

— Da, dar din păcate voi fi trimis în străinătate. Îmi pare rău să plec atât de curând după moartea mamei mele.

— Dar ducele va avea grijă de surorile tale.

— Din păcate, nu. Camilla s-a măritat cu un fermier din Noua Zeelandă. O sută de mii de hectare, vă vine să credeți? Se vor întoarce la Christchurch peste câteva zile.

— Asta este o nenorocire şi lasă toată responsabilitatea pe umerii lui Alice.

— Şi asta este buba. Lui Alice i s-a oferit o poziție importantă la L'Oréal în New York. Ştiu că ea se gândeşte să refuze, dar tata insistă că n-ar trebui să rateze o astfel de ocazie de aur.

— Cât de tipic pentru tatăl tău. Dar dacă ți se pare că te-ar ajuta, Clarence, aş fi fericită să trec din când în când pe la el.

— Asta mi-ar lua o greutate de pe umeri, lady Virginia. Dar trebuie să vă avertizez, bătrânul este uneori greu de suportat. Uneori mi se pare că are aproape şapte ani, nu şaptezeci.

— Este o provocare pe care aş accepta-o, a zis Virginia. Nu prea am ce face pe moment şi întotdeauna m-a bucurat compania tatălui tău. Poate ți-aş putea scrie din când în când să-ți spun cum se mai descurcă.

— Ce amabil, lady Virginia. Sper doar să nu vi se pară o povară prea mare.

— Ce spectacol pe cinste ai aranjat, Clarence, a declarat un om solid care li s-a alăturat. Ai fi făcut-o mândră pe bătrâna doamnă.

— Mulțumesc, unchiule Percy, a spus Clarence pe când Virginia se strecura mai încolo să-şi continue atacul triplu.

Racheta şi-a schimbat direcția şi s-a îndreptat spre a doua țintă.

— Felicitări pentru noul serviciu, Alice, şi trebuie să spun că sunt de acord cu tatăl tău. Nu trebuie să refuzi o astfel de oportunitate.

— Ce drăguță eşti, a zis Alice, nu prea sigură cine era interlocutoarea ei. Dar încă nu m-am hotărât dacă să accept sau nu oferta.

— Dar de ce nu, draga mea? La urma-urmei, s-ar putea să nu mai ai o astfel de şansă.

— Cred că ai dreptate. Dar deja mă simt vinovată că-l las pe tata singur.

— Nu ai de ce, dragă, poți să mă crezi. Oricum, vom fi mai mulți care ne vom asigura că este ocupat. Aşa că du-te şi arată-le yankeilor din ce sunt făcuți britanicii.

— Ştiu că asta vrea, a spus Alice, dar nu pot suporta ideea să-l las singur atât de repede după moartea mamei.

— Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta, a spus Virginia, încântată că Giles îşi lua rămas bun de la duce înainte de a pleca.

Virginia a îmbrățişat-o călduros pe Alice înainte de a-şi căuta prada finală. O mamă, un tată şi trei copii mici nu ar fi trebuit să fie greu de găsit, dar, de data aceasta, nu a fost întâmpinată cu acelaşi entuziasm.

— Salut, eu sunt... a început Virginia.

— Ştiu exact cine eşti, a spus lady Camilla şi, înainte ca Virginia să-şi rostească următoarea frază bine-pregătită, i-a întors spatele şi a început să discute cu o veche colegă de şcoală, fără a încerca s-o includă şi pe Virginia în conversație. Virginia a dispărut repede înainte să poată observa cineva. Doi din trei nu era rău, mai ales că singurul eşec trăia în cealaltă parte a lumii. Virginiei nu i s-a părut că are rost să mai stea pe acolo, aşa că s-a dus spre duce să-şi ia rămas bun... pentru scurt timp.

— M-am distrat foarte bine reînnoindu-mi cunoştința cu simpaticii dumneavoastră copii, a zis ea. S-a întrebat dacă el ştia cât de puțin îi văzuse în ultimii douăzeci de ani şi nu numai din cauza încercărilor răposatei ducese de a-i ține deoparte.

— Şi sunt sigur că s-au bucurat să te revadă, a spus ducele. Sper că şi eu, cât mai curând posibil, a mai zis el, dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Sper să ne mai vedem, a zis ea, în timp ce o coadă a început să se formeze în spatele ei.

— Familia mea va mai sta cu mine doar câteva zile, a şoptit ducele. După ce vor pleca, pot să te sun?

— De abia aştept, Perry, nume pe care doar răposata ducesă şi cei mai vechi prieteni ai ducelui îl foloseau când vorbeau cu Înălțimea Sa, ducele de Hertford.

După ce a văzut-o pe Virginia plecând, Camilla nu a mai pierdut timpul şi i s-a alăturat fratelui ei.

— Ai vorbit cumva cu femeia aceea groaznică, Virginia Fenwick?

— Da, a zis Clarence. Pare o doamnă destul de simpatică şi mi-a promis să aibă grijă de tata după ce plecăm noi.

— Pariez că da. Dacă ceva m-ar opri să mă întorc în Noua Zeelandă, ar fi gândul că femeia aceea pune mâna pe tata.

— Dar a fost cât se poate de politicoasă.

— Nu-i permite actriţei aceleia nesăbuite să te păcălească.

— Dar ce ai împotriva ei, Camilla, când tot ce vrea este să ajute?

— Pentru că draga noastră mamă avea câte un cuvânt potrivit pentru oricine şi pentru lady Virginia Fenwick avea două: Căţea intrigantă.

*

— Cât mai am? a întrebat Virginia.

— Fiscul nu vă oferă decât nouăzeci de zile înainte de a începe procedurile, doamnă, a spus managerul băncii.

— Deci cât anume? a repetat Virginia.

Domnul Leigh a întors mai multe file din agendă înainte de a-i răspunde:

— Ziua finală de plată, dacă nu doriţi să vi se aplice dobândă punitivă, este douăzeci şi unu decembrie.

— Mulţumesc, a spus Virginia, înainte de a ieşi din biroul managerului fără altă vorbă.

Se întreba cât va mai dura înainte de a o suna ducele, pentru că dacă el n-o suna repede, ea îşi va petrece Crăciunul în Buenos Aires.

23

Virginia n-a aşteptat mult înainte ca ducele să o sune şi s-o invite la prima lor întâlnire în oraş. Şi aşa a considerat ea prima lor întrevedere la Mosimann's. Ea era veselă, amabilă şi flirta, făcându-l să se simtă cu douăzeci de ani mai tânăr sau cel puțin aşa i-a spus când a lăsat-o acasă, la apartamentul ei din Chelsea, sărutând-o pe ambii obraji. Potrivit pentru o primă întâlnire, s-a gândit Virginia. Nu şi-a invitat amorezul înăuntru la o cafea din mai multe motive, nu cel mai puțin important fiind că el ar fi putut să observe că acum avea în casă doar cârlige în locurile în care înainte erau tablouri.

Ducele a sunat în dimineața următoare şi a invitat-o pe Virginia în oraş a doua oară.

— Am bilete la *Noises Off* cu Paul Eddington şi m-am gândit că am putea cina după aceea.

— Ce frumos din partea ta, Perry. Dar, din nefericire, trebuie să particip la o gală caritabilă în seara aceasta, a zis ea, uitându-se la o pagină goală din agenda ei. Dar sunt liberă joi seara.

După aceea, carnetul ei de dansuri a mai avut doar un singur nume pe el.

Virginia a fost surprinsă cât de mult îi plăcea rolul de prietenă, persoană de încredere şi confidentă a ducelui şi s-a obişnuit repede cu un stil de viață care presupusese întotdeauna că i se cuvenea de drept. Totuşi, a fost nevoită să accepte că fiscul continua să-i ceară banii, mai exact 185.000 £ de lire şi, dacă nu-i va plăti, această viață plăcută se va opri la fel de iute ca un tren care deraiază.

S-a gândit să-i ceară lui Perry un împrumut care să-i acopere impozitul, dar i s-a părut că ar fi cam repede şi dacă el ar fi crezut că era singurul motiv pentru care-i arăta interes, relația lor s-ar fi sfârşit la fel de repede cum începuse.

*

În următoarele câteva săptămâni, ducele a copleşit-o cu daruri, adică flori, haine, chiar şi bijuterii şi cu toate că ea voia să returneze unele dintre ele la cele mai importante magazine de pe Bond Street în schimbul banilor, n-ar fi însemnat mai nimic pentru datoria de la fisc. În orice caz, ducele ar fi aflat cu ce se ocupa ea.

Vremea s-a schimbat de la un noiembrie răcoros la un decembrie îngheţat şi Virginia ajunsese deja la disperare, dar s-a decis că nu avea altă soluţie decât să-i spună lui Perry adevărul, oricare ar fi fost consecinţele.

A ales a şaptezecea aniversare a lui ca zi a revelaţiilor la o cină aniversară la Le Gavroche. Ea se pregătise, cheltuindu-şi alocaţia lunară pe un cadou pentru Perry pe care cu greu şi-l putuse permite. Cartier făcuse o pereche de butoni de manşetă, gravaţi cu emblema familiei Hertford. Urma să aleagă momentul să-i dea şi apoi să-i explice de ce pleca în Buenos Aires la începutul anului următor.

În timpul mesei, care a constat mai ales din şampanie de clasă, ducele a devenit puţin confuz şi a început să discute despre „traversarea graniţei”, eufemismul său pentru moarte.

— Nu fi prostuţ, Perry, l-a certat Virginia. Mai ai o grămadă de ani până să te gândeşti la ceva aşa deprimant, mai ales dacă am şi eu un cuvânt de zis. Şi nu uita, le-am promis copiilor că te voi menţine în funcţiune.

— Şi ţi-ai ţinut mai mult decât cuvântul, bătrânico. De fapt, nu ştiu cum aş fi supravieţuit fără tine, a mai zis el, luând-o de mână.

Virginia se obişnuise cu micile semne de afecţiune ale ducelui, chiar şi cu o mână întinsă pe sub masă şi mângâind-o pe coapsă. Dar în acea seară, a rămas acolo în timp ce maître d' deschidea o altă sticlă de şampanie. Virginia băuse foarte puţin în acea seară pentru că dorea să fie trează ca un judecător atunci când urma să-şi expună

pledoaria în instanță. A ales acel moment să-i ofere cadoul de aniversare.

El l-a despachetat încet după care a deschis cutia din piele.

— Draga mea Virginia, ce amabil din partea ta. N-am mai primit un dar atât de frumos în toată viața. S-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe buze.

— Perry, mă bucur foarte mult că îți place. Pentru că este aproape imposibil să găseşti ceva potrivit pentru un bărbat care are totul.

— Nu chiar totul, dragă, a replicat el, strângându-i în continuare mâna.

Virginia s-a decis că n-ar fi putut alege un moment mai bun ca să-i spună despre problemele ei cu fiscul.

— Perry, aş dori să te întreb ceva.

— Ştiu, a spus el. Virginia s-a uitat la el, surprinsă. Voiai să mă întrebi dacă la tine acasă sau la mine.

Virginia a chicotit ca o şcolăriță, dar nu şi-a pierdut concentrarea, cu toate că brusc şi-a dat seama că ar trebui să-i spună mai târziu despre plecarea ei iminentă, pentru că ar exista un moment mai bun mai târziu pentru a-şi pleda cauza.

Ducele şi-a ridicat cealaltă mână şi, după o clipă, maître d' a apărut lângă el cu o tavă lungă pe care se afla o singură hârtiuță. Virginia se obişnuise deja să verifice fiecare notă de plată înainte de a-l lăsa pe duce să scrie cecul. Nu era ceva neobişnuit ca un restaurant să adauge un fel în plus sau chiar încă o sticlă de vin, după ce un client băuse mai mult.

Abia când a desfăcut nota şi a văzut cifra 18,50 £ i-a venit ideea. Dar ar putea risca? Trebuia să recunoască faptul că o astfel de posibilitate de aur era puțin probabil să mai apară. A aşteptat ca somelierul să-i mai toarne un al doilea pahar de Taylor's înainte să declare:

— Nota de plată e corectă, Perry. Să scriu eu cecul în timp ce-ți savurezi vinul?

— Bună idee, fată dragă, a spus ducele, scoţându-şi carnetul de cecuri şi dându-i-l. Vezi să-i laşi un bacşis bun, a zis în timp ce-şi termina paharul. A fost o seară remarcabilă.

Virginia a scris cifra 185.000, mutând punctul şi adăugând doi de zero. A datat cecul 3 decembrie 1982, înainte de a i-l pune în faţă. El a semnat tremurat, chiar sub locul în care degetul Virginiei acoperea zerourile. Când el a dispărut să „cheltuiască un penny”, un alt eufemism de-al său, Virginia a pus cecul în geantă, a luat carnetul ei de cecuri şi a scris cifra corectă. I l-a dat lui maître d’ chiar înainte ca Perry să se întoarcă.

— Este ziua ducelui, deci e invitatul meu, a explicat ea.

Marco nu a comentat că ea uitase să adauge bacşişul generos recomandat de duce.

După ce s-au aşezat pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului ducelui, el s-a aplecat, a luat-o pe Virginia în braţe şi a sărutat-o; sărutul unui bărbat care spera mai mult.

Când maşina a oprit în faţa casei ducelui, în Eaton Square, şoferul s-a grăbit să le deschidă portiera din spate, dându-i timp Virginiei să-şi îndrepte rochia în timp ce ducele îşi încheia haina. Ducele a condus-o pe Virginia în casă, unde l-au găsit pe valet aşteptându-i, de parcă era miezul zilei, nu al nopţii.

— Bună seara, înălţimea Voastră, a zis el, înainte de a le lua hainele. Doriţi coniacul şi trabucul ca de obicei?

— Nu în noaptea asta, Lomax, a zis el, luând-o pe Virginia de mână şi conducând-o pe o scară abruptă într-o cameră în care nu mai fusese până atunci. Dormitorul era de aceeaşi mărime ca apartamentul şi era dominat de un pat cu baldachin cu emblema familiei *Întotdeauna vigilent.*

Virginia era gata să discute despre pictura lui Constable care atârna deasupra căminului, când a simţit fermoarul rochiei tras cu neîndemânare în jos. Nu a încercat să împiedice rochia să cadă şi a început să-i desfacă cureaua ducelui în timp ce se îndreptau pe bâjbâite spre pat. Nu-şi

mai amintea când făcuse dragoste ultima oară şi putea doar să spere că acelaşi lucru era valabil şi pentru duce.

El se comporta ca un şcolar la o primă întâlnire, încurcându-se şi moşmodindu-se, având clar nevoie ca ea să preia comanda, lucru pe care Virginia l-a făcut cu plăcere şi fericită.

— Acesta e cel mai frumos cadou pe care mi l-aş fi dorit, a zis el după ce respirația i-a revenit la normal.

— Şi pentru mine, a spus Virginia, dar el n-a auzit-o pentru că adormise.

Când Virginia s-a trezit în dimineața următoare, i-au trebuit câteva minute ca să-şi amintească unde era. A început să se gândească la consecințele faptelor care avuseseră loc în seara anterioară. Se hotărâse deja să nu dea cecul de 185.000 £ până pe 23 decembrie, sigură că nu va fi lichidat înainte de Crăciun, poate chiar înainte de Anul Nou.

Totuşi, se putea ca cineva să considere că era de datoria sa să-l alerteze pe duce despre o retragere atât de mare. Mai exista şi posibilitatea – cu toate că Virginiei nu i se părea credibilă – ca cecul să fie respins. Dacă ar fi survenit una dintre aceste catastrofe, ea se va îndrepta spre Heathrow, nu spre castelul Hertford, pentru că nu inspectorul de la fisc o va urmări, ci ducele întotdeauna vigilent, iar ea bănuia că fiica lui, Camilla, nu va fi cu mult în urma lui.

Ducele o invitase deja pe Virginia să-şi petreacă Crăciunul pe domeniul său din Hertford. Dar ea a acceptat doar după ce a aflat că fiica lui, Camilla, şi familia acesteia nu vor veni din Noua Zeelandă pentru că erau de părere că două excursii în Anglia la câteva luni una de alta erau o extravaganță inutilă.

Virginia le scrisese lui Camilla şi Alice cu regularitate în ultimele câteva săptămâni, pentru a le ține la curent cu tot ce făcea tatăl lor sau cel puțin cu versiunea ei. În răspunsurile lor, amândouă i-au scris cât de încântate erau că ea se va alătura familiei la castelul Hertford de Crăciun. Ideea că în ultimul moment ea ar putea să fugă şi să-şi

petreacă Anul Nou în Buenos Aires cu un văr îndepărtat nu i se părea prea atrăgătoare.

Când ducele s-a trezit în cele din urmă, ştia exact unde se află. S-a întors, încântat că Virginia nu plecase deja. A luat-o în braţe şi au făcut dragoste mult mai mult timp. Ea a început să creadă că aceasta nu va fi o aventură de o noapte.

— De ce nu te muţi cu mine? a întrebat ducele când Virginia îi îndrepta cravata.

— Nu sunt sigură că ar fi un lucru inteligent, Perry, mai ales dacă vin şi copiii la castel de Crăciun. Poate curând după Anul Nou când vor pleca?

— Ei bine, poţi cel puţin să stai cu mine până ce vin?

Virginia a acceptat, încântată, dar şi-a lăsat doar un schimb de haine în Eaton Square, conştientă că ar putea fi obligată să-şi facă repede bagajele. În dimineaţa în care Clarence a aterizat pe Heathrow, ea s-a întors în apartamentul ei mic din Chelsea, unde şi-a dat seama cât de mult îi lipsea nu numai stilul ei nou de viaţă, ci şi Perry.

JESSICA CLIFTON
1982–1984

24

— Sunt surprinsă că nu te aşteptai la asta, tăticule, a spus Jessica alăturându-se tatălui ei la micul dejun.

— Şi, desigur, tu te aşteptai, a spus Sebastian. Jake a început să lovească o lingură de scaunul lui înalt ca să le atragă atenția. Şi nu am nevoie de părerea ta, băiete.

— Se pregăteşte doar să devină preşedinte la Farthings Kaufman.

— Şi speram că eu voi fi viitorul preşedinte.

— Nu şi în cazul în care lady Virginia continuă să-i dea târcoale.

— Pari să uiți, tânără doamnă, că Virginia a bătătorit poteca spre interior. Ea îl vizita regulat pe Mellor la închisoare şi acum ştim nu numai că a citit scrisoarea pe care el i-a trimis-o fiicei sale, ci şi că luase legătura cu ea mult înainte ca avionul meu să aterizeze în Chicago.

— Dar ai avut şansa de a prelua controlul unei companii pentru doar o liră înainte de asta şi ai refuzat.

— În momentul acela, dacă-mi amintesc bine, nu voiai nici măcar să-l vizitez pe Mellor ia închisoare şi ți-ai exprimat părerea foarte clar.

— *Touché,* a spus Samantha, luând lingura pe care Jake o aruncase pe jos.

— Trebuia să-ți fi dat seama de atunci că în cazul în care exista cea mai mică şansă ca Virginia să-şi tragă nişte bani pentru ea, a continuat Jessica, fără să-i dea atenție mamei sale, nu era de încredere.

— Şi pot să întreb când ți-ai dat seama şi de asta? Fără îndoială în timpul unui curs de nivel O la economie, nu?

— Nu a avut nevoie, a comentat Samantha, punând toasturi pe masă. A tras cu urechea la toate conversațiile de la micul dejun din ultimele şase luni. Nu e decât o presupunere, Seb, aşa că nu te agita.

— Şi puțină intuiție feminină, a insistat Jessica.

— Ei bine, în acest caz, nu ai observat, tânără domnişoară, că Thomas Cook a preluat Mellor Travel şi acțiunile lor continuă să crească în ciuda pronosticurilor tale.

— Dar au fost obligați să plătească mai mult decât ai dorit tu la început. Şi ceea ce aş vrea să ştii, a continuat Jessica, este câți bani în plus au aterizat în buzunarele Virginiei.

Sebastian nu ştia, dar bănuia că mai mult decât plătise banca, dar a acceptat sfatul Samanthei şi nu a zis nimic.

— Nu e un profit rău pentru jumătate de duzină de vizite la închisoare, au fost ultimele cuvinte ale lui Jessica înainte de a-l îmbrățişa pe Jake.

Samantha a zâmbit când Jessica a ieşit din cameră. Îi spusese lui Seb după naşterea lui Jake că era speriată de modul în care Jessica ar putea reacționa la nou-venit, ea fiind în centrul atenției atâta vreme. Dar s-a dovedit că a fost exact invers, pentru că Jake a devenit imediat centrul vieții lui Jessica. Era fericită să aibă grijă de el ori de câte ori părinții ei ieşeau seara în oraş şi în weekend îl plimba prin parcul St James's în cărucior, înainte de a-l duce în pat. Doamnele în vârstă erau încântate de el, nesigure dacă Jessica era o grijulie soră mai mare sau o tânără mamă nemăritată.

Jessica se simțea bine în țara ei de adopție după ce-şi făcuse părinții să le vină mintea la cap şi acum se bucura nu numai de fericirea lor, dar şi de faptul că avea un frățior mai mic. Îşi adora noua familie extinsă. Tatăl ei, care era tolerant, amabil şi amuzant, bunicul, care era înțelept, gânditor şi plin de inspirație şi bunica, pe care presa o poreclea adesea „Boadicea din Bristol", ceea ce-i dăduse lui Jessica de înțeles că Boadicea fusese o femeie deosebită.

Totuşi, acomodarea cu noua şcoală nu fusese la fel de uşoară. În timp ce unele fete o numeau yanchee, altele o descriau, cu mai puțină generozitate, o insectă-băț. Jessica a ajuns la concluzia că Mafia şi Ku Klux Klanul combinate ar fi avut multe de învățat despre intimidare de la elevele şcolii de

fete St Paul's şi, până la sfârşitul primului an, avea doar o singură prietenă, Claire Taylor, care-i împărtăşea multe dintre interese, inclusiv băieţii.

*

În timpul ultimului an la St Paul's, Jessica se afla pe la mijlocul clasei, bătută cu regularitate de Claire la fiecare subiect, cu excepţia artei, unde rămânea neînvinsă. În timp ce majoritatea colegelor ei doreau cu nerăbdare să li se ofere un loc la universitate, nimeni nu se îndoia încotro se îndrepta Jessica.

Jessica i-a mărturisit totuşi lui Claire că se temea că dacă i se va oferi un loc la Slade, ar putea descoperi că Avril Perkins, care era a doua în domeniul artelor, avusese dreptate când comentase de faţă cu Jessica că era doar un peşte mare într-un bazin mic care urma să fie aruncat în ocean, unde se va scufunda fără să lase vreo urmă.

Claire i-a spus să nu-i dea atenţie lui Avril pentru că era o ciudăţică, dar Jessica şi-a petrecut ultimul semestru la St Paul's întrebându-se dacă nu cumva aceasta avea dreptate.

Când directoarea a anunţat la premiere că Jessica Clifton primise bursa Gainsborough pe Academia de Arte Frumoase Slade, Jessica a părut singura persoană din sală surprinsă. De fapt s-a bucurat la fel de mult când Claire a primit un loc la Colegiul universitar ca lector de literatură engleză, care devenise singura ei clipă de triumf. Totuşi, nu a fost încântată că Avril Perkins i se va alătura la Slade.

*

— Preşedintele ar dori să discute cu dumneavoastră, domnule Clifton.

Sebastian n-a mai semnat scrisori şi a văzut-o pe secretara şefului la uşă.

— Ştiam că era la Copenhaga?

— S-a întors cu primul zbor de dimineață, a spus Angela, şi doreşte să vă vadă în momentul în care intră în birou.

— Pare ceva serios, a zis Seb, ridicând o sprânceană, dar fără să primească vreun răspuns.

— Tot ceea ce vă pot spune, domnule Clifton, e că şi-a eliberat agenda pentru tot restul dimineții.

— Poate vrea să mă concedieze, a spus Seb, încercând s-o determine pe Angela să comită o indiscreție.

— Nu cred, pentru că asta durează de obicei doar două minute.

— N-ai nici măcar o idee? a şoptit Sebastian în timp ce ieşeau din biroul lui şi mergeau alături pe coridor.

— Tot ce pot să spun, a zis Angela, este că nu cred că v-a scăpat faptul că domnul Bishara a fost la Copenhaga de şase ori în această lună. Poate veți afla de ce, a completat ea, bătând la uşa preşedintelui.

— A preluat Lego sau Carlsberg? a zis Sebastian când Angela a deschis uşa şi s-a dat deoparte să-l lase să intre.

— Bună dimineața, domnule preşedinte, a spus Seb. Dar nu şi-a dat seama din expresia de sfinx a lui Hakim Bishara dacă avea vesti bune sau rele.

— Bună dimineața, Sebastian. Primul indiciu, s-a gândit Seb. Preşedintele îi zicea Sebastian doar când dorea să discute ceva serios. Ia loc. Al doilea indiciu, nu urma să fie o întâlnire scurtă.

— Sebastian, am vrut să fii primul care să afle că m-am însurat sâmbătă.

Seb se gândise la mai multe motive posibile pentru care îl chemase preşedintele, dar căsătoria nu făcea parte dintre ele şi a spune că a fost surprins ar fi fost un eufemism. Pentru un moment n-a ştiut ce să spună. Hakim s-a lăsat pe spate în fotoliu şi s-a amuzat de experiența neobişnuită de a avea un director executiv tăcut.

— O cunosc pe doamna? a reuşit Seb să spună în cele din urmă.

— Nu, dar ai văzut-o de la distantă.

Sebastian s-a decis să se alăture jocului.

— În Londra?

— Da.

— În City?

— Da, a repetat Hakim, dar ai luat-o într-o direcție greşită.

— E bancher?

— Nu, arhitect peisajist.

— Deci a lucrat la unul dintre proiectele noastre, a sugerat Seb.

— Da şi nu.

— Lucra pentru noi sau împotriva noastră?

— Nici una, nici alta, a zis Hakim. Aş spune că a fost neutră, dar nu ne-a ajutat.

A urmat o lungă tăcere înainte ca Sebastian să spună:

— Oh, Doamne, este femeia care a depus mărturie la procesul dumneavoastră. Doamna, hm, doamna...

— Bergström.

— Dar ea a fost martorul-cheie al Coroanei şi nu ne-a ajutat cu siguranță. Îmi amintesc că toți au regretat că domnul Carman i-a dat de urmă.

— Toți cu excepția mea, a zis Hakim. Mi-am petrecut nopți nesfârşite în închisoare regretând că n-am vorbit cu ea când am stat împreună în zborul acela retur din Lagos. Deci, la câteva zile după eliberare, m-am dus la Copenhaga.

— Nu m-am gândit la dumneavoastră ca la un tip romantic, Hakim şi bănuiesc că mulți colegi ai noştri din City vor fi de acord cu mine. Pot să întreb ce are de spus domnul Bergström despre propunerea dumneavoastră de preluare?

— Nu m-aş fi urcat în avionul acela dacă ar fi existat un domn Bergström. I-a luat lui Barry Hammond doar două zile să afle că soțul Kristinei murise de un atac de inimă la cincizeci şi doi de ani.

— Nu-mi spuneți, era bancher.

— Şeful diviziei de împrumuturi la Banca Regală din Copenhaga.

— S-au cam dat la fund cu vreo doi ani înainte.

— Când lucra el acolo, mi-e teamă s-o spun, a comentat liniştit Hakim.

— Deci doamna Bergström se va...

— Doamna Bishara.

— Se va muta în Londra?

— Nu imediat. Are doi copii care mai sunt la şcoală şi nu vrea să le tulbure viața, aşa că a trebuit să fac un târg.

— La care vă pricepeți foarte bine, domnule.

— Nu şi când este ceva personal. Ceva despre care am vrut întotdeauna să te avertizez. Vrem să mai stăm în Copenhaga încă doi ani, până ce Inge şi Aksel termină colegiul. După aceea, Kristina a fost de acord să vină în Anglia.

— Între timp veți trăi în avion.

— Nicio şansă. Kristina mi-a explicat foarte clar că nu mai doreşte ca şi al doilea ei soț să moară de atac de inimă. Şi de aceea trebuia să te văd, Sebastian. Aş vrea să preiei funcția de director general al băncii.

De data aceasta, Seb a rămas împietrit mai multă vreme, iar Hakim a profitat de tăcerea lui.

— Aş dori să ținem o întrunire a consiliului la începutul săptămânii viitoare astfel încât să-mi pot anunța directorii de hotărârea mea. Voi propune ca tu să mă înlocuieşti ca director, în timp ce eu voi deveni preşedinte al băncii. Mai trebuie doar să hotărâm cine va fi director executiv.

Seb n-a trebuit să se gândească mult la asta, dar a aşteptat părerea lui Hakim.

— Presupun că tu ai vrea ca Viktor Kaufman să-ți ia locul, a zis Hakim. La urma-urmei, este unul dintre cei mai vechi prieteni ai tăi şi deține douăzeci şi cinci la sută din acțiunile băncii.

— Dar asta nu-l califică să se ocupe de operațiile zilnice ale unei instituții financiare majore. Conducem o bancă, nu un club local de sport.

— Adică te gândeşti la altcineva?

— John Ashley ar fi prima mea alegere, a spus Seb fără să ezite.

— Dar e în bancă doar de doi ani. Nu prea s-a obişnuit încă.

— Dar ce pedigri are, i-a amintit Seb. Colegiul din Manchester, Şcoala de economie din Londra şi o bursă la Şcoală de afaceri Harvard. Şi să nu uităm cât a trebuit să plătim ca să-l tentăm să plece de la Chase Manhattan. Cât de mult va trece până ce rivalii noştri îl vor momi cu ceva tentant? Destul de curând, din câte zic eu, mai ales dacă Viktor este ales director executiv la Farthings. Nu. Dacă vreți să fiu director, Hakim, numiți-l pe John Ashley în acea poziție şi vom răsufla uşurați.

*

— Felicitări, a zis Jessica.

— Ce e un director? a întrebat Jake.

— Cineva care se ocupă de toate lucrurile şi de toată lumea, ca o dirigintă.

— Nu m-am gândit în felul ăsta, a recunoscut Sebastian, în timp ce Samantha a izbucnit în râs.

Jessica a înconjurat masa şi şi-a îmbrățişat tatăl.

— Felicitări, a repetat ea.

— Hakim pare prea tânăr ca să se retragă, a spus Samantha, tăind vârful oului lui Jake.

— Aşa e, a comentat Seb, dar s-a îndrăgostit.

— Nu mi-am dat seama că dacă eşti directorul unei bănci şi te îndrăgosteşti, trebuie să-ți dai demisia.

— Nu e obligatoriu, a spus Seb, râzând, dar băncile în general preferă ca directorii să locuiască în aceeaşi țară şi doamna în cauză stă în Copenhaga.

— De ce nu vine ea să stea în Londra? a întrebat Jessica.

— Kristina Bergström este o arhitectă peisajistă de reputație internațională, dar are doi copii din prima căsătorie şi nu vrea să-i mute în timp ce mai sunt la şcoală.

— Dar ce o să facă Hakim ca să-şi ocupe timpul, având în vedere că are energie cât pentru două persoane?

— Plănuieşte să deschidă o sucursală a Farthings în Copenhaga, iar compania Kristinei va fi primul client. Ea a fost de acord ca, după ce copiii vor termina şcoala, să-şi mute afacerea în Londra.

— Şi când se va întoarce Hakim, îşi va relua rolul de director?

— Nu. Mi-a explicat clar. Pe întâi septembrie Hakim va deveni preşedinte la Farthings Kaufman, înainte ca eu să-i iau poziția de director în anul următor, cu John Ashley ca director executiv.

— I-ai spus lui Viktor? a întrebat Samantha.

— Nu, am zis că e mai bine să aştept până ce este oficial.

— Aş vrea să fiu o muscă pe un perete la acea întrunire, a zis Samantha. Ai întâlnit-o vreodată pe doamna Bergström?

— Nu. Am văzut-o doar în boxa martorilor când a depus mărturie la procesul lui Hakim. Cum el era reținut pe atunci, cred că a fost dragoste la prima vedere.

— Bărbații se îndrăgostesc adesea la prima vedere, a declarat Jessica, tăcută până atunci. Femeile o fac foarte rar.

— Sunt sigur că îți suntem recunoscători, Jessica, pentru considerabilele tale cunoştințe din acest domeniu, a zis Seb, ca şi pentru vasta ta înțelegere a macroeconomiei.

— Nu este părerea mea, a zis Jessica, ci a lui D. H. Lawrence. E un citat din *Amantul doamnei Chatterley,* care, cu toate că nu făcea parte dintre testele de literatură engleză de la St Paul, Claire a fost de părere că ar trebui să citesc şi această carte.

Sebastian şi Samantha s-au uitat unul la altul.

— Poate acesta este momentul, a spus Jessica, să vă anunț că plănuiesc să mă mut.

— Nu, nu, nu, a spus Jake.

Deşi Seb ar fi fost de acord cu fiul său, nu şi-a întrerupt fiica.

— Claire şi cu mine ne-am găsit un apartament micuț lângă Gower Street, la doar un kilometru de Slade.

— Pare ideal, a comentat Samantha. Când ne vei părăsi?

— Cam peste două săptămâni. Dacă nu te deranjează, tată.

— E bine, desigur, a zis Samantha.

— Nu, nu, nu, a repetat Jake, îndreptându-şi lingura spre Jessica.

— Nu mai arăta cu lingura, Jake, a spus mama lui.

25

— Lecția de desen de astăzi a fost anulată, a spus profesorul Howard. În cameră s-au auzit mârâieli când profesorul a adăugat: Modelul de astăzi iar nu a apărut.

Cei doisprezece studenți au început să-şi strângă materialele când un tânăr pe care Jessica nu-l mai văzuse s-a ridicat de pe scaun, s-a dus în mijlocul camerei, s-a dezbrăcat şi s-a aşezat pe dais. A urmat o rundă de aplauze când studenții din primul an au revenit la locurile lor şi au început să lucreze.

Paulo Reinaldo era primul bărbat pe care Jessica îl văzuse dezbrăcat şi nu-şi putea lua ochii de la el. Seamănă cu un zeu grec, s-a gândit ea. Ei, un zeu brazilian. A schițat în cărbune silueta corpului din câteva mişcări fluente, exercițiu care le-a luat colegilor ei mult mai mult şi fără să obțină aceleaşi rezultate. Apoi, s-a concentrat asupra capului tânărului, pe care a început să-l deseneze în detaliu. Bucle negre de păr prin care ar fi dorit să-şi plimbe degetele. Ochii ei au coborât mai jos pe corpul lui şi a început să-şi dorească să fi fost sculptor. Trunchiul lui era muşchiulos şi picioarele păreau construite să alerge într-un maraton. A încercat să se concentreze în timp ce îndrumătorul i se uita peste umăr.

— L-ai prins, a zis profesorul Howard. Foarte impresionant. Dar aş vrea să te gândeşti şi la umbre şi la perspectivă şi nu uita, cu cât mai puțin, cu atât mai bine. Ai văzut vreodată desenele pe care le-a făcut Bonnard soției sale care ieşea din baie?

— Nu.

— Vei găsi câteva exemplare foarte frumoase la biblioteca academiei. Ele sunt dovada, dacă este necesară vreo dovadă, că în cazul în care doreşti să afli cât de mare este un artist, trebuie să le analizezi schițele înainte de a le privi capodoperele. Apropo, nu te strădui să arăți cât de mult îți place modelul.

*

În următoarea săptămână, Jessica n-a mai dat peste Paulo. Nu putea fi găsit la bibliotecă şi nu părea să asiste la cursuri. După observațiile profesorului Howard, nu a încercat să afle mai multe despre el de la colegi. Dar, ori de câte ori se discuta despre el, ea nu mai vorbea, ci începea să asculte.

— Este fiul unui industriaş din Brazilia, a spus un student dintr-un an mai mare. Tatăl lui a vrut să vină la Londra să-şi cizeleze engleza, printre altele.

— Cred că se va mai învârti pe aici vreo doi ani, apoi se va întoarce la Rio şi-şi va deschide un club de noapte, a prezis altcineva, iar o a treia a zis, oarecum iritată:

— Apare doar la desen figurativ ca să-şi vâneze următoarea victimă.

— Pari să fii bine informată, a comentat Avril Perkins.

— Aşa ar şi trebui, am dormit cu el de vreo cinci ori înainte să mă părăsească, a spus fata, calm. Aşa-şi petrece majoritatea timpului, cu excepția serilor.

— Şi ce face seara? a întrebat Jessica, incapabilă să mai tacă.

— Studiază cu atenție cluburile de noapte englezeşti, nu acuarelele englezeşti. Pretinde că acesta este motivul adevărat pentru care a venit aici, dar mi-a zis că are intenția să se culce cu toate studentele femele de la Slade până la terminarea primului an.

Au râs toți, cu excepția lui Jessica, care spera să fie următoarea lui victimă.

*

Când Jessica a apărut la desenare profil în joia următoare, alte două fete erau aşezate deja lângă Paulo. Una dintre ele era Avril Perkins. Jessica s-a aşezat vizavi de el, în cealaltă parte a semicercului de studenți, încercând să se

concentreze asupra modelului, o femeie de vârstă medie, care părea plictisită şi rece, spre deosebire de Avril.

Ochii ei s-au întors în cele din urmă spre Paulo şi a observat că acesta avea nevoie doar de o mână pentru desenat, pentru că cealaltă mână se odihnea pe coapsa lui Avril.

Când profesorul Howard le-a propus o pauză de prânz, Jessica a aşteptat ca Avril să plece, înainte de a se învârti printre desene, prefăcându-se că studiază desenele colegilor. Al lui Paulo nu era rău, era groaznic. S-a întrebat cum de i se oferise un loc la Slade.

— Nu e rău, a zis Jessica în timp ce continua să-i privească desenul.

— Sunt de acord, a spus Paulo. E oribil şi tu ştii, pentru că eşti mult mai bună decât noi.

Flirta sau chiar credea ceea ce spusese? Lui Jessica nu-i păsa.

— Ai vrea să ieşi diseară la o băută? a întrebat el.

— Da, te rog, a spus ea, regretând imediat că spusese „te rog”.

— O să te iau cam pe la zece şi putem merge apoi prin cluburi.

Jessica nu a spus că la ora aceea ea era de obicei în pat, citind, nu învârtindu-se prin cluburi.

A fugit acasă după ultima oră şi a stat mult încercând să se decidă ce va purta cu ocazia „datei de pierdere a virginităţii”, cerându-i întruna părerea lui Claire. A sfârşit prin a alege o fustă roz, scurtă, din piele, a lui Claire, un top cu desen de leopard, al ei, ciorapi cu dungi negre şi pantofi cu tocuri aurite, înalte.

— Arăt ca o paraşută! a exclamat Jessica când s-a uitat în oglindă.

— Crede-mă, a zis Claire, dacă speri să te culci în sfârşit cu el, acesta este costumul perfect.

Jessica a renunţat în favoarea cunoştinţelor superioare ale lui Claire referitoare la acest subiect.

*

Când Paulo a apărut cu treizeci de minute întârziere (evident că aşa era la modă), a observat două lucruri pentru care Jessica nu era pregătită. Putea cineva să fie atrăgător şi să aibă şi un Ferrari?

— Spune-i că eu sunt disponibilă mâine-seară, a şoptit Claire când plecau.

A treia surpriză a fost cât de fermecător şi sofisticat era Paulo. Nu a sărit imediat pe ea, aşa cum pretindeau colegele ei că ar proceda. De fapt, nu ar fi putut să fie mai politicos. I-a deschis chiar şi portiera maşinii şi, în drum spre West End, a discutat despre impactul ei asupra Slade. Ea a regretat imediat alegerea hainelor şi a încercat chiar să-şi tragă fusta mai jos.

Când el şi-a parcat Ferrari-ul în faţă la Annabel's, un portar i-a luat cheile şi a dus maşina de acolo. Au coborât scările în slab luminatul club, unde a devenit clar repede că Paulo era un obişnuit al casei pentru că maître d' a înaintat şi l-a salutat, spunându-i pe nume, înainte de a-i conduce la o masă aflată într-un colţ retras.

După ce au ales două feluri din cel mai mare meniu pe care-l văzuse Jessica vreodată – era cam cât o carte – Paulo a părut dornic să afle ceva despre ea. Deşi Jessica nu a adus ea singură vorba, el părea să ştie cine erau bunicii ei şi i-a spus că ţinea întotdeauna ultimul William Warwick pentru lungul drum înapoi în Rio.

În momentul în care şi-a terminat mâncarea, Paulo a aprins o ţigară şi i-a oferit şi ei una. Ea l-a refuzat, dar a tras câte un fum din a lui. Nu semăna la gust cu niciuna dintre ţigările pe care le mai fumase vreodată. După cafea, el a condus-o pe ringul aglomerat de dans unde beculeţele erau negre. Ea şi-a dat repede seama că, spre deosebire de desenat, dansul era un talent pe care Paulo îl stăpânea şi a văzut şi că mai multe femei nu mai erau atente la partenerii

lor. Totuşi, abia când Chaka Khan a fost înlocuit de melodia „Hello” a lui Lionel Richie, mâinile lui Paulo au alunecat sub talia ei. Ea n-a încercat să-i reziste.

Primul lor sărut a fost puțin neîndemânatic, dar, după al doilea, tot ce-şi mai dorea era să meargă cu el acasă, cu toate că acceptase deja că probabil nu va mai fi în meniu şi în seara următoare. Nu a plecat de la Annabel’s înainte de unu a.m. şi de îndată ce s-au întors în maşină, Jessica a fost impresionată de abilitatea lui Paulo de a conduce un Ferrari cu o singură mână, în timp ce a doua se mişca pe coapsa ei. Maşina nu a ieşit din viteza întâi.

A continuat să fie o noapte plină de surprize. Apartamentul lui din Knightsbridge era stilat şi elegant, plin de picturi şi antichități pe care ar fi dorit să le admire mai mult timp, dar el a luat-o de mână şi a condus-o direct în dormitor unde a fost întâmpinată de cel mai mare pat pe care-l văzuse vreodată. Cuvertura din mătase neagră era deja îndoită.

Paulo a luat-o în brațe, iar Jessica a descoperit alt talent al lui, dezbrăcarea unei femei în timp ce o săruta.

— Eşti atât de frumoasă, a zis el, după ce topul şi fusta îi fuseseră înlăturate cu îndemânare. Ea i-ar fi răspuns, dar el deja căzuse în genunchi şi o săruta iar, de data aceasta pe coapse, nu pe buze. Au căzut pe pat şi când ea a deschis ochii, el era deja gol. Cum reuşise, s-a întrebat ea. S-a lăsat pe spate şi a aşteptat ceea ce-i spusese Claire că se va întâmpla. Când Paulo a pătruns-o, Jessica ar fi vrut să țipe, nu de plăcere, ci de durere. După câteva momente el s-a retras, s-a trântit pe partea lui de pat şi a mormăit:

— Ai fost fantastică, ceea ce a făcut-o să se întrebe dacă tot ce-i şoptise în acea seară putea fi crezut.

A aşteptat ca el să-şi pună brațele în jurul ei şi să-i mai spună nişte minciuni, dar el s-a întors cu spatele şi a adormit repede. Jessica a aşteptat până ce l-a auzit respirând regulat, s-a strecurat de sub cearşaf, a mers tiptil până la baie şi nu a aprins lumina decât după ce a închis

uşa. S-a spălat cu atenție, observând că mai avea dresul negru pe ea. Claire îi va explica desigur semnificația acestui lucru când se va întoarce acasă. A revenit în dormitor, întrebându-se dacă el era treaz, sperând că ea va putea pleca acasă. Şi-a adunat hainele aruncate şi s-a îmbrăcat repede, s-a strecurat afară din dormitor şi a închis încet uşa după ea.

Jessica nici măcar nu s-a mai oprit să admire picturile pentru că de abia aştepta să scape de acolo, temându-se că Paulo s-ar putea trezi şi ar dori să repete acea experiență dezgustătoare. A mers uşor pe coridor şi a luat liftul până la parter.

— Doriți un taxi, domnişoară? a întrebat-o portarul, politicos. Era clar că nu era surprins să vadă o tânără sumar îmbrăcată apărând în hol la trei dimineața.

— Nu, mulțumesc, a zis Jessica, uitându-se încă o dată la Ferrari înainte de a-şi scoate pantofii cu tocuri înalte şi a pornit pe lungul drum spre micuțul ei apartament.

26

Nimeni n-a fost mai surprins decât Jessica atunci când Paulo a invitat-o şi a doua oară. Ea presupusese că el trecuse deja la alta, apoi şi-a amintit de fata care pretinsese că se culcase cu el de cinci ori înainte de a o părăsi.

I-a spus lui Claire că îi plăcuse să meargă într-un Ferrari, să cineze la Annabel's şi să guste cea mai bună şampanie şi chiar recunoscuse că-i plăcea destul de mult compania lui Paulo şi îi era recunoscătoare că-i rezolvase problema de „virgo intacta", cu toate că nu-i plăcuse prea mult experienţa.

— E mai bine pe urmă, a asigurat-o Claire, şi hai să recunoaştem, nu toate suntem invitate la cină de un zeu brazilian înainte de a ne pierde virginitatea. Sunt sigură că-ţi aminteşti experienţa mea din spatele şcolii cu Brian, portarul de fotbal? a mai zis ea. Ar fi fost mai bine dacă el nu şi-ar fi păstrat clăparii în picioare.

Singurul lucru care s-a schimbat a doua oară a fost clubul de noapte. Annabel's a fost înlocuit de Vagabondul şi Jessica s-a simţit mult mai relaxată într-o mulţime de oameni mai tineri. Ea şi Paulo s-au întors în apartamentul lui cam la două dimineaţa şi, de data aceasta, ea n-a mai plecat când a adormit el.

S-a trezit dimineaţa sărutată blând pe sân de Paulo, apoi el a continuat s-o ţină în braţe mult după ce făcuseră dragoste. Când a văzut ceasul de pe noptieră, ea a strigat:

— Ajutor! a sărit din pat şi a făcut un duş fierbinte.

Era clar că Paulo nu credea în micul dejun, aşa că l-a sărutat şi l-a lăsat în pat. În timpul orei de natură moartă, Jessica şi-a dat seama că nu se poate concentra, mintea ei revenind la Paulo întruna. Oare se îndrăgostea?

Profesorul Howard s-a încruntat când s-a uitat mai atent la ea desenând un vas cu portocale şi chiar s-a asigurat că Jessica era cea care stătea acolo. Cu toate că desenul ei era superior celor ale colegilor ei, profesorul a continuat să se încrunte.

În timpul săptămânii, Jessica a vizitat trei alte cluburi de noapte în care Paulo era cunoscut ca un obişnuit al locului. În următoarele săptămâni a început să poftească la marca lui de ţigări, care nu păreau să provină dintr-un pachet şi să aprecieze coniacul Alexanders care apărea întotdeauna la câteva momente după ce terminau a doua sticlă cu vin.

Pe măsură ce treceau lunile, Jessica a început să apară din ce în ce mai târziu la Slade, pierzând uneori cursuri şi seminarii şi apoi zile întregi. Nu a observat că aluneca din lumea ei şi devenea parte a lumii lui Paulo.

*

Când a venit prima scrisoare, spre sfârşitul semestrului, ar fi trebuit să fie o avertizare, dar Paulo a convins-o să nu-i dea atenţie.

— Eu am primit trei de astea în primul semestru, a zis el. După o vreme se opresc, nu le mai trimit.

Jessica s-a decis că, după ce se plictisea de ea, ceea ce se temea că se va întâmpla în curând, pentru că trecuseră cele cinci întâlniri obişnuite, va reveni în lumea adevărată, cu toate că se întreba dacă ar putea. Şi aproape s-a putut până ce a asistat la un curs despre acuarela în Anglia la care a adormit. Când s-a trezit, ceilalţi studenţi ieşeau deja din sală. S-a decis că, decât să se întoarcă în apartament, mai bine s-ar duce la Paulo.

A luat un autobuz spre Knightsbridge, apoi a fugit până în Lancelot Place. Portarul i-a deschis uşa cu o mână şi a salutat-o cu cealaltă, iar ea a intrat în lift. Când a ajuns la etajul al patrulea, a bătut uşor în uşa lui Paulo, care i-a fost deschisă de menajera lui braziliană. Părea gata să zică ceva, dar Jessica s-a strecurat pe lângă ea şi s-a îndreptat spre dormitor. A început să-şi smulgă hainele, lăsându-le pe jos în urmă, dar când a intrat în cameră, s-a oprit brusc. Paulo era în pat, fumând haşiş cu Avril Perkins.

Jessica ştia că era momentul în care ar fi trebuit să se întoarcă şi să iasă fără să se mai uite înapoi, dar s-a trezit ducându-se încet spre ei. Paulo a rânjit când ea s-a târât în pat. A dat-o pe Avril la o parte şi i-a dat jos singurul obiect de îmbrăcăminte pe care-l mai purta.

*

Următoarea scrisoare pe care Jessica a primit-o de la Slade era semnată de şeful catedrei şi în ea cuvintele „a doua avertizare" erau scrise cu aldine.

Domnul Knight îi scria că lipsise la ultimele şase ore de desen şi lipsise şi la câteva cursuri timp de o lună. Dacă această situație mai continua, îi explica el, vor fi obligați să-i ia în considerare retragerea bursei. Când Paulo a dat foc scrisorii, Jessica a izbucnit în râs.

În următorul semestru, Jessica a început să doarmă la Paulo ziua şi să-şi petreacă timpul în care era trează însoțindu-l în cluburile de noapte. În rarele ocazii în care ea şi Paulo se duceau la Slade, puțini îi mai recunoşteau. S-a obişnuit cu un şir de fete care veneau şi plecau în timpul zilei, dar ea era singura care rămânea noaptea cu el.

A treia scrisoare, pe care profesorul Howard i-a dat-o lui Jessica personal într-una din rarele ocazii în care a ajuns la timp la ora de desen de dimineață, n-a mai putut fi ignorată. Şeful de catedră o informa că, fiind prinsă fumând marijuana pe terenul colegiului, bursa îi fusese retrasă şi va fi dată altui student. El mai adăuga că îi permitea pentru prezent să rămână ca studentă, dar numai dacă asista la ore şi-şi ameliora activitatea.

Profesorul Howard a avertizat-o că, în cazul în care mai spera să absolve pentru a-i putea oferi un loc la Academia Regală pentru obținerea unui MA, va trebui să-şi alcătuiască un portofoliu de lucrări pentru examinatori şi că timpul trecea.

Când Jessica s-a dus acasă în acea după-amiază, nu i-a arătat scrisoarea lui Claire, care rareori lipsea de la un curs, care avea un prieten constant numit Darren şi care considera că o vizită la Pizza Express era ceva grozav.

*

Jessica s-a asigurat că, ori de câte ori îşi vizita părinţii sau bunicii, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai rar, era îmbrăcată sobru şi nu fuma, nici nu bea în prezenţa lor.

Nu le-a spus despre iubitul ei sau de viaţa dublă pe care o ducea şi a fost uşurată că Paulo nu a sugerat niciodată că ar dori să-i întâlnească familia. Ori de câte ori unul dintre părinţi aborda subiectul Academiei Regale, îi asigura că profesorul Howard era încântat de progresul ei şi credea că academia îi va oferi un loc în anul următor.

*

La începutul celui de-al doilea an la şcoala de arte, Jessica avea două vieţi. Niciuna dintre ele nu făcea parte din lumea reală. Şi ar fi continuat aşa, dacă nu s-ar fi ciocnit de lady Virginia Fenwick.

Jessica stătea la Annabel's şi s-a întors turnându-i şampanie pe mânecă unei doamne în vârstă care se apropia cu spatele spre ea.

— Unde a ajuns tânăra generaţie? a întrebat Virginia când Jessica nici măcar nu s-a obosit să-şi ceară scuze.

— Şi nu este vorba numai de cea tânără, a zis ducele. Unii dintre noii lorzi tineri numiţi de Thatcher au avut obrăznicia să mi se adreseze pe numele de botez.

— Ce-o mai urma, Perry? a spus Virginia când maître d' i-a condus la masa obişnuită.

— Mario, ştii din întâmplare cine este tânăra care stă la bar?

— Este Jessica Clifton, doamnă.

— Nu zău? Şi tânărul care este cu ea?

— Domnul Paulo Reinaldo, unul dintre clienții noştri obişnuiți.

Timp de câteva minute, Virginia a răspuns doar monosilabic la ce-i spunea ducele. Privirea ei nu a mai părăsit decât arareori masa din colțul îndepărtat al camerei.

În cele din urmă s-a ridicat, spunându-i ducelui că trebui să meargă la toaletă, apoi l-a luat pe Mario deoparte şi i-a strecurat o bancnotă de zece lire. Cum lady Virginia nu era cunoscută pentru generozitatea ei, Mario a presupus că nu era pentru serviciile aduse, ci pentru serviciile ce urmau a fi prestate. Când doamna a revenit la duce şi i-a sugerat că e timpul să meargă acasă, ştia tot ce trebuia să ştie despre Paulo Reinaldo şi singurul lucru pe care dorise să-l afle despre Jessica Clifton.

*

Când Paulo a dus-o pe Jessica la Annabel's pentru a-i aniversa a nouăsprezecea zi de naştere, niciunul nu a observat cuplul mai în vârstă aflat într-un alcov.

Virginia şi ducele părăseau de obicei clubul pe la ora unsprezece, dar nu şi în acea noapte. De fapt, ducele a început să picotească după al treilea Courvoisier, după ce sugerase de mai multe ori că poate ar trebui să meargă acasă.

— Nu încă, dragul meu, îi tot spusese Virginia, fără a-i explica motivul.

Când Paulo a cerut nota de plată, Virginia a sărit de pe scaun şi s-a îndreptat repede către cabina telefonică aşezată discret pe coridor. Avea deja numărul de telefon la care i se spusese că era un ofițer de serviciu. A format numărul încet şi i s-a răspuns aproape imediat.

— Inspectorul-şef Mullins.

— Domnul inspector-şef, numele meu este Virginia Fenwick şi aş dori să raportez un accident grav de circulație.

Cred că şoferul era beat pentru că era gata să ne lovească Rolls-Royce-ul în timp ce ne-a depăşit.

— Puteți să ne descrieți maşina, doamnă?

— Era un Ferrari galben şi sunt aproape sigur că şoferul nu era englez.

— Ați văzut cumva numărul de înmatriculare?

Virginia s-a uita pe o hârtiuță pe care o ținea în mână.

— A786 CLC.

— Şi unde a avut loc incidentul?

— Şoferul meu mergea în jurul Berkeley Square când acel Ferrari a luat-o la dreapta pe Piccadilly şi ne-a aruncat spre Chelsea.

— Mulțumesc, doamnă. Voi analiza situația imediat.

Virginia a lăsat receptorul jos când Paulo şi Jessica au trecut de ea, pe coridor. A rămas în umbră în timp ce tânărul cuplu se îndrepta spre scări şi ieşeau în Berkeley Square. Un portar în uniformă i-a dat lui Paulo cheile maşinii şi a primit cinci lire. Paulo a sărit în scaunul şoferului, a trecut schimbătorul în viteza întâi şi a accelerat de parcă era pe primul loc la cursa Monte Carlo. Condusese doar câteva sute de metri când a văzut o maşină a poliției în oglinda retrovizoare.

— Scapă de ei, a spus Jessica. E doar o Sierra prăpădită.

Paulo a trecut în viteza a treia şi a început să se strecoare în traficul lent. Jessica striga obscenități şi-l încuraja, până ce a auzit sirena. S-a uitat în spate şi a văzut maşinile din trafic dându-se la o parte pentru a permite trecerea maşinii de poliție.

Paulo s-a uitat în oglinda retrovizoare tocmai când semaforul din fața lui trecea pe roşu. A trecut de intersecție în viteză, a luat-o la dreapta şi de abia a evitat un autobuz când intra în Piccadilly. Până ce a ajuns la Hyde Park Corner, două maşini de poliție îi urmăreau şi Jessica se agățase de bord, dorindu-şi să nu-l fi încurajat.

În timp ce cotea pe Hyde Park Corner, ajungând în Brompton Road, a trecut pe altă lumină roşie, doar ca să

vadă o a treia maşină de poliţie îndreptându-se spre el. A apăsat frânele şi a oprit derapând, dar a fost prea târziu pentru a evita să lovească maşina de poliţie.

Jessica nu şi-a petrecut a nouăsprezecea aniversare în braţele amantului ei în luxosul apartament din Knightsbridge, ci singură, pe o saltea subţire din plastic, pătată cu urină, în celula numărul trei din staţia de poliţie Savile Row.

27

Samantha a fost trezită chiar înainte de şapte în dimineaţa următoare de un telefon de la inspectorul-şef Mullins. Nu a fost nevoie să-l trezească pe Seb, care era în baie, bărbierindu-se. Când a auzit vocea speriată a soţiei sale, a lăsat briciul jos şi a intrat repede în dormitor. Nu-şi putea aminti când o mai văzuse pe Sam plângând.

Un taxi s-a oprit în faţa secţiei de poliţie Savile Road imediat după 7:30 a.m. Sebastian şi Sam au coborât, fiind întâmpinaţi de blitzuri şi întrebări strigate care i-au amintit lui Seb de momentul în care Hakim fusese închis la Old Bailey. Nu înţelegea însă cine anunţase presa la acea oră de dimineaţă.

— Fiica dumneavoastră se droghează? a strigat cineva.

— Ea conducea? altul.

— A luat parte la o orgie? încă cineva.

Seb şi-a amintit regula de aur a lui Giles în faţa unei haite de ziarişti: dacă n-ai nimic de spus, taci.

În secţia de poliţie, Seb i-a spus sergentului de serviciu de la birou numele său.

— Duceţi-i pe domnul şi doamna Clifton la celula numărul trei, i-a spus sergentul unui tânăr caporal, iar eu îl voi anunţa pe inspectorul-şef că aţi sosit.

Caporalul i-a condus în subsol pe un coridor şi în josul câtorva scări abrupte. A băgat o cheie lungă într-o uşă grea şi a deschis-o, apoi s-a dat la o parte ca să-i lase să intre în celulă.

Sebastian s-a uitat la fata neîngrijită ghemuită pe colţul patului, cu faţa mânjită cu mascara din cauza plânsului. I-a luat un timp să-şi dea seama că era fiica lui. Samantha a traversat repede camera, s-a aşezat lângă Jessica şi a îmbrăţişat-o.

— E în regulă, scumpo, am venit amândoi.

Cu toate că Jessica se trezise, mirosul de alcool şi de marijuana încă i se simţeau în respiraţie. După câteva

minute a venit şi ofițerul care se ocupa de caz, care s-a prezentat ca fiind inspectorul-şef Mullins şi le-a explicat de ce fiica lor îşi petrecuse noaptea într-o celulă a secției de poliție. Apoi i-a întrebat dacă îl cunoşteau pe un domn Paulo Reinaldo.

— Nu, au răspuns ei fără să ezite.

— Fiica dumneavoastră era cu domnul Reinaldo când l-au arestat azi-dimineață. El este acuzat de conducere sub influența alcoolului şi de posesia a trei uncii de marijuana.

Seb a încercat să rămână calm.

— Şi fiica mea, domnule inspector-şef, a fost şi ea acuzată?

— Nu, domnule, cu toate că era beată şi bănuim că a fumat marijuana şi mai târziu a atacat un ofițer de poliție, nu o vom acuza de nimic. S-a oprit. De data aceasta.

— Vă sunt recunoscătoare, a zis Samantha.

— Unde este tânărul? a întrebat Sebastian.

— Va apărea în fața magistraților din Bow Street mai târziu în această dimineață.

— Fiica mea e liberă să plece, domnule inspector-şef? a întrebat Samantha liniştită.

— Da, este, doamnă Clifton. Îmi pare rău de presă. Cred că cineva i-a informat, dar vă asigur că n-am fost noi.

Seb a luat-o uşor pe Jessica de braț şi a condus-o afară din celulă, în susul unei scări tocite şi în afara secției de poliție, pe Savile Row, unde au fost întâmpinați iar de blitzuri şi întrebări răcnite. El şi-a îngrămădit soția şi fiica în spatele unui taxi, a închis portiera şi i-a spus şoferului să pornească.

Jessica a rămas ghemuită între părinții ei şi nu şi-a ridicat capul nici măcar după ce taxiul a trecut de colț, iar presa nu se mai zărea.

*

Când s-au întors acasă din Lennox Gardens, s-au întâlnit cu un alt grup de fotografi şi ziarişti. Aceleaşi întrebări, dar tot niciun răspuns. De îndată ce au intrat acasă în siguranță, Seb s-a dus cu Jessica în salon şi, înainte ca ea să se aşeze, a cerut să îi spună tot adevărul.

— Şi nu ne cruța, pentru că nu mă îndoiesc că vom citi toate detaliile neplăcute în *Evening Standard* de astăzi.

Tânăra sigură pe ea care plecase de la Annabel's după ce-şi sărbătorise ziua de naştere fusese înlocuită de o fată de nouăsprezece ani bâlbâită şi înlăcrimată, care le-a răspuns întrebărilor cu o voce tremurătoare pe care n-o mai auzise niciunul dintre ei până atunci. Jessica a descris cum se întâlnise la început cu Paulo şi devenise atrasă de farmecul lui şi, mai mult decât orice, a recunoscut ea, de banii mulți pe care-i avea. Cu toate că le-a spus părinților totul, nu a dat vina pe amantul ei şi chiar a cerut să-l mai vadă o dată.

— De ce? a întrebat Sebastian.

— Să-i spun adio. A ezitat. Şi să-i mulțumesc.

— Nu cred că ar fi o idee bună în timp ce presa ni se va învârti printre picioare sperând că vei face exact asta. Dar dacă-i scrii o scrisoare, mă voi asigura că o primeşte.

— Mulțumesc.

— Jessie, trebuie să te împaci cu ideea că ne-ai dezamăgit foarte rău pe amândoi. Totuşi, un lucru e sigur, nu vom câştiga nimic adâncind rana. Acum aparține trecutului şi doar tu poți decide ce vrei să faci cu viitorul tău.

Jessica s-a uitat în sus la părinții ei, dar n-a zis nimic.

— După mine, a spus Seb, ai două posibilități. Te poți întoarce acasă şi să vezi că dacă este posibil să îți refaci viața cum era sau poți reveni la cealaltă viață.

— Îmi pare atât de rău, a zis Jessica, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ştiu că ceea ce am făcut e de neiertat. Nu vreau să mă întorc şi promit că voi face tot ce pot să mă revanşez față de voi dacă-mi veți mai da o şansă.

— Sigur că da, a spus Samantha, dar nu pot vorbi pentru cei de la Slade.

*

Sebastian a ieşit din apartament după două ore ca să ia prima ediţie din *Evening Standard.* Editorialul a ţipat la el de pe un poster cu mult înainte de a ajunge la vânzătorul de ziare.

NEPOATA MINISTRULUI SĂNĂTĂŢII IMPLICATĂ ÎNTR-UN SCANDAL CU DROGURI

A citit editorialul în timp ce se întorcea încet acasă. Includea aproape toate detaliile oferite de Jessica mai înainte. O noapte într-o celulă a secţiei de poliţie, şampanie, marijuana, două sticle de vin scump urmate de un coniac Alexanders consumate la Annabel's în Mayfair. O urmărire a poliţiei care sfârşise cu un Ferrari de 100.000 £ lovit de o maşină a poliţiei şi în continuare chiar sugera petrecerea cu patru persoane în acelaşi pat.

Domnul Paulo Reinaldo era pomenit doar arareori, dar reporterul fusese mult mai interesat să se asigure că baroneasa Emma Clifton, sub-secretară de stat pentru sănătate, sir Harry Clifton, scriitor bine-cunoscut şi luptător pentru drepturile civile, lordul Barrington, fostul lider al Camerei Lorzilor şi Sebastian Clifton, preşedintele unei bănci importante din City, fuseseră menţionaţi, în ciuda faptului că toţi dormeau adânc în momentul în care Jessica Clifton fusese arestată.

Sebastian a oftat adânc. Putea spera doar că scumpa lui fiică ar putea în cele din urmă să considere toate acestea o experienţă trecută şi, în timp, nu numai că-şi va reveni complet, ci va fi şi mai puternică. Abia când a ajuns la ultimul paragraf şi-a dat seama că nu va fi posibil.

*

Virginia a cumpărat şi ea prima ediție din Evening Standard şi nu s-a putut opri să nu zâmbească atunci când l-a citit în întregime. Zece lire bine cheltuite, s-a gândit ea. Singura ei dezamăgire a fost că Paulo Reinaldo pledase vinovat şi primise o amendă de 5.000 £ după ce-l asigurase pe judecător că se va întoarce în Brazilia cât mai curând posibil.

Totuşi, zâmbetul a reapărut pe fața Virginiei când a ajuns la ultimul paragraf al articolului. Domnul Gerald Knight, directorul Şcolii de arte frumoase Slade le spusese reporterilor că nu mai avea altă opțiune decât să-i exmatriculeze atât pe domnul Reinaldo, cât şi pe domnişoara Jessica Clifton din colegiu. Mai spusese şi că o făcea cu reticență în cazul domnişoarei Clifton, care era o studentă extraordinar de talentată.

*

— Este o mare plăcere să vă întâlnesc în cele din urmă, dr. Barrington. Vă admir de multă vreme.

— Sunteți amabil, sir James, dar nici nu ştiam că ați auzit de mine.

— Ați fost profesoara soției mele, Helen, când era la Cambridge, a spus sir James când s-au aşezat lângă cămin.

— Îmi puteți aminti numele ei dinainte de căsătorie, sir James?

— Helen Prentice. Ne-am întâlnit când predam legea la Trinity.

— Ah, da, mi-o amintesc pe Helen. Cânta la violă în orchestra colegiului. Mai cântă?

— Doar în weekend, când n-o aude nimeni. Au râs amândoi.

— Ei bine, transmiteți-i cele mai bune urări.

— Aşa voi face, dr. Barrington. Dar mărturisesc că niciunul dintre noi nu a înțeles de ce ați dorit să mă vedeți, doar dacă nu strângeți fonduri pentru ceva, în care caz ar

trebui să vă amintesc că British Petroleum a crescut bursa anuală acordată fondului anual de şcolarizare de la Newnham College.

Grace a zâmbit.

— Nu aţi nimerit-o, sir James. Nu am venit la preşedintele BP, ci la preşedintele Şcolii de arte frumoase Slade.

— Tot nu înţeleg.

— Nu vă gândiţi la mine ca la un Barrington, ci ca la o rudă a familiei Clifton, mai ales a nepoatei mele, Jessica, pentru care am venit să-i pledez cazul.

Zâmbetul cald şi relaxat al lui sir James Neville a fost brusc înlocuit de o încruntare.

— Chiar dacă ar fi fost Portia, mă tem că cererile dumneavoastră nu vor fi luate în seamă, dr. Barrington. Consiliul a votat în unanimitate exmatricularea domnişoarei Clifton de la Slade. Nu numai că era beată şi posibil sub influenţa drogurilor când a fost arestată, dar a şi insultat un ofiţer de poliţie în timp ce era luată în custodie. Chiar şi mie mi s-a părut un noroc că nu a fost arestată şi nici n-a primit o sentinţă custodială.

— Dar tocmai asta e problema, sir James. Nu a fost acuzată şi nici condamnată.

— Tânărul care conducea maşina atunci, dacă îmi amintesc bine, a fost condamnat, a primit o amendă mare şi a fost deportat.

— Un tânăr mai mare şi mult mai sofisticat de care Jessica, din păcate, s-a îndrăgostit.

— Este posibil, dr. Barrington. Dar cred că ştiţi că bursa domnişoarei Clifton a fost suspendată mai înainte, în cursul acestui an, după ce a fost prinsă fumând marijuana pe terenul colegiului?

— Da, ştiu, sir James. Jessica mi-a povestit tot ce s-a întâmplat în ultimul an şi vă pot asigura că-şi regretă profund faptele, dar dacă o primiţi înapoi, nu îşi va repeta a doua oară greşelile.

— Şi cine garantează pentru asta?

— Eu.

Sir James a ezitat înainte de a spune:

— Mi-e teamă că nu se pune problema, dr. Barrington. V-a mai spus domnişoara Clifton că a participat doar la trei cursuri şi şapte seminarii în ultimul semestru şi că în acest timp munca ei a trecut de la excelent la inacceptabil?

— Da, mi-a spus.

— Şi când îndrumătorul ei, profesorul Howard, a ridicat această problemă, ea i-a spus – şi-mi cer scuze pentru limbaj – să se ducă la dracu'?

— Şi dumneavoastră n-aţi folosit niciodată un astfel de limbaj, sir James?

— Nu în faţa îndrumătorului meu şi mă îndoiesc că nepoata dumneavoastră v-a vorbit dumneavoastră, dr. Barrington sau altor membri ai familiei în felul acesta.

— Deci n-aţi cunoscut niciodată un student care să fie rebel în faţa a ceea ce noi considerăm comportament adecvat? La urma-urmei, aveţi un fiu şi două fiice. Sir James a fost adus la tăcere un moment, ceea ce i-a permis lui Grace să continue: Am avut privilegiul să predau mai multor femei talentate în decursul vremii, dar arareori am întâlnit una la fel de talentată ca nepoata mea.

— Talentul nu este o scuză pentru ignorarea regulamentului colegiului, aşteptând ca toţi ceilalţi să se poarte corect, după cum a explicat clar decanul în raportul său referitor la această problemă nefericită.

— În acelaşi raport, sir James, profesorul Howard i-a luat apărarea lui Jessica şi, dacă-mi amintesc corect vorbele lui, a spus că ea posedă un talent rar care ar trebui îngrijit, nu călcat în picioare.

— Consiliul a analizat cuvintele profesorului Howard cu multă atenţie înainte de a lua decizia şi mă tem că publicitatea aferentă nu ne-a dat de ales decât să…

— Publicitatea aferentă, sir James, nu a fost cauzată de Jessica, ci de sora mea, Emma, de cumnatul meu, Harry şi chiar de fratele meu, sir Giles Barrington.

— Este posibil, dr. Barrington, dar privilegiul de a fi crescut într-o astfel de familie remarcabilă aduce doar responsabilități în plus.

— Deci în cazul în care Jessica ar fi fost fiica unei mame singure, părăsită de tatăl ei, atitudinea dumneavoastră ar fi putut fi diferită?

Sir James s-a ridicat supărat în picioare.

— Îmi cer scuze, dr. Barrington, dar nu văd rostul prelungirii acestei discuții. Consiliul a luat o hotărâre şi eu nu am autoritatea de a o respinge.

— Mă simt obligată să vă corectez, sir James, a zis Grace, fără să se ridice, dar cred că veți descoperi, dacă studiați cu atenție documentele statutare ale Slade, că regula 73b vă permite să procedați exact aşa.

— Nu-mi amintesc regula 73b, a zis sir James, aşezându-se la loc, dar am impresia că mă veți lămuri.

— Este prerogativa preşedintelui, a spus Grace, calmă, să anuleze o decizie a consiliului dacă este sigur că anumite circumstanțe nu au fost luate în considerație în acel moment.

— Cum ar fi? a întrebat sir James, abia capabil să-şi ascundă iritarea.

— Poate a venit momentul să vă amintesc de alt student care nu a avut privilegiile lui Jessica Clifton. Un tânăr care, atunci când studia la Cambridge a luat motocicleta îndrumătorului fără permisiunea acestuia, în mijlocul nopții, pentru a se plimba. Când a fost tras pe dreapta de poliție pentru exces de viteză, a pretins că avea permisiunea proprietarului.

— A fost doar o glumă.

— Şi când a apărut în fața magistratului a doua zi dimineața, nu a fost acuzat, ci i s-a spus să returneze motocicleta proprietarului şi să-şi ceară scuze. Şi a fost un noroc, pentru că tânărul nu era fiul unui ministru, aşa că incidentul nu a ajuns în *Cambridge Evening News.*

— Asta nu-i corect, dr. Barrington.

— Şi când a returnat motocicleta îndrumătorului şi s-a scuzat, studentul nu a fost exmatriculat şi nici măcar pedepsit, pentru că îndrumătorul său era civilizat şi ştia că tânărul mai avea doar câteva săptămâni până la examenele finale.

— Asta-i o lovitură sub centură, dr. Barrington.

— Sunt de acord, a spus Grace. Dar cred că trebuie menționat că acel tânăr a absolvit cu brio şi, mai târziu, a devenit preşedintele BP, preşedintele Şcolii de arte Slade şi a fost înnobilat.

Sir James şi-a aplecat capul.

— Îmi cer scuze, sir James, că am recurs la această tactică şi pot doar să sper că mă veți ierta când *dame* Jessica Clifton RA va deveni preşedinta Academiei Regale.

*

— Spune-mi, te rog, bunicule, a zis Jessica, tu te-ai făcut vreodată de râs?

— Adică săptămâna asta sau săptămâna trecută? a întrebat Harry.

— Sunt serioasă. Voiam să zic atunci când erai tânăr.

— A trecut atâta timp încât nu-mi prea mai amintesc, a spus Harry. Jessica n-a zis nimic, aşteptându-l să-i răspundă la întrebare. Să fii arestat pentru crimă? a zis el în cele din urmă. Asta merge?

— Dar erai nevinovat şi a fost o greşeală groaznică.

— Judecătorului nu i s-a părut aşa, pentru că m-a condamnat la patru ani de închisoare şi dacă-mi aduc aminte bine, tu ai reuşit să stai doar o noapte. Jessica s-a încruntat, dar nu i-a răspuns. Apoi a fost momentul în care nu am ascultat ordinele şi am sfătuit un general german să se predea, când eu aveam doar un pistol şi un caporal irlandez.

— Şi americanii te-au decorat.

— Dar asta era şi ideea, Jessie. În război, adesea eşti lăudat ca erou pentru ceva care, dacă l-ai fi făcut în timp de pace, ai fi fost arestat şi posibil, împuşcat.

— Crezi că tata mă va ierta vreodată?

— Nu e niciun motiv pentru care să nu te ierte. El a făcut ceva mult mai rău la vârsta ta şi de aceea mama ta l-a părăsit şi a plecat în America.

— Ea mi-a zis că s-au despărțit.

— Aşa este, dar nu ți-a zis de ce. Iar tu eşti motivul pentru care trebuie să fie mulțumiți că sunt iar împreună.

— Iar eu cui trebuie să-i mulțumesc?

— Mătuşii tale, Grace, dacă întrebi cine a făcut posibil ca tu să revii la Slade în septembrie.

— Am crezut că tu sau bunica ați intervenit.

— Nu. Deşi nu-mi va mulțumi că ți-am spus, Grace şi-a unit forțele cu profesorul Howard şi au dovedit că atunci când doi oameni lucrează împreună, pot deveni o armată.

— Cum aş putea să le mulțumesc?

— Dovedind că au avut dreptate. Ceea ce mă face să întreb cum mai merge activitatea ta.

— Nu ştiu care este răspunsul corect. Tu poți să-ți dai vreodată seama cum merge una dintre cărțile tale?

— Nu. Până la urmă trebuie să las criticii şi publicul să ia această decizie.

— Atunci cred că şi eu voi face la fel. *Dear* ai vrea să-ți oferi părerea asupra ultimei mele lucrări?

— Aş putea încerca, a zis Harry, sperând că nu va fi dezamăgit.

— Acum e cel mai bine, a spus Jessica, luându-l de mână şi scoțându-l din bibliotecă. Ai fost amabil să-mi permiți să stau cu tine vara şi să văd dacă-mi revin, a mai zis ea în timp ce urcau scările.

— Şi ai reuşit?

— Asta sper să-mi spui tu mie, a zis Jessica, deschizând uşa vechii camere de joacă şi dându-se la o parte.

Harry a intrat încet şi s-a uitat la şir după şir de schițe împrăştiate pe jos. Acestea nu l-au pregătit însă pentru pânza uriaşă care se afla pe şevaletul din mijlocul camerei. S-a uitat la o pictură a domeniului Manor House, pe care credea că-l ştie bine. Pajiştea, grădina cu trandafiri, lacul, pavilionul, stejarii uriaşi care-ți atrăgeau privirea spre orizont. Culorile păreau greşite, dar împreună...

Când Jessica n-a mai putut suporta, a spus:

— Ei bine? Spune ceva, bunicule.

— Pot doar să sper că ultimul meu roman este măcar pe jumătate la fel de bun.

28

— Dar este o tradiție de familie, a insistat Emma.

— Nu ne putem lua un an liber? a imitat-o Sebastian.

— Sigur că nu. I-am promis străbunicului tău că familia întotdeauna îşi va petrece Crăciunul împreună şi în Ajunul Anului Nou ne vom povesti unul altuia hotărârile pentru noul an. Deci cine ar vrea să înceapă în acest an?

— Tata era chiar mai rău, a spus Samantha. Ne punea să ne scriem promisiunile şi după un an trebuia să le citim cu voce tare pentru a le reaminti tuturor ce prostii promisesem.

— Mie întotdeauna mi-a plăcut tatăl tău, a zis Emma. Aşa că de ce nu începi tu?

— Pe vremea aceasta, la anul, a spus Samantha, voi avea un serviciu.

— Dar ai deja un serviciu, i-a zis Emma. Îl creşti pe viitorul preşedinte de la Farthings Kaufman.

— Nu prea cred, a spus Sebastian, uitându-se la fiul său care ateriza un model de Concorde pe jos. Cred că vrea să fie pilot de încercare.

— Atunci va trebui să devină preşedinte la British Airways, a zis Emma.

— Poate nu vrea să devină preşedinte nicăieri, a sugerat Grace.

— Dacă ai avea de ales, Sam, a spus Harry, ce serviciu ai prefera?

— Am depus o cerere la Courtauld Institute, la departamentul de cercetare. Orarul este flexibil şi acum când Jake este la şcoala maternală, ar fi ideal.

— Membrii mai practici ai familiei noastre, a spus Sebastian, ar putea fi interesați să ştie că angajarea unei dădace ar costa mai mult decât speră Sam să câştige ca cercetător la Courtauld.

— O distribuire corectă a bogăției, a spus Grace. Doi oameni, fiecare făcând ce le place şi amândoi recompensați corespunzător.

— Care este hotărârea ta de Anul Nou, mătuşă Grace? a întrebat Sebastian.

— M-am decis să ies la pensie anticipat şi voi pleca de la universitate la sfârşitul anului academic.

— Vino alături de noi în Camera Lorzilor, i-a spus Giles. Ne-ar face bine inteligența şi bunul tău simț.

— Mulțumesc, a spus Grace, dar doi Barrington în Camera Superioară ajung. Oricum, la fel ca Samantha, vreau alt serviciu.

— Să îndrăznesc să întreb care? a spus Harry.

— Am solicitat un post de predare la o şcoală locală, sperând să ajut câteva tinere strălucite să ajungă la Cambridge, lucru care altfel n-ar fi posibil.

— De ce nu şi băieți? a întrebat Giles.

— Sunt deja destui la Cambridge.

— Ne faci pe toți de ruşine, tanti Grace, a zis Sebastian.

— Şi tu ce planuri ai pentru acest an, Seb? a replicat Grace. În afara câştigării şi mai multor bani?

— Să sperăm că ai dreptate, pentru că, cinstit vorbind, asta se aşteaptă să fac clienții mei, printre care te numeri şi tu.

— *Touché,* a comentat Emma.

— E rândul tău, Jessica, a spus Grace. Sper că plănuieşti ceva mai valoros decât să ajungi preşedinta unei bănci.

Nimeni nu avea nevoie să i se amintească rezoluția lui Jessica din anul anterior: *să fiu demnă de încrederea mătuşii mele în mine şi să fac tot ce pot mai bine pentru că am primit o a doua şansă.*

— Vreau să câştig o bursă la Academia Regală.

— Bravo, a zis Emma.

— Nu e suficient, a spus Grace. Toți ştim că o vei obține. Ridică ştacheta, domnişoară.

Jessica a ezitat o clipă, după care a spus:

— Voi câştiga Premiul Fondatorului.

— Aşa mai merge, a aprobat-o Grace. Şi toți vom fi acolo când vei primi premiul.

— E rândul tău, mamă, a spus Sebastian, venind în ajutorul fiicei sale.

— Mă voi duce la o sală de gimnastică şi voi pierde câteva kilograme.

— Dar asta ai spus şi anul trecut!

— Ştiu, a zis Emma, şi acum trebuie să mai pierd câteva.

— Şi eu, a comentat Giles, dar eu, spre deosebire de Emma, am respectat hotărârea de anul trecut.

— Adu-ne aminte care era, a spus Harry.

— Am jurat că voi reveni în prima bancă şi mi se va oferi un nou portofoliu acum când Michael Foot a demisionat în cele din urmă şi a lăsat pe altul care chiar vrea să stea la Numărul Zece.

— Ce portofoliu ți-a oferit domnul Kinnock să urmăreşti? a întrebat Grace.

Giles nu s-a putut abține să nu rânjească.

— Nu, a zis Emma, n-ai îndrăzni! Presupun că l-ai refuzat?

— N-am putut rezista, a zis Giles. Aşa că hotărârea mea de Anul Nou este să frustrez, să hărțui şi să creez cât mai multe probleme guvernului şi mai ales ministrului sănătății.

— Eşti un şobolan! s-a răstit Emma.

— Nu, ca să fim cinstiți, surioară, sunt un vânător de şobolani.

— Pauză, a zis Harry, râzând. Înainte să vă luați la bătaie, cine urmează?

— Poate Freddie? a sugerat Karin.

Era primul Crăciun al lui Freddie la Manor House şi Jessica îl răsfăța de parcă ar fi fost singurul copil, în timp ce Jake rămăsese câțiva paşi în urma noului său prieten.

— Hotărârea mea de Anul Nou, a spus Freddie, va fi aceeaşi ca anul acesta şi ca în fiecare an până o voi realiza. Poate nu dorise, dar atrăsese atenția tuturor. Vreau să fiu campion la Lord's, ca tata.

Giles s-a întors cu spatele, nedorind să-l stânjenească pe băiat.

— Şi după ce ai realizat asta, ce urmează? l-a întrebat Harry, când şi-a văzut cel mai vechi prieten gata să plângă.

— Să dublez scorul, sir Harry, a spus Freddie, fără să ezite.

— Aşa că nu e greu de ştiut ce-ți vei dori în anul următor, după ce vei obține asta, a spus Grace.

Toți au râs.

— Acum e rândul tău, Karin, a zis Emma.

— M-am decis să alerg în maratonul Londrei şi să strâng bani pentru imigranții care doresc să meargă la universitate.

— Ce lungime are maratonul? a întrebat Samantha.

— Cam cincizeci de kilometri.

— Mai bine tu decât eu. Dar lasă-mă să depun şi eu cinci lire pe doi kilometri.

— Eşti foarte generoasă, Sam, a spus Karin.

— Şi eu, a zis Sebastian.

— Şi eu, a adăugat Giles.

— Mulțumesc, dar nu, mulțumesc, a spus Karin, scoțându-şi o agendă din buzunar. Samantha depune deja cinci lire pe doi kilometri, iar restul trebuie să depuneți proporțional cu venitul vostru.

— Ajutor, a spus Sebastian.

— Ajung şi la tine, a zis Karin, zâmbindu-i lui Seb înainte de a-şi consulta lista. Grace depune douăzeci şi cinci de lire pe doi kilometri, Emma şi Harry, câte cinzeci de lire de persoană şi Giles o sută. Şi tu, Sebastian, ca preşedinte de bancă, te-am pus cu o mie de lire pe doi kilometri. Asta se ridică la – s-a mai uitat o dată în agendă – treizeci şi una de mii, nouă sute şi optzeci de lire.

— Pot să pledez cauza unei imigrante, studentă la arte frumoase din lumea nouă, care nu ştie cine îi sunt părinții şi care, din păcate, şi-a pierdut bursa? a zis Jessica. Toată lumea a râs. Şi mai mult, Freddie, Jake şi cu mine am vrea să donăm fiecare zece lire pe doi kilometri.

— Dar asta ar însemna şapte sute optzeci de lire, a spus tatăl ei. Deci mă simt obligat să întreb, cum aveți de gând să plătiți?

— Banca are nevoie de un portret al preşedintelui pentru a-l agăța în sala de consiliu, a zis Jessica. Ghici pe cine vor angaja şi care va fi tariful ei?

Harry a zâmbit, încântat că nepoata lui îşi recăpătase obrăznicia naturală şi simțul ascuțit al umorului.

— Am ceva de zis în domeniul ăsta? a întrebat Seb.

— Sigur că nu, a spus Jessica. Altfel de ce ai mai fi tată?

— Bravo, Karin, a zis Grace, te aplaudăm cu toți.

— Aşteptați, aşteptați, aşteptați, a spus Seb. Va exista un codicil ataşat la contract. Nu se va plăti niciun penny în cazul în care Karin nu ajunge la finiş.

— Corect, a spus Karin, şi vă mulțumesc tuturor.

— Cine a mai rămas? a întrebat Emma.

Toți şi-au îndreptat atenția spre Harry, care n-a rezistat să nu-i lase pe toți să aştepte câteva clipe.

— Odată ca niciodată a fost o deosebită doamnă în vârstă care, chiar înainte de a muri, i-a scris fiului ei o scrisoare sugerând că poate a venit timpul să scrie acel roman despre care îi povestise de atâtea ori. A făcut o pauză. Ei bine, mamă, a spus el, privind spre cer, a venit vremea. Nu mai am nicio scuză să nu-ți îndeplinesc dorința, pentru că tocmai am terminat ultimul roman din seria William Warwick.

— Doar dacă afurisitul tău de editor, a sugerat Emma, încălzindu-se, nu-i va oferi susceptibilului său autor un avans şi mai mare căruia nu-i va putea rezista.

— Sunt fericit să vă anunț, a spus Harry, că acest lucru nu va fi posibil.

— Cum aşa? a întrebat Sebastian.

— I-am trimis forma finală lui Aaron Guinzburg care va descoperi că tocmai l-am asasinat pe William Warwick.

Toți au fost aduşi la tăcere, cu excepția lui Giles, care a comentat:

— Asta nu l-a oprit pe Arthur Conan Doyle să-l învie pe Sherlock Holmes după ce credincioşii lui cititori erau siguri că Moriarty îl aruncase de pe vârful unei stânci.

— M-am gândit şi eu la asta, a zis Harry, aşa că am terminat romanul cu înmormântarea lui William Warwick şi cu soția şi copiii lui urmărind cum sicriul era coborât în mormânt. Din câte îmi amintesc, o singură persoană a reuşit să se trezească din morți.

Asta l-a adus la tăcere chiar şi pe Giles.

— Poți să ne spui ceva despre roman? a întrebat Karin care, la fel ca ceilalți, auzea de moartea lui William Warwick pentru prima oară.

Din nou, Harry a aşteptat până ce toți au fost atenți la el, chiar şi Jake.

— Se va petrece într-unul dintre statele-satelit ale Rusiei, probabil Ucraina. Primul capitol va începe într-o suburbie din Kiev unde o familie, mamă, tată şi copil încep să cineze.

— Băiat sau fată? a întrebat Jessica.

— Băiat.

— Vârsta?

— Nu m-am hotărât încă. Cincisprezece ani, poate şaisprezece. Tot ceea ce ştiu este că familia sărbătoreşte ziua de naştere a băiatului şi, în timpul mesei, care nu este tocmai un ospăț, cititorul va afla despre problemele pe care le înfruntă familia trăind într-un regim totalitar atunci când tatăl, un lider sindicalist, este considerat a fi un pericol, un dizident, o persoană care îndrăzneşte să înfrunte autoritatea statului.

— Dacă m-aş fi născut într-o astfel de țară, a spus Giles, el ar fi fost liderul opoziției.

— Dar în țara sa, a continuat Harry, el este tratat ca un răufăcător, un criminal de rând.

— Şi apoi? a întrebat Jessica.

— Băiatul e pe punctul de a-şi deschide singurul cadou, când un camion al armatei se opreşte scrâşnind în fața casei

şi o duzină de soldaţi sparg uşa, îl târăsc pe tată în stradă şi-l împuşcă în faţa soţiei şi a copilului.

— Îţi omori eroul în primul capitol? a spus Emma, neîncrezătoare.

— Acesta va fi un roman despre copil, nu despre tată, a zis Grace.

— Şi despre mamă, a zis Harry, pentru că este o femeie inteligentă, plină de idei, care-şi dăduse deja seama că, dacă nu vor fugi din ţară, nu va dura mult până ce fiul lor rebel nu-şi va căuta răzbunarea şi va sfârşi prin a avea aceeaşi soartă ca tatăl lui.

— Deci unde fug? a întrebat Jessica.

— Mama nu se poate hotărî între America şi Anglia.

— Cum se decid? a întrebat Karin.

— Aruncă o monedă.

Restul familiei a continuat să se uite fix la romancier.

— Şi care e subiectul? a întrebat Seb.

— Urmărim ce se întâmplă cu cei doi, capitol după capitol. În primul capitol, fug în America. În capitolul doi, în Anglia. Deci aveţi două povestiri paralele şi foarte diferite care se petrec în acelaşi timp.

— Uau, a zis Jessica. Şi apoi ce se întâmplă?

— Aş vrea să ştiu, a spus Harry. Dar hotărârea mea de Anul Nou este să aflu.

29

— Zece minute până la start, s-a auzit o voce în megafon. Karin făcea jogging pe loc, încercând să intre în ceea ce alergătorii obişnuiţi denumeau „zona". Se antrenase ore în şir, chiar alergase jumătate din maraton, dar brusc s-a simţit foarte singură la linia de pornire.

— Cinci minute, s-a auzit vocea sorţii.

Karin şi-a verificat ceasul-sport, un cadou recent de la Giles. 0:00. Apropie-te cât poţi mai mult de rândul din faţă, îi spusese Freddie. De ce să adaugi un timp şi o distanţă inutilă cursei? Karin nu se gândise niciodată că maratonul ar fi o cursă, sperase doar să termine în mai puţin de patru ore. În acel moment, spera doar să termine.

— Un minut, a bubuit vocea starterului.

Karin era cam cu unsprezece rânduri în faţă, dar cum erau mai mult de 8.000 de alergători, s-a gândit că era aproape printre primii.

— Zece, nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu! au strigat alergătorii la unison, înainte de a suna claxonul. Karin a apăsat butonul de la ceas şi a pornit, înghiţită de o maree de alergători entuziaşti.

La fiecare doi kilometri era trasată câte o linie groasă, albastră, trasă de-a curmezişul drumului şi Karin a terminat primii patru kilometri în mai puţin de opt minute. Intrând într-un ritm constant, şi-a dat seama de mulţimea strânsă pe ambele părţi ale traseului, unii strigând, alţii aplaudând, iar alţii privind cu neîncredere la masa de oameni, de toate formele şi mărimile, care treceau cu viteze diferite prin faţa lor.

Mintea ei a început să alunece. S-a gândit la Giles, care o condusese la sătucul de corturi mai devreme în acea dimineaţă, pentru a se înregistra şi care acum era undeva pe acolo, stând în frig, aşteptând-o să apară printre alergători. Apoi s-a gândit la recenta ei vizită la Camera Lorzilor unde o auzise pe ministrul sănătăţii răspunzând la întrebările din

boxă. Emma se descurcase bine şi, după părerea lui Giles, îşi intrase în ritm. Când Karin a trecut de marcajul de jumătate de cursă, spera că-şi intrase şi ea în ritm, cu toate că acceptase ideea că primul alergător ar fi putut să fi trecut deja linia de finiş.

*

Giles îi avertizase că probabil Karin nu va termina cursa în mai puțin de patru ore, aşa că familia se trezise devreme în acea dimineață pentru a găsi un loc de unde ea va putea să-i vadă. Cu o seară înainte, Freddie stătuse în genunchi, pregătind o pancartă care spera că o va face pe Karin să râdă când va trece de ei.

De îndată ce Giles revenise în Smith Square după ce-şi lăsase soția în cortul de înregistrare A-D din Greenwich Park, îşi condusese mica trupă de suporteri în spatele clădirii Trezoreriei şi le găsise un loc în primul rând în spatele barierei de pe Parliament Square, în fața statuii lui Winston Churchill.

*

Karin se apropia acum de ceea ce era numit de alergătorii de maraton „zidul". Se afla cam de la kilometrul 16 până la 20 şi auzise adesea despre tentația de a încerca să te convingi că, în cazul în care renunțai, nu va observa nimeni. Dar toți vor observa. Ar putea să nu spună nimic, dar Sebastian îi explicase clar că nu va da un penny dacă ea nu trecea linia de finiş. Un târg e un târg, îi amintise el, dar ea părea să încetinească din ce în ce mai mult şi nu a ajutat-o când a văzut un semn de treizeci kilometri pe oră în fața ei.

Dar ceva, poate teama ei de eşec, a făcut-o să-şi continue drumul şi s-a făcut că nu observă că este depăşită de o cutie de scrisori şi, după câteva momente, de o cămilă. Hai, hai, hai, s-a îndemnat ea. Stai, stai, stai, insistau picioarele ei.

Când a trecut de marcajul de 40 de kilometri, mulțimea a ovaționat-o prelung, dar nu pe ea, ci pe o omidă care o depăşea.

Când Karin a zărit Turnul Londrei la distanță, a început să creadă că poate va reuşi. Şi-a verificat ceasul: 3 ore şi 32 de minute. Putea termina cursa într-un timp mai mic de patru ore?

Când s-a cotit pe Embarkment şi a trecut de Big Ben, s-au auzit urale puternice, îndelungate. S-a uitat şi i-a văzut pe Giles, Harry şi Emma dând cu frenezie din mâini. Jessica nu se oprea din desenat, în timp ce Freddie ridica o pancartă care declara: CONTINUĂ, CRED CĂ EŞTI A TREIA!

Karin a reuşit cumva să ridice o mână în semn că-i văzuse, dar, până a cotit la Mall, abia mai putea pune un picior în fața altuia. Când mai avea un kilometru de parcurs, a observat că tribunele aglomerate ovaționau mai puternic ca niciodată şi o echipă de televiziune BBC o filma în timp ce alergau înapoi mai repede decât alerga ea înainte.

S-a uitat la ceasul digital aflat deasupra liniei de finiş ticăind continuu. Trei ore şi cinzeci şi şapte de minute şi a devenit brusc interesată de secunde, 31, 32, 33... Cu un ultim efort herculean a încercat să se grăbească. După ce a trecut în cele din urmă linia de finiş, şi-a ridicat brațele sus în aer de parcă ar fi fost o campioană olimpică. După încă nişte paşi, s-a prăbuşit grămadă pe jos.

Într-o clipă, un oficial al cursei într-un costum al Crucii Roşii, îngenunchease lângă ea, cu o sticlă de apă într-o mână şi o mantie subțire, argintie, în cealaltă.

— Încercați să vă mai mişcați, a zis el, punându-i o medalie în jurul gâtului.

Karin a început să meargă încet, foarte încet, dar s-a înviorat când l-a văzut la distanță pe Freddie alergând spre ea, cu brațele întinse şi cu Giles la câțiva paşi în urmă.

— Felicitări! a strigat Freddie chiar înainte să ajungă la ea. Trei ore, cincizeci şi nouă de minute şi unsprezece secunde. Sunt sigur că vei face mai puțin la anul.

— Nu va mai exista „la anul”, a spus Karin cu hotărâre. Chiar dacă Sebastian îmi oferă un milion de lire.

LADY VIRGINA FENWICK
1983–1986

30

Virginia se mutase din apartamentul ei din Chelsea în casa din oraş din Eaton Square a ducelui după ce şoferul lui îi condusese pe Clarence şi pe Alice la Heathrow să plece fiecare pe drumul său.

Cu toate că era puţin speriată, a devenit din ce în ce mai încrezătoare că scăpase cu bine, până ce s-au dus să-şi petreacă un weekend prelungit la Hartford Castle.

În timp ce ducele era afară, la vânătoare, domnul Moxton, administratorul domeniului i-a dat o notă scrisă de mână prin care i se solicita o întâlnire privată.

— Îmi cer scuze că ridic acest subiect, a zis el, după ce Virginia îl invitase să i se alăture în salon, dar aş putea întreba dacă cele 185.000 ₤ pe care vi i-a dat ducele au fost un împrumut sau un cadou?

— Contează? a întrebat Virginia, supărată.

— Doar pentru impozite, doamnă.

— Cum ar fi mai convenabil? a întrebat ea, îmblânzindu-şi tonul.

— Un împrumut, a spus Moxton, căruia Virginia nu-i permisese să se aşeze, pentru că nu are urmări asupra impozitelor. Dacă ar fi fost un cadou, ar fi trebuit să achitaţi o taxă cam de o sută de mii de lire.

— Şi nu am dori asta, a spus Virginia. Dar când trebuie să returnez împrumutul?

— Să spunem că în cinci ani? Moment în care ar putea să nu mai fie necesar.

— Desigur.

— Totuşi, în cazul improbabil în care înălţimea sa ar muri până atunci, veţi fi responsabilă să returnaţi întreaga sumă.

— Deci voi face tot ce pot pentru a mă asigura că înălţimea sa mai trăieşte cel puţin încă cinci ani.

— Cred că aşa ar fi mai bine pentru toată lumea, doamnă, a zis Moxton, nesigur dacă n-ar fi trebuit cumva să râdă. Aş

mai putea întreba dacă vor mai fi astfel de împrumuturi în viitor?

— Sigur că nu, Moxton. A fost un caz special şi ştiu că ducele ar prefera să nu se mai discute despre acest subiect.

— Desigur, doamnă. Voi scrie documentele de împrumut necesare ca să le semnați şi apoi totul va fi în ordine.

Pe măsură ce treceau săptămânile, apoi lunile, Virginia era din ce în ce mai încrezătoare că ea şi Moxton se înțeleseseră, dar chiar dacă el nu era sigur, nu a mai vorbit despre acel subiect. Când a venit momentul să aniverseze a şaptezeci şi una zi de naştere a ducelui, Virginia era pregătită să treacă la următoarea etapă a planului ei.

*

Dacă 1983 ar fi fost un an bisect, problema s-ar fi rezolvat de la sine. Dar nu a fost şi Virginia nu mai avea răbdare să mai aştepte.

Locuia în Eaton Square cu ducele de aproape un an şi, la sfârşitul perioadei de doliu, următorul ei scop era pur şi simplu să devină Înălțimea Sa, ducesa de Hertford. Exista un singur obstacol în drum, şi anume ducele, care părea satisfăcut cu aranjamentul existent şi nu ridicase niciodată problema căsătoriei. Această situație ar fi putut să fie rezolvată. Dar cum?

Virginia s-a gândit la alternativele existente. Putea pleca din Eaton Square, revenind în Chelsea, lipsindu-l pe duce de compania ei şi, mai important, de sex, care nu mai era atât de regulat cum fusese şi să spere că aşa îşi va atinge țelul. Totuşi, cu cele două mii de lire ale ei, alocația de la fratele său, Virginia se temea că va renunța ea cu mult înaintea lui. I-ar fi putut propune chiar ea să se căsătorească, dar nu-şi dorea să suporte umilința de a fi refuzată. Sau ar fi putut pur şi simplu să-l părăsească, lucru de negândit.

Când a discutat problema la prânz cu Bofie Bridgwater şi Priscilla Bingham, Bofie a fost cel care a găsit o soluție

simplă care, fără îndoială, îl va obliga pe duce să se decidă într-un fel sau altul.

— Dar s-ar putea să nu meargă, a zis Virginia, şi atunci voi reveni pe Strada Ciudaților.

— S-ar putea să ai dreptate, a recunoscut Bofie. Dar, cinstit vorbind, nu prea ai de ales, fato, doar dacă nu cumva îți place să pluteşti în voia vântului până la funeraliile ducelui, unde vei asista doar ca o veche prietenă.

— Nu, te asigur că asta nu face parte din planul meu. Dacă aş proceda aşa, lady Camilla Hertford va veni după mine cu tot armamentul, cerându-mi restituirea în întregime a celor 185.000 £. Nu, voi risca totul pe o singură aruncare a zarurilor şi se va întâmpla înainte de Crăciun.

— De ce este Crăciunul aşa de important? a întrebat Priscilla.

— Pentru că atunci Camilla va sosi din Noua Zeelandă şi i-a scris deja lui Perry avertizându-l că în cazul în care „femeia aceea” este invitată, atunci nici ea, nici soțul ei, nici nepoții lui Perry, pe care el îi adoră, nu se vor urca în avion.

— Te urăşte atât de mult?

— Chiar mai mult decât răposata ei mamă, dacă este posibil. Aşa că, dacă vom trece la acțiune, timpul nu este de partea mea.

— Atunci mai bine să dau telefonul acela, a zis Bofie.

*

— *Daily Mail.*

— Vreți să-mi faceți legătura cu Nigel Dempster?

— Cine-l caută?

— Lordul Bridgwater.

— Bofie, mă bucur să te aud, a spus o altă voce la telefon. Ce arde?

— M-a sunat William Hickey de la *Express*, Nigel. Bineînțeles, am refuzat să vorbesc cu ei.

— Îți sunt recunoscător, Bofie.

— Ei, dacă povestea asta iese la iveală, aş prefera să fie în ziarul vostru.

— Dă-i drumul.

Dempster a scris fiecare cuvânt rostit de Bofie şi a fost oarecum surprins pentru că întotdeauna îl prezentase pe lordul Bridgwater în editorialele sale ca pe un „celibatar convins”. Dar nu era nicio îndoială când această poveste exclusivă provenea chiar de la sursă.

*

De îndată ce *Daily Mail* a aterizat în fața uşii ei în dimineața următoare, Virginia l-a înşfăcat imediat. A ignorat prima pagină cu titlul *Divorț?* aflat deasupra unei fotografii a lui Rod şi Alana Steward şi a întors pagina la articolul lui Dempster, unde a văzut titlul *Nuntă?* deasupra unei poze nu prea reuşite a lui lady Virginia Fenwick, aflată în Monte Carlo cu Bofie.

Când Virginia a citit articolul lui Dempster, a regretat că-i lăsase mână liberă lui Bofie. *Un prieten apropiat de familie* (un cod pentru subiectul istorisirii), *mi-a spus că lordul Bridgwater speră să-şi anunțe în curând logodna cu Virginia Fenwick, singura fiică a răposatului conte Fenwick. Aceasta ar putea fi o surpriză pentru obişnuiții cititori ai ziarului pentru că săptămâna trecută, lady Virginia a fost văzută în brațele ducelui de Hertford. Urmăriți continuarea.*

Virginia a citit şi a doua oară articolul, temându-se că Bofie exagerase cu amănuntele, pentru că nu era nevoie să citeşti printre rânduri ca să-ți dai seama că Dempster nu crezuse un cuvânt. Va trebui să-l sune pe duce şi să-i spună că era o aiureală totală. La urma-urmei, toți ştiau că Bofie era gay.

După câteva ceşti de cafea şi încă şi mai multe apeluri ratate, Virginia a luat până la urmă receptorul şi a sunat numărul lui Perry din Eaton Square. Începuse să sune când s-a auzit o lovitură la uşa din față.

— Reşedinţa ducelui de Hertford, a zis o voce la celălalt capăt al liniei pe care ea a recunoscut-o imediat.

— Sunt lady Virginia, Lomax. Mă întrebam dacă aş putea vorbi cu...

Ciocănitul în uşă continua.

— Mi-e teamă că Înălţimea Sa nu este acasă, doamnă, a spus valetul.

— Ştii cumva când se va întoarce?

— Nu, doamnă. A plecat azi-dimineaţă în grabă şi nu mi-a spus nimic. Aţi dori să-l anunţ că l-aţi căutat?

— Nu, mulţumesc, a spus Virginia, lăsând jos receptorul. Ciocănitul continua ca loviturile unui strângător de chirii care ştie că eşti acasă.

Ea s-a dus ameţită la uşă, închipuindu-şi că Perry plecase la ţară fără ea, pentru prima oară după mai mult de un an. Avea nevoie de timp ca să se gândească, dar mai întâi trebuia să scape de cine era la uşă.

A deschis-o şi era gata să-l certe pe intrus când l-a văzut pe duce, într-un genunchi.

— Nu-mi spune că e prea târziu, bătrânico, a zis el, privind-o pierdut.

— Sigur că nu e, Perry, dar ridică-te.

— Nu, până nu accepţi să te măriţi cu mine.

— Sigur că da, dragul meu. I-am spus deja lui Bofie că eşti singurul bărbat din viaţa mea, dar n-a vrut să accepte, a spus ea, ajutându-l pe duce să se ridice.

— Nu vreau să stau prea mult, fato, a zis el. Văd deja capătul curcubeului, aşa că hai să-i dăm drumul.

— Înţeleg exact cum te simţi, a spus Virginia, dar nu crezi că ar trebui să le spui copiilor tăi înainte de a face un pas atât de important?

— Sigur că nu. Taţii nu cer permisiunea copiilor ca să se însoare. Oricum, sunt sigur că vor fi încântaţi.

După trei săptămâni, mulţumită unei veşti de la un prieten de familie, Nigel Dempster a tipărit o fotografie exclusivă a ducelui şi ducesei de Hertford părăsind Oficiul de

Stare Civilă din Chelsea pe o ploaie torențială. *Şi fericita pereche,* a scris Nigel Dempster, *îşi va petrece luna de miere pe domeniul ducelui de lângă Cortona şi plănuieşte să se întoarcă la castelul Hertford pentru a-şi petrece Crăciunul cu familia.*

31

Crăciunul la familia Hertford a fost înghețat şi înăuntrul şi în afara castelului. Chiar şi Clarence şi Alice erau clar dezamăgiți că tatăl lor se însurase fără să-i anunțe, iar Camilla a explicat tuturor – şi familiei şi personalului – ce părere avea despre uzurpatoare.

Ori de câte ori Virginia intra într-o cameră, Camilla pleca, târându-şi soțul şi cei doi copii după ea. Totuşi, Virginia avea un avantaj asupra celorlalți membri ai familiei: exista o cameră în care nu putea intra niciunul dintre ei şi unde domnea opt ore din douăzeci şi patru.

În timp ce Virginia se ocupa noaptea de soțul ei, ziua se ocupa de Clarence şi Alice, dându-şi seama că nu avea ce face cu doamna Camilla, cu toate că nu renunțase complet la soțul şi copiii ei.

Virginia s-a asigurat că ori de câte ori un membru al familiei o vedea cu soțul ei, să pară blândă, grijulie şi devotată, ocupându-se de toate nevoile lui. La sfârşitul primei săptămâni, o parte din gheață a început să se topească şi, spre încântarea ei, în Ajunul Crăciunului, Clarence şi Alice i-au însoțit în plimbarea de dimineață. Au fost surprinşi să afle cât de mult o interesa pe Virginia întreținerea domeniului.

— La urma-urmei, i-a spus ea lui Clarence, când vei ieşi din armată, trebuie să ne asigurăm că vei prelua o afacere înfloritoare şi nu domeniu muribund.

— Atunci va trebui să-mi găsesc o soție la fel de conştiincioasă ca tine, Virginia, a replicat el.

Unul câştigat, mai rămâneau doi.

Alice a fost următoarea la rând. Când şi-a deschis cadoul de Crăciun şi a găsit ultimul roman al lui Graham Greene, *Al zecelea om,* a întrebat:

— De unde ştiai că este scriitorul meu preferat?

— Este şi al meu, a zis Virginia, care citise la repezeală trei romane ale lui Graham Greene după ce găsise o ediție de buzunar bine răsfoită pe noptiera lui Alice.

— Nu sunt surprinsă că avem asta în comun şi, cu toate că *Sfârşitul aventurii* este excelentă, tot *Stânca din Brighton* rămâne preferata mea.

— Nu e de mirare, a comentat Camilla. La urma-urmei, tu şi Pinkie Brown aveți atâtea în comun.

Alice s-a încruntat, cu toate că era clar că ducele n-avea habar despre ce vorbeau. Doi câştigați, unul rămas.

Când copiii şi-au deschis cadourile de Crăciun, au strigat încântați. Un ceas Star Trek pentru Tristan şi o păpuşă Barbie pentru Kitty, pe care Virginia le cumpărase imediat după ce aflase că mama lor iar refuzase să le cumpere, preferând o ediție prescurtată a dicționarului Oxford şi o trusă de cusut.

Darul pentru Camilla fusese cel mai greu de luat, până ce Virginia găsise o fotografie cu ea cântând la flaut în orchestra şcolii, iar Cook îi spusese că auzise că doamna iar se apucase să cânte la instrument. La urma-urmei, ai o grămadă de timp la dispoziție când cel mai apropiat oraş e la două sute de kilometri depărtare.

Când Camilla şi-a deschis cadoul şi a văzut instrumentul strălucitor, a rămas mută. Virginia a considerat că alocația ei lunară fusese bine cheltuită. Acest lucru a fost confirmat când Tristan a venit la ea şi a spus:

— Mulțumesc, bunico, şi a sărutat-o.

Pe la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, atât Clarence, cât şi Alice erau de acord că tatăl lor avusese noroc să găsească o asemenea perlă şi, deşi Camilla nu era de acord cu frații ei, nu mai ieşea din cameră când intra Virginia.

În ziua plecării familiei, Virginia a făcut pachețele cu mâncare şi limonadă să aibă copiii în avion şi înainte ca toți să se urce în maşina care-i aştepta, toată lumea a sărutat-o, cu excepția lui Camilla, care doar i-a strâns mâna. Când şoferul Rolls-Royce-ului a pornit pe lungul drum spre

Heathrow, Virginia nu a încetat să le facă semne cu mâna până ce maşina n-a dispărut din vedere.

— Ce triumf pentru tine, a spus ducele când s-au întors în castel. Ai fost magnifică, fata mea. Cred că, până la urmă, chiar şi Camilla începuse să se îmblânzească.

— Mulțumesc, Perry, a zis Virginia, luându-l de mână. Dar înțeleg sentimentele lui Camilla. La urma-urmei şi eu m-aş simți la fel dacă vreo femeie ar încerca să-i ia locul mamei.

— Ai un suflet generos, Virginia. Dar mă tem că există un subiect adus în discuție de Camilla şi despre care ar trebui să vorbim.

Virginia a înghețat. Cum de aflase Camilla despre împrumut când ea avusese grijă ca Moxton să plece în concediul lui de Crăciun înainte de sosirea familiei şi să nu se întoarcă decât la o zi după plecarea lor.

— Îmi pare rău că aduc un astfel de subiect dureros în discuție, a spus ducele, dar eu nu întineresc şi trebuie să mă gândesc la viitor, mai ales la al tău, fata mea.

Virginia n-a încercat să zică nimic pentru că şi ea se gândise la asta. De asemenea, Desmond Mellor o învățase că atunci când încerci să închei o afacere, trebuie să te asiguri că cealaltă parte începe licitația.

— Linia de finiş şi toate astea, a mai zis ducele. Deci m-am hotărât să adaug un codicil la testament, astfel încât să nu mai ai griji după moartea mea.

— Singura mea grijă, a zis Virginia, este că, după plecarea ta, voi rămâne singură. Ştiu că e egoist din partea mea, Perry, dar dacă ar fi după cum vreau eu, aş prefera să mor înaintea ta. Chiar nu pot suporta gândul de a trăi fără tine. A reuşit chiar să şi lăcrimeze.

— Cum de sunt atât de norocos? a întrebat ducele.

— Eu sunt cea norocoasă, a tors Virginia.

— Înainte de a-mi chema avocatul şi a da drumul codicilului, bătrânico, aş vrea să te gândeşti la ce ai dori să-ți las. Sigur că vei primi Dower House de pe domeniu şi o

alocație de cinci mii pe lună, dar dacă mai este şi altceva care ai dori în special, e suficient să-mi spui.

— Foarte frumos din partea ta, Perry. Acum nu mă pot gândi la nimic. Eventual aş dori ceva care să-mi amintească de tine.

Adevărul era că Virginia se gândise mult la acest subiect pentru că făcea parte din planul ei de pensionare. Nu era nevoie să i se amintească faptul că lipsise deja din unul sau două testamente şi nu intenționa s-o pățească şi a treia oară.

Totuşi, trebuia să cerceteze mai mult înainte de a-i spune lui Perry ce micuț memento şi-ar dori. Ştia exact omul potrivit care ar fi putut s-o sfătuiască, dar nu-l putea invita la castel în timp ce ducele era acasă. Nu conta, problema va fi rezolvată peste două săptămâni când Perry se va duce la Londra pentru întâlnirea anuală a regimentului său, eveniment la care nu lipsea niciodată deoarece, fiind colonelul onorific al regimentului, era aşteptat să prezideze la cină.

32

Virginia i s-a alăturat lui Perry pe scurtul drum spre gara locală.

— Aş vrea să merg şi eu cu tine, a zis ea în timp ce urcau împreună pe peron.

— N-are rost, bătrânico, doar rămân peste noapte în oraş şi mă voi întoarce mâine-seară.

— Când mă vei găsi pe peron, aşteptându-te.

— Nu trebuie, a zis el când trenul intra în stație.

— Vreau să fiu aici când te vei întoarce, a zis ea când ducele se urca în vagonul său de clasa întâi.

— E frumos din partea ta, fetițo.

— La revedere, a strigat Virginia şi i-a făcut cu mâna, în timp ce trenul a pornit spre Londra. A părăsit apoi gara căutând pe altcineva.

— Sunteți Poltimore? a întrebat ea un tânăr care stătea pe trotuar şi părea puțin pierdut. Părul lui blond îi ajungea aproape de umeri, purta o haină matlasată şi avea o valijoară.

— Aşa este, Înălțimea Voastră, a spus el, înclinându-se uşor. Nu mă aşteptam să veniți să mă luați.

— A fost plăcerea mea, a zis Virginia când şoferul le-a deschis portiera din spate.

Pe drumul de întoarcere la castel, Virginia i-a explicat de ce a invitat un istoric specializat în artă de la Sotheby's să vadă colecția Hertford.

— De o vreme, ducele e îngrijorat că ar fi putut trece cu vederea vreun obiect de valoare care ar trebui asigurat. Păstrăm, desigur, un inventar complet, dar cum soțul meu nu e prea interesat în moştenirile de familie, m-am gândit că ar fi bine să aduc inventarul la zi. La urma-urmei, niciunul dintre noi nu întinerim.

— De abia aşteptam să văd colecția, a replicat Poltimore. Este un eveniment special să ți se permită să vezi o colecție care nu este văzută de public. Sunt conştient, desigur, că

există picturi ale lui Constable la castelul Hertford şi capodopera lui Turner, Mark's Square, dar de abia aştept să văd ce alte comori mai aveți.

Şi eu, s-a gândit Virginia, dar nu a întrerupt discursul entuziast al tânărului.

— Nu mi-a luat mult să descopăr că al treilea duce, care a călătorit pe tot continentul în secolul al optsprezecelea, a continuat Poltimore, a fost responsabil pentru strângerea unei colecții de o asemenea valoare.

— Dar nu a fost el cel responsabil de achiziționarea operelor lui Turner sau Constable, a spus Virginia.

— Nu, acesta a fost al şaptelea duce. El i-a comandat, de asemenea, un portret al lui Catherine, ducesa de Hertford.

— Îl veți găsi în salon, a zis Virginia, care studiase deja în detaliu inventarul, înainte de a ajunge la concluzia că ducele nu va fi de acord niciodată să se despartă de vreuna dintre moştenirile de familie. Totuşi, spera că, în ultimii trei sute de ani, ceva putea să le fi scăpat atenției.

La sosirea la castel, Virginia nu a pierdut timpul, ci l-a dus pe omul de la Sotheby's direct în bibliotecă, unde i-a arătat trei volume groase, legate în piele, intitulate Colecția Hertford.

— Vă las cu munca dumneavoastră, domnule Poltimore. Puteți circula oriunde prin casă, gândindu-vă că scopul principal pe care-l aveți este să găsiți orice am fi putut scăpa din vedere.

— De abia aştept, a spus Poltimore, deschizând primul volum.

Când s-a întors să plece, Virginia a mai spus:

— Ne îmbrăcăm special pentru cină, domnule Poltimore şi aceasta va fi servită fix la ora opt.

*

— Am reuşit să verific aproape tot ce era listat în inventar, a zis Poltimore la un pahar de vişinată înainte de cină, şi pot

să vă confirm că pare în ordine. Totuşi, cred că estimarea curentă pentru asigurare este mult sub adevărata valoare a colecției.

— Nu este de mirare, a spus Virginia. Mă îndoiesc că mulți dintre aristocrați şi-au permis să-şi asigure posesiunile la valoarea adevărată. Îmi aduc aminte că tata mi-a zis odată că în cazul în care picturile familiei ar ajunge pe piață, nu ar mai reuşi să le cumpere înapoi. Ați găsit ceva semnificativ care nu a fost menționat în inventar?

— Până acum, nu. Dar nu am avut încă ocazia să verific etajele superioare, lucru pe care-l voi face mâine-dimineață.

— Acelea sunt mai mult etajele personalului, a zis Virginia, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Nu cred că veți găsi ceva valoros acolo. Dar vă puteți uita, dacă tot ați venit.

A sunat un gong şi ea şi-a condus invitatul la masă.

*

— Unde e domnul Poltimore, Lomax? l-a întrebat Virginia pe valet când a coborât la micul dejun în dimineața următoare.

— A mâncat mai devreme, Înălțimea Voastră, şi ultima oară când l-am văzut era la ultimul etaj, notându-şi tablourile agățate pe pereți.

Virginia s-a întors în bibliotecă după micul dejun şi a mai verificat o dată inventarul, întrebându-se dacă ar mai putea exista o capodoperă minoră pe undeva, de care ducele nu era prea ataşat şi de care ar dori să se despartă. Totuşi, când s-a uitat prin evaluările revizuite de Poltimore, nu exista nimic care ar fi putut să-i permită să trăiască în stilul pe care-l considera demn de o ducesă. Va trebui să se asigure că alocația sa lunară va fi crescută de la 5.000 £ la 10.000 £ ca să nu moară de foame. Starea ei de spirit nu s-a îmbunătățit când Poltimore i-a zis la prânz că nu găsise nimic de valoare la ultimele două etaje.

— Nu e prea surprinzător, având în vedere că sunt etajele pentru personal, a replicat Virginia.

— Dar am găsit un desen ai lui Tiepolo şi o acuarelă de sir Wiliam Russel Flint care ar trebui adăugate la inventar.

— Vă sunt recunoscătoare, a spus Virginia. Sper doar că nu vi se va părea că vizita dumneavoastră aici a fost o pierdere de timp.

— Nu, Înălțimea Voastră. A fost o experiență plăcută şi în cazul în care ducele ar considera că trebuie să vândă oricare obiect din colecția sa, am fi onorați să-l reprezentăm.

— Nu-mi imaginez în ce caz s-ar putea întâmpla asta, a spus Virginia, dar dacă va fi nevoie, vom lua legătura imediat.

— Vă mulțumesc. Mai am timp, a spus el, uitându-se la ceas, să verific subsolul înainte de a pleca.

— Nu cred că veți găsi ceva jos, a zis Virginia, în afara câtorva oale şi tigăi şi o Aga antică despre care i-am spus ducelui că ar trebui înlocuită de mult.

Poltimore a râs politicos, înainte de a termina ultima bucată de budincă.

— Maşina vă aşteaptă să vă conducă la gară la două patruzeci, a spus Virginia, deci veți avea timp să prindeți ultimul tren de la trei şi cinci spre Londra.

*

Virginia vorbea cu grădinarul despre plantarea unui strat nou de fucsii când l-a văzut pe Poltimore alergând către ea. L-a aşteptat să-şi tragă sufletul, după care el a zis:

— Cred că am mai găsit ceva remarcabil, dar trebuie să verific cu şeful departamentului de Cultură Chineză înainte de a fi absolut sigur.

— Departamentul dumneavoastră de Cultură Chineză?

— Aproape nu le-am observat, ascunse într-un colț al coridorului ce ducea la subsol, chiar lângă cămară.

— Ce n-ați observat? a spus Virginia, încercând să nu-şi arate nerăbdarea.

— Două vaze albastru cu alb. Am verificat marcajele de la bază şi cred că sunt din dinastia Ming.

Virginia a încercat să vorbească normal.

— Sunt suficient de valoroase pentru a fi adăugate la inventar?

— Sigur că da, dacă sunt originale. O pereche de vaze similară, dar mult mai mici decât ale Înălțimii Voastre au fost aduse la o licitație la New York acum doi ani şi prețul de vânzare a fost mai mare de un milion de dolari. Le-am făcut câteva fotografii, a continuat Poltimore, mai ales ale marcajelor şi pe care i le voi arăta expertului nostru în cultura chineză de îndată ce mă voi întoarce în Bond Street. Vă voi anunța părerea mea în scris.

— Aş prefera să-mi telefonați, a zis Virginia. Nu aş vrea ca ducele să-şi facă speranțe doar ca să afle că a fost o alarmă falsă.

— Vă voi suna mâine, i-a promis Poltimore.

— Bine, atunci rămâne stabilit, a spus Virginia când un valet a intrat cu o valiză pe care a pus-o în portbagajul maşinii.

— Îmi iau la revedere de pe acum, Înălțimea Voastră.

— Nu încă, domnule Poltimore, a spus Virginia care i s-a alăturat pe bancheta din spate. A aşteptat până ce au plecat, după care i-a şoptit:

— Dacă ducele se hotărăşte să vândă vazele, cum i-ați recomanda să procedeze?

— În cazul în care expertul nostru confirmă că sunt din dinastia Ming, vă vom sfătui care este modul cel mai potrivit de vânzare pentru nişte obiecte de o asemenea valoare istorică.

— Dacă este posibil, aş vrea să le vând cu cât mai puțină agitație şi cu discreție maximă.

— Desigur, Înălțimea Voastră, a spus Poltimore. Dar ar trebui să vă spun că, în cazul în care numele de Hertford ar

fi legat de vaze, ar fi de aşteptat să se obţină un preţ mai mare. Sunt sigur că ştiţi că două lucruri contează când apare o descoperire de asemenea importanţă la o licitaţie: provenienţa şi momentul în care obiectul a apărut pe piaţă. Deci dacă puteţi combina numele Hertford cu trei sute de ani de istorie, vă pot spune că acesta ar fi visul oricărei case de licitaţii.

— Da, înţeleg diferenţa, a spus Virginia, dar, din motive personale, ducele ar putea să dorească să-şi păstreze anonimatul.

— Oricum veţi decide, noi, desigur, vă vom respecta dorinţele, a spus Poltimore când maşina a ajuns în gară.

Şoferul a deschis portiera şi ducesa a coborât.

— De abia aştept să aflu veşti de la dumneavoastră, domnule Poltimore, a zis ea când trenul a oprit la peron.

— Vă voi suna de îndată ce voi primi veşti şi, orice aţi decide, să ştiţi că Sotheby's va fi mândru să vă servească în mod cât mai discret. El a dat uşor din cap înainte de a se urca în tren.

Virginia nu s-a întors la maşină, ci a traversat podul pietonal până la peronul doi şi a aşteptat doar câteva minute înainte ca trenul de Londra să apară în gară. Când i-a făcut semn cu mâna ducelui, el a răsplătit-o cu un zâmbet larg.

— Ce frumos că ai venit să mă aştepţi, bătrânico, a spus el, aplecându-se s-o sărute.

— Nu fi prostuţ, Perry. De abia aşteptam să te văd.

— S-a întâmplat ceva interesant cât am lipsit eu? a întrebat ducele, dându-i biletul conductorului.

— Am plantat un strat de fucsii care ar trebui să înflorească la vară, dar, cinstit vorbind, mă interesează mai mult să aflu ce s-a întâmplat la cina regimentului.

*

Poltimore s-a ţinut de cuvânt şi a sunat în după-amiaza următoare pentru a-i spune Virginiei că domnul Li Wong,

expertul de la Sotheby's, a studiat fotografiile vazelor şi mai ales marcajele distinctive de pe postamente şi era aproape sigur că erau din dinastia Ming. Totuşi a spus că va avea nevoie să le examineze personal înainte de a-şi da sentinţa finală.

Li a apărut după două săptămâni, când ducele îşi vizita doctorul din Harley Street pentru controlul anual. Nu a fost nevoie să stea peste noapte pentru că, în câteva minute, s-a convins că cele două vaze erau opera unui geniu şi vor aprinde interesul global al colecţionarilor de artă chineză de vârf. A mai reuşit să adauge o dovadă de autenticitate.

După ce şi-a petrecut o zi la British Museum, adusese o referinţă care sugera că, la începutul secolului al nouăsprezecelea, al patrulea duce de Hertford fusese la Beijing într-o misiune diplomatică a guvernului Maiestăţii Sale. Cele două vaze erau probabil un dar de la împăratul Jiaqing în cinstea evenimentului. Li a continuat prin a-i aminti ducesei, de mai multe ori, că această dovadă istorică va adăuga o valoare considerabilă celor două obiecte. Un cadou format din două vaze Ming din partea unui împărat pentru un duce care reprezenta un rege va face ca licitaţia să zbârnâie.

Li a fost clar dezamăgit când Virginia i-a spus că, în cazul în care ducele se va despărţi de vaze, era foarte improbabil că va dori ca lumea să afle că vindea o moştenire de familie.

— Poate că Înălţimea Sa va aproba o simplă etichetă, gen „proprietatea unui nobil"? a sugerat expertul chinez.

— Un compromis satisfăcător, a aprobat ducesa, care nu l-a însoţit pe Li la gară pentru că dorea ca acesta să se întoarcă repede în Londra înainte ca ducele să ia trenul pentru Hertford.

*

Când Virginia a bătut la uşa studioului ducelui, şi-a amintit de momentele în care era chemată de tatăl ei pentru

a fi certată din cauza vreunei pozne. Dar nu şi azi. Urma să i se comunice ultimele detalii ale testamentului lui Perry.

O rugase la micul dejun să vină în studioul lui pe la unsprezece pentru că urma să-l vadă pe avocatul familiei la zece pentru a discuta despre conținutul testamentului său, mai ales despre forma codicilului propus. I-a reamintit Virginiei să-i spună dacă exista ceva ce i-ar fi plăcut în mod special să păstreze ca suvenir.

Când a intrat în biroul soțului ei, Perry şi avocatul s-au ridicat imediat în picioare şi au rămas aşa până ce ea s-a aşezat între ei.

— N-ai fi putut ajunge mai bine, a zis Perry, pentru că tocmai am stabilit forma noului codicil care se referă la tine şi pe care domnul Blatchford îl va adăuga testamentului.

Virginia şi-a aplecat capul.

— Mă tem, domnule Blatchford, a spus ducele, că soția mea este puțin deranjată de această experiență, dar am reuşit s-o conving că cineva trebuie să se ocupe de astfel de lucruri pentru ca fiscul să nu-ți devină cea mai apropiată rudă. Blatchford a încuviințat. Poate veți fi amabil să-i explicați ducesei detaliile codicilului ca să nu mai revenim iar la acest subiect.

— Desigur, Înălțimea Voastră, a spus vârstnicul avocat, care părea că va muri înaintea lui Perry. La decesul ducelui, a continuat el, veți primi o casă aflată pe domeniu şi personalul asociat care să vă ajute. Veți mai primi un stipendiu lunar de cinci mii de lire sterline.

— Va fi suficient, fata mea? l-a întrerupt ducele.

— Mai mult decât suficient, dragă, a spus Virginia, liniştită. Nu uita că dragul meu frate încă îmi mai dă o alocație lunară pe care nu reuşesc niciodată s-o cheltuiesc.

— Am înțeles, a continuat Blatchford, că ducele v-a cerut să vă alegeți un memento personal pentru a vă aminti de el şi mă întreb dacă v-ați hotărât care va fi acela?

A durat o vreme până ce Virginia şi-a ridicat capul şi a spus:

— Perry are un baston care-mi va aminti de el ori de câte ori mă voi plimba seara prin grădină.

— Sigur nu ai dori ceva mai substanțial decât asta, bătrânico?

— Nu, asta va fi destul, dragul meu. Virginia a tăcut o vreme înainte de mai spune: totuşi, mărturisesc că am văzut două vaze vechi sub scări pe care se adună praful şi care mi-au plăcut întotdeauna, dar numai dacă suporți să te desparți de ele. Virginia şi-a ținut respirația.

— Nu sunt menționate în inventarul familiei, a spus Blatchford, deci cu permisiunea Înălțimii Voastre, voi adăuga bastonul şi cele două vaze la codicil şi apoi veți putea autoriza exemplarul finalizat.

— Desigur, desigur, a spus ducele, care nu mai coborâse sub scări de când era băiat.

— Îți mulțumesc, Perry, a zis Virginia, eşti atât de generos. Şi dacă tot sunteți aici, domnule Blatchford, aş putea să vă cer îndrumarea în altă problemă?

— Desigur, Înălțimea Voastră.

— Poate ar trebui şi eu să mă gândesc să-mi fac testamentul.

— Foarte înțelept, dacă pot spune aşa, Înălțimea Voastră. Voi fi fericit să vă schițez unul. Ne putem întâlni cu altă ocazie?

— Nu va fi necesar, domnule Blatchford. Am intenția să las tot ceea ce am soțului meu iubit.

33

Douăzeci de minute mai târziu o ambulanță cu sirena pornită a tras în fața porților castelului.

Doi infirmieri, îndrumați de Virginia, au urmat-o repede în dormitorul ducelui. L-au ridicat uşor pe targă, apoi l-au coborât atenți pe scări. Ea i-a ținut mâna lui Perry şi a reuşit să zâmbească slab când l-au urcat în ambulanță.

Virginia s-a urcat şi ea pe o banchetă de lângă el şi nu i-a dat drumul la mână în timp ce ambulanța alerga pe drumurile de țară. După alte douăzeci de minute mai târziu, au ajuns la spitalul local.

Un doctor, două asistente medicale şi trei infirmieri îi aşteptau. Ducele a fost pus pe un cărucior care a fost trecut prin uşile deschise într-o cameră privată, pregătită la repezeală.

Toți cei trei doctori care l-au examinat au ajuns la aceeaşi concluzie, un atac minor de inimă. În ciuda diagnosticului, medicul-şef a insistat să mai rămână în spital pentru mai multe teste.

*

Virginia mergea în vizită la spital, la Perry, în fiecare dimineață şi, cu toate că el i-a spus că era sănătos tun, doctorii nu au fost de acord să-i dea drumul până ce nu s-au convins că şi-a revenit complet şi Virginia a declarat clar, în fața asistentei-şefe, că el trebuie să respecte indicațiile doctorului.

În ziua următoare, le-a telefonat copiilor ducelui, repetându-le diagnoza doctorilor de atac cardiac minor şi că, atâta timp cât făcea exerciții şi era atent la dietă, nu existau motive să se creadă că nu va mai trăi mulți ani. Virginia a subliniat că doctorii nu credeau că era nevoie ca ei să dea fuga acasă şi că de abia aştepta să-i vadă de Crăciun.

Dieta de pepene verde, peşte fiert şi salată verde fără ingrediente nu au ameliorat temperamentul ducelui şi când i s-a dat drumul acasă după o săptămână, asistenta-şefă i-a dat Virginiei o listă cu lucrurile permise şi cele interzise: fără zahăr, fără carbohidraţi, fără mâncăruri prăjite şi un singur pahar cu vin la prânz – care nu trebuia să fie urmat de un coniac sau de un trabuc. La fel de important era, a explicat ea, ca el să facă o plimbare la aer curat câte o oră în fiecare zi. Asistenta-şefă i-a dat Virginiei o copie a dietei recomandate de spital pe care Virginia a promis că i-o va da lui Cook atunci când vor ajunge acasă.

Cook nici n-a zărit dieta oferită de asistenta-şefă şi i-a permis ducelui să-şi înceapă ziua ca întotdeauna, cu un castron cu porridge şi zahăr brun, urmat de ouă ochiuri, cârnaţi, două felii de şuncă şi mâncare de fasole (preferata lui) cu sos HP. Aceasta este însoţită de toast din pâine albă cu unt şi marmeladă şi cafea tare cu două linguriţe de zahăr. Apoi se retrăgea să citească The Times în biroul lui, unde îi era lăsat un pachet de Silk Cut pe braţul fotoliului. Pe la unsprezece şi jumătate, valetul îi aducea o cană cu ciocolată fierbinte şi o felie de tort de cafea, în caz că îi mai era puţin foame şi care îi ajungea până la prânz.

Prânzul consta din peşte, exact cum îi recomandase asistenta-şefă. Totuşi, acesta nu era fiert, ci prăjit în unt, cu o farfurie mare de cartofi prăjiţi la îndemână. Tortul de ciocolată – asistenta-şefă nu pomenise nimic de ciocolată – era rar refuzat de duce, apoi urma altă cafea şi primul trabuc al zilei.

Virginia îl lăsa să-şi facă siesta de după-masă, înainte de a-l ruga să se plimbe mai mult pe domeniu ca să-şi facă poftă pentru următoarea masă. După ce se schimba pentru cină, ducele se bucura de o vişinată, poate două, înainte de a se duce la masă, unde Virginia avea multă grijă în alegerea vinurilor. Cook ştia prea bine că ducelui nu-i plăcea nimic mai mult decât o friptură de muşchi file în sânge, cartofi prăjiţi şi garnituri cu sos. Cook simţea că este de datoria ei

să-l facă pe duce fericit şi nu ceruse el oare câte două porții din toate felurile?

După cină, valetul îi turna un pahar de coniac şi îi tăia vârful trabucului de Havana înainte de a i-l aprinde. Când se retrăgeau în sfârşit la culcare, Virginia făcea tot posibilul să-l provoace pe duce şi cu toate că reuşea rar, el adormea întotdeauna extenuat.

Virginia şi-a menținut această rutină cu plăcere, permițându-i orice soțului ei, cu toate că ar fi părut grijulie oricărui observator, atentă şi devotată. Nu a zis nimic când el n-a mai reuşit să-şi încheie nasturii de la pantaloni sau când ațipea mult în timpul după-amiezii şi le spunea celor care o întrebau:

— Nu l-am văzut niciodată mai în formă şi nu m-ar surprinde dacă ar trăi o sută de ani, cu toate că asta nu era exact ce avea ea de gând.

*

Virginia şi-a petrecut mult timp pregătind cea de-a şaptezeci şi doua aniversare a lui Perry. O ocazie specială, după cum le explica ea tuturor şi ducelui ar trebui să i se permită, măcar o dată, să facă ceea ce doreşte.

După ce s-a bucurat de un mic-dejun zdravăn, Perry a plecat împreună cu prietenii lui să împuşte fazani, ducându-şi puşca de vânătoare Purdey sub braț şi o sticlă de whisky în buzunarul de la şold. Era în formă maximă în acea dimineață şi a împuşcat douăzeci şi una de păsări înainte de a reveni, extenuat, la castel.

S-a bucurat mult văzând carnea de vânat, carnații, ceapa, cartofii prăjiți şi o butelcuță cu sos gras. Oare putea un om să ceară mai mult, şi-a întrebat el prietenii. Ei au fost de acord din toată inima şi au continuat să toasteze pentru sănătatea lui. Ultimul dintre ei a plecat abia seara, în timp ce el adormise.

— Ai atâta grijă de mine, bătrânico, a spus el când Virginia l-a trezit să se schimbe pentru cină. Sunt un om grozav de norocos.

— Ei, este o ocazie specială, dragul meu, a spus Virginia, dându-i cadoul ei de aniversare. Ochii lui s-au aprins când a rupt hârtia de ambalaj şi a descoperit o cutie de trabucuri Romeo y Julieta.

— Preferatele lui Churchill, a declarat el.

— Şi el a trăit mai mult de nouăzeci de ani, i-a amintit Virginia.

La cină, ducele părea puţin obosit. Totuşi a reuşit să-şi termine budinca de jeleu înainte de a savura un pahar de coniac şi primul trabuc al lui Churchill. Când au urcat scările, puţin după miezul-nopţii, a fost nevoit să se prindă de balustradă, luptându-se să urce fiecare treaptă, cu celălalt braţ pus pe umerii Virginiei.

Când au ajuns în dormitor, el a reuşit să mai facă doar câţiva paşi înainte de a se prăbuşi în pat. Virginia a început să-l dezbrace încet, dar el adormise înainte de a-i scoate pantofii.

Până ce l-a dezbrăcat şi i s-a alăturat în pat, el sforăia liniştit. Virginia nu-l mai văzuse niciodată arătând atât de mulţumit. A stins lumina.

*

Când Virginia s-a trezit în dimineaţa următoare, s-a întors în pat şi a văzut că ducele încă zâmbea. A tras draperiile, s-a dus în cealaltă parte a patului şi s-a uitat mai atentă. I s-a părut că e puţin palid. I-a verificat pulsul, dar nu l-a găsit. A stat pe marginea patului şi s-a gândit cu atenţie cum trebuia să procedeze în continuare.

Mai întâi, a înlăturat toate semnele trabucurilor şi coniacului, înlocuindu-le cu un bol cu nuci şi o carafă cu apă cu o felie de lămâie. A deschis fereastra ca să intre puţin aer proaspăt şi, după ce a mai verificat o dată camera, s-a

aşezat la măsuţa ei de toaletă, şi-a verificat machiajul şi s-a calmat.

Virginia a mai stat câteva clipe înainte de a respira adânc şi a ţipa tare. Apoi a alergat la uşă şi, pentru prima oară de când se măritase cu Perry, a ieşit din dormitor în cămaşă de noapte. A alergat în josul scării şi, când l-a zărit pe Lomax, i-a spus cu o voce spartă:

— Cheamă ambulanţa. Ducele a avut un alt atac de inimă.

Valetul a ridicat imediat receptorul telefonului din hol.

Doctorul Ainsley a sosit după treizeci de minute, timp în care Virginia se îmbrăcase şi-l aştepta în hol. L-a însoţit în dormitor. Nu l-a examinat mult înainte de a-i spune ducesei văduve ceea ce ea deja ştia.

Virginia a izbucnit în plâns şi nimeni nu a putut s-o consoleze. Totuşi, a reuşit să le trimită telegrame lui Clarence, Alice şi Camilla, după care i-a ordonat valetului să mute două vaze albastru cu alb de pe coridorul servitorilor şi să le pună în dormitorul ducelui. Lomax a fost nedumerit de această cerere şi seara, mai târziu, i-a spus menajerei:

— Nu e ea însăşi, sărăcuţa.

Şoferul a fost chiar şi mai nedumerit când i-a cerut să ducă vazele la Londra şi să le lase la Sotheby's înainte de a se duce la Heathrow să-l ia pe Clarence şi să-l aducă la castelul Hertford.

Ducesa văduvă era îmbrăcată în negru, o culoare care-i venea foarte bine şi, la un mic dejun uşor a citit necrologul ducelui din The Times, care avea multe laude şi puţine realizări. Totuşi, exista o propoziţie care i-a adus un zâmbet pe faţă: Cel de-al treisprezecelea duce de Hertford a murit paşnic, în somn.

34

Virginia se gândise mult cum să se comporte în următoarele zile. De îndată ce familia se despărțea după funeralii, intenționa să facă nişte schimbări radicale la castelul Hertford.

Al paisprezecelea duce a fost primul membru al familiei care a sosit şi Virginia îl aştepta pe treapta de sus ca să-l întâmpine. În timp ce urca, ea a făcut o mică reverență pentru a demonstra că recunoaşte noua ierarhie.

— Virginia, ce ocazie tristă pentru noi toți, a spus Clarence. Dar cel puțin mă reconfortează gândul că i-ai fost alături până în ultima clipă.

— Ce amabil eşti, Clarence. A fost o binecuvântare pentru mine că dragul meu Perry n-a suferit nicio durere când a răposat.

— Da, am fost uşurat să aflu că tata a murit paşnic, în somn. Slavă Domnului pentru micile favoruri.

— Sper că nu va trece mult până ce mă voi alătura lui, a spus Virginia, deoarece, la fel ca regina Victoria, îmi voi jeli dragul soț până ce voi muri şi eu. Valetul şi două ajutoare au apărut şi au început să scoată bagajele din maşină. Te-am cazat în vechea ta cameră acum, a zis Virginia. Dar, desigur, eu mă voi muta în casa mea după înmormântarea lui Perry.

— Nu e nicio grabă, a spus Clarence. Eu mă voi întoarce la regiment după funeralii şi, oricum, ne vom baza pe tine ca să ții lucrurile în mişcare în absența mea.

— Voi fi fericită să fac tot ce pot. De ce să nu discutăm ce ai în minte după ce ai despachetat şi ai mâncat ceva?

Ducele a întârziat câteva minute la prânz şi şi-a cerut scuze, explicându-i că mai mulți oameni îi telefonaseră, cerându-i să discute de urgență.

Virginia s-a întrebat cine îi telefonase, dar s-a mulțumit să spună:

— Mă gândeam că ar fi bine să ținem funeraliile joi, dar numai dacă eşti de acord.

— Sunt fericit să-ți respect dorințele, a spus ducele. Poate te-ai putea gândi şi la slujbă şi la cei pe care va trebui să-i invităm la recepția de după aceea?

— Am început deja să fac lista. Ți-o voi da azi, mai târziu.

— Mulțumesc, Virginia. Ştiam că mă pot baza pe tine. Am nişte discuții pe care trebuie să le port în după-amiaza aceasta, aşa că sper că vei fi aici când soseşte Alice.

— Desigur. Şi când crezi că vor veni Camilla şi familia ei?

— Mai târziu în seara aceasta, dar cum eu voi fi în biroul tatălui meu...

— În biroul tău, a spus Virginia, încet.

— Va mai dura o vreme să mă obişnuiesc. Ai vrea să-mi spui când vine Alice?

*

Virginia muncea la lista invitaților care vor asista la recepția privată care va urma funeraliilor, precum şi la cei care nu vor asista, când un taxi a tras în fața castelului şi Alice a coborât. De îndată, şi-a luat locul în vârful scării.

— Biata Virginia, au fost primele cuvinte ale lui Alice când a întâmpinat-o. Cum rezişti?

— Nu prea bine. Dar toți sunt atât de amabili şi înțelegători, ceea ce mă întăreşte.

— Aşa şi trebuie, a spus Alice. La urma-urmei, tu ai fost stânca şi sufletul lui pereche.

— Ce drăguță eşti să-mi spui asta, a zis Virginia, conducând-o pe Alice în susul scărilor în camera de oaspeți pe care o alesese pentru ea. Îl voi anunța pe Clarence că ai venit.

A coborât şi a intrat în biroul ducelui fără să bată la uşă şi l-a găsit pe Clarence adâncit în conversație cu domnul Moxton, administratorul domeniului. Amândoi s-au ridicat în picioare la intrarea ei.

— M-ai rugat să te anunț când vine Alice. Am dus-o în camera Carlyle. Sper că poți să ni te alături la ceai peste jumătate de oră.

— S-ar putea să nu reuşesc, a zis ducele, înclinând uşor din cap, clar deranjat că fusese întrerupt, ceea ce Virginiei i s-a părut ciudat. A plecat fără să mai zică nimic şi s-a retras în salon, unde Montgomery, bătrânul labrador al lui Perry, s-a ridicat şi a început să dea din coadă. Ea s-a aşezat lângă uşa deschisă, ceea ce-i permitea să urmărească venirile şi plecările de pe coridor. Voia să discute cu Clarence despre înlocuirea lui Moxton în viitorul nu prea îndepărtat.

Următoarea persoană care a intrat în biroul ducelui a fost valetul, care n-a ieşit decât după patruzeci de minute. A dispărut apoi sub scări şi s-a întors după câteva minute însoțit de bucătăreasă, pe care Virginia n-o mai văzuse niciodată urcând la parter.

După douăzeci de minute, bucătăreasa a reapărut şi s-a grăbit să coboare. Virginia se întreba de ce durase atât de mult, doar dacă nu discutaseră meniul recepției, responsabilitate pe care presupusese că ducele o va lăsa în grija ei.

Virginia a fost distrasă de o bătaie puternică la uşa de intrare, dar înainte de a răspunde, Lomax a apărut şi a deschis-o.

— Bună seara, dr. Ainsley, a zis el. Înălțimea Sa vă aşteaptă.

Când au traversat holul, Moxton a ieşit din birou, a dat mâna cu dr. Ainsley şi a părăsit casa în grabă. Cu toate că o observase pe Virginia stând în uşa salonului, nu a salutat-o. Va scăpa şi de el de îndată ce Clarence se va întoarce la regiment.

Virginia a fost încântată când a văzut-o pe Alice coborând scările şi a ieşit repede din salon să i se alăture.

— Mergem să-l vedem pe fratele tău? a spus ea, fără să aştepte un răspuns. Ştiu că de abia aşteptă să vă întâlniți, a

mai spus când a deschis uşa biroului şi a intrat fără să bată. Ambii bărbaţi s-au ridicat iar în picioare.

— Alice a coborât şi mi-am amintit că voiai s-o vezi imediat.

— Desigur, a spus Clarence, îmbrăţişându-şi sora. Mă bucur să te văd, draga mea.

— Mă gândeam să bem ceaiul împreună în salon.

— Frumos din partea ta, Virginia, a zis Clarence, dar aş dori să stau câteva minute singur cu sora mea, dacă nu te superi.

Alice a părut surprinsă auzind tonul aspru din vocea fratelui ei, iar Virginia a ezitat un moment înainte să spună:

— Da, desigur, şi s-a retras în salon. De data aceasta, Montgomery nici măcar nu şi-a ridicat capul.

Dr. Ainsley a ieşit din birou după douăzeci de minute şi a plecat şi el fără să o salute pe mâhnită văduvă. Virginia a aşteptat răbdătoare ca ducele s-o cheme în birou, dar el n-a chemat-o şi, când o servitoare, al cărei nume nu reuşea niciodată să şi-l amintească, a început să aprindă luminile în toată casa, s-a decis că era timpul să se schimbe pentru cină. Abia ieşise din baie când a auzit o maşină venind pe alee. S-a dus la geam şi a văzut-o pe Camilla cu familia ei întâmpinaţi de Clarence. S-a îmbrăcat repede şi, când a deschis uşa de la dormitor, după câteva minute, l-a văzut pe valet şi pe cei doi copii îndreptându-se spre apartamentul din colţ, pe care nu li-l dăduse ea.

— Unde e mama voastră? i-a întrebat Virginia.

Copiii s-au întors, dar Lomax i-a răspuns:

— Înălţimea Sa a rugat-o pe lady Camilla şi pe soţul ei să i se alăture în birou şi a cerut să nu fie deranjat.

Virginia a închis uşa în spatele ei. Niciodată Lomax nu i se mai adresase aşa. A încercat să se concentreze asupra machiajului, dar nu a reuşit să nu se întrebe despre ce discutau în vechiul birou al ducelui. A presupus că totul va fi dezvăluit la cină.

După o jumătate de oră, Virginia a coborât încet scara, a traversat holul şi a intrat în salon unde, spre uimirea ei, nu mai era nimeni. A stat şi a aşteptat, dar tot singură a rămas. Când pendula a bătut de opt, s-a dus în sufragerie şi a văzut că masa fusese pusă pentru o singură persoană.

— Unde este restul familiei? a întrebat ea când a apărut Lomax cu un castron mic cu supă.

— Înălțimea Sa, lady Camilla şi lady Alice cinează în bibliotecă, a spus el, fără să mai explice şi altceva.

Virginia a tremurat, cu toate că focul ardea puternic în cămin.

— Şi copiii?

— Au mâncat deja şi cum erau obosiți după drumul lung, s-au dus direct la culcare.

Un sentiment de groază a pătruns-o şi a încercat să se convingă că nu avea de ce să se îngrijoreze, dar fără prea mult succes. A aşteptat până ce pendula din hol a bătut ora nouă înainte de a părăsi încăperea şi a urcat încet scările până în camera ei. S-a dezbrăcat şi s-a urcat în pat, dar n-a adormit. Niciodată nu se simțise mai singură.

*

Virginia s-a simțit uşurată când Clarence şi Alice i s-au alăturat la micul dejun în următoarea dimineață, dar apoi şi-a dat seama că discuția era politicoasă şi formală, de parcă ar fi fost o străină în propria sa casă.

— Am terminat aproape ordinea slujbei, a zis Virginia, şi m-am gândit că poate...

— Nu e nevoie să-ți mai pierzi timpul cu asta, a întrerupt-o Clarence. Am o întâlnire cu episcopul la zece în dimineața aceasta şi mi-a spus că a stabilit toate detaliile ceremoniei împreună cu tata mai demult.

— Şi este de acord cu mine că joi...

— Nu, a replicat ferm Clarence. El recomandă ziua de vineri, care ar fi mai convenabilă pentru prietenii tatălui meu care vor veni din Londra.

Virginia a ezitat înainte de a spune:

— Şi lista cu invitați, nu ai vrea să vezi recomandările mele?

— Am stabilit lista finală noaptea trecută, a spus Alice. Dar dacă sunt câteva nume pe care ai dori să le adaugi, te rog să-mi spui.

— Pot să vă ajut cumva? a întrebat Virginia, încercând să nu pară disperată.

— Nu, mulțumesc, a spus Clarence. Ai făcut deja destul. Şi-a împăturit şervețelul şi s-a ridicat. Vă rog să mă scuzați. Nu vreau să întârzii la întâlnirea cu episcopul. A plecat fără să mai zică altceva.

— Şi eu ar trebui să plec, a spus Alice. Am multe de făcut ca totul să fie în ordine până vineri.

După micul dejun, Virginia s-a plimbat pe afară încercând să-şi dea seama care era cauza acestei schimbări bruşte de atitudine. S-a liniştit puțin gândindu-se că mai avea casa, cinci mii de lire pe lună şi două vaze Ming despre care Li Wong îi spusese că valorează cel puțin un milion. Zâmbetul i-a dispărut când a văzut-o pe Camilla şi pe soțul ei ieşind din biroul administratorului domeniului.

Virginia a prânzit singură şi s-a hotărât să se ducă în oraş şi să-şi mai cumpere nişte haine noi pentru că intenționa să-şi arunce hainele de doliu după ce vor pleca ceilalți. Când s-a întors la castel în acea seară, de sub uşa biroului se vedea lumină şi i s-a părut că aude vocea stridentă a lui Camilla.

Virginia a cinat singură în camera ei, gândindu-se întruna la acelaşi lucru. Începea să-şi dorească ca Perry să mai fie în viață.

*

Abaţia St Albans era plină deja când a intrat Virginia. Uşierul a condus-o pe ducesa văduvă pe culoar până în rândul al doilea. Nu s-a simţit capabilă să protesteze în timp ce o mie de ochi o urmăreau.

Când primele bătăi de clopot care vesteau ora unsprezece au răsunat din turnul catedralei, s-a auzit orga şi congregaţia s-a ridicat. Sicriul, acoperit cu decoraţii şi onoruri a înaintat încet pe coridor, purtat pe umerii a şase gărzi Coldstream, urmaţi de familie. De îndată ce a fost pus pe postament, ducele, cele două surori şi nepoţii şi-au luat locurile din primul rând. Nu s-au uitat în spate.

Slujba a trecut ca prin ceaţă pentru Virginia, care încerca încă să-şi dea seama ce se întâmplase. În timpul ceremoniei de înmormântare, ţinută pe terenul catedralei, i s-a permis doar să facă un pas înainte şi să arunce o lopată cu pământ pe sicriu înainte de a se întoarce printre ceilalţi. După ce familia şi câţiva prieteni apropiaţi au părăsit cimitirul, a fost obligată să se întoarcă acasă cu Percy, unchiul ducelui, care i-a acceptat explicaţia că fusese o scăpare din vedere pentru că toţi erau supuşi unei presiuni enorme.

În timpul recepţiei, Virginia s-a amestecat printre invitaţi dintre care mulţi au fost amabili şi au consolat-o, în timp ce alţii i-au întors spatele când s-a apropiat de ei. Totuşi, cea mai mare surpriză a aşteptat-o după plecarea ultimului invitat, când Clarence a vorbit cu ea pentru prima oară în acea zi.

— În timp ce erai la slujbă, a zis el, toate obiectele tale personale au fost împachetate şi mutate în casa Dower. O maşină te aşteaptă să te ducă imediat acolo. În biroul meu se va ţine o întrunire mâine-dimineaţă, la unsprezece, la care sper că vei participa. Sunt multe subiecte serioase despre care vreau să discutăm, a mai zis el, amintindu-i Virginiei de tatăl ei.

Fără alt cuvânt, ducele s-a dus la uşa din faţă, a deschis-o şi a aşteptat să plece Virginia, astfel încât ea să-şi poată începe prima zi a exilului.

35

Virginia s-a trezit devreme în dimineaţa următoare şi a inspectat casa Dower, care s-a dovedit a fi destul de mare pentru cineva care locuia singur. Personalul ei consta dintr-un valet, o menajeră şi o bucătăreasă, nici mai mult, nici mai puţin decât precizase Perry în testament.

La unsprezece fără zece a sosit o maşină s-o ducă la castel, care, cu câteva zile înainte, fusese doar în stăpânirea ei.

Uşa din faţă a castelului s-a deschis când maşina s-a oprit în faţă şi, după un indiferent:

— Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră, valetul a însoţit-o în biroul soţului ei. Lomax a bătut încet în uşă, a deschis-o şi s-a dat într-o parte pentru a o lăsa pe ducesa văduvă să între.

— Bună dimineaţa, a spus Clarence, ridicându-se de la locul lui din spatele mesei. A aşteptat până ce Virginia s-a aşezat pe singurul scaun liber. Ea le-a zâmbit surorilor lui, dar ele nu au zâmbit ca răspuns.

— Mulţumesc că ai venit, a zis Clarence, de parcă avusese de ales. Ne-am gândit că ar fi util să-ţi spunem că ştim ce ai plănuit pentru viitor.

Virginia a simţit că el ar fi vrut să spună „viitorul tău”.

— Amabil din partea voastră, a zis ea.

— Eu mă voi întoarce la regiment peste câteva zile şi nu voi reveni până la Crăciun. Alice se va întoarce luni la New York.

— Şi cine va conduce domeniul? a întrebat Virginia, sperând că şi-au venit în fire în cele din urmă.

— Le-am încredinţat această responsabilitate lui Shane şi Camilla – cu binecuvântarea tatălui meu, aş putea spune, pentru că el a admis că eu voi dori întotdeauna să fiu militar şi nu eram făcut să devin fermier. Shane, Camilla şi copiii vor locui la castel, conform unei alte dorinţe a tatălui meu.

— Cât de potrivit, a zis Virginia. Sper că-mi vei permite să ajut şi eu, cel puţin în perioada de tranziţie?

— Nu va fi necesar, a spus Camilla, vorbind pentru prima oară. Am primit o ofertă bună pentru ferma noastră din Noua Zeelandă şi soțul meu se va întoarce pentru a finaliza vânzarea şi a se ocupa de alte probleme care-i solicită atenția, după care va reveni să preia administrarea domeniului. Cu ajutorul domnului Moxton, eu voi menține lucrurile în stare de plutire până la întoarcerea lui.

— Mă gândeam doar că...

— Nu e nevoie, a spus Camilla, ne-am gândit la toate.

— Şi mă tem, Virginia, că mai există o problemă despre care trebuie să discutăm, a zis Clarence. Virginia s-a mişcat, deranjată, în scaunul ei. Domnul Moxton mi-a atras atenția că tata, fără ca eu să ştiu, ți-a împrumutat 185.000 £. Din fericire, Moxton a avut bunul simt să formalizeze acest aranjament, a spus Clarence, întorcând a treia pagină a unui document pe care Virginia îl văzuse semnându-l. Şi-a dorit să fi petrecut mai mult timp citind primele două pagini.

— Împrumutul a fost făcut pe o perioadă de cinci ani, cu o dobândă compusă de cinci la sută. Dacă tata murea înainte, suma completă urma să fie plătită în douăzeci şi opt de zile. M-am consultat cu un contabil al meu şi el mi-a scris să mă anunțe – şi-a întors atenția spre scrisoarea de pe masă – că, împreună cu dobânda cumulată, suma exactă pe care o datorezi domeniului este de 209.145 £. Deci trebuie să te întreb, Virginia, ai cu ce plăti această sumă?

— Dar Perry mi-a spus că, în cazul în care va muri înaintea mea – şi-mi amintesc exact cuvintele lui – datoria va fi anulată.

— Ai vreo dovadă? a întrebat Camilla.

— Nu. Dar mi-a dat cuvântul lui, ceea ce ar trebui să fie de ajuns.

— Nu discutăm despre cuvintele lui, a zis Camilla, ci despre ale tale.

— Şi chiar dacă ar fi spus asta, a zis Clarence, nu l-a anunțat pe Moxton despre acest aranjament. Nu există nicio mențiune în înțelegerea inițială, semnată tot de tatăl meu.

Clarence a întors hârtia şi Virginia a văzut o semnătură pe care o cunoştea bine.

— Mă voi consulta cu avocații mei, s-a bâlbâit ea, neştiind ce altceva să spună.

— Noi ne-am consultat deja cu ai noştri, a spus Alice, şi domnul Blatchford a confirmat că în testamentul tatălui nostru nu este menționat un astfel de cadou, doar alocația de cinci mii de lire pe lună, un baston de măceş şi două vaze din porțelan.

Virginia şi-a suprimat un surâs.

— Dacă nu poți plăti împrumutul, a continuat Clarence, contabilul nostru a găsit un compromis care sper că ți se va părea acceptabil. A întors scrisoarea. Dacă-ți vom reține alocația lunară de cinci mii de lire, întreaga sumă va fi plătită cam în patru ani, după care alocația ți se va da înapoi.

— Totuşi, dacă vei muri cândva în următorii patru ani, a intervenit Camilla, permite-mi să te asigur că datoria va fi anulată.

Virginia a tăcut o vreme înainte de a izbucni:

— Şi cum voi supraviețui până atunci?

— Tata mi-a zis de mai multe ori, a spus Clarence, că fratele tău îți oferă o alocație lunară generoasă despre care ai zis că n-o poți cheltui în întregime, deci am presupus...

— A oprit plata alocației în ziua în care m-am măritat cu tatăl tău.

— Atunci trebuie să sperăm că după ce va afla noua situație, va accepta să-ți plătească din nou alocația, altfel vei fi nevoită să te bazezi pe bunurile tale substanțiale despre care i-ai spus tatălui meu. Desigur, dacă poți plăti întregul împrumut în douăzeci şi opt de zile, s-ar rezolva problema.

Virginia şi-a aplecat capul şi a izbucnit în lacrimi, dar când s-a uitat în sus în cele din urmă, era clar că nu impresionase pe nimeni.

— Poate a venit momentul să discutăm unele aranjamente casnice, a spus Camilla. După cum ți-a explicat fratele meu, soțul meu va prelua conducerea domeniului şi familia

noastră va locui în castel. Clarence şi Alice vor reveni din când în când, dar în absența fratelui meu eu voi fi stăpâna castelului Hertford. Camilla a aşteptat ca vorbele să fie înțelese înainte de a continua. Aş dori să fie clar, astfel încât să nu mai existe neînțelegeri în viitor, că tu nu vei fi bine-venită aici niciodată, inclusiv de Crăciun şi la alte sărbători. De asemenea, nu vei încerca să iei legătura cu niciunul dintre copiii mei sau cu alți membri ai personalului domeniului. I-am explicat clar dorințele mele şi lui Lomax.

Virginia s-a uitat la Clarence, apoi la Alice, dar era clar că familia era unită.

— Doar dacă nu ai ceva de întrebat referitor la viitoarele tale aranjamente, a spus Clarence, nu mai avem ce discuta cu tine.

Virginia s-a ridicat şi a ieşit din cameră cu câtă demnitate a reuşit. A mers încet pe hol până la uşa din față, pe care valetul i-o ținea deschisă. Nu i-a spus nimic când a ieşit ultima oară din castel. A auzit doar uşa închizându-se în spatele ei.

Altă uşă era deschisă pentru a-i permite să fie condusă înapoi la casa Dower. Când a coborât, s-a dus direct în biroul ei, a ridicat receptorul şi a format un număr din Londra, fiind întâmpinată de prima voce prietenoasă din acea zi.

— Mă bucur să vă aud, Înălțimea Voastră. Cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să ne întâlnim cât mai curând posibil, domnule Poltimore, pentru că m-am răzgândit.

36

— Nu mă îndoiesc, a spus Poltimore, că ați luat o decizie înțeleaptă. Dar pot să vă întreb cum de v-ați schimbat părerea?

— Răposatul meu soț nu ar fi dorit ca cineva să creadă că-şi vinde moştenirile de familie.

— Şi noul duce? a întrebat Poltimore. Ce părere are?

— Cinstit vorbind, Clarence n-ar putea deosebi un Ming de un Tupperware.

Poltimore nu ştia dacă e cazul să râdă, aşa că s-a mulțumit să spună:

— Înainte de a permite ca vazele să intre la licitație, Înălțimea Voastră, ar trebui să ştiți că mi s-au oferit şapte sute de mii de lire pentru ele de la un dealer independent din Chicago şi sunt sigur că-l pot convinge să dea peste un milion. Şi poate s-ar putea face fără ca nimeni să nu afle că această tranzacție a avut loc.

— Dar sunt sigură că un dealer ar vinde vazele mele unuia dintre clienți?

— Obținând în acelaşi timp un profit frumos pentru el însuşi şi de aceea sunt sigur că ar da un preț mai mare decât la licitație.

— Dar se poate că, dacă vazele ajung la o licitație, acelaşi dealer le-ar putea obține pentru mai puțin de un milion.

— Este foarte improbabil, Înălțimea Voastră, în cazul unor obiecte de o asemenea importanță. Şi în ciuda acestei posibilități, consider că merită să ne asumăm riscul, pentru că am fost deja abordat de cinci colecționari de vârf din domeniu şi toți au fost foarte interesați, inclusiv directorul Muzeului Național din China, din Beijing.

— M-ați convins, a zis Virginia. Aşa că în ce fel ar trebui să procedez în continuare?

— După ce semnați formularul de predare, puteți lăsa totul în grija mea. Este la timp pentru a prinde vânzarea de toamnă, care este una dintre cele mai populare din an şi am

sugerat deja să prezentăm vazele Hertford pe coperta catalogului. Puteți să fiți asigurată, clienții noştri vor şti sigur cât de importante le considerăm noi.

— Pot să vă spun ceva confidențial, domnule Poltimore?

— Desigur, Înălțimea Voastră.

— Aş dori foarte mult să existe cât mai puțină publicitate înainte de licitație, dar cât mai multă după aceea.

— Asta nu va fi o problemă, mai ales că ziariştii care se ocupă de artă de la ziarele naționale vor participa la vânzare. Şi în cazul în care pentru vaze se obține prețul pe care-l anticipăm, presa va deveni foarte interesată, deci puteți fi sigură că în dimineața următoare toți vor afla despre triumful dumneavoastră.

— Nu mă interesează oricine, a spus Virginia, ci doar un anumit membru al familiei.

*

— O cățea îngâmfată, a zis Virginia.

— Chiar aşa de rău? a întrebat Priscilla Bingham, după ce fuseseră luate farfuriile de la desert.

— Mai rău. Îşi dă aerele unei mari ducese, dar nu e mai mult decât soția unui fermier de la antipozi.

— Şi zici că e a doua fiică?

— Aşa e. Dar se poartă de parcă e stăpâna castelului Hertford.

— Nu s-ar schimba asta dacă ducele s-ar însura şi s-ar hotărî să-şi ia locul de drept în familie?

— Puțin probabil. Clarence e însurat cu armata şi speră să devină viitorul colonel al regimentului.

— Ca şi tatăl lui înaintea sa.

— Nu e ca tatăl lui, a spus Virginia. Dacă Perry ar mai fi trăit, nu le-ar fi permis să mă umilească aşa. Dar intenționez să râd eu ultima. A scos un catalog proaspăt tipărit din geantă şi i l-a dat prietenei ei.

— Astea sunt vazele despre care mi-ai povestit? a întrebat Priscilla, privind coperta cu admirație.

— Ele sunt. Şi vei vedea cât voi câştiga dacă întorci pagina la lotul patruzeci şi trei.

Priscilla a răsfoit paginile şi când a ajuns la Lotul 43, două vaze Ming, circa 1462, ochii ei s-au fixat pe estimarea de preț. A deschis gura, dar n-a zis nimic.

— Ce generos a fost ducele, a spus ea în cele din urmă.

— Habar n-avea cât valorau, a zis Virginia, altfel nu mi le-ar fi dat.

— Dar e sigur că familia va afla cu mult înainte de vânzare.

— Nu e probabil. Clarence e îngropat undeva în Borneo, Alice e în New York, vânzând cutii cu parfum şi Camilla nu părăseşte castelul decât dacă e obligată.

— Dar credeam că vrei să afle?

— Doar după vânzare, când voi fi încasat deja cecul.

— Dar chiar şi atunci s-ar putea să nu afle.

— Domnul Poltimore, care conduce licitația, mi-a spus că a fost contactat deja de corespondenți de artă, aşa că ne putem aştepta să avem o acoperire bună în presă în dimineața de după licitație. Şi atunci vor afla şi va fi deja prea târziu pentru că voi fi depus banii în bancă. Sper că vei reuşi să vii la licitație joia viitoare, seara, Priscilla şi pe urmă putem lua cina la Annabel’s pentru a aniversa. Am rezervat chiar masa preferată a lui Perry. Va fi exact ca pe vremuri.

— Ca pe vremuri, a repetat Priscilla, când a apărut un ospătar aducând cănile de cafea. Ceea ce-mi aduce aminte, ai mai auzit ceva de fostul tău soț după mica luptă cu Mellor Travel?

— Dacă vorbeşti de Giles, mi-a trimis o felicitare de Crăciun pentru prima oară în mai mulți ani, dar eu nu i-am răspuns.

— Am văzut că iar e în prima bancă.

— Da, a fost asmuțit împotriva surorii sale. Dar e aşa un pămpălău că sunt sigură că o lasă să câştige întotdeauna, a mai zis Virginia după ce a luat o gură de cafea.

— Şi acum ea e baroneasă.

— Da, pe viață. Oricum şi-a dobândit locul în Camera Lorzilor pentru că a susținut-o pe Margaret Thatcher când a candidat pentru Partidul Conservator. E suficient să te facă să-i votezi pe laburişti.

— Ca să fim cinstiți, Virginia, presa pare să fie de acord că face treabă bună ca prim-ministru.

— Mai bine şi-ar petrece timpul având grijă de sănătatea propriei familii. Băutură, droguri, trei într-un pat, asaltarea unui ofițer al poliției şi nepoata la închisoare.

— Doar pentru o noapte, i-a amintit Priscilla. Şi a revenit la Slade în semestrul următor.

— Cred că cineva a tras sforile ca să reuşească, a zis Virginia.

— Probabil fostul tău soț, a sugerat Priscilla. Poate o fi el în opoziție, dar bănuiesc că are destule relații.

— Şi soțul tău? a întrebat Virginia, dorind să schimbe subiectul. Sper că e bine, a adăugat ea, dorind să audă altceva.

— Tot mai produce o sută de mii de borcane de pastă de peşte pe săptămână, ceea ce-mi permite să trăiesc la fel ca o ducesă, chiar dacă nu sunt.

— Şi fiul tău tot se ocupă de PR la Farthings Kaufman? a întrebat Virginia, ignorând înțepătura.

— Da, aşa este. De fapt, Clive speră că nu va mai dura mult înainte de a i se cere să se alăture consiliului de administrație.

— Îl ajută probabil faptul că Robert este un vechi prieten al preşedintelui.

— Şi ce face fiul tău? a întrebat-o Priscilla, schimbând lovitură cu lovitură.

— Freddie nu este fiul meu, după cum bine ştii, Priscilla. Şi când am auzit ultima oară de el, fugise de la şcoală, ceea

ce mi-ar fi rezolvat problemele, dar, din nenorocire, s-a întors după câteva zile.

— Şi cine are grijă de el în timpul vacanței?

— Fratele meu, Archie, care trăieşte din venitul distileriei familiei pe care tata mi-o promisese mie.

— Nu te-ai descurcat prea rău, doamnă ducesă, a spus Priscilla, uitându-se iar în catalogul Sotheby's.

— S-ar putea să ai dreptate, dar tot mă voi asigura că eu voi fi cea care râde la urmă, a zis Virginia când a apărut un chelner lângă ea, nefiind sigur cui să-i dea nota de plată. Cu toate că Virginia o invitase pe Priscilla la prânz, şi-a dat seama cu neplăcere că, dacă va scrie un cec, îi va fi refuzat. Dar toate acestea se vor schimba.

— Data viitoare e rândul meu, a spus Virginia. Annabel's, joi seara? a propus ea, uitându-se în cealaltă parte.

*

Când Priscilla Bingham s-a întors acasă, în Boitons, a lăsat catalogul pe o măsuță din hol.

— Magnific, a spus Bob, când a văzut coperta. Vrei să licitezi pentru ele?

— Drăguță idee, a zis Priscilla, dar ar trebui să vinzi foarte multă pastă de peşte înainte să pot face asta.

— Atunci de ce te interesează?

— Sunt ale Virginiei şi ea este obligată să le pună la vânzare pentru că familia Hertford a găsit o nouă metodă de a nu-i da alocația lunară.

— Eu aş vrea să aud şi ce au de spus cei din familia Hertford înainte de a judeca asta, a spus Bob, răsfoind catalogul şi căutând Lotul 43. A fluierat uşor când a citit prețul estimat. Sunt surprins că familia a renunțat la ele.

— Nu au renunțat. Ducele i le-a lăsat Virginiei prin testament fără să ştie cât valorau.

Bob şi-a strâns buzele, dar nu a comentat.

— Apropo, a zis Priscilla, mai mergem diseară la teatru?

— Da, i-a răspuns Bob. Avem bilete la *Fantoma de la operă* şi spectacolul începe la şapte jumătate.

— Înseamnă că am timp să mă schimb, a spus Priscilla, urcând scările.

Bob a aşteptat ca ea să dispară în dormitor înainte de a lua catalogul şi a se strecura în biroul său. După ce s-a aşezat, şi-a îndreptat atenția spre Lotul 43 şi a analizat cu atenție proveniența celor două vaze. A început să înțeleagă de ce erau considerate atât de importante. A deschis sertarul de jos al biroului său, a scos un plic mare, maro şi a strecurat catalogul înăuntru. A scris pe el cu aldine:

DUCELE DE HERTFORD
CASTELUL HERTFORD
HERTFORDSHIRE

Bob l-a lăsat într-o cutie poştală de la colț şi s-a întors acasă înainte ca Priscilla să fi ieşit din baie.

37

— Vândut! Pentru o sută douăzeci de mii de lire, a spus Poltimore, lovind tare cu ciocanul. Lotul treizeci şi nouă, a zis el, întorcându-se la următoarea pagină din catalog. Un vas de căsătorie din jad din perioada Qianlong. Deschidem licitația la zece mii de lire?

Poltimore s-a uitat în sus şi a văzut-o pe ducesa văduvă de Hertford făcându-şi intrarea, însoțită de altă doamnă pe care n-o ştia. Au fost conduse pe culoarul central de un asistent şi, cu toate că sala era plină, le-a arătat două scaune libere în față, de unde semnul de rezervat a fost scos repede înainte ca cele două doamne să se aşeze.

Virginia a fost încântată de murmurele care se auzeau în jurul lor, arătând că sosise. Cu toate că vânzarea începuse la ora şapte, domnul Poltimore îi spusese că nu avea nevoie să apară înainte de 7:45, pentru că Lotul 43 nu va fi adus cu mult înainte de 8:15, poate chiar 8:30.

Ea şi Priscilla stăteau în al cincilea rând, pentru că Poltimore îi spusese că erau cele mai bune locuri din sală, cam ca lojile de la un teatru din West End. Cum pe Virginia nu o interesa vasul de căsătorie din perioada Qianlong, a încercat să observe ce se petrecea în jurul ei, sperând că nu se vedea prea clar că era prima oară la o licitație majoră.

— Este foarte interesant, a spus ea, luând-o pe Priscilla de mână şi uitându-se admirativ la bărbații din public, îmbrăcați în haine de gală şi care plecau evident în altă parte după terminarea licitației, în timp ce alții purtau costume moderne şi cravate colorate. Dar a fost mai mult fascinată de femeile îmbrăcate în hainele lor de colecție cu ultimele accesorii la modă. Pentru ele, era mai mult o prezentare a modei decât o licitație, fiecare încercând să le depăşească pe celelalte, ca şi cum ar fi fost seara premierei unei piese la teatru. Priscilla îi spusese că uneori prețul final putea fi hotărât chiar de aceste femei care aveau adesea planuri pentru a se asigura că un anumit obiect le însoțea acasă în

acea seară, iar unii bărbați licitau din ce în ce mai mult doar pentru a le impresiona pe cele care-i însoțeau – şi uneori chiar pe o femeie care nu era cu ei.

Sala era mare şi pătrată şi Virginia nu a văzut niciun loc gol. A calculat că erau cam patru sute de clienți potențiali într-o cameră plină de colecționari, dealeri şi curioşi. De fapt, mare parte a audienței stătea în picioare în spate.

Chiar în fața ei stătea domnul Poltimore, pe o platformă semicirculară înălțată, care-i oferea o imagine perfectă a victimelor sale. În spatele platformei stătea un alt grup mic de membri seniori ai personalului, experți în diverse domenii, care se aflau acolo pentru a-i ajuta şi sfătui pe colecționari, în timp ce alții îşi notau licitațiile terminate şi prețul obținut. În dreapta lui Poltimore, în spatele unui cordon coborât, se afla un grup de bărbați şi femei, cu agendele deschise şi stilourile pregătite şi care, după cum bănuia Virginia, erau ziarişti.

— Vândut! Pentru douăzeci şi două de mii de lire, a spus Poltimore. Lotul patruzeci, o figurină policromă din lemn sculptat a unui Luohan aşezat, circa 1400. Deschiderea licitației se face la o sută de mii.

Vânzarea se încălzea treptat şi Virginia era încântată când Luohan-ul s-a vândut pentru 240.000 £ – cu patruzeci de mii peste cea mai mare estimare.

— Lotul patruzeci şi unu, un model rar de leu din calcedoniu.

Virginia nu a fost interesată de leu, care era ridicat de un membru al personalului ca să-l vadă toți. S-a uitat în dreapta şi a observat pentru prima oară o masă lungă, uşor ridicată, pe care se afla cam o duzină de telefoane albe, manevrate de câte un membru al personalului de la Sotheby's. Poltimore îi explicase că îi reprezentau pe clienții de peste mări sau pe cei care pur şi simplu nu doreau să fie văzuți în sala de vânzare, cu toate că uneori se aşezau cu discreție în mijlocul publicului. Trei dintre membrii personalului erau la telefon, cu mâinile făcute căuş,

şoptindu-le clienţilor, în timp ce alte nouă telefoane nu erau folosite pentru că, asemeni ei, acei clienţi nu erau interesaţi de leul din jad. Virginia s-a întrebat câte telefoane vor suna când Poltimore va începe licitaţia pentru Lotul 43.

— Lotul patruzeci şi doi. O vază rară, imperială, emailată, cu modele florale pe galben, Yuhuchumping. Preţul de deschidere este de o sută de mii.

Virginia simţea cum începe să-i bată inima mai repede, conştientă că următorul lot anunţat va fi al ei. Când ciocanul a bătut închiderea licitaţiei pentru Lotul 42 la 260.000 £, s-a auzit un murmur de anticipaţie în sală. Poltimore s-a uitat în jos, la ducesă, şi i-a zâmbit calm în timp ce doi angajaţi au pus minunatele vaze pe câte un postament separat de o parte şi alta a lui.

— Lotul numărul patruzeci şi trei. O pereche unică de vaze din dinastia Ming, circa 1462, care au fost oferite cadou de împăratul Jiaqing celui de-al patrulea duce de Hertford la începutul secolului al nouăsprezecelea. Vazele sunt în stare perfectă şi sunt proprietatea unei nobile engleze. Virginia a surâs în timp ce ziariştii scriau frenetic. Preţul de deschidere al licitaţiei – s-a auzit o linişte cum nu mai fusese până atunci – este de trei sute de mii de lire. Liniştea a fost înlocuită cu un murmur, în timp ce Poltimore s-a lăsat liniştit pe spate şi s-a uitat prin sală. Oferă cineva trei sute cincizeci?

Virginia a simţit că a trecut o eternitate, cu toate că trecuseră doar câteva secunde până ce Poltimore a spus:

— Mulţumesc, domnule, făcând semn către un licitant din spatele sălii. Virginia ar fi vrut să se uite în jur, dar a reuşit cumva să se abţină.

— Patru sute de mii, a spus Poltimore, întorcându-şi atenţia spre lungul şir de telefoane din stânga sa, unde opt angajaţi îşi informau clienţii asupra progresului vânzării.

— Patru sute de mii, a repetat el, când o tânără elegantă de la unul dintre telefoane a ridicat mâna, în timp ce continua să discute la telefon. Licitaţia a ajuns acum la

patru sute de mii, a spus Poltimore, întorcându-şi atenţia spre spatele camerei. Patru sute şi cinzeci de mii, a murmurat, întorcându-se la telefoane. Mâna tinerei s-a ridicat imediat. Poltimore a încuviinţat. Avem cinci sute de mii, a declarat el, întorcându-se spre bărbatul din spatele camerei, care a dat din cap. Aştept cinci sute şi cinzeci, a zis Poltimore, uitându-se prin sală. Cinci sute şi cinzeci de mii, a repetat.

Virginia începea să-şi dorească să fi acceptat oferta din Chicago când Poltimore a anunţat:

— Cinci sute cincizeci, a ridicat el vocea. Am un licitant nou. S-a uitat la directorul Muzeului Naţional al Chinei.

Când s-a întors spre telefoane, mâna tinerei era ridicată.

— Şase sute de mii, a spus el, înainte de a-şi întoarce privirea spre director, care discuta aprins cu un om care stătea în dreapta lui înainte de a-l privi pe Poltimore şi a încuviinţa.

— Şase sute cincizeci de mii, a spus Poltimore, cu ochii fixaţi iar asupra tinerei de la telefon. De data aceasta, răspunsul a durat mai mult, dar, până la urmă, mâna a fost ridicată. Şapte sute de mii, a cerut Poltimore, conştient deja că acesta va fi un record mondial pentru o piesă chineză vândută la licitaţie.

Ziariştii scriau mai cu furie ca niciodată, conştienţi că tuturor cititorilor le plăceau recordurile mondiale.

— Şapte sute de mii, a şoptit Poltimore, cu un ton respectuos, încercând să-l tenteze pe director, dar fără să-l grăbească în timp ce acesta îşi continua conversaţia cu omul de lângă el. Şapte sute de mii? a spus el, de parcă era o nimica toată. O perturbare în spatele sălii i-a atras atenţia. A încercat s-o ignore, dar atenţia i-a fost atrasă de doi oameni care-şi croiau drum prin mulţimea aglomerată, în timp ce directorul muzeului a ridicat mâna.

— Am şapte sute de mii, a spus Poltimore, uitându-se spre telefoane, dar nu mai putea ignora bărbatul şi femeia care se înghesuiau pe interval spre el. O sforţare inutilă, le-ar fi

putut spune, pentru că toate scaunele erau ocupate. Şapte sute şi cincizeci de mii, i-a sugerat el directorului, presupunând că cei doi se vor întoarce, dar ei nu s-au oprit.

— Am şapte sute cincizeci de mii, a spus Poltimore şi, după altă încuviințare a directorului, s-a întors spre tânăra de la telefon. A încercat să se concentreze în continuare, presupunând că un gardian va apărea şi va conduce politicos obositorul cuplu afară. Se uita, plin de speranță, la tânăra de la telefon când o voce autoritară a anunțat hotărâtă:

— Am adus un ordin al tribunalului care interzice vânzarea vazelor din dinastia Ming, aparținând familiei Hertford.

Omul i-a încredințat un document lung lui Poltimore, chiar când tânăra de la telefon a ridicat mâna.

— Am opt sute de mii, a zis Poltimore, aproape în şoaptă când un bărbat îmbrăcat elegant a ieşit în fața grupului de experți din spatele platformei, a luat documentul, a scos panglica roşie şi a studiat conținutul.

— Opt sute şi cincizeci de mii? a sugerat Poltimore, în timp ce unii aflați în primul rând au început să şuşotească despre ceea ce tocmai auziseră. Până când şoaptele traduse în chineză au ajuns la director, aproape toți din sală, cu excepția Virginiei, discutau. Ea doar se uita în tăcere la bărbatul şi la femeia de lângă platformă.

— Mark, a spus o voce din spatele lui Poltimore. El s-a întors, s-a aplecat şi a ascultat în tăcere sfatul unui avocat al firmei Sotheby's, a încuviințat, s-a ridicat cât era de înalt şi a declarat cu câtă demnitate a putut:

— Doamnelor şi domnilor, îmi pare rău să vă anunț că lotul numărul patruzeci şi trei a fost retras de la vânzare. Cuvintele lui au fost întâmpinate cu oftaturi de neîncredere şi o izbucnire de glasuri.

— Lotul patruzeci şi patru, a spus Poltimore în continuare. Un vas negru emailat marmorat din dinastia Song... dar nimeni nu arăta nici cel mai mic interes în dinastia Song.

Ziariştii încercau disperați să scape din spațiul afectat lor şi să afle de ce Lotul 43 fusese retras, conştienți că articolul la care speraseră că ar putea umple două coloane în domeniul artistic, putea ajunge acum pe prima pagină. Din nefericire pentru ei, experții de la Sotheby's se transformaseră în domnitori mandarini, cu buzele lipite şi necomunicativi.

O haită de fotografi a scăpat şi a înconjurat-o repede pe ducesă. În timp ce blitzurile lor funcționau, ea s-a întors spre Priscilla pentru consolare, dar prietena ei nu mai era acolo. Lady Virginia s-a întors să o înfrunte pe lady Camilla; două regine pe o tablă de şah. Una pe punctul de a fi luată de pe tablă, iar cealaltă, o femeie care nu părăsea niciodată turnul decât dacă n-avea încotro, care i-a zâmbit dezarmant adversarei şi a şoptit:

— Şah-mat.

38

— Această clauză a aristocraților.

— N-am habar despre ce vorbiți, a zis Virginia, uitându-se de la birou către QC.

— Este o clauză destul de obişnuită, a spus sir Edward, inserată adesea în testamente ca protecție pentru ca membrii unei familii bogate să-şi poată trece bunurile de la o generație la alta.

— Dar soțul meu mi-a lăsat vazele mie, a protestat Virginia.

— Într-adevăr aşa a făcut. Dar numai, şi citez clauza relevantă din testamentul său, ca un cadou pentru a fi admirat în timpul vieții dumneavoastră, după care va redeveni parte a proprietății ducelui de acum.

— Dar se credea că nu au nicio valoare, a spus Virginia. La urma-urmei, zăceau de generații sub scări.

— S-ar putea să fie aşa, Înălțimea Voastră, dar această clauză anume mai stipulează şi că se aplică oricărui cadou mai mare de zece mii de lire.

— Tot nu ştiu despre ce vorbiți, a zis Virginia, părând şi mai exasperată ca înainte.

— Atunci dați-mi voie să vă explic. O clauză de acest tip este introdusă adesea pentru a se asigura că proprietățile aristocraților nu pot fi trecute în posesia unor doamne care nu sunt din linia lor de sânge. Cel mai obişnuit exemplu este când un membru al familiei divorțează şi fosta soție încearcă să ceară bijuterii valoroase, opere de artă sau chiar proprietăți. De exemplu, în cazul dumneavoastră, vi se permite să locuiți în casa Dower pe domeniul Hertford pentru tot restul vieții. Totuşi, actele proprietății rămân pe numele ducelui şi atunci când părăsiți casa, aceasta revine automat în domeniul ducelui.

— Şi asta se aplică şi celor două vaze ale mele?

— Mi-e teamă că da, a spus bătrânul lord, pentru că valorează, fără îndoială, mai mult de zece mii de lire.

— Dacă aş fi scăpat de ele în particular, a spus Virginia cu obidă, fără să afle ducele, nimeni nu ar fi aflat.

— Dacă s-ar fi întâmplat aşa, a zis sir Edward, ați fi comis o infracțiune, deoarece s-ar fi presupus că ştiați valoarea vazelor.

— Dar n-ar fi aflat niciodată dacă... Virginia a zis, ca şi cum ar fi vorbit singură. Deci cum au aflat?

— O întrebare corectă, a spus sir Edward, şi într-adevăr i-am întrebat pe reprezentanții jurişti ai familiei Hertford de ce nu ți-au spus despre clauza relevantă din testamentul răposatului duce de îndată ce au aflat de vânzare. Dacă ar fi procedat aşa, ar fi fost evitate stânjenelile inerente pentru ambele părți, ca să nu mai vorbim de ştirile neplăcute care au apărut în ziarele naționale în ziua următoare.

— Şi de ce n-au făcut-o?

— Se pare că cineva a trimis familiei un exemplar din catalogul Sotheby's care n-a interesat atunci pe nimeni pentru că n-au recunoscut vazele, cu toate că se aflau pe copertă.

— Şi cum au aflat? a repetat Virginia.

— Evident, nepotul ducelui, Tristan, a fost cel care a dat alarma. Se pare că are obiceiul să se strecoare pe la bucătărie în timpul vacanțelor de la şcoală. I s-a părut că a recunoscut cele două vaze pe coperta catalogului şi i-a spus mamei sale unde le văzuse ultima oară. Lady Camilla a luat legătura cu avocatul familiei, domnul Blatchford, care nu a pierdut timpul şi a obținut un mandat al tribunalului pentru oprirea vânzării. După aceea, au luat următorul tren spre Londra şi au sosit, ca să-l citez pe domnul Blatchford, în ultimul moment.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi sosit după încheierea licitației?

— Ar fi fost o dilemă interesantă pentru familie. Ducele ar fi avut două alegeri. Fie ar fi putut să permită licitația să continue şi ar fi luat banii, fie te-ar fi dat în judecată pentru toată suma, în care caz sunt obligat să spun că, după mine,

un judecător n-ar fi avut de ales decât să decidă în favoarea domeniului Hertford şi chiar să trimită cazul la DPP pentru a hotărî dacă ai comis o infracțiune penală.

— Dar eu nu ştiam acea clauză, a protestat Virginia.

— Necunoaşterea legii nu este o apărare, a spus sir Edward, hotărât. Şi, oricum, eu bănuiesc că unui judecător i s-ar fi părut greu de crezut că n-ați ales vazele cu atenție, ştiind foarte bine cât valorează. Ar trebui să vă avertizez că aceasta este şi părerea domnului Blatchford.

— Deci vazele vor fi înapoiate ducelui?

— În mod ironic, nu. Familia Hertford trebuie să respecte, de asemenea, legea precum şi spiritul testamentului soțului dumneavoastră decedat, aşa că vazele vă vor fi trimise înapoi pentru a vă bucura de ele tot restul vieții. Totuşi, domnul Blatchford m-a informat că, în cazul în care le înapoiați în douăzeci şi opt de zile, familia nu va mai întreprinde nicio acțiune juridică, ceea ce mie mi se pare că, în aceste împrejurări, este generos din partea lor.

— Dar de ce ar mai dori vazele acum, când oricum le vor obține când va veni vremea?

— Aş sugera posibilitatea ca ei să încaseze un milion ar fi răspunsul la această întrebare, Înălțimea Voastră. Am înțeles că domnul Poltimore a luat deja legătura cu ducele şi l-a informat că există un cumpărător particular în Chicago.

— Omul ăsta chiar e lipsit de morală?

— Vă sfătuiesc totuşi să înapoiați vazele până pe nouăsprezece octombrie dacă nu doriți un alt proces lung şi costisitor.

— Voi respecta, bineînțeles, sfatul dumneavoastră, sir Edward, a zis Virginia, dându-şi seama că nu avea de ales. Vă rog să-l asigurați pe domnul Blatchford că îi voi înapoia vazele lui Clarence până pe nouăsprezece octombrie.

*

S-a stabilit o înțelegere între sir Edward şi domnul Blatchford astfel încât cele două vaze din dinastia Ming să fie returnate celui de-al paisprezecelea duce de Hertford la casa din Eaton Square pe sau înainte de 19 octombrie. În schimb, Clarence semnase un acord legal că nu se va mai întreprinde nicio acțiune punitivă împotriva Virginiei, ducesa văduvă de Hertford şi el a fost, de asemenea, de acord să acopere costurile aferente tranzacției.

Virginia a prânzit lung şi cu mult alcool împreună cu Bofie Bridgwater la Mark's Club pe 19 octombrie şi nu s-a întors în Chelsea până aproape de patru, în care moment luminile din piațetă se aprinseseră deja.

A stat singură în micul ei apartament şi s-a uitat la cele două vaze. Cu toate că le deținuse doar câteva luni, cu fiecare zi care trecuse, ajunsese să aprecieze motivul pentru care erau considerate opera unui geniu. A fost nevoită să recunoască, chiar doar pentru ea însăşi, că le va simți lipsa. Totuşi, gândul unei alte lupte în instanță şi costul exorbitant al serviciilor lui sir Edward au catapultat-o înapoi în lumea reală.

Bofie fusese cel care subliniase, chiar după ce deschiseseră a doua sticlă de Merlot, semnificația cuvintelor „acum sau niciodată" şi Virginia era amuzată gândindu-se că cel puțin ar bucura-o cheltuielile lui Clarence.

După o cină uşoară, a făcut baie, zăcând printre bule de spumă şi gândindu-se la ce ar trebui să poarte cu acea ocazie, pentru că va fi, clar, o performanță de închidere. A ales culoarea negru, culoare pe care decedatul ei soț o îndrăgise întotdeauna, mai ales după ce o adusese înapoi de la Annabel's după o seară petrecută acolo.

Virginia nu s-a grăbit, conştientă că temporizarea ei trebuia să fie perfectă, înainte de căderea cortinei. La 11:40 p.m., a ieşit din apartament şi a chemat un taxi. I-a explicat şoferului că ar avea nevoie de puțin ajutor pentru a aranja cele două vaze mari în spate. El a fost cât se poate de amabil

şi după ce Virginia s-a instalat pe bancheta din spate, a întrebat-o:

— Încotro, doamnă?

— Eaton Square, treizeci şi doi. Şi aţi putea conduce încet, pentru că n-aş vrea să păţească vazele ceva.

— Desigur, doamnă.

Virginia stătea pe marginea banchetei, cu o mână pusă pe marginea fiecărei vaze în timp ce şoferul parcurgea scurta distanţă din Chelsea până în Eaton Square în viteza întâi.

Când taxiul a ajuns în cele din urmă în faţa numărului 32, i-au revenit amintirile din timpul petrecut cu Perry şi Virginia şi-a dat seama cât de mult îi lipsea. Şoferul a coborât şi i-a deschis portiera din spate.

— Vreţi să fiţi amabil şi să puneţi vazele pe treapta de sus, a zis, coborând din taxi. A aşteptat până ce şoferul le-a pus, după care a adăugat: Dacă aţi putea aştepta, nu voi lipsi decât câteva clipe, apoi mă puteţi duce înapoi acasă.

— Desigur, doamnă.

Virginia s-a uitat la ceas: douăsprezece fără nouă minute. Ea îşi respectase învoiala. A apăsat soneria de la uşă şi a aşteptat până ce a văzut o lumină aprinzându-se la al treilea etaj. După câteva momente, o figură cunoscută a apărut la geam. Ea i-a zâmbit lui Clarence, care a deschis fereastra şi s-a uitat în jos la ea.

— Tu eşti, Virginia? a întrebat el, încercând să nu pară exasperat.

— Desigur că eu sunt, dragul meu. Am venit să înapoiez vazele. S-a uitat iar la ceas. Cred că vei observa că mai sunt şapte minute până la miezul nopţii, aşa că eu am respectat înţelegerea. S-a aprins o a doua lumină şi Camilla s-a aplecat pe alt geam, spunând:

— În ultimul moment.

Virginia i-a zâmbit dulce fiicei ei vitrege. Era gata să se înapoieze la taxi, dar s-a oprit o clipă pentru a se uita ultima oară la cele două vaze. Apoi s-a aplecat şi, cu toată forţa, a ridicat una deasupra capului ca un halterofil olimpic. După

ce a ținut-o acolo un moment, a lăsat-o să-i scape printre degete. Splendida comoară națională, veche de cinci sute de ani s-a lovit de treptele din piatră şi s-a sfărâmat într-o sută de cioburi.

Luminile au început să se aprindă în toată casa şi cuvintele „cățea afurisită” erau printre cele mai amabile rostite de Camilla.

Încălzindu-se, Virginia a înaintat, de parcă ar fi dorit să fie aplaudată la rampă. A luat a doua vază şi, la fel ca pe prima, a ținut-o sus, deasupra capului. A auzit uşa deschizându-se în spatele ei.

— Nu, te rog! a strigat Clarence, în timp ce sărea în față cu mâinile întinse, dar Virginia lăsase deja vaza să cadă şi a doua capodoperă chinezească de neînlocuit s-a sfărâmat în şi mai multe cioburi decât prima.

Virginia a coborât încet treptele, făcându-şi drum cu atenție prin mozaicul de porțelan albastru şi alb spart, înainte de a se urca în taxiul care o aştepta.

Când şoferul şi-a început drumul înapoi spre Chelsea, s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut că pasagera lui zâmbea. Virginia nu s-a uitat deloc înapoi ca să urmărească rezultatele distrugerii, pentru că de data aceasta citise documentul juridic clauză cu clauză şi în niciuna nu se menționa în ce stare trebuiau înapoiate vazele Ming înainte de 19 octombrie.

În timp ce taxiul o cotea la dreapta pe Eaton Square, ceasul unei biserici din apropiere a bătut ora douăsprezece.

SEBASTIAN CLIFTON
1984–1986

39

— Ai cerut să mă vezi, domnule preşedinte.

— Poţi să aştepţi o clipă, Victor, până când semnez acest cec? De fapt, poţi să fii al doilea semnatar.

— Pentru cine este?

— Pentru Karin Barrington, în urma triumfului ei la maratonul Londrei.

— Corect, a spus Victor, scoţându-şi stiloul şi semnând cu o înfloritură. Un efort fantastic pe care n-aş fi reuşit să-l fac nici într-o săptămână, darămite în mai puţin de patru ore.

— Iar eu nici n-am de gând să încerc, a zis Seb. Dar nu de aceea te-am chemat. Tonul lui s-a schimbat, după ce se terminase mica discuţie obişnuită pe care o iubesc englezii atât. Am nevoie să îţi asumi mai multe responsabilităţi pentru a urca scara în ierarhie.

Victor a zâmbit de parcă ar fi ştiut ce voia să sugereze preşedintele.

— Aş vrea să devii preşedinte adjunct al băncii şi mâna mea dreaptă.

Victor nu a încercat să-şi ascundă dezamăgirea. Seb n-a fost surprins şi a sperat doar că îşi va reveni, dacă nu imediat, cel puţin după o vreme.

— Şi atunci cine va fi directorul executiv?

— Aş vrea să-i ofer acest post lui John Ashley.

— Dar el e în bancă doar de doi ani şi se zvoneşte că Barcleys îl vor solicita ca director al sucursalei lor din Orientul Mijlociu.

— Şi eu am auzit aceste zvonuri care m-au convins doar că nu ne putem permite să-l pierdem.

— Atunci oferă-i lui funcţia de preşedinte adjunct, a spus Victor, ridicând vocea. Sebastian nu s-a putut gândi la niciun răspuns. Nu că ar avea vreun rost, a continuat Victor, pentru că ştii prea bine că el va considera această funcţie o sinecură şi o va refuza.

— Eu nu o consider aşa, a spus Seb. Cred că este nu numai o promovare, ci şi un anunț că tu eşti succesorul meu.

— Aiurea. Ai uitat că avem aceeaşi vârstă? Nu, dacă îl numeşti pe Ashley CEO, toți vor presupune că ai decis că el este succesorul tău, nu eu.

— Dar tu tot te vei ocupa cu schimbul valutar, care este unul dintre cele mai de succes departamente ale băncii.

— Şi îi voi raporta direct CEO-ului, în caz că ai uitat.

— Atunci voi preciza că în viitor îmi vei raporta direct mie.

— Asta e apă de ploaie şi toți îşi vor da seama. Nu, dacă nu crezi că sunt bun de director executiv, nu-mi dai de ales decât să-mi dau demisia.

— Ăsta e ultimul lucru pe care-l doresc, a spus Sebastian, în timp ce vechiul lui prieten şi-a strâns hârtiile şi a ieşit din birou fără să mai zică o vorbă.

— A mers bine, a spus Seb.

*

— O tot amâni de câțiva ani, a spus Karin după ce a citit scrisoarea.

— Dar am peste şaizeci de ani, a protestat Giles.

— E meciul Castle contra Village, i-a amintit ea, nu Anglia contra Indiilor de Vest. Oricum, întotdeauna îmi spui cât de mult ți-ai fi dorit să te văd.

— În tinerețe, nu la vârsta mea.

— Şi, a continuat Karin, ignorând izbucnirea lui, i-ai dat cuvântul lui Freddie. Giles n-a găsit nimic de spus. Şi hai să le spunem lucrurilor pe nume, dacă eu pot alerga într-un maraton, e sigur că şi tu poți să joci un meci de crichet la țară. Cuvinte care în cele din urmă l-au adus pe soțul ei la tăcere.

Giles a recitit scrisoarea şi a mormăit când s-a aşezat la birou. A scos o coală de hârtie, a luat stiloul de deasupra şi a început să scrie.

Dragă Freddie,

Aş fi încântat să mă alătur echipei tale pentru...

*

— Nu sunt magnifice? a spus tânărul care admira cele şapte desene cărora le fusese acordat premiul Fondatorului.

— Aşa credeți? a replicat tânăra.

— Oh, da! Şi ce idee inteligentă să aleagă femei de şapte vârste diferite ca temă.

— Ah, asta n-am observat, a zis ea, privindu-l mai atent.

Hainele tânărului sugerau că nu se uitase în oglindă înainte de a pleca la serviciu în acea dimineață. Nimic nu se asorta. O haină din tweed Harris, elegantă, o cămaşă galbenă, o cravată verde, pantaloni gri şi pantofi maro. Dar arăta o căldură şi un entuziasm pentru opera artistului care erau molipsitoare.

— După cum puteți vedea, a zis el, încălzindu-se, artistul a ales ca subiect o femeie alergând într-un maraton şi a pictat şapte etape ale cursei. Primul desen este la linia de pornire, când ea se încălzeşte, temătoare, dar atentă. În următorul, a spus el, arătând al doilea desen, ea a atins semnul de zece kilometri şi este încă plină de încredere. Dar când atinge douăzeci de kilometri, a zis el, arătând al treilea desen, începe clar să simtă durerea.

— Şi al patrulea? a întrebat tânăra, privind mai atentă desenul pe care artistul îl numise „zidul".

— Uitați-vă la expresia de pe figura alergătoarei care demonstrează clar că începe să se întrebe dacă va termina vreodată cursa. Ea a încuviințat. Iar al cincilea o prezintă rezistând cu greu atunci când trece de ceea ce presupun că sunt încurajările familiei. Ridică un braț în semn că i-a văzut, dar chiar ridicând acel braț, cu o singură linie delicată, artistul îți demonstrează ce efort suprem trebuie să

fi făcut. Arătând spre cel de-al şaselea desen, el a continuat cu efuziune: Iar aici o vedem trecând de finiş, cu braţele ridicate în semn de triumf. Şi, după câteva momente, în ultimul desen, ea se prăbuşeşte extenuată la pământ, după ce a dat totul şi este răsplătită cu o medalie pusă în jurul gâtului. Observaţi că artistul a adăugat tonuri de galben şi verde panglicii, singura tuşă de culoare din toate cele şapte desene. Splendid.

— Cred că şi dumneavoastră sunteţi artist.

— Aş vrea eu, a zis el, zâmbindu-i cald. M-am apropiat cel mai mult de artă atunci când am primit un premiu pentru desen la şcoală şi m-am hotărât să cer un loc la Slade, dar am fost refuzat.

— Mai există şi alte colegii de artă.

— Da, şi am solicitat un loc la majoritatea lor – Goldsmith, Chelsea, Manchester şi m-am dus chiar şi la Glasgow la un interviu, dar întotdeauna am obţinut acelaşi rezultat.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu e nevoie, pentru că în cele din urmă am întrebat unul dintre membrii grupurilor de interviuri de ce mă tot respingeau.

— Şi ce au avut de spus?

— Rezultatele testului au fost impresionante, a zis tânărul, ţinându-se de reverele hainei şi părând cu douăzeci de ani mai bătrân, şi sunteţi pasionat de subiect, aveţi multă energie şi entuziasm, dar, din păcate, ceva lipseşte. „Ce anume?” am întrebat eu. „Talentul”, mi s-a răspuns.

— Oh, ce crud!

— Nu, nu chiar. Doar realist. A început să mă întrebe dacă m-am gândit să predau, ceea ce doar a pus sare pe rană, pentru că mi-am amintit cuvintele lui George Bernard Shaw: cei care pot, fac, cei care nu, predau. Şi pe urmă am plecat şi m-am gândit la ce-mi spusese şi mi-am dat seama că avea dreptate.

— Deci acum eşti profesor?

— Da, sunt. Am fost lector de Istoria Artei la King's şi acum predau la o şcoală din Peckam unde cred că pot spune cel puțin că sunt un artist mai bun decât elevii mei. Ei, decât majoritatea lor, a adăugat el, zâmbind.

Ea a râs.

— Deci pentru ce v-ați întors la Slade?

— Vin la majoritatea expozițiilor studenților sperând să găsesc pe cineva cu un talent adevărat a cărui operă să o pot adăuga la colecția mea. În decursul anilor am cules un Craigie Aitchison, o Mary Fedden şi chiar câteva schițe în creion ale lui Hockney, dar aş dori foarte mult să adaug aceste şapte desene colecției mele.

— Şi ce vă opreşte?

— Nu am avut curajul să întreb cât costă pentru că pictorița tocmai a câştigat premiul. Sunt sigur că nu mi le pot permite.

— Cât credeți că valorează?

— Nu ştiu, dar aş da orice ca să le am.

— Cât aveți?

— Ultima oară când mi-am verificat contul din bancă, mai mult de trei sute de lire.

— Atunci aveți noroc, pentru că veți afla că desenele costă două sute cincizeci de lire.

— Atunci să mergem şi să vedem dacă aveți dreptate înainte să le umfle altcineva. Apropo, a mai zis el, în timp ce se întorceau spre biroul de vânzări, numele meu este Richard Langley, dar prietenii îmi spun Rick.

— Salut, a spus ea, în timp ce dădeau mâna. Numele meu este Jessica Clifton, dar prietenii îmi spun Jessie.

40

— Dacă-ți tragi puloverul în jos, a spus Karin, nimeni n-o să observe că nu te-ai putut încheia la nasturele de sus.

— Au trecut douăzeci de ani de când n-am mai jucat, i-a reamintit Giles, în timp ce-şi sugea stomacul şi făcea o ultimă încercare de a încheia nasturele de sus al unor pantaloni de crichet ai lui Archie Fenwick.

Karin a izbucnit în râs când nasturele a sărit şi i-a aterizat la picioare.

— Sunt sigură că vei fi, dragul meu. Aminteşte-ți doar să nu alergi după minge pentru că va fi un dezastru. Giles era gata să-i răspundă când s-a auzit o bătaie la uşă.

— Intră, a spus el, punând repede un picior pe nasturele buclucaş.

Uşa s-a deschis şi Freddie, frumos îmbrăcat în alb, a intrat în cameră.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar a apărut o schimbare a planului.

Giles a părut uşurat, sperând că se va renunța la el.

— Valetul, căpitanul nostru, a făcut o întindere de ligament. Cum ați jucat pentru Oxford împotriva echipei de la Cambridge, m-am gândit că ar fi bine să-i luați locul.

— Dar eu nici nu-i ştiu pe ceilalți membri ai echipei tale, a protestat Giles.

— Nu vă îngrijorați, domnule. Vă voi ține eu la curent. Aş lua eu acest post, dar nu sunt sigur că sunt în stare să stabilesc strategia de joc. Ați putea să intrați pe teren peste zece minute? Îmi pare rău că vă deranjez, lady Barrington, a mai spus el, înainte să se retragă în grabă.

— Crezi că o să-mi spună vreodată Karin? a zis ea după ce s-a închis uşa.

— Câte un pas pe rând, i-a spus Giles.

*

Când Giles a văzut prima oară terenul oval aşezat ca o bijuterie pe terenul castelului, s-a îndoit că ar putea exista o amplasare mai idilică pentru un meci de crichet. Păduri umbroase acopereau dealurile care înconjurau vreo doi acri de teren plat, verde, creat de Dumnezeu special pentru a fi un stadion de crichet, chiar dacă numai pentru câteva săptămâni pe an.

Freddie l-a prezentat pe Giles lui Hamish Munro, poliţistul local şi căpitanul echipei Village. La patruzeci de ani, părea în formă şi, în mod sigur, nu avea probleme în a-şi încheia pantalonii.

Cei doi căpitani au intrat în acelaşi timp pe teren chiar înainte de ora două. Giles a făcut un gest pe care nu-l mai făcuse de mulţi ani. A mirosit aerul, apoi s-a uitat la cer. O zi caldă după standardele scoţiene, câţiva nori rătăciţi care pictau orizontul albastru, în rest, nici urmă de ploaie şi, din fericire, nu se întrevedea vreuna. A studiat terenul – o fâşie verde în mijloc, bună pentru aruncările rapide – apoi s-a uitat la mulţime. Mai multă lume decât s-ar fi aşteptat, dar la urma-urmei era derbiul local. Cam două sute de spectatori se adunaseră în jurul frânghiei de margine, aşteptând să înceapă bătălia.

Giles a strâns mâna căpitanului celeilalte echipe.

— Ce alegeţi, domnule Munro? a întrebat el, înainte de a arunca o monedă în aer.

— Cap, a zis Munro şi amândoi s-au aplecat să studieze moneda care căzuse.

— Alegerea dumneavoastră, a zis Giles, uitându-se la Queen.

— Suntem la bătaie, a spus Munro, fără să ezite şi s-a întors repede la pavilion pentru a-şi informa echipa. După câteva minute, a sunat un clopoţel şi cei doi arbitrii, în haine lungi, albe, s-au îndreptat încet spre teren. Archie Fenwick şi reverendul Sandy McDonald urmau să supravegheze jocul.

După câteva momente, Giles şi-a condus trupa nefamiliară de luptători pe teren. A stabilit zona de atac, cu sfaturi

şoptite de la Freddie, apoi i-a aruncat mingea lui Hector Brice, al doilea aruncător de la Castle, care-şi aşeza deja marcajul la vreo douăzeci de metri în spatele portiţelor.

Bătătorul de deschidere de la Village a intrat pe teren, rotindu-şi braţele şi alergând pe loc, părând nepăsător. Poştaşul local ceruse mijloc şi bază şi, după ce şi-a pus şi el semnul, vicarul a strigat:

— Jucaţi!

Deschizătorii de la Village au pornit în viteză, marcând 32 de puncte, înainte ca prima minge să-i cadă în mână lui Ben Atkins, administratorul fermei – o prindere la limită. A urmat apoi Hector cu două aruncări rapide şi s-a ajuns la 64 la 3 după primele cincisprezece aruncări. Începea să se formeze un al patrulea parteneriat de joc între cârciumarul Finn Reedie şi Hamish Munro, când Freddie a sugerat ca Giles să intre în luptă. Chemarea la arme a căpitanului nu fusese luată serios în consideraţie. Chiar şi în tinereţe, lui Giles i se ceruse rar acest lucru.

Prima lui aruncare a ajuns la unsprezece, incluzând două salturi cu boltă şi era gata să se retragă, dar Freddie n-a acceptat. Secundul lui Giles s-a dus la şapte, dar cel puţin nu au fost lovituri care să-l surprindă şi, spre uimirea lui, la a treia aruncare a capturat o aruncare importantă a cârciumarului. La apelul LBW, al zecelea conte de Fenwick a spus:

— Deasupra!

Iar Giles a considerat că fusese norocos, la fel ca şi Reedie.

— Mai curând deasupra pavilionului, a mormăit cârciumarul, trecând de conte.

O sută şi şaisprezece pentru 4. Primul înaintaş a continuat cu alunecările lui lungi şi încete conduse cu adidasul, însoţit de încercarea milităroasă a lui Giles de a-i fenta pe ceilalţi. Village s-a retras la ceai la 4:30 p.m., după ce marcase 237 la 8, deoarece Hamish Munro era sigur că ajungea pentru a câştiga meciul, după cum a şi declarat.

Ceaiul s-a băut într-un cort mare. Sandviciurile cu ouă şi creson, cârnații, tartele cu jeleu şi cornurile acoperite cu cremă au fost înghițite în întregime, împreună cu ceşti mari cu ceai fierbinte şi pahare cu suc de lămâie. Freddie n-a mâncat nimic pentru că schița ordinea la bătaie a echipei Castle în agendă. Giles s-a uitat peste umărul lui şi a fost îngrozit să-şi vadă numele în capul listei.

— Eşti sigur că vrei să deschid eu?

— Da, sigur, domnule. La urma-urmei, ați deschis meciul pentru Oxford împotriva MCC.

Când s-a ridicat, Giles şi-a dorit să nu fi mâncat atâtea cornulețe. După câteva clipe, el şi Ben Atkins au intrat pe teren. Giles s-a aşezat în poziție, cu adidasul în față, apoi s-a uitat pe teren, arătând o încredere care nu se potrivea cu sentimentele lui. S-a aranjat şi a aşteptat prima minge de la Ross Walker, măcelarul local. Mingea a zburat prin aer şi l-a lovit pe Giles direct în costumul matlasat.

— Ce zici d'asta? a strigat măcelarul, încrezător, sărind în sus.

Sunt umilit, s-a gândit Giles în timp ce se pregătea să întoarcă stegulețul.

— Nu este deasupra, a răspuns al zecelea conte de Fenwick, înroşindu-se.

Aruncătorul nu şi-a putut ascunde neîncrederea şi a început să-şi lustruiască furios mingea de pantaloni, pregătindu-se pentru mişcarea următoare. A avansat şi a lansat racheta spre Giles a doua oară. Giles a înaintat şi el şi mingea a şters marginea exterioară a crosei sale, evitând tuşa cu câțiva țoli, înainte de a alerga între primul şi al doilea semn de margine. Giles a obținut patru puncte şi măcelarul a părut şi mai înfuriat. Următoarea sa minge a fost aruncată departe şi, cumva, Giles a supraviețuit restului atacului.

Administratorul fermei s-a dovedit a fi un aruncător competent, deşi cam lent şi cei doi au adunat 28 de alergări înainte ca domnul Atkins să fie prins în spate de mingea mai

lentă a măcelarului. Lui Giles i s-a alăturat văcarul care, deşi nu era prea priceput, a reuşit să adune şi el 30 de puncte înainte de a fi prins pe margine. Şaptezeci şi nouă la doi. Coechipierul a fost urmat de grădinarul-şef care juca clar doar o dată pe an. Şaptezeci şi nouă la trei.

S-au mai dat câteva lovituri în afară în următoarea jumătate de oră, dar Giles a prosperat cumva şi la scorul de 136 la 6, hon. Freddie i s-a alăturat la bătaie, întâmpinat de aplauze călduroase.

— Mai avem nevoie de încă o sută de puncte, a zis Giles, uitându-se la tabela de marcaj. Dar avem suficient timp, aşa că să avem şi răbdare şi să încercăm să folosim mingile scăpate de sub control. Reedie şi Walker obosesc, aşa că aşteaptă momentul şi asigură-te că nu-ți laşi liberă portița.

După ce Freddie s-a aşezat la pază, a urmat instrucțiunile căpitanului său. Giles s-a lămurit repede că băiatul fusese bine antrenat la şcoală şi, din fericire, avea şi un fler natural, cunoscut sub numele de „ochi”. Împreună, au trecut de marcajul 200 în aplauzele entuziasmate ale unei părți a spectatorilor, care începea să creadă că cei de la Castle vor câştiga derbiul local pentru prima oară după mai mulți ani.

Giles se simțea şi el încrezător manevrând mingea spre margine, ceea ce l-a adus la şaptezeci. După două ore, măcelarul a revenit la bătaie, fără să mai pară la fel de mândru. S-a avântat spre portiță şi a eliberat mingea cu toată pica pe care o simțea. Giles a avansat, a greşit ritmul şi a auzit sunetul neiertător al lemnului în spate. De data aceasta, arbitrul nu-i putea veni în ajutor. Giles s-a înapoiat la pavilion în aplauze puternice, după ce marcase 74, dar după cum i-a explicat lui Karin când s-a aşezat pe iarbă lângă ea şi şi-a desfăcut nasturii de la costum, mai aveau nevoie de 28 de ture ca să câştige şi numai trei portițe la îndemână.

Lui Freddie i s-a alăturat la mijloc şoferul Înălțimii Sale, un bărbat care rareori ieşea din viteza întâi. El era conştient de recordul şoferului şi a făcut tot ce a putut că să evite

lovitura, lăsându-şi partenerul la capătul unde nu se lovea. Freddie a reuşit să mențină situația de pe tabela de marcaj până ce şoferul a făcut un pas înapoi spre aruncător şi l-a călcat pe adidaşi. A revenit la pavilion fără să fie nevoie să mai aştepte verdictul arbitrului.

Mai erau necesare paisprezece alergări până la victorie când al doilea grădinar (cu normă redusă) a ieşit să i se alăture lui Freddie la mijloc. A supraviețuit primei aruncări a măcelarului, dar numai pentru că acesta n-a reuşit să lovească mingea cu crosa pe care a luat-o din mâna celor de la Village la jumătatea terenului. Toți coechipierii lui au sărit în sus de bucurie, conştienți că mai aveau nevoie de o singură portiță ca să câştige meciul şi să obțină trofeul.

Nu au putut să fie mai încântați când Hector Brice a ieşit şi a luat poziția de prindere înainte de a înfrunta ultima minge. Şi-au amintit cât de mult rezistase cu un an înainte.

— Nu prinde o singură portiță, orice ai face, a fost instrucțiunea lui Freddie.

Dar căpitanul de la Village, un şmecher mai în vârstă, a aranjat terenul pentru o singură încercare. Trupele lui nu au aşteptat ca valetul să revină pe linia de lovire. Măcelarul a aruncat racheta spre Hector, dar cumva acesta a reuşit să lovească mingea cu crosa şi a urmărit-o cum se învârtea înapoi pe jos. Hector ar fi dorit s-o ia, dar Freddie a rămas hotărât la locul lui.

Freddie era încântat să înfrunte avântul celor de la Village pentru penultima oară în meci şi a dat o lovitură de 4 cu prima minge, 2 cu a treia şi 1 cu a cincea. Hector mai trebuia să supraviețuiască unei singure mingi, lăsându-l pe Freddie să-l înfrunte pe măcelar în finală. Ultima minge a fost lentă şi dreaptă şi a trecut de Hector, dar chiar peste vârful adidaşilor înainte de a sfârşi în mănuşile portarului. Un oftat de uşurare s-a auzit dinspre scaunele rezervelor şi suporterii echipei Village au început să bombăne.

— Sfârşitul loviturii, a anunțat vicarul.

Giles s-a uitat la tabela de marcaj.

— Mai avem nevoie doar de şapte şi victoria e a noastră, a zis el, dar Karin nu a răspuns, pentru că îşi ținea capul în mâini, nemaifiind în stare să urmărească ce se întâmpla în mijloc.

Măcelarul şi-a lustruit mingea de pantaloni, pregătindu-se pentru un ultim efort. A avansat şi aruncat racheta spre Freddie, care a ripostat şi i-a pasat-o înaintaşului celeilalte echipe care a scăpat-o.

— Degete de mămăligă, au fost singurele cuvinte mormăite de măcelar care ar fi putut fi repetate în fața vicarului.

Freddie mai avea acum cinci mingi prin care să obțină scorul final pentru victorie.

— Relaxează-te, a murmurat Giles. Trebuie să apară o minge scăpată de sub control pe care o poți arunca. Stai calm şi concentrează-te.

A doua minge a atins marginea superioară a portiței şi a ajuns la al treilea jucător pentru două puncte. Mai era nevoie de cinci puncte, dar nu mai rămăseseră decât patru mingi. A treia ar fi putut fi lansată cu boltă, uşurându-le sarcina, dar vicarul şi-a ținut mâinile în buzunare.

Freddie a lovit cu încredere a patra minge spre mijloc, s-a gândit la o lovitură unică, dar s-a decis că nu putea risca să lase valetul cu responsabilitatea alergărilor de victorie. Şi-a lovit crosa nerăbdător în timp ce aştepta a cincea minge, fără să-şi ia ochii de la măcelar în timp ce acesta avansa amenințător. Aruncarea a fost rapidă, dar cam scurtă, ceea ce i-a permis lui Freddie să se aplece în spate şi să o agațe în aer peste vârful adidasului, unde a aterizat la câțiva țoli în fața frânghiei înainte de a depăşi limita de patru. Suporterii de la Castle l-au aplaudat, apoi au căzut într-o tăcere expectativă, aşteptând ultima aruncare.

Toate cele patru rezultate erau posibile: câştig, pierdere, egalitate, remiză.

Freddie nu avea nevoie să se uite la tabela de marcaj pentru a şti că aveau nevoie de unu pentru egalitate şi de doi pentru a câştiga ultima minge. S-a uitat pe teren înainte de a

se poziționa. Măcelarul l-a privit urât înainte de a avansa ultima oară şi a arunca mingea cu toată energia de care era în stare. A fost tot o aruncare scurtă şi Freddie a jucat încrezător înainte, intenționând să lovească ferm mingea, dar aceasta a fost mai rapidă decât anticipase şi i-a depăşit crosa, lovindu-se de costum, în spate.

Întreaga echipă Village şi jumătate dintre spectatori au sărit în sus şi au strigat:

— Ce zici de asta! Freddie s-a uitat plin de speranță în sus la vicar, care a ezitat un moment înainte de a-şi ridica degetul în sus.

Freddie, ținând capul aplecat, a început lungul drum spre pavilion, aplaudat tot timpul de mulțime. Optzeci şi şapte de puncte pe numele său, dar Castle pierduse meciul.

— Ce joc crud poate să fie crichetul, a zis Karin.

— Dar formează caracterul, a spus Giles, şi cred că acesta a fost un meci pe care tânărul Freddie nu-l va uita niciodată.

Freddie a dispărut în pavilion, unde s-a trântit pe o bancă în colțul îndepărtat al vestiarului, ținându-şi capul aplecat în continuare, insensibil la strigătele de: „Bine jucat, flăcău", „Ghinion, domnule", şi „Un efort demn de laudă, băiete", pentru că nu auzea decât strigătele vesele ale mulțimii din camera alăturată şi zgomotele berii băute dintr-un butoi oferit de cârciumar.

Giles i s-a alăturat lui Freddie în vestiar şi s-a aşezat lângă tânărul disperat.

— Încă o datorie de îndeplinit, a spus Giles când Freddie s-a uitat în sus în cele din urmă.

— Trebuie să mergem alături şi să-l felicităm pe căpitanul de la Village pentru victorie.

Freddie a ezitat o clipă înainte de a se ridica şi a-l urma pe Giles. Când au intrat în vestiarul adversarilor, cei din echipa Village au tăcut. Freddie s-a dus la polițist şi i-a strâns călduros mâna.

— O victorie magnifică, domnule Munro. La anul va trebui să ne străduim mai mult.

*

Mai târziu în acea seară, când Giles şi Hamish Munro beau o halbă din biterul local la Fenwick Arms, căpitanul de la Village a remarcat:

— Băiatul tău a jucat remarcabil. Echipe mai bune decât a noastră vor suferi din cauza lui şi bănuiesc că nu prea târziu.

— Nu e băiatul meu, a zis Giles. Aş vrea doar să fie.

41

— Ştiai că Jessica are un nou iubit? a spus Samantha.

Sebastian rezerva întotdeauna aceeaşi masă din colț la Le Caprice, de unde conversația lor nu era auzită şi îi vedea bine pe ceilalți clienți. Îl amuza întotdeauna că oglinzile mari prinse de cei patru piloni din centrul sălii îi permiteau să-i observe pe ceilalți meseni, în timp ce aceştia nu erau în stare să-l vadă.

Nu-l interesau vedete de cinema pe care de abia le recunoştea şi nici politicienii care sperau să fie recunoscuți, nici măcar prințesa Diana pe care o cunoştea toată lumea. Singurul lui interes era să-i urmărească pe ceilalți bancheri şi oameni de afaceri pentru a vedea cu cine iau masa. La cină se încheiau adesea afaceri care l-ar fi putut interesa.

— La cine te uiți aşa fix? a întrebat Samantha, după ce el nu i-a răspuns.

— La Victor, a şoptit el.

Sam s-a uitat de jur-împrejur, dar nu l-a zărit pe cel mai vechi prieten al lui Seb.

— Eşti mult prea curios, a zis ea după ce şi-a terminat cafeaua.

— Şi ceea ce e şi mai bine, ei nu ne pot vedea pe noi, a spus Seb.

— Ei? Ia cina cu Ruth?

— Nu şi dacă n-a pierdut câțiva centimetri din talie şi i-a mutat pe piept.

— Poartă-te frumos, Seb. Probabil este o clientă.

— Nu, cred că-ți vei da seama că el este clientul.

— Ai moştenit imaginația vie a tatălui tău. Probabil e ceva inocent.

— Eşti singura din sală care ar crede aşa ceva.

— Acum m-ai intrigat, a zis Sam. S-a mai întors o dată, dar tot nu l-a zărit pe Victor. Şi-ți mai zic o dată, eşti prea curios.

— Şi dacă am dreptate, a spus Seb, ignorând comentariul soției sale, avem o problemă.

— Sunt sigură că Victor este cel care are probleme, nu tu.

— Se poate. Dar aş dori să ieşim de aici fără să fim văzuți, a spus el, scoțându-şi portmoneul.

— Şi cum plănuieşti să facem asta?

— Printr-o bună cronometrare.

— Vrei să creezi o diversiune? l-a necăjit ea.

— Nimic atât de dramatic. Vom sta la locul nostru până ce unul dintre ei se va duce la toaletă. Dacă e Victor, ne putem strecura neobservați. Dacă e femeia, ne vom strecura discret afară, fără să-i oferim motive să creadă că i-am văzut.

— Dar dacă ne recunoaşte, îți dai seama că nu contează, a spus Sam.

— Şi asta ar fi o uşurare.

— Te pricepi la asta, a zis Sam. Din experiență?

— Nu chiar. Dar vei găsi un subiect similar într-unul din romanele lui tata, când William Warwick îşi dă seama că un martor la un asasinat mințea şi a fost nevoit să iasă din restaurant neobservat ca s-o poată demonstra.

— Şi dacă niciunul nu se duce la toaletă?

— S-ar putea să fim blocați aici destul de mult. O să achit nota, a spus Seb, ridicând mâna, în caz că vom fi obligați să fugim. Şi îmi pare rău, Sam, dar nu m-ai întrebat ceva chiar înainte să devin neatent?

— Da, mă întrebam dacă ai aflat de noul prieten al lui Jessica.

— De unde ți-a mai venit ideea asta? a spus Seb, verificând nota de plată înainte de a da cardul de credit.

— Până acum nu-i păsa cum arată.

— Dar nu e o parte a cursului pentru un student la arte? Mie mi se pare întotdeauna că s-a îmbrăcat la Oxfam şi nu pot spune că am observat vreo schimbare.

— Asta e din cauză că n-o vezi seara când nu mai e studentă la arte şi devine o tânără femeie şi pot spune că nu arată prea rău.

— Fiica mamei sale, a spus Seb, luându-şi soția de mână. Să sperăm doar că noul băiat este o ameliorare față de playboy-ul brazilian, pentru că nu-mi imaginez că cei de la Slade vor fi la fel de înțelegători a doua oară, a spus el, semnând chitanța de credit.

— Nu cred că va fi o problemă de data aceasta. Când a venit s-o ia, conducea un Polo, nu un Ferrari.

— Şi ai obrazul să-mi spui mie că sunt curios? Deci când voi avea ocazia să-l întâlnesc?

— S-ar mai putea să dureze o vreme, pentru că, până acum, ea nici n-a recunoscut că are un nou prieten. Totuşi plănuiesc...

— Poziție de atac. Ea vine direct spre noi.

Seb şi Sam au continuat să discute când o tânără înaltă, elegantă, a trecut de masa lor.

— Ei, îmi place stilul ei, a spus Sam.

— Ce vrei să zici?

— Bărbații sunt toți la fel. Doar se uită la picioarele unei femei, la ținută şi față, de parcă ar fi la piața de carne.

— Şi o femeie la ce se uită? a întrebat Seb, în defensivă.

— Primul lucru pe care l-am observat a fost rochia ei, simplă, dar elegantă care e sigur de comandă. Geanta avea o etichetă stilată, dar nu țipătoare, a designerului şi pantofii completau ansamblul perfect. Aşa că îmi pare rău că te dezamăgesc, Seb, dar, după cum spuneam în State, e o damă de lux.

— Atunci ce caută cu Victor?

— N-am idee. Dar, ca majoritatea bărbaților, dacă îți vezi un prieten cu o femeie frumoasă, imediat te gândeşti la ce e mai rău.

— Ba eu mă gândesc că ar fi bine să ne strecurăm neobservați.

— Eu m-aş duce să-l salut pe Victor, dar dacă tu...

— E ceva ce nu ți-am spus. Victor şi cu mine suntem certați acum. Îți voi explica atunci când ne vom întoarce în maşină.

Seb s-a ridicat şi s-a învârtit prin restaurant, evitând masa lui Victor. Când maître d' a deschis uşa din faţă pentru Samantha, Seb i-a strecurat o bancnotă de cinci lire.

— Şi ce ar trebui să ştiu? a întrebat Samantha, după ce s-a urcat în maşină şi s-a aşezat lângă el.

— Victor e supărat pentru că nu l-am numit preşedinte adjunct.

— Îmi pare rău, a zis Sam, dar înţeleg cum se simte. Pe cine ai numit CEO?

— Pe John Ashley, a spus Seb, cotind pe Piccadilly şi alăturându-se traficului nocturn.

— De ce?

— Pentru că el este omul potrivit pentru funcţie.

— Dar Victor a fost întotdeauna un prieten bun şi leal, mai ales când erai la pământ.

— Ştiu, dar acesta nu este un motiv suficient de bun ca să numesc pe cineva CEO la o bancă majoră. L-am invitat să-mi fie adjunct, dar el s-a supărat şi şi-a dat demisia.

— Şi asta înţeleg, a spus Sam. Şi ce ai de gând să faci ca să-l ţii în consiliu?

— Hakim a venit de la Copenhaga pentru a încerca să-l determine să se răzgândească.

— Şi a reuşit? a întrebat Sam când Seb a oprit la semafor.

*

Giles ieşea în goană din camera lui pentru a nu întârzia la o întrunire când l-a văzut pe Archie Fenwick stând lângă biroul lui. Nu a încetinit.

— Dacă e vorba de propunerea guvernului de a oferi subsidii pentru grâne, Archie, n-ai putea să-ţi programezi o întâlnire? Deja am întârziat de la întrunirea cu şeful.

— Nu, nu despre asta e vorba, a zis Archie. Am venit din Scoţia în dimineaţa asta sperând că vei avea timp să discuţi o problemă personală. Acesta era numele de cod pentru Freddie.

— Desigur, a spus Giles, întorcându-se în birou şi anunţându-şi secretara:

— Ai grijă să nu fiu deranjat cât timp stau cu lordul Fenwick. A închis uşa în spatele lui. Vrei un whisky, Archie? Am chiar marca ta preferată, a zis el, ridicând o sticlă de Glen Fenwick. Freddie mi-a făcut cadou o ladă de Crăciun.

— Nu, mulţumesc. Cu toate că n-o să te mire că tocmai despre Freddie am venit să discutăm, i-a zis Archie, aşezându-se în partea opusă a biroului. Dar amintindu-mi cât de ocupat eşti, voi încerca să nu-ţi răpesc prea mult timp.

— Dacă ai fi vrut să discutăm problemele cu care se confruntă agricultura din Scoţia, ţi-aş fi putut oferi cinci minute. Dacă e vorba de Freddie, stăm cât e nevoie.

— Mulţumesc. O să trec direct la subiect. Dirigintele lui Freddie m-a chemat ieri-seara la şcoală ca să-mi spună că băiatul a picat la examenele de admitere la Fettes.

— Dar când i-am citit carnetul de note de la sfârşitul semestrului, m-am gândit dacă n-ar putea chiar să câştige o bursă.

— Aşa se gândea şi dirigintele, a spus Archie, şi de aceea a cerut testele lui. S-a lămurit repede că băiatul n-a făcut niciun efort ca să treacă.

— Dar de ce? Fettes este una dintre cele mai bune şcoli din Scoţia.

— Poate chiar în Scoţia este răspunsul la întrebarea ta, a zis Archie, pentru că a dat un examen similar la Westminster după o săptămână şi a ieşit printre primii cinci.

— Nu cred că avem nevoie de ajutorul lui Freud ca să înţelegem motivul, a spus Giles. Tot ce aş vrea să ştiu este dacă vrea să fie extern sau intern.

— A bifat căsuţa la extern.

— Este un drum prea lung ca să-l străbată de la Fenwick Hall şi înapoi în fiecare zi şi cum Westminster este la o aruncătură de băţ de uşa noastră, cred că încearcă să ne spună ceva. Archie a încuviinţat. Oricum, şi-a ales deja

dormitorul, a mai spus Giles când telefonul de pe biroul lui a început să sune.

Aridicat receptorul şi a ascultat o clipă înainte de a răspunde:

— Scuze, şefu', a intervenit ceva, dar ne vom întâlni într-o clipă. A lăsat receptorul jos şi a spus:

— De ce nu vii cu mine şi Karin la cină în seara aceasta ca să stabilim detaliile.

— Nu ştiu cum aş putea să-ți mulțumesc, a spus Archie.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Giles s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Este singura veste bună pe care am primit-o azi. Ne vedem pe la opt.

— E vreo şansă să discutăm de subsidiile propuse de guvern pentru grâne? a întrebat Archie, dar Giles n-a răspuns pentru că şi-a părăsit biroul în viteză.

*

— Care este prețul acțiunilor la Cunard în dimineața aceasta? a întrebat Seb.

— Patru lire şi doisprezece penny. Cu doi penny mai mult decât ieri, a răspuns John Ashley.

— Acestea sunt chiar veşti bune.

— Crezi că mama ta regretă că a vândut Barrington's?

— În fiecare zi. Dar, din fericire, e atât de ocupată cu departamentul de sănătate încât nu prea are timp să se gândească şi la asta.

— Şi Giles?

— Ştiu că este foarte mulțumit de felul în care ai manevrat portofoliul familiei, pentru că-i permite să-şi urmeze prima dragoste.

— Lupta cu mama ta?

— Cam aşa ceva.

— Şi mătuşa ta, Grace?

— Crede că eşti un capitalist vulgar sau cel puțin aşa mi-a zis mie, deci nu pot să-mi închipui că ar putea să te creadă bun.

— Dar am făcut-o multimilionară, a protestat Ashley.

— Asta e adevărat, dar n-o împiedică să dea note elevelor ei noaptea, în timp ce molfăie un sandvici cu brânză. Dar pentru tine, John, bravo. Mai trebuie să discutăm ceva?

— Da, îmi pare rău s-o spun, domnule preşedinte şi nici nu prea ştiu cum s-o fac. Ashley a deschis un dosar notat „confidențial” şi a răsfoit printre hârtii. Seb a fost surprins văzând că bărbatul aflat în primul rând la Harlequins şi care nu ezita niciodată să înfrunte oricare membru al consiliului, era clar stânjenit.

— Spune, John.

— O domnişoară Candice Lombardo a deschis de curând un cont la bancă şi pentru ea garantează directorul adjunct.

— Deci aşa o cheamă, a zis Seb.

— O ştii?

— Să zicem că ne-am întâlnit. Deci care este problema?

— A scos cinci mii de lire ieri, fără un penny în contul ei, ca să-şi cumpere o haină de nurcă de la Harrods.

— Şi de ce ai eliberat cecul?

— Pentru că Victor i-a garantat extragerea şi eu nu am autoritatea să o opresc fără să mă consult cu el.

— Cedric Hardcastle s-ar răsuci în mormânt, a spus Seb, uitându-se la portretul preşedintelui fondator al băncii. Era încântat să spună că niciodată să nu faci asta dacă nu semnezi o garanție personală.

— Să vorbesc cu Victor?

Seb s-a lăsat pe spate şi s-a gândit la această sugestie câteva minute. Hakim reuşise să-l convingă că Victor trebuie să rămână în consiliu şi chiar să accepte postul de director adjunct, aşa că ultimul lucru de care avea nevoie Seb era să-i dea vreun motiv să se răzgândească.

— Nu face nimic, a zis el în cele din urmă. Dar informează-mă dacă domnişoara Lombardo mai apare cu alte cecuri.

Ashley a încuviinţat, dar n-a notat nimic în dosar.

— Mai credeam şi că ai vrea să ştii, a continuat el, că fiica ta şi-a depăşit contul cu 104,60 ₤. Nu este o sumă mare, ştiu, dar mi-ai cerut să te informez dacă...

— Da, aşa este, a spus Seb. Dar ca să fim cinstiți, John, tocmai am plătit o mie de lire pentru şapte desene ale ei.

Ashley a deschis un alt dosar şi a verificat o altă declarație bancară.

— Nu a adus acel cec, domnule preşedinte. De fapt, singura ei depunere recentă a fost de două sute şi cincizeci de lire de la un domn Richard Langley.

— Nu cunosc numele acesta, a zis Seb. Dar ține-mă la curent. Ashley s-a încruntat. Ce înseamnă privirea asta?

— Că, în general, aş prefera să am de-a face cu preşedintele de la Cunard decât cu fiica ta.

42

Cei patru stăteau în salon, părând clar nefericiți.

— Îmi pare bine că ne-am întâlnit în sfârşit, a spus Samantha, turnându-i lui Richard o cană de ceai.

— Şi mie, doamnă Clifton, a spus tânărul care stătea nervos în fața ei.

— Cum v-ați întâlnit voi doi? a întrebat Seb.

— Am dat unul peste altul la expoziția Premiului Fondatorului, a spus Jessica.

— Merg la toate spectacolele şcolilor de arte, a zis Richard, sperând să dau peste un talent nou înainte de a fi înşfăcat de un dealer din West End, când nu-mi voi mai putea permite să cumpăr.

— Ce isteț, a spus Samantha, oferindu-i oaspetelui un sandvici cu carne şi castraveți.

— Ai găsit ceva demn de atenție în ultimul timp? a întrebat Sebastian.

— O lovitură, a zis Richard, o adevărată lovitură. Un set de desene remarcabile ale unui artist necunoscut, intitulat *Cele şapte vârste ale femeii,* care a câştigat premiul. Nu mi-a venit să cred ce noroc am când am aflat prețul.

— Iartă-mă că-ți spun, a zis Seb, dar sunt surprins că ți-ai permis să dai o mie de lire din salariul de profesor.

— Nu am plătit o mie de lire, domnule, doar două sute şi cincizeci. Şi mi-a mai rămas destul în cont ca să invit artista la cină.

— Dar credeam... Seb n-a terminat propoziția când a observat că Samantha se uita urât la el şi fiica lui părea stânjenită. Eu ți-aş oferi două mii pentru acele desene. Atunci ai putea duce artista la cină mai des.

— Nu sunt de vânzare, a spus Richard, şi nu vor fi niciodată.

— Trei mii?

— Nu, mulțumesc, domnule.

— Poate ai vrea să facem un târg, Richard. Dacă vei renunța vreodată la fiica mea, mi-ai putea vinde desenele pentru două mii de lire.

— Sebastian! s-a răstit Samantha. Richard este prietenul lui Jessica, nu un client, şi ne aflăm în afara orelor de lucru la bancă.

— Nicio şansă, domnule, a spus Richard. Nu am intenția să mă despart nici de fiica dumneavoastră, nici de desene.

— Nu poți câştiga întotdeauna, tăticule, a zis Jessica, zâmbind strâmb.

— Dar în cazul în care Jessica ar renunța la tine, a zis Seb, de parcă se ocupa de o afacere de un milion de lire, te-ai mai gândi?

— Las-o baltă, tată. Asta nu se va întâmpla. Ai pierdut desenele şi în curând îți vei pierde şi fiica pentru că mă voi muta cu Richard, a spus ea, luându-l de mână.

Sebastian era gata să sugereze că poate... când a intervenit Samantha.

— Ce veşti minunate. Unde veți sta?

— Eu am un apartament în Peckham, a zis Richard, aproape de locul de muncă.

— Dar căutăm ceva mai mare, a spus Jessica.

— Să închiriați sau să cumpărați? a întrebat Seb. Pentru că în starea actuală a pieței aş recomanda...

— Eu aş recomanda, a zis Samantha, să fie lăsați să hotărască singuri.

— E mult mai convenabil să cumperi, a continuat Seb, ignorându-şi soția, şi cu cele două mii ale mele ați avea destul să vă deschideți un cont la bancă.

— Faceți-vă că nu-l auziți.

— Eu aşa fac întotdeauna, a zis Jessica, ridicându-se. Trebuie să plecăm, tată, mergem la ICA să vedem o expoziție de ceramică care i se pare promițătoare lui Richard.

— Şi pe care ne-o putem permite încă, a adăugat Richard. Dar dacă aveți două mii de investit, domnule, aş recomanda...

Samantha a râs, dar Richard părea că-şi regretă cuvintele.

— Pa, tati, a zis Jessica. S-a aplecat, şi-a sărutat tatăl pe frunte şi i-a strecurat un plic în buzunarul interior, sperând că Richard nu va observa.

Richard a întins mâna şi a zis:

— La revedere, domnule. A fost o plăcere să vă întâlnesc.

— La revedere, Richard. Sper să vă placă expoziția.

— Mulțumesc, domnule, a zis Richard în timp ce Samantha îi însoțea la uşă.

În timp ce Seb o aştepta să se întoarcă, a scos plicul din buzunar, l-a deschis şi şi-a scos cecul propriu de o mie de lire. Era prima oară când fusese învins la o licitație de un licitant mai slab.

— Cred că m-aş fi putut descurca mai bine, a sugerat Seb când Samantha a revenit în salon.

— Asta e o declarație slabă, chiar şi după standardele britanice. Dar pe mine mă interesează mai mult ce părere ai despre Richard.

— Un tip destul de simpatic. Dar nimeni nu va fi vreodată suficient de bun pentru Jessie. S-a oprit un moment, apoi a adăugat: Mă întrebam ce să-i fac cadou pentru a douăzeci şi una ei aniversare. Poate ar trebui să-i cumpăr o casă?

— Ăsta e ultimul lucru pe care-l vei face.

— De ce?

— Pentru că doar i-ai amintit lui Richard că nu are bani şi se va simți umilit de tine. Oricum, Jessica e la fel de încăpățânată ca tine şi va refuza oferta, la fel ca şi cele două mii ale tale.

Seb i-a dat cecul lui Samantha, ceea ce a determinat-o doar să râdă mai tare înainte de a sugera:

— Poate ar trebui să-i lăsăm să-şi conducă viețile aşa cum vor. S-ar putea chiar să fim surprinşi să vedem ce bine se descurcă fără noi.

— Dar voiam doar să zic…

— Ştiu ce voiai să zici, dragul meu, dar mă tem că fiica ta te-a depăşit, a spus ea tocmai când telefonul a început să sune.

— Aha. Am presentimentul că Richard vrea să ştie dacă aş vrea să ridic oferta la patru mii.

— Mai curând e mama ta. I-am spus că-l întâlnim prima oară pe prietenul lui Jessica, aşa că vrea să ştie ce părere avem. A ridicat receptorul.

— Bună seara, doamnă Clifton. Sunt John Ashley.

— Salut, John. A luat banca foc?

— Încă nu, dar aş vrea să discut urgent cu Seb.

— A luat banca foc, a zis Samantha, dându-i receptorul soțului ei.

— Ai vrea tu. John, cu ce te pot ajuta?

— Îmi pare rău că vă sun atât de târziu, domnule preşedinte, dar mi-ați cerut să vă anunț dacă domnişoara Lombardo mai apare cu alte cecuri mari.

— Cât de mult, de data aceasta?

— Patruzeci şi două de mii.

— Patruzeci şi două de mii? a repetat Seb. Reține-i plata acum şi dacă Victor nu apare mâine, vom discuta cu departamentul juridic. Şi John, du-te acasă. După cum îmi tot aminteşte soția, suntem în afara orelor de lucru ale băncii, deci astă-seara nu mai putem face nimic.

— O problemă, dragă? a întrebat Samantha, părând sincer îngrijorată.

— Da, mă tem că da. Îți aminteşti femeia pe care am văzut-o cinând cu Victor la Caprice? a zis el, ridicând receptorul şi formând un număr.

— Cum aş putea să uit?

— Ei bine, cred că-l curăță bine.

— Îl suni pe Victor?

— Nu. Pe Arnold Hardcastle.

— E aşa de rău?

— Aşa de rău.

*

— Salut, Jessie. Mă bucur că ai reuşit, a zis el, îmbrăţişând-o.

— N-aş fi putut să-l ratez, Grayson.

— Felicitări pentru câştigarea Premiului Fondatorului, a spus el. Pariez că nu peste mult timp o galerie din West End îţi va prezenta lucrările.

— De pe buzele tale în urechile Domnului, a spus Jessica, în timp ce artistul se întorcea să discute cu un alt student.

— Tu ce crezi? a şoptit Richard, în timp ce se plimbau prin galerie.

— Este o expoziţie interesantă, chiar dacă nu sunt sigură de ursuleţ.

— Nu vorbeam despre ursuleţul lui. Cum crezi că a mers întâlnirea cu părinţii tăi?

— După cum ţi-am spus, mamei i-ai plăcut. Eşti o fată norocoasă, mi-a zis ea.

— Nu cred că tatăl tău a fost de aceeaşi părere.

— Nu te îngrijora pentru tata, a spus Jessica, uitându-se la o vază magnifică. După ce mama va discuta cu el, îşi va veni în fire.

— Aşa sper, pentru că în curând va trebui să-i spunem.

*

Preşedintele, directorul executiv şi avocatul băncii stăteau în jurul unei mese ovale din biroul lui Sebastian la ora opt, în dimineaţa următoare.

— Vreo urmă de Victor? a fost prima întrebare a lui Sebastian.

— Nimeni nu l-a mai văzut de vineri seara, a spus John Ashley. I-a spus secretarei că pleacă într-o călătorie de afaceri, dar se va întoarce la timp pentru întrunirea consiliului.

— Dar asta e abia peste zece zile, a comentat Sebastian. Ştie cumva Carol pe unde este?

— Nu, şi n-a lăsat nici vreun număr la care să-l contactăm.

— Ăsta nu e genul lui Victor, a zis Seb.

— Carol mi-a spus că n-a mai făcut niciodată asta.

— Din ce în ce mai curios.

— Credeți că a venit timpul să-l chemăm pe Barry Hammond? a sugerat Ashley. Sunt sigur că nu-i va lua mult să-i ia urma lui Victor şi, de asemenea, să afle tot ce e de ştiut despre domnişoara Candice Lombardo.

— Nu, nu putem pune un detectiv particular să investigheze directorul adjunct al băncii, a zis Seb. S-a înțeles?

— Da, domnule director. Dar domnişoara Lombardo a adus ieri alt cec cu eliberare imediată a banilor, a spus Ashley deschizând dosarul din ce în ce mai mare.

— Cât, de data asta? a întrebat Arnold.

— Patruzeci şi două de mii, a zis Ashley.

— Ai idee pentru ce-i trebuie?

— Nu, domnule director, nu am, a replicat Ashley.

Seb a studiat balanța contabilă care nu fusese niciodată descoperită şi era să spună un singur cuvânt pentru ca toată echipa lui să ştie exact cum se simțea, dar s-a răzgândit.

— Care este poziția noastră legală? a întrebat, întorcându-se către avocatul băncii.

— În cazul în care contul este în fonduri sau garantul poate acoperi această sumă, nu avem de ales decât să eliberăm cecul în patruzeci şi opt de ore.

— Atunci să sperăm că Victor revine curând sau cel puțin ia legătura cu noi în următoarele două zile.

— Nu există nicio înregistrare de vreun fel? a întrebat Arnold. Apeluri telefonice, cărți de credit, note de plată de la hotel, bilete de avion, orice?

— Nimic până acum, a spus Arnold. Secretara lui a fost instruită să mă anunțe când aude ceva de el, dar nu am prea

multe speranțe pentru că am impresia că dacă-l vom găsi pe Victor, domnişoara Lombardo nu va fi prea departe în urma lui.

— Există o persoană care ar putea şti unde este, a spus Arnold.

— Cine? a întrebat Seb.

— Soția lui.

— Sigur că nu, a zis Seb. Ruth este ultima persoană care aş dori să fie contactată în aceste împrejurări.

— În acest caz, domnule director, a zis Arnold, nu avem de ales decât să eliberăm ultimul cec în patruzeci şi opt de ore, doar dacă nu preferați să raportez cazul Băncii Angliei şi să întreb dacă putem reține alte plăți până la întoarcerea lui Victor.

— Nu. Dacă-i permitem bătrânei doamne din Threadneedle Street să ne spele rufăria în public ar fi mai rău decât dacă i-am spune lui Ruth. Eliberează cecul şi să sperăm că domnişoara Lombardo nu mai apare cu altul înainte de revenirea lui Victor.

*

— Cum este? a întrebat Sebastian.

— Gravidă, a repetat Samantha.

— Îl omor.

— Ba n-o să faci aşa ceva. De fapt, următoarea dată când îl mai vezi pe Richard, te rog să-l feliciți.

— Să-l felicit?

— Da, şi să le dai de înțeles amândurora cât de încântat eşti.

— Şi de ce naiba aş face asta?

— Pentru că nu există altă alternativă. Ar însemna că-ți vei pierde fata şi nu vei putea vedea niciodată copilul. În caz că ai uitat, ai mai trecut prin ceva similar mai înainte şi eu nu am nevoie să mai trec prin asta.

— O să se căsătorească? a întrebat Sebastian, schimbând subiectul.

— Nu am întrebat.

— De ce nu?

— Pentru că nu e treaba mea. Oricum, sunt sigură că ne vor anunța când sunt pregătiți.

— Eşti foarte calmă, având în vedere împrejurările.

— Sigur că sunt. De abia aştept să fiu bunică.

— Oh, Doamne, a spus Seb. Voi fi bunic.

— Şi când te gândeşti că *FT* te-a prezentat ca pe una dintre cele mai strălucite minți din City!

Sebastian a zâmbit, şi-a luat soția în brațe şi a zis:

— Uneori uit, draga mea, cât de norocos sunt că m-am însurat cu tine. A aprins lumina la noptiera lui şi s-a ridicat. Ar trebui s-o sunăm pe mama şi s-o avertizăm că în curând va deveni străbunică.

— Ştie deja.

— Deci eu am fost ultima persoană care a aflat?

— Îmi pare rău. Am fost nevoită să adun trupele înainte să afli tu veştile.

— Asta chiar n-a fost o săptămână bună pentru mine, a spus Seb, stingând lumina.

*

— Am aflat pentru ce erau cele patruzeci şi două de mii de lire, domnule preşedinte, a zis Ashley.

— Te ascult, a spus Seb.

— Este avansul la o clădire din South Parade care era o agenție de escorte.

— Asta era tot ce trebuia să ştiu. Şi cine e agentul?

— Savills.

— Ei bine, cel puțin îi cunoaştem pe director.

— Am discutat deja cu domnul Vaughan. Mi-a zis că va da un cec semnat de domnişoara Lombardo pentru achitarea în întregime a proprietății azi, mai târziu, şi mi-a amintit

politicos că în cazul în care vânzarea nu se face, domnişoara Lombardo îşi va pierde depozitul.

— Să sperăm că Victor se întoarce la întrunirea consiliului, altfel săptămâna viitoare ea va prelua, probabil şi clubul Playboy.

43

— Care este semnificația cuvântului „martinet”? a întrebat Freddie, uitându-se în sus.

— Un obsedat de disciplină, i-a răspuns Karin. Cred că vei afla că acest cuvânt provine din franceză.

— Cum de este engleza ta atât de bună, Karin, când ai crescut în Germania?

— Întotdeauna mi-au plăcut cuvintele atunci când eram la şcoală, aşa că la universitate am studiat limbi moderne, şi am devenit interpret şi aşa l-am întâlnit pe Giles.

— Te-ai gândit ce vei studia la universitate? a întrebat Giles, uitându-se în sus din ziarul său de seară.

— PFC, a spus Freddie.

— Mă pricep la politică, filosofie şi economie, a spus Karin, dar n-am auzit niciodată de PFC.

— Politică, filosofie şi crichet. Este un curs de credit binecunoscut la Oxford.

— Dar nu pentru martineți, a zis Giles, şi bănuiesc că, dacă vei căuta cuvântul în dicționarul Oxford revizuit, vei afla că locotenent-colonelul Martinet a fost înlocuit de Margaret Thatcher ca sursă primară.

— Nu-i da atenție, a zis Karin. Ar folosi orice mijloc pentru a-l ataca pe prim-ministru.

— Dar presa pare mulțumită de activitatea ei, a spus Freddie.

— Mult prea bună după gustul meu, a recunoscut Giles. Adevărul este că o aveam pe tavă până ce argentinienii au invadat insulele Falklands, dar de atunci, cu toate că e atacată din toate părțile, la fel ca James Bond, pare să se ferească întotdeauna la momentul potrivit.

— Şi subsecretara de stat pentru sănătate? a întrebat Freddie. Şi ea va trebui să se ferească acum când ai ajuns înapoi pe banca din față?

— Gloanțele sunt pe punctul de a o lovi, a zis Giles cu oarecare satisfacție.

— Giles, poartă-te frumos. Vorbeşti despre sora ta, nu despre inamic.

— E mai rea decât inamicul. Nu uita că Emma este un discipol al Sfintei Margaret din Grantham. Dar când prezintă ultima propunere legislativă NHS în Camera Superioară, vreau să o atac paragraf cu paragraf până ce va considera că demisia este o uşurare binecuvântată.

— Eu aş fi atentă în locul tău, Giles, a spus Karin. Presupun că, după ce a fost directorul unui mare spital, Emma ar putea să fie mai bine informată despre serviciile de sănătate decât tine.

— Ah, dar ai uitat că dezbaterea nu va avea loc într-o rezervă de spital, ci în Camera Lorzilor, unde eu stau şi aştept de ceva vreme.

— Poate ar fi bine să ții seama de avertismentul lui Grace, a spus Karin, că Emma te-ar putea împiedica la problemele de detaliu pentru că, spre deosebire de majoritatea politicienilor, ea chiar a fost în linia întâi.

— Cred că pe ascuns eşti de fapt conservatoare, a zis Giles.

— Sigur că nu, a spus Karin. Am ieşit din ascunziş de o vreme şi Emma m-a convertit.

— Trădătoareo.

— Deloc. M-am îndrăgostit de tine, nu de Partidul Laburist.

— La bine şi la rău.

— În anumite cazuri, la rău.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar voiam doar să aflu semnificația cuvântului „martinet”.

— Ignoră-l pe Giles, a spus Karin. Aşa este întotdeauna înaintea unei dezbateri majore, mai ales când e implicată şi sora lui.

— Pot veni să mă uit? a întrebat Freddie.

— Depinde ce partid ai de gând să susții, a spus Giles.

— Partidul care mă va convinge că are cea mai bună politică.

— Asta e ceva original, a zis Karin.

— Poate că acum nu e momentul potrivit să-ți spun că m-am alăturat Tinerilor Conservatori, a zis Freddie.

— Ce-ai făcut? s-a răstit Giles, dându-se înapoi şi agățându-se de cămin.

— Şi devine şi mai rău.

— Cum ar putea deveni mai rău?

— Am ținut un fel de alegeri false la şcoală, iar eu am fost numit candidatul conservatorilor.

— Şi care a fost rezultatul? a întrebat Giles.

— N-ai vrea să ştii.

— Nu numai că a câştigat detaşat, a spus Karin, dar acum vrea să te urmeze şi să devină membru în parlament. Păcat că nu va sta în Cameră în partea ta.

A urmat o tăcere pe care foarte puțini miniştri ai guvernului reuşiseră s-o impună Rt. Hon. Lord Barrington de Bristol Docklands.

*

— Când va sosi domnul Kaufman, Tom, îl poți ruga să treacă prin biroul meu înainte de întrunirea consiliului?

— Desigur, domnule, a spus portarul, salutându-l pe director.

Seb s-a îndreptat repede prin hol către ascensoare. Cu toate că nu era încă ora opt, când a ajuns la ultimul etaj, John Ashley şi Arnold Hardcastle îl aşteptau deja pe coridor.

— Bună dimineața, domnilor, a spus Seb, trecând de ei şi intrând în birou. Vă rog să luați loc. Credeam că vom discuta tactica pe care o vom aborda înainte de sosirea lui Victor – presupunând că va sosi. Poți începe tu, John. Ştiri noi?

Ashley a deschis un dosar care devenea din ce în ce mai mare în fiecare zi.

— Cecul pentru 320.000 £ fusese adus. Totuşi, Vaughan a fost de acord că nu e nevoie să-l eliberăm imediat pentru că suntem încă în perioada de stabilire.

— Frumos din partea lui, a zis Seb, dar a fost un om de încredere de mulți ani. Ce crezi că ar trebui să facem, John, dacă Victor nu apare?

— Să-l chemăm pe Barry Hammond şi să-i cerem să-i dea de urmă lui Victor, oriunde ar fi, pentru că nu mă îndoiesc că atunci vom găsi şi fata.

— E cam riscant, a spus Arnold.

— Exagerat, după mine, a zis John, este faptul că-i permitem să-l sugă aşa pe Victor.

— O metaforă nefericită, a spus Seb, verificându-şi ceasul. A cam venit momentul.

S-a auzit o bătaie uşoară la uşă şi toți trei s-au uitat plini de nerăbdare. Uşa s-a deschis şi în birou a intrat Rachel.

— Unii dintre directori au sosit şi vă aşteaptă în sala de consiliu, a spus secretara, dându-i o copie a agendei lui Seb.

— Domnul Kaufman face parte dintre ei, Rachel?

— Nu, domnule director. Nu l-am văzut în această dimineață.

— Atunci vă sugerez să ne alăturăm colegilor noştri, a zis Seb, după ce s-a uitat pe agendă. Propun să nu le spunem nimic despre domnişoara Lombardo până ce avem ocazia să discutăm cu Victor în particular.

— Corect, au spus CEO şi avocatul băncii în acelaşi timp.

Cei trei s-au ridicat în linişte, au ieşit din birou şi s-au îndreptat spre sala de consiliu, unde li s-au alăturat colegilor lor.

— Bună dimineața, Giles, a spus Seb, care nu-i spusese unchiului său pe numele mic decât abia când devenise director. Trebuie să înțeleg că tu şi mama v-ați certat, acum când actul normativ NHS a fost citit prima oară?

— Corect, domnule director. Vom mai discuta doar în boxa oratorului.

Seb a zâmbit, dar continua să se uite la uşă. Ceilalți directori s-au aşezat în jurul mesei, dar scaunul din capătul îndepărtat al sălii a rămas neocupat. La fel ca mama lui, Seb credea că întrunirile consiliului trebuiau să înceapă la timp.

S-a uitat la ceas. Nouă fără un minut. S-a aşezat în capul mesei şi a spus:

— Bună dimineața, domnilor. Îl voi ruga pe secretarul companiei să citească minutele ultimei întruniri.

Domnul Whitford s-a ridicat de la locul lui din dreapta directorului şi a citit minutele de parcă ar fi citit predica la biserică.

Seb a încercat să se concentreze, dar se tot uita înspre uşă, cu toate că nu prea mai avea speranțe, deoarece Victor nu întârziase niciodată la o întrunire. Când domnul Whitford s-a aşezat, Seb a uitat să-şi întrebe colegii directori dacă aveau întrebări. A mormăit doar:

— Prima problemă, şi era gata să-i ceară directorului executiv-şef să-şi prezinte raportul lunar când uşa sălii s-a deschis repede şi directorul general adjunct, îmbujorat, a intrat în grabă.

Chiar înainte de a se aşeza, Victor a spus:

— Îmi cer scuze, domnule director. Zborul meu a fost întârziat din cauza ceții. Cred că am trecut deasupra acestei clădiri de zece ori înainte de a ni se permite să aterizăm.

— Nicio problemă, Victor, a zis Seb calm. Ai lipsit doar la citirea minutelor ultimei întruniri şi eram gata să trecem la primul reper, noile reglementări bancare impuse de guvern. John?

Ashley a deschis un dosar şi s-a uitat la notițele ample pe care le pregătise şi la referatul pe care urma să-l citească.

— Se pare că bancherii, a început el, sunt acum considerați, împreună cu agenții imobiliari şi membrii parlamentului, cei mai de neîncredere oameni ai comunității.

— Atunci, tot ce am de făcut este să devin agent imobiliar, a spus Giles, şi voi intra în toate cele trei categorii.

— Care este ideea? a zis Seb, după ce au încetat râsetele.

— Putem să ne aşteptăm la anchetarea mai atentă a afacerilor zilnice ale băncii şi la inspecții mai severe ale organismelor de reglementare, precum şi la reglementări noi.

Geoffrey Howe este hotărât să demonstreze că el este mătura cea nouă care va curăța tot City.

— Aşa sunt guvernele conservatoare, dar asta se uită de obicei după câteva acte de umilință bine alese ale cancelarului la banchetul lordului primar.

Seb a descoperit că iar nu era atent, iar directorii au început să-şi prezinte impresiile previzibile, singura excepție fiind Giles, despre care nici acum nu se putea ghici ce părere are. A revenit în lumea reală când şi-a dat seama că toți colegii lui îl priveau.

— Problema numărul doi? a repetat secretarul.

— Problema numărul doi, a zis Seb. Lordul Barrington tocmai a revenit de la Roma şi cred că are nişte noutăți importante pe care să ni le comunice. Giles?

Giles a informat consiliul despre ultima lui vizită în Oraşul Etern, unde se întâlnise cu domnul Menegatti, directorul general al băncii Cassaldi, referitor la cele două instituții care doreau să formeze un parteneriat pe termen lung. Raportul lui a fost urmat de o discuție între directori pe care Seb a încheiat-o cu recomandarea ca Giles, împreună cu o echipă aleasă de consiliu, să treacă la următoarea fază şi să afle dacă o propunere clară de fuziune putea fi agreată astfel încât ambii directori să o poată recomanda consiliilor respective.

— Felicitări, Giles, a zis Seb. De abia aşteptăm următorul tău raport. Acum poate trecem la problema numărul trei. Dar mintea lui continua să rătăcească în timp ce se gândea la singurul reper de pe agendă care-l interesa pe el, atunci când va ține, mai târziu, o întrunire privată cu directorul său adjunct. Cu toate că a fost nevoit să recunoască faptul că Victor părea ceva mai relaxat decât se simțea el.

Seb s-a simțit uşurat când secretarul companiei a întrebat, în sfârşit:

— Alte probleme?

— Da, a zis Victor, de la locul lui. Seb a ridicat o sprânceană. Unii dintre colegii mei s-ar putea întreba unde

am fost în ultimele zece zile şi simt că vă sunt dator o explicație. Trei dintre directori au fost în mod sigur de acord cu el.

— Când am devenit director general adjunct, a continuat Victor, printre responsabilitățile pe care mi le-a dat directorul general, una a fost să analizez modul în care banca rezolva donațiile în scopuri caritabile. Mă simt obligat să vă spun că am presupus că va fi o sarcină uşoară. Totuşi, nu m-aş fi putut înşela mai mult. Am descoperit repede că banca chiar nu avea o politică în acest domeniu şi conform standardelor competitorilor noştri, nu suntem doar nevrednici, dar, cinstit vorbind, suntem chiar meschini. Nu mi-aş fi dat seama cât de meschini suntem dacă lady Barrington nu mi-ar fi solicitat susținerea băncii când a alergat la maraton. Când mi-a arătat lista de sponsori, m-am simțit ruşinat. Strânsese mai mulți bani de la Barclays, Nat West şi de la dr. Grace Barrington decât de la Farthings Kaufman. Acest lucru m-a făcut să fiu mai interesat de activitatea caritabilă pe care o susținea ea.

Directorul adjunct atrăsese atenția întregului consiliu.

— Activitatea caritabilă de care discutăm trimite misiuni în Africa unde distinsul chirurg cardiolog, dr. Magdi Yacoub, operează copii care altfel nu ar avea nicio şansă de supraviețuire.

— Ce înseamnă o misiune? a întrebat domnul Whitford, care-şi notase fiecare cuvânt al directorului adjunct.

— O misiune cuprinde cinci oameni – un chirurg, un doctor generalist, două asistente şi un administrator, care muncesc voluntar, sacrificându-şi adesea concediile pentru îndeplinirea acestei misiuni vitale. Lady Barrington mi-a sugerat să mă întâlnesc cu domnişoara Candice Lombardo, care este membru activ în consiliul de administrație, aşa că am invitat-o la cină. Victor i-a zâmbit directorului general.

— De unde cunosc acest nume? a întrebat secretarul companiei.

— Domnişoara Candice Lombardo, a spus Clive Bingham, a fost votată cea mai dorită femeie de pe planetă de cititorii revistei GQ şi, dacă este să credem ce scriu tabloidele, are de curând o legătură cu Omar Sharif.

— Nu ştiu dacă este adevărat, a zis Victor. Tot ce pot să vă spun este că la cină mi-a fost clar cât de devotată era cauzei. Domnişoara Lombardo m-a invitat să vin cu ea într-o excursie în Egipt ca să văd direct munca dr. Yacoub şi a echipei lui care se desfăşura în acea ţară. Acolo am fost în ultimele zece zile, domnule director. Şi mărturisesc că mi-am petrecut majoritatea timpului fie leşinând, fie vomitând.

— Directorul adjunct a leşinat? a întrebat Clive, neîncrezător.

— De mai multe ori, să ştiţi; urmărind cum i se taie pieptul unui copil nu este ceva pentru cei sensibili. Până când m-am urcat în avion ca să revin acasă, eram hotărât să fac mult mai mult. Şi ca urmare a acestei excursii, recomand consiliului să ne asumăm rolul de bancheri ai carităţii pe gratis. Eu am fost deja de acord să devin trezorierul onorific.

— După cum ai zis, mult mai mult, a spus Seb. Ce mai poate face banca pentru a ajuta?

— Am putea, pentru început, să facem o donaţie substanţială către trustul caritabil Marsden pentru ca acesta să-şi poată continua activitatea fără să trăiască de pe o zi pe alta.

— Te-ai gândit la o sumă? a întrebat Giles.

— Jumătate de milion pe an în următorii cinci ani. S-au auzit câteva icnete în jurul mesei înainte ca Victor să continue: Şi ştiu că membrii consiliului vor fi mulţumiţi să afle că aceasta înseamnă o scădere a impozitelor cu patruzeci la sută.

— Cum crezi că vor reacţiona acţionarii noştri dacă vom da atât de mult activităţilor caritabile? a întrebat John Ashley.

— Dacă domnul Kaufman se va adresa AGM, a sugerat Seb, bănuiesc că vor spune că nu e suficient.

Câţiva membri ai consiliului au încuviinţat, în timp ce alţii au zâmbit.

— Dar tot trebuie să le explicăm cum sunt cheltuiţi banii, a zis secretarul companiei. La urma-urmei, nu este decât datoria noastră fiduciară.

— Sunt de acord, a zis Victor, şi dacă mi se va permite să mă adresez acţionarilor la AGM, sunt sigur că nu voi fi nevoit să le amintesc că, de curând, banca a câştigat mai mult de unsprezece milioane de lire la preluarea Harrods de către domnul Al Fayed. Totuşi, aş putea spune că, fără aprobarea consiliului, am dat deja un avans pentru o proprietate în South Parade, în spatele Royal Marsden, astfel încât activitatea caritabilă să-şi poată stabili cartierul general lângă spital. Am reuşit s-o obţin la reducere, pentru că premisele fuseseră utilizate mai înainte de o agenţie de escorte.

— De ce nu ai anunţat consiliul înainte de cumpărare? a întrebat Seb. Ar fi fost suficient un telefon şi aşa directorii noştri ar fi putut discuta propunerea ta înainte de întrunirea de azi. În loc de asta, ne-ai pus în faţa unui fapt împlinit.

— Îmi cer scuze, domnule director, dar am uitat să vă spun că prinţesa Diana, care este prietenă cu dr. Yacoub, a fost şi ea cu noi în Egipt şi escorta ei de securitate ne-a cerut să nu dezvăluim locaţia şi numele persoanelor care au participat la excursie.

— Corect, a zis Giles. Nu avem nevoie să le telegrafiem celor de la IRA.

— Şi am presupus, a zis Victor, uitându-se direct la Seb, că în cazul în care ar fi intervenit o urgenţă, nu aţi fi ezitat să-mi sunaţi soţia, singura persoană care ştia exact unde eram.

Trei dintre directori au încuviinţat.

— În cele din urmă, a zis Victor, ştiu că veţi fi încântaţi să aflaţi că profesorul Yacoub va ţine o conferinţă de presă la Marsden joia viitoare pentru a anunţa că prinţesa Diana a fost de acord să patroneze această acţiune caritabilă.

— Bravo, a spus Clive. Asta e bine pentru imaginea băncii.

— Acesta nu a fost singurul meu motiv pentru a dori să susțin o cauză atât de admirabilă, a zis Victor, tăios.

— Poate că nu, a comentat Arnold, dar cât timp cancelarul face valuri, nu ne va dăuna.

— Poate vei scrie o propunere în acest sens pentru următoarea întrunire a consiliului, a zis Seb, şi o vei distribui suficient de devreme pentru ca să ne gândim bine la ea.

— Am schițat un rezumat în timp ce mă învârteam pe deasupra băncii în această dimineață, domnule director şi, după ce-l voi finisa, îl voi trimite tuturor membrilor consiliului.

Mai mulți directori au încuviințat când Victor a închis dosarul din fața lui.

— Mulțumesc, a spus Seb. Acum trebuie doar să decidem când se va ține următoarea întrunire.

Toți s-au uitat în agende şi după ce au stabilit data, Seb a terminat întrunirea.

— Poți să-mi acorzi un moment, Victor? a zis el, strângându-şi hârtiile.

— Desigur, domnule director. Victor l-a urmat pe Seb afară din sală, pe coridor şi în biroul acestuia. Era gata să închidă uşa în urma lui când a observat că Arnold Hardcastle şi John Ashley erau în spate.

Când toți patru s-au aşezat la masa ovală, Seb a început să spună:

— Unii dintre noi am fost foarte îngrijorați, Victor, când, în lipsa ta, am primit trei cecuri de la o domnişoară Lombardo, de care nu auzisem niciodată.

— N-ați auzit? a zis Victor. Pe ce planetă trăiți?

Când niciunul nu a încercat să se apere, i-a picat fisa.

— Ah, a spus el, părând gata să se înroşească, deci toți ați presupus...

— Ei, trebuie să încerci să vezi lucrurile şi din perspectiva noastră, a spus Arnold, defensiv.

— Şi ca să fiu cinstit, a zis Victor, nu cred că domnişoara Lombardo apare prea des în paginile *FT.*

Ceilalți trei directori au izbucnit în râs.

— Mărturisesc că nu aveam aprobarea consiliului pentru cumpărarea clădirii şi, temându-mă să n-o pierd la un preț atât de mic, i-am permis domnişoarei Lombardo să deschidă un cont pe garanția mea.

— Dar asta nu explică cele cinci mii de lire pe care le-a plătit pentru o haină de nurcă la Harrods, a spus John Ashley, puțin supărat.

— Un cadou pentru ziua de naştere a lui Ruth despre care nu doream să se afle. Apropo, de aceea ați încercat să luați legătura cu mine?

— Sigur că nu, a spus Seb. Doream doar să ştii că Giles a dat lovitura în Roma înainte ca tu să afli din presă.

— Bună încercare, a spus Victor. Dar te cunosc de prea mult timp, Seb, ca să te cred. Îți voi spune ce am de gând să fac. Nu voi mai vorbi despre acest subiect, atâta timp cât îmi vei susține activitatea caritabilă la următoarea întrunire a consiliului.

— Asta seamănă a şantaj.

— Da, cred că asta şi este.

— Ar fi trebuit să-mi ascult soția de la început, a bombănit Seb.

— Ar fi fost bine, având în vedere ce s-a mai întâmplat, a zis Victor. Nu intenționam să spun consiliului că Samantha mi-a făcut cu ochiul când tu îți făceai ieşirea ridicolă de la Caprice.

HARRY ŞI EMMA CLIFTON
1986–1989

44

Când Harry s-a trezit, a încercat să-şi amintească un vis care nu părea să se sfârşească. Era iar căpitanul echipei de crichet a Angliei gata să câştige meciul împotriva Australiei la Lord's? Nu, din câte-şi amintea, alerga după un autobuz care era întotdeauna cu câțiva metri în fața lui. S-a întrebat ce ar fi înțeles Freud din asta. Harry punea la îndoială teoria că visele durează doar câteva momente. Cum puteau savanții să fie siguri de asta?

A clipit, s-a întors şi a privit cifrele verzi, fosforescente de pe ceasul de pe noptieră: 5:07. Avea suficient timp să mai analizeze primele rânduri la care se gândise înainte de a se da jos din pat.

Prima dimineață dinaintea începerii unui roman nou era întotdeauna momentul în care Harry se întreba care este motivul. De ce nu ar adormi la loc decât să pornească iar o activitate care va dura cel puțin un an şi care s-ar putea sfârşi cu un eşec? La urma-urmei, trecuse de vârsta la care majoritatea oamenilor îşi primeau ceasul din aur şi ieşeau la pensie să se bucure de ultimii anii ai crepusculului, după cum le plăcea companiilor de asigurare să-i numească. Şi cerul ştie, nu avea nevoie de bani. Dar dacă alegerea era între a se culca pe lauri sau a se îmbarca într-o nouă aventură, nu era o decizie grea de luat. Disciplinat, aşa îi spunea Emma; obsedat, era explicația mai simplă a lui Sebastian.

În ora următoare, Harry a stat foarte liniştit, cu ochii închişi, în timp ce revedea primul capitol. Cu toate că se gândise la subiect mai mult de un an, ştia că, de îndată ce va pune stiloul pe pagină, povestea se va desfăşura într-un mod pe care nu l-ar fi putut prevedea dinainte.

Se gândise şi se răzgândise de câteva ori la rândurile de început şi s-a decis să se stabilească la unul dintre ele, care putea fi oricum schimbat ulterior. Dacă voia să atragă imaginația cititorilor şi să-i transporte în altă lume, ştia că

trebuia să le capteze imaginația cu paragraful de început şi, desigur, până la sfârşitul primei pagini.

Harry devorase biografiile altor scriitori pentru a le descoperi tehnica şi singurul lucru pe care părea că-l au în comun era că nu există vreo înlocuire pentru munca grea. Unii îşi schițau chiar întreaga intrigă în minte înainte de a-şi lua stiloul sau a începe să bată la maşină. Alții, după ce terminau primul capitol, schițau în detaliu restul romanului. Harry se considerase întotdeauna norocos dacă ştia cum avea să fie primul paragraf, darămite primul capitol, pentru că atunci când îşi lua stiloul la şase în fiecare dimineață, habar n-avea unde avea să-l conducă şi de aceea irlandezii spuneau că el nu era scriitor, ci spiriduş.

Un lucru care trebuia stabilit înainte de a porni în cea mai nouă călătorie erau numele personajelor principale. Harry ştia că romanul va începe în bucătăria unei căsuțe de la periferiile Kievului, unde un băiat în vârstă de cincisprezece, poate şaisprezece ani, îşi aniversa ziua de naştere împreună cu părinții lui. Băiatul trebuia să aibă un nume care putea fi diminutivat, astfel încât atunci cititorii urmau cele două povestiri paralele, doar numele ca atare să le spună imediat dacă erau în New York sau în Londra. Harry se gândise la Joseph/Joe – prea uşor de asociat cu al unui dictator; Maxim/Max – bun, doar dacă avea să fie general; Nicholas/Nick – prea regal şi s-a stabilit în cele din urmă la Alexander/Sasha.

Numele de familie trebuia să fie uşor de citit, astfel încât cititorii să nu-şi petreacă jumătate din timp încercând să-şi amintească cine era, problemă cu care se înfruntase şi Harry în *Război şi pace,* cu toate că îl citise în rusă. S-a gândit la Kravec, Dzyuba, Belenski, dar s-a stabilit la Karpenko.

Deoarece tatăl urma să fie asasinat brutal de poliția secretă în primul capitol, numele mamei era şi mai important. Trebuia să fie feminin, dar suficient de puternic ca să se poată înțelege că putea creşte singură un copil, în ciuda condițiilor potrivnice. La urma-urmei, ea era cea

destinată să formeze caracterul eroului romanului. Harry a ales Dimitri pentru numele tatălui şi Elena pentru cel al mamei – demnă, dar capabilă. S-a gândit apoi la propoziția de început.

La 5:40, a aruncat plapuma deoparte, şi a coborât din pat, hotărât. Pe urmă a spus cuvintele pe care le rostea în fiecare dimineață înainte de a pleca spre bibliotecă:

— Lasă-mă să o fac din nou. Era conştient că scrisul era un talent şi că nu trebuia să fie luat uşor. S-a rugat ca, la fel ca eroul lui, Dickens, să moară în timp ce scria.

S-a îndreptat spre baie, a aruncat pijamaua, a făcut un duş rece, apoi s-a îmbrăcat cu un tricou, pantaloni de trening şi o jachetă cu emblema liceului Bristol. Îşi lăsa întotdeauna hainele pe un scaun înainte de a se culca şi le punea întotdeauna în aceeaşi ordine.

Harry şi-a pus în cele din urmă nişte papuci din piele, uzați, a ieşit din baie şi s-a urcat la etaj, mormăind de unul singur:

— Încet şi concentrat, încet şi concentrat. Când a intrat în bibliotecă s-a dus spre un birou mare din stejar situat lângă o fereastră cu vedere spre pajişte. S-a aşezat într-un fotoliu înalt, tapițat cu piele roşie şi a verificat ceasul de pe biroul din fața lui. Nu începea niciodată să scrie înainte de şase fără cinci minute.

Uitându-se în dreapta, a zărit mai multe fotografii înrămate ale Emmei, jucând squash, ale Emmei în concediu în Amsterdam, ale lui Jake încercând să înscrie un gol şi ale lui Lucy, cel mai nou membru al familiei, în brațele mamei sale, amintindu-i că acum era străbunic. De cealaltă parte a biroului, erau şapte pixuri care vor fi înlocuite peste o săptămână. În fața lui, un caiet cu foi A4 pe care spera că-l va umple cu 2.500 sau 3.000 de cuvinte până la sfârşitul zilei, terminând prima schiță a primului capitol.

A scos capacul pixului, l-a pus pe birou lângă el şi a început să scrie.

Ea aştepta de ore şi ore şi nimeni nu-i spusese niciun cuvânt.

*

Emma îşi urma programul la fel de disciplinat şi solicitant ca al soțului ei, cu toate că era complet diferit. Şi nu numai pentru că nu era propria ei şefă. Când Margaret Thatcher câştigase al doilea mandat, o promovase pe Emma ca ministru de stat la Departamentul de sănătate, recunoscând contribuția adusă în timpul primului ei mandat.

La fel ca Harry, Emma îşi amintea adesea cuvintele lui Maisie, că trebuia să se sforțeze să fie amintită şi pentru altceva decât pentru faptul că fusese prima femeie preşedinte a unei companii publice. Nu-şi dăduse seama că acceptase o provocare care urma s-o asmuță împotriva propriului ei frate, pe care Neil Kinnock îl alesese cu şiretenie să o urmărească. Nu o ajuta nici faptul că *Daily Telegraph* îl considera pe Giles unul dintre politicienii formidabili ai zilei şi posibil cel mai bun orator din ambele Camere.

Dacă voia să-l învingă în Cameră, trebuia să recunoască faptul că nu o va face printr-o observație amuzantă sau o frază bine aleasă. Trebuia să se bazeze doar pe instrumente boante: controlul complet al prezentării şi o înțelegere a detaliilor care-i va convinge pe colegii săi să o susțină atunci când Camera urma să fie divizată.

Rutina matinală a Emmei începea tot la ora şase şi, până la şapte, stătea la biroul ei din Alexander Fleming, semnând scrisorile pentru acea zi pregătite dinainte de un angajat civil. Diferența dintre ea şi mulți dintre colegii ei parlamentari era că ea citea fiecare scrisoare şi nu ezita să adauge îmbunătățiri dacă nu era de acord cu ceea ce fusese scris sau simțea că un punct critic fusese omis.

În jur de ora opt dimineața, Pauline Perry, secretara ei particulară principală sosea ca s-o anunțe pe Emma despre problema din ziua aceea; un speech pe care urma să-l țină la

Colegiul Regal al Chirurgilor din seara aceea, care va fi analizat înainte de a fi dat presei.

La 8:55 a.m. urma să se alăture secretarului de stat pentru „rugăciunea de dimineață” zilnică, împreună cu ceilalți miniştri ai departamentului. Îşi vor petrece o oră discutând politica guvernului pentru a se asigura că toți cântau acelaşi cântec. O remarcă întâmplătoare culeasă de un ziarist atent putea foarte uşor să ajungă pe prima pagină a unui ziar național în ziua următoare.

Emma încă era tachinată fără milă pentru titlul din ziare: MINISTERUL SUSȚINE BORDELURILE când spusese neatentă:

— Simpatizez plângerile femeilor care sunt obligate să se prostitueze. Nu-şi schimbase părerea, dar învățase de atunci să-şi exprime mai cu atenție punctul de vedere.

Subiectul principal al discuțiilor din acea dimineață era proiectul de lege propus pentru viitorul NHS-ului şi rolurile pe care le vor juca fiecare în ceea ce priveşte legislația din ambele Camere. Secretarul de stat urma să prezinte proiectul de lege în Camera inferioară, iar Emma în Camera superioară. Ştia că aceasta va fi cea mai mare provocare de până atunci şi nu numai pentru că fratele ei, după cum spusese, va sta la pândă.

La unsprezece a.m., urma să fie condusă de pe podul Westminster la Cabinet pentru a asista la o întrunire care va lua în considerare implicațiile financiare ale respectării promisiunilor făcute de guvern cu ocazia ultimei declarații. Unii dintre colegii ei vor trebui să facă sacrificii în cazul proiectelor lor preferate şi fiecare ministru ştia că doar promisiunea de a reduce costurile în departamentul lor prin eficiență nu va fi de ajuns. Publicul auzise această soluție de cârpeală de prea multe ori.

Prânzul cu Lars van Hassel, ministrul olandez, în biroul ei, fără alți angajați. Acesta era un om pompos şi arogant, dar strălucitor, şi o ştia. Emma acceptase că va învăța mai multe

de la Lars într-o oră, la un sandvici şi un pahar cu vin, decât de la majoritatea colegilor ei într-o lună.

După-masă, era rândul departamentului ei să răspundă la întrebări în Camera Lorzilor şi, cu toate că fratele ei a mai dat câte o lovitură, nu s-a vărsat sânge. Dar Emma ştia oricum că el îşi păstra artileria grea pentru momentul în care proiectul de lege NHS va ajunge în Cameră.

Întrebările au fost urmate de o întrunire cu Bertie Denham, organizatorul-şef, pentru o discuție cu acei membri care stăteau în băncile guvernamentale, dar care protestaseră la prezentarea primei ciorne a proiectului de lege. Unii sinceri, alții dezinformați, iar alții, care juraseră lealitate partidului dacă vor fi înnobilați descoperiseră brusc că aveau părerile lor proprii dacă acestea duceau la o acoperire favorabilă în presa națională.

Emma şi organizatorul-şef au discutat care dintre ei ar putea fi intimidați, alintați, flatați şi, în câteva cazuri, mituiți cu promisiunea participării la o delegație parlamentară în țări exotice în jurul zilei votării. Bertie o avertizase că numărul de voturi era prea strâns.

Emma a ieşit din biroul organizatorului-şef şi s-a întors la minister pentru a fi adusă la zi cu orice probleme ivite în cursul zilei. Norman Berkinshaw, secretarul general al Colegiului Regal al Asistentelor – Emma se întreba cât va mai dura până ce postul său va fi dat unei femei – cerea o creştere de 14 la sută la salariu pentru membrii săi. Ea a fost de acord să-l întâlnească pentru a-i demonstra că în cazul în care guvernul ar fi cedat dorințelor lui, aceasta va duce la falimentarea NHS. Dar ştia prea bine că vorbele ei vor fi în zadar.

La 6:30 p.m. – dar până atunci probabil va urma să fie în întârziere – Emma urma să participe la o petrecere la Carlton Club în St James's unde va asculta părerile celor leali referitoare la modul în care guvernul ar trebui condus, fără să înceteze să zâmbească. Apoi va fi dusă la Colegiul Regal al Chirurgilor, având cu greu timp suficient pentru a-şi verifica

discursul în maşină. Mai multe amendamente, mai multe tăieturi, apoi sublinierea finală a cuvintelor-cheie care aveau nevoie să fie prezentate emfatic.

Spre deosebire de Harry, Emma trebuia să fie în cea mai bună formă seara, oricât de obosită ar fi fost. Citise odată că Margaret Thatcher dormea doar patru ore pe noapte şi era întotdeauna în biroul ei la cinci dimineața, scriind note către miniştri, preşedinți ai circumscripțiilor, funcționari civili şi vechi prieteni. Nu uita niciodată o aniversare sau, după cum aflase recent Emma, să trimită o felicitare la naşterea unei nepoate.

„Nu uita niciodată, a adăugat prim-ministrul ca un postscriptum, că de pe urma dedicației şi muncii grele pe care ai depus-o va beneficia generația lui Lucy."

Emma s-a întors acasă în Smith Square puțin după miezul nopții. L-ar fi sunat pe Harry, dar n-a vrut să-l trezească, ştiind că el se va trezi la şase dimineața pentru a lucra la al doilea capitol. S-a retras în birou şi a deschis altă cutie roşie, livrată când ea lua cina cu preşedintele Colegiului Regal al Chirurgilor. S-a aşezat şi a început să lucreze la prima schiță a discursului care bănuia că-i va defini întreaga carieră politică.

„Colegii mei lorzi, este privilegiul meu să prezint în atenția Camerei a doua variantă a proiectului legislativ al NHS. Dați-mi voie să încep prin a vă spune..."

45

— Ce mai e şi asta? a întrebat Emma când ieşeau din casă pentru plimbarea de seară în Chew Magna.

— Ştii că mi-am făcut de curând controlul anual, a zis Harry. Ei bine, am primit azi-dimineață rezultatele.

— Nimic grav, sper, nu? a spus Emma, încercând să nu pară speriată.

— Totul e bine. Se pare că am bifat toate căsuțele cu excepția uneia şi, cu toate că nu mai fac jogging, dr. Richards este mulțumit că mă plimb în fiecare dimineață.

— Aş vrea să spun şi eu la fel, a comentat Emma.

— Secretara ta va avea grijă să nu fie posibil. Dar cel puțin încerci să-ți iei revanşa în weekend.

— Ai spus că toate căsuțele, cu excepția uneia, i-a amintit Emma, în timp ce mergeau pe alee către drumul principal.

— Zice că am câteva umflături mici pe prostată. Nimic demn de îngrijorare, dar ar fi bine să mă ocup de asta în curând.

— Sunt de acord cu el. La urma-urmei, acum te poți opera sau să faci şedințe de radioterapie şi să-ți revii la normal în câteva săptămâni.

— Mai am nevoie doar de un an.

— Cum adică? a întrebat Emma, oprindu-se.

— Până atunci voi termina *Capul câştigă* şi-mi voi respecta contractul.

— Dar cunoscându-te, dragă, până atunci vei avea vreo jumătate de alte idei zburdându-ți prin cap. Pot întreba cum merge romanul acesta?

— Toți autorii cred că ultimul roman e cel mai bun, iar eu nu fac excepție. Dar nu ai habar până ce nu citeşti criticile sau, după cum spune Aaron Guinzburg, după trei săptămâni, dacă afli că maşinile tot mai merg după ce prima ediție este gata atunci e bine, orice s-ar spune.

— Să-l ia naiba pe Aaron Guinzburg. *Tu* ce crezi? a insistat Emma.

— Este cea mai bună carte pe care am scris-o, a zis Harry, lovindu-se în piept şi adăugând apoi: Cine ştie? Dar tu poţi să-ţi dai seama cum merge discursul tău?

— Sunt sigură doar de un lucru. Colegii mei mă vor anunţa cum a fost atunci când mă voi aşeza la loc. Nu vor aştepta trei săptămâni să-mi spună.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Ai putea face rost de o copie a discursului lui Giles ca să aflu ce are împotrivă.

— Voi discuta cu soţia lui. Sunt sigur că ea poate obţine o copie.

— Asta a sugerat şi Seb şi i-am spus că dacă va afla Giles, nu voi mai fi eu singura persoană cu care nu vorbeşte.

— Discursul lui Giles, a spus Harry, va fi ca al lui Falstaff, plin de idei mărețe, majoritatea nepractice şi cu siguranţă nepermise, precum şi de câteva pepite din aur pe care le vei putea fura sau posibil le vei putea implementa înainte de următoarele alegeri.

— Eşti un bătrân viclean, Harry Clifton. Ai fi fost un politician grozav.

— Aş fi fost un politician groaznic. Mai întâi pentru că nici nu ştiu ce partid susţin. De obicei, pe cel din opoziţie. Şi gândul de a mă expune presei şi electoratului, ar fi suficient să mă transforme într-un pustnic.

— Ce secret vinovat ascunzi? s-a distrat Emma în timp ce mergeau spre sat.

— Tot ceea ce pot să recunosc este că vreau să scriu până ce cad din picioare şi, cinstit vorbind, sunt deja destui politicieni în această familie. Oricum, ca un politician tipic, nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum îţi merge cu discursul?

— Destul de bine, dar sunt îngrijorată că e puţin plictisitor şi muncitoresc. Cred că am descurcat problemele colegilor, chiar dacă una sau două sunt încă nerezolvate. De fapt, discursul are nevoie de o idee importantă care să-l ţină pe Giles în banca lui şi speram că-ţi vei face timp să-l citeşti şi să-mi spui ce părere ai.

— Sigur că-l voi citi. Cu toate că bănuiesc că Giles este la fel de nerăbdător ca tine şi nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să pună mâna pe o copie a discursului tău. Aşa că, în locul tău, nu m-aş îngrijora prea mult.

— Îți mai pot cere încă un serviciu?

— Orice, draga mea.

— Promite-mi că te vei duce la un specialist, altfel voi fi prea îngrijorată, a spus Emma în timp ce se prindeau de mână.

— Îți promit, a spus Harry, când treceau de biserica parohială şi intrau pe o alee publică care-i ducea, prin mlaştini, la Manor House. Dar, în schimb, aştept şi eu ceva de la tine.

— Mi se pare normal.

— Aş dormi mai bine dacă ne-am actualiza amândoi testamentele.

— De unde ți-a mai venit şi ideea asta?

— Din faptul că mi-am dat seama că la anul voi împlini şaptezeci de ani şi îmi voi fi îndeplinit contractul cu Creatorul, fără să mai spun de naşterea unei strănepoate. Ar fi iresponsabil din partea noastră să nu ne lăsăm afacerile în ordine.

— Eşti morbid, Harry.

— Posibil, dar nu se poate evita. Nu testamentul meu e problema pentru că, în afara câtorva donații pentru societățile caritabile şi daruri pentru vechii prieteni, ți-am lăsat ție totul ceea ce, conform lui Seb, este de bun-simț şi avantajos în acelaşi timp. Dar amândoi ar trebui să lăsăm daruri copiilor şi, chiar dacă aş mai trăi încă şapte ani, acestea nu vor fi supuse impozitelor. Dar, după cum mi-a spus şi el, adevărata problemă este testamentul tău.

— Doar dacă nu mor înainte ta, dragă şi atunci cele mai bine organizate planuri…

— Asta este improbabil, pentru că am impresia că vei afla că anuarele statistice sunt destul de corecte în previziuni. Aşa îşi câştigă ei banii. Companiile de asigurări presupun în

general că femeile le supraviețuiesc soților cu şapte ani. Bărbatul obişnuit trăieşte cam şaptezeci şi patru de ani, în timp ce soțiile lor ajung la optzeci şi unu.

— La tine nimic nu e mediu, Harry Clifton şi, oricum, am plănuit deja să mor cam la două săptămâni după tine.

— De ce la două săptămâni?

— Nu aş vrea ca vicarul să găsească casa în dezordine.

Harry nu s-a putut abține să nu râdă.

— Fii serioasă o clipă, draga mea. Să presupunem că suntem tipici. Cum eu sunt mai în vârstă decât tine cu un an, ar trebui să trăieşti cu opt ani mai mult decât mine.

— Statistici afurisite.

— Cu toate acestea, este timpul să-ți aduci testamentul la zi, pentru a micşora obligațiile de impozitare ale copiilor pe moştenire, care sunt tot patruzeci la sută, în ciuda promisiunilor doamnei Thatcher.

— Te-ai gândit serios la asta, nu, Harry?

— Gândul la cancer este o alarmă care nu trebuie ignorată. Oricum, am citit ce scria cu litere mici în asigurarea de viață de la Prudential's şi n-am găsit nicio menționare a imortalității.

— Sper că nu vom purta prea des această conversație.

— O dată pe an ar trebui să fie de ajuns. Dar m-aş simți mai fericit dacă voi şti că testamentul tău este în regulă.

— I-am lăsat deja Manor House lui Sebastian şi majoritatea bijuteriilor lui Samantha, Jessica şi Lucy.

— Dar lui Jake?

— Nu cred că i-ar sta bine cu un colier cu perle. Oricum, cred că a moştenit cele mai rele caracteristici ale tatălui său şi va sfârşi multimilionar.

Harry a luat-o de mână în timp ce se îndreptau spre casă.

— Să trecem la lucruri mai plăcute, a zis el. Unde ți-ar plăcea să mergem în concediu în anul acesta?

— Pe o mică insulă din Oceanul Indian unde să nu mă găsească niciun coleg.

*

— Nu i-am mai văzut pe Harry şi Emma de câteva săptămâni, a spus Karin. N-am putea să-i invităm duminică la cină?

— N-am nicio intenție să fraternizez cu inamicul, a zis Giles, trăgându-se de reverele halatului, până ce nu s-a dat ultimul vot şi conservatorii nu au fost învinşi.

— Oh, pentru numele Domnului, Giles. E sora ta.

— Asta o ştim doar de la părinți.

— Deci când îi vom revedea?

— Nu înainte de plecarea căpitanilor şi a regilor.

— Ce tot spui acolo?

— Crezi, măcar o clipă, că Wellington ar fi dejunat cu Napoleon cu o noapte înainte de Waterloo?

— Ar fi fost al naibii de bine pentru toată lumea dacă ar fi făcut-o, a spus Karin.

Giles a râs.

— Am impresia că Napoleon ar fi fost de acord cu tine în privința asta.

— Şi cât trebui să mai aşteptăm până ce aflăm care dintre voi va fi exilat pe Sfânta Elena?

— Nu prea mult. O dată provizorie pentru dezbateri a fost scrisă pe calendarul parlamentar: de joi într-o săptămână.

— Să îndrăznesc să te întreb cum îți merge discursul?

— Grozav. Cred că pot afirma că va fi întâmpinat cu scuturarea hârtiilor şi aplauze îndelungi şi fermecătoare. Giles a făcut o pauză. De fapt, n-am idee, draga mea. Tot ce-ți pot spune este că niciodată n-am muncit atâta la un discurs.

— Chiar dacă ai câştiga dezbaterea, ai avea vreo şansă să învingi guvernul majoritar?

— O şansă reală. Dacă nehotărâții şi liberalii ni se alătură, va fi o luptă strânsă. Am mai identificat şi vreo duzină de conservatori care nu prea sunt mulțumiți de proiectul de lege

şi încă oscilează. Dacă-i pot convinge pe câțiva să treacă de partea noastră, vom ajunge umăr la umăr.

— Dar sunt sigură că şi conservatorii vor munci peste program alintând, amenințând şi chiar mituind posibilii rebeli?

— Asta nu merge aşa de uşor în Camera Lorzilor, în care organizatorii nu au prea multe slujbe de oferit, promovări sau onoruri pe care să le zdrăngăne în fața tinerilor politicieni ambițioşi. În timp ce eu pot apela la vanitatea lor, pretinzând că sunt curajoşi, plini de ambiție şi oameni cu o conştiință independentă, care se gândesc la ceea ce este mai bine pentru națiune față de ce este mai bine pentru partid.

— Dar femeile? a întrebat Karin.

— E mult mai greu să mituieşti femeile.

— Eşti un ticălos, Giles Barrington.

— Ştiu, draga mea, dar trebuie să înțelegi că asta face parte din fişa postului unui politician.

— Dacă ai câştiga votul, a spus Karin, părând pentru prima dată serioasă, asta ar însemna că Emma va trebui să demisioneze?

— Totul e cinstit în dragoste şi război.

— Sper că ai pus clişee mai bune în discursul tău.

— Trădătoareo, i-a zis Giles, punându-şi papucii şi dispărând în baie unde a dat drumul la apa caldă. S-a uitat în oglindă, care se aburea rapid şi a declamat:

— Cum ar putea ministrul să pretindă că înțelege doleanțele unei tinere mame din Darlington, Doncaster sau Durham?

— La care te gândeşti? a întrebat el, cu o voce normală.

— La Darlington, a zis Karin. Nu cred că Emma a fost vreodată acolo.

— ...sau la suferințele unui miner din South Wales, care-şi petrece jumătate din viață într-o galerie sau la ale unui fermier din Highlands, care-şi începe munca la patru dimineața. Pentru că aceştia sunt chiar oamenii care se bazează pe spitalul local când se îmbolnăvesc şi descoperă că

acesta a fost închis de către acei decenți și grijulii conservatori din fața mea care nu sunt interesați în salvarea vieților, ci doar în economisirea banilor.

— Astfel încât să poată construi un spital mai mare şi mai bine dotat în susul drumului? i-a sugerat Karin.

— Cum ar putea onorabila doamnă să înțeleagă, a continuat Giles, ignorând întreruperea nevestei sale.

— Cât ai de gând să stai acolo, Giles?

— Nu mă mai hărțui, femeie. De abia mi-am început perorația.

— Şi acum vreau să merg şi eu la toaletă.

Giles a ieşit din baie.

— Şi îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de schimbarea tacticii, a zis el, amenințând-o cu briciul.

Karin nu i-a răspuns, doar s-a uitat urât la soțul ei pe jumătate bărbierit până ce acesta s-a retras în baie.

Giles a ieşit, şi-a luat ultima copie a discursului de pe noptieră şi a înlocuit Durham cu Darlington.

— Şi cum ar putea spera prea onorabila doamnă să înțeleagă... s-a aplecat şi a tăiat „spera" înlocuindu-l cu „înceapă", când uşa de la baie s-a deschis.

— Ministrul de stat i-ar putea aminti nobilului lord că înțelege pe deplin, deoarece a avut privilegiul de a conduce unul dintre cele mai mari spitale ale NHS din țară timp de şapte ani.

— Tu de partea cui eşti? a întrebat-o Giles.

— Nu mă voi decide până ce nu voi auzi ambele argumentații, a spus Karin. Pentru că până acum, am ascultat doar o singură parte de mai multe ori.

— Iubeşte-ți, cinsteşte-ți şi ascultă-ți... a zis Giles, întorcându-se în baie pentru a-şi termina bărbieritul.

— Nu am promis să ascult, a zis Karin, chiar înainte ca uşa să se închidă.

Karin s-a aşezat pe marginea patului şi a început să citească discursul lui Giles. Trebuia să recunoască faptul că

nu era deloc rău. Uşa de la baie s-a deschis brusc şi Giles, complet bărbierit, a reapărut.

— E timpul să discutăm probleme mai urgente, a zis el. Unde mergem în concediu în vara asta? M-am gândit că poate câteva zile în sudul Franței. Am putea sta la Colombe d'Or, să vizităm muzeul Matisse, să conducem pe Corniche, poate să petrecem un weekend în Monte Carlo.

— La Berlin.

— Berlin? a repetat Giles, aşezându-se pe pat lângă ea.

— Da, a spus Karin serioasă. Am presentimentul că nu va mai dura mult până ce zidul acela barbar va cădea. Mii de concetățeni de-ai mei stau aliniați în partea de vest în semn de protest tăcut în fiecare zi şi aş vrea să mă alătur lor.

— Şi aşa vei şi face, a zis Giles, punându-i un braț în jurul umărului. Îl voi suna pe Walter Scheel de îndată ce ajung la birou. Dacă cineva ştie ce se petrece în spatele scenei, el este acela.

— Mă întreb unde va merge Emma în concediu anul acesta? a spus Karin, întorcându-se în baie.

Giles a aşteptat ca uşa să se închidă înainte de a spune încet:

— Pe insula Sfânta Elena, dacă reuşesc.

46

— Trebuie să mărturisesc, sir Harry, că nu v-am citit niciuna dintre cărți, a spus specialistul de pe Harley Street în timp ce se uita peste birou la pacientul său. Colegul meu, totuşi, domnul Lever, este un fan înfocat. A fost dezamăgit să audă că ați preferat să fiți operat decât să urmați şedințele de radioterapie, care sunt domeniul lui de expertiză. Pot începe prin a întreba dacă tot aşa stau lucrurile?

— Desigur, domnule Kirby. Am discutat îndelung cu dr. Richards, medicul de familie, şi cu soția mea şi amândoi sunt de părere că ar trebui să aleg operația.

— Atunci următoarea mea întrebare, a spus Kirby, la care cred că ştiu răspunsul, este dacă ați prefera să mergeți la un spital particular sau la un spital al NHS?

— Asupra acestei probleme, a zis Harry, n-am prea avut de ales. Când soția ta a condus un spital NHS timp de şapte ani şi a ajuns ministru al sănătății, am impresia că a merge la un spital particular ar duce la divorț.

— Atunci trebuie doar să mai alegem momentul. Am studiat rezultatele analizelor dumneavoastră şi sunt de acord cu medicul de familie că, dacă nivelul PSA a rămas în jur de şase, nu este nevoie să ne alarmăm. Dar a crescut constant de la un an la altul, aşa că nu ar fi înțelept să mai amânăm mult operația. Ținând cont de această situație, aş dori să vă programez cândva în următoarele şase luni. Aşa vom avea şi avantajul că nimeni nu va putea sugera că v-ați depăşit rândul din cauză că aveți relații.

— Cinstit vorbind, aşa aş prefera şi eu. Tocmai am terminat prima variantă a noului meu roman şi intenționez să dau manuscrisul editorilor chiar înainte de Crăciun.

— Atunci, asta este, a zis Kirby, întorcând mai multe pagini dintr-o agendă groasă de pe biroul lui. Să spunem unsprezece ianuarie la ora zece? Şi vă sugerez să vă aranjați programul pentru următoarele trei săptămâni.

Harry şi-a notat în agendă, a pus trei asteriscuri la începutul paginii şi a tras o linie peste restul lunii.

— Eu lucrez pentru NHS la Guy's sau la St Thomas's, a continuat Kirby. Şi mă gândesc că Tommy's, fiind vizavi de casa dumneavoastră peste podul Westminster, v-ar conveni mai mult Domniei Voastre şi soției.

— Corect, vă mulțumesc.

— Acum, mai există o complicație minoră care a apărut de la ultima dumneavoastră consultație cu dr. Richards. Kirby s-a răsucit pe scaun întorcându-se cu fața la un ecran de pe perete. Dacă vă uitați la această radiografie, a spus el, arătând cu o rază subțire de lumină pe ecran, veți observa cum celulele canceroase sunt strânse într-o singură arie mică. Totuşi, dacă priviți mai atent, a mai zis el, mărind imaginea, veți vedea că una sau două dintre micuțele răufăcătoare încearcă să scape. Eu intenționez să le înlătur pe toate înainte de a se răspândi în alte părți ale corpului, unde vor putea cauza daune mai mari. Cu toate că am dezvoltat de curând un tratament pentru cancerul de prostată, acelaşi lucru nu se poate spune despre oase sau ficat, adică exact locurile spre care aceste celule se vor îndrepta.

Harry a încuviințat.

— Iar acum mă aştept, sir Harry să aveți şi dumneavoastră câteva întrebări.

— Cât va dura operația şi cât de repede îmi voi reveni?

— Operația durează de obicei trei sau patru ore, după care vă aşteaptă două săptămâni destul de neplăcute, dar pacientul mediu îşi revine de obicei la normal după trei săptămâni, maxim. Veți rămâne cu puțin mai mult de cinci cicatrice micuțe pe stomac, care se vor estompa destul de repede şi mă aştept să reveniți la scris cam într-o lună.

— Asta e bine, a spus Harry. A ezitat înainte de a întreba:

— De câte ori ați făcut această operație?

— Cam de o mie de ori, aşa că bănuiesc că m-am obişnuit deja, a spus Kirby. Câte cărți ați scris dumneavoastră?

— *Touché,* a zis Harry, ridicându-se şi strângându-i mâna chirurgului. Mulțumesc. De abia aştept să ne revedem în ianuarie.

— Nimeni nu aşteaptă să mă revadă, a zis Kirby. Dar în cazul dumneavoastră, consider un privilegiu faptul că am fost ales să vă operez. Poate nu v-am citit cărțile, dar am început primul serviciu ca registrator la UCH când ați ținut primul discurs la Comitetul de acordare a premiului Nobel la Stockholm pentru Anatoli Babakov. A luat un stilou dintr-un buzunar, l-a ridicat în aer şi a spus: „Pana este mai puternică decât sabia”.

— Sunt flatat şi speriat în egală măsură, a zis Harry.

— Speriat? a întrebat Kirby, privind uimit.

— Sunt flatat că țineți minte discursul meu, dar sunt speriat că erați un tânăr registrator pe vremea aceea. Sunt chiar atât de bătrân?

— Sigur că nu, a spus Kirby. Şi când voi termina cu dumneavoastră, veți fi bine încă douăzeci de ani.

*

— Ce crezi? a şoptit Emma.

— Nu pot pretinde că aceasta ar fi fost prima mea alegere pentru participarea lui Jessie la RA pentru medalia de aur, a recunoscut Richard.

— Nici a mea. Şi când te gândeşti că ar fi putut folosi unul dintre tradiționalele portrete care i-ar fi oferit şansa de a câştiga.

— Dar este un portret, mamă, a spus Sebastian.

— Seb, este un prezervativ uriaş, a şoptit Emma.

— Aşa este, dar trebuie să te uiți mai atentă pentru a-i pricepe semnificația reală.

— Da. Trebuie să mărturisesc că mi-a scăpat semnificația reală, a zis Emma. Poate vei fi atât de bun încât să mi-o explici.

— Este comentariul lui Jessie referitor la omenire, a spus Samantha, venind în ajutorul lui Seb. În interiorul prezervativului este un portret al unui bărbat modern.

— Dar este un...

— Da, a zis Harry, nemaiputându-se abține. Este un penis în erecție în locul creierului bărbatului.

— Şi al urechilor, a completat Emma.

— Grozav, mamă, mă bucur că ți-ai dat seama de asta.

— Dar priveşte-i mai cu atenție ochii, a spus Samantha, şi vei vedea imaginile a două femei goale.

— Da, le văd, dar de ce bărbatul e cu limba afară?

— Habar n-am, mamă, a zis Seb.

— Dar la trei mii de lire, a continuat Emma, tot neconvinsă, îl va cumpăra cineva?

— Eu aş vrea, a spus Seb.

— Eşti foarte leal, dragul meu, dar unde naibii pe pământ ai putea să-l atârni?

— În holul băncii, ca să-l vadă toți.

— Sebastian, este un prezervativ uriaş!

— Da, mamă şi bănuiesc că unii clienți mai luminați la cap s-ar putea să-şi dea seama.

— Şi, fără îndoială, poți să-mi explici şi titlul, a zis Emma. *La fiecare şapte secunde?*

Sebastian a fost salvat când un domn distins a apărut lângă ei.

— Bună seara, doamnă ministru, i-a spus Emmei. Pot să vă spun cât sunt de încântat să vă văd pe dumneavoastră şi pe soțul dumneavoastră la RA.

— Vă mulțumesc, sir Hugh. N-am fi lipsit de aici pentru nimic în lume.

— Există vreun motiv special pentru care v-ați întrerupt programul încărcat pentru a veni la noi?

— Nepoata mea, a spus Emma, arătând spre *La fiecare şapte secunde,* incapabilă să-şi ascundă stânjeneala.

— Cred că sunteți foarte mândră, a zis fostul preşedinte al RA. Este meritul ei că nu i-a menționat niciodată pe distinşii ei bunici.

— Bănuiesc că atunci când tatăl tău e bancher şi bunica un politician conservator, nu este ceva ce ai dori să le împărtăşeşti prietenilor tăi artişti. Dar mă îndoiesc şi că v-ar fi spus vreodată că avem două acuarele ale ei în casa noastră de la tară.

— Sunt flatat, a spus sir Hugh. Dar mărturisesc că aş fi vrut şi eu să mă fi născut cu talentul nepoatei dumneavoastră.

— Sunteți amabil, dar pot să vă cer părerea sinceră despre ultima lucrare a lui Jessica?

Fostul preşedinte al RA s-a uitat îndelung la pictura *La fiecare şapte secunde* înainte de a spune:

— Originală, inovatoare. Extinde limitele imaginației noastre. Aş sugera că este influențată de Marcel Duchamp.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, sir Hugh, a zis Sebastian, şi tocmai de aceea am de gând să cumpăr pictura.

— Mi-e teamă că a fost deja vândută.

— Cineva chiar a cumpărat-o? a întrebat Emma, neîncrezătoare.

— Da, un dealer american a înşfăcat-o de îndată ce s-a deschis expoziția şi mai mulți clienți, la fel ca dumneavoastră, sunt dezamăgiți că este deja vândută.

Emma a rămas mută.

— Vă rog să mă scuzați pentru că este timpul să anunț câştigătorul medaliei de aur din acest an. Sir Hugh s-a înclinat uşor înainte de a se duce direct pe scena din capătul îndepărtat al sălii.

Emma era tot amuțită când doi fotografi au început s-o pozeze lângă pictură. Un ziarist a întors pagina din agendă şi a spus:

— Pot să vă întreb, doamnă ministru, ce părere aveți de portretul nepoatei dumneavoastră?

— Originală, inovatoare. Extinde limitele imaginației noastre. Aş sugera că este influențată de Marcel Duchamp.

— Mulțumesc, doamnă ministru, a spus ziaristul, scriindu-i cuvintele înainte de a se îndepărta în grabă.

— Mamă, nu numai că nu ai pic de ruşine, ci mai ai şi îndrăzneala de a extinde limitele imaginației noastre. Aş paria că nici nu ai auzit de Duchamp până azi.

— Să fim cinstiți, a zis Harry, mama voastră nu s-a purtat niciodată aşa înainte de a deveni politician.

S-a auzit o bătaie uşoară în microfon şi toți s-au întors cu fața înspre scenă.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Numele meu este Hugh Casson şi aş dori să vă urez bun-venit la expoziția Academiei Regale de Arte. Ca preşedinte al consiliului de decernare a premiilor, este privilegiul meu să anunț câştigătorul medaliei de aur a şcolii din acest an. De obicei încep prin a spune cât de dificilă a fost luarea deciziei pentru toți judecătorii şi cât de nenorocoşi sunt ceilalți participanți, dar nu şi de data aceasta, pentru că decizia consiliului a fost unanimă pentru acordarea medaliei lui…

*

— Cred că sunteți foarte mândră de nepoata dumneavoastră, a spus secretara permanentă când i s-a alăturat ministrului în biroul ei în dimineața următoare. Se va afla într-o companie foarte ilustră.

— Da, am citit detaliile în ziarele de dimineață şi toate interpretările picturilor, dar spune-mi, Pauline, tu ce-ai înțeles din ea?

— Originală, inovatoare şi extinde limitele imaginației noastre.

— Asta e tot ce mai aveam nevoie, a spus Emma, neîncercând să-şi ascundă sarcasmul. Dar sunt sigură că nu trebuie să-ți amintesc că este un prezervativ uriaş pe care *Sun* îl prezintă pe prima pagină.

— Şi acest prezervativ are o acoperire mai mare decât întreaga campanie PR a guvernului pentru sex protejat pe care, după cum cred că vă amintiţi, doamnă ministru, aţi lansat-o anul trecut.

— Ei bine, am reuşit să o dau în baltă când am spus că sper că întreaga campanie va fi penetrantă, a zis Emma, zâmbind. Altceva, Pauline?

— Tocmai am citit ultima versiune a discursului dumneavoastră pentru dezbaterea de joi, doamnă ministru.

— Şi te-a adormit?

— Mi s-a părut puţin prozaic.

— Un mod politicos de a spune că e plat.

— Să spunem că puţin umor n-ar strica.

— Mai ales că umorul este punctul forte al fratelui meu.

— Ar putea fi o diferenţă dacă presa are dreptate când sugerează că votarea va fi foarte strânsă.

— N-am putea să ne bazăm doar pe fapte pentru a-i convinge pe votanţi?

— Nu m-aş baza pe asta, doamnă ministru. Şi cred că ar trebui să ştiţi că PM a întrebat ce planuri avem dacă vom pierde la votare.

— Zău? Atunci mai bine mi-aş modifica discursul în acest weekend. Ironia este că dacă n-ar fi fratele meu împotriva mea, i-aş cere lui să adauge o poantă.

— Sunt sigură că i-ar plăcea, a spus Pauline, dar nu mă îndoiesc că de aceea Kinnock i-a dat lui locul.

— Nu prea subtil, a zis Emma. Altceva?

— Da, doamnă ministru. Mă întreb dacă aş putea discuta o problemă personală cu dumneavoastră.

— Pare ceva serios, Pauline, dar da, sigur.

— Aţi urmărit ultimele cercetări din State referitoare la ADN?

— N-aş spune că da, a zis Emma. Cutiile mele roşii îmi oferă şi aşa destulă lectură.

— Doar că am impresia că ultima descoperire v-ar putea interesa.

— De ce? a întrebat Emma, nedumerită.

— Savanții pot prezice acum sigur dacă două persoane sunt înrudite.

— De unde ai ştiut? a întrebat Emma încet.

— Când cineva este numit ministru al Coroanei, pregătim un dosar, astfel încât dacă presa ne contactează în legătură cu trecutul acestora, să fim cel puțin avertizați.

— Şi presa a luat legătura cu voi?

— Nu. Dar eram la şcoală când s-a ținut procesul în Camera Lorzilor şi s-a judecat dacă fratele dumneavoastră sau Harry Clifton a fost primul născut şi, prin urmare, moştenitorul legal al titlului Barrington şi al domeniului. Noi toți de la Berkhamsted eram foarte romantici pe atunci şi am fost încântați când lorzii au decis în favoarea fratelui dumneavoastră, permițându-vă să vă măritați cu bărbatul pe care-l iubeați.

— Iar acum voi fi în sfârşit în stare să aflu dacă judecata lorzilor a fost corectă, a spus Emma. Lasă-mă să mă gândesc puțin la asta, pentru că nu voi cerceta mai departe fără permisiunea lui Harry.

— Desigur, doamnă ministru.

— Şi ca să ne amuzăm puțin, Pauline, ai spus că ai un dosar despre mine. Asta înseamnă că aveți un dosar despre fiecare ministru?

— Sigur că da. Totuşi, asta nu înseamnă că aş divulga care dintre colegii dumneavoastră este travestit, care a fost prins fumând marijuana în Buckingham Palace şi cărui lord îi place să se îmbrace în costum de polițist şi să iasă să patruleze în rondul de noapte.

— Încă o întrebare, Pauline. Unii dintre aceştia se află printre votanți?

— Din păcate, nu, doamnă ministru.

47

Cu toate că majoritatea lorzilor se hotărâse cum să voteze înainte de întrunirea Camerei pentru dezbaterea crucială, atât Emma cât şi Giles au acceptat că soarta proiectului de lege depindea acum de câțiva lorzi care trebuiau să fie convinşi să voteze cu cineva.

Emma se trezise dimineața devreme şi îşi revăzuse discursul mult înainte de a pleca la departament. A repetat mai multe paragrafe-cheie cu voce tare, ascultată doar de Harry şi, deşi el făcuse câteva sugestii excelente, ea nu le-a acceptat gândindu-se că responsabilitatea guvernului nu-i permitea să recurgă la hiperbolele retorice de care se bucura atât de mult Giles în opoziție. Dar singurul lui scop era să stânjenească guvernul la divizarea Camerei. Al ei era să guverneze.

Când Emma a ajuns la biroul ei din Casa Alexander Fleming, a fost încântată să observe că jurnalul ei fusese eliberat, astfel încât să se poată concentra asupra lucrului cel mai important la care se gândea. Ca un atlet nerăbdător care se pregătea pentru finala olimpică, tot aşa şi-a petrecut şi ea ultimele ore înainte ca întrecerea să decidă rezultatul. Totuşi, în politică nu se dau premii pentru al doilea loc.

În ultima săptămână, încercase să anticipeze întrebările stânjenitoare care s-ar putea pune în timpul dezbaterii pentru ca nimic să n-o ia prin surprindere. Oare se va dovedi că mareşalul Montgomery avusese dreptate? Nouă zecimi dintr-o bătălie sunt câştigate în antrenamentele dinaintea tragerii primului foc.

Emma tremura când s-a urcat în maşina ministerială pentru a fi condusă peste fluviu la palatul Westminster. La sosire, s-a retras în biroul ei, însoțită de un sandvici cu şuncă şi o cafea neagră. Şi-a mai revăzut o dată discursul şi a adăugat câteva schimbări minore înainte de a se îndrepta spre Cameră.

*

Când Big Ben a sunat de ora două, lordul orator şi-a luat locul pe Sacul de Lână, astfel încât discuțiile zilei să poată începe.

Preaonorabilul episcop de Worcester s-a ridicat din banca episcopilor pentru a conduce rugăciunile pentru întreaga Cameră. Worcester, ca şi colegii lui, lorzii, era conştient de semnificația dezbaterii din acea zi şi de faptul că erau mai mult de o mie de lorzi ereditari care aveau dreptul să asiste la proceduri, precum şi şase sute de lorzi numiți pe viață, iar în Cameră intrau doar cinci sute de oameni, aşa că nu a fost surprins că băncile erau pline.

Întrebările de la Home Office erau primele pe ordinea de zi, dar puțini lorzi erau interesați de răspunsuri şi în Cameră au început să se audă discuții şoptite, în timp ce oamenii aşteptau evenimentul principal.

Giles şi-a făcut intrarea spre sfârşitul şirului de întrebări şi a fost întâmpinat călduros de colegii săi, ca un boxer de categorie grea înainte de a intra în ring. S-a aşezat în singurul loc rămas liber din prima bancă.

Emma a apărut după câteva clipe şi a fost primită la fel de călduros în timp ce se îndrepta spre băncile din față ale guvernului şi s-a aşezat lângă liderul Camerei.

Când s-au terminat întrebările, lordul orator a expus principala problemă a zilei, astfel încât dezbaterile să poată începe. Lordul Belstead s-a ridicat încet de la locul lui, şi-a pus discursul pe pupitrul oratorului şi, cu toată încrederea unuia care lucrase în mai multe oficii ale statului, şi-a prezentat discursul de deschidere din partea guvernului.

După ce şi-a terminat observațiile de început, lordul Cledwyn, la fel de obişnuit cu atmosfera, s-a ridicat să răspundă de pe băncile opoziției.

Apoi a urmat o serie de vorbitori de pe băncile din spate pe care Emma şi Giles, ca şi restul Camerei, i-au ascultat cu un interes moderat. Toți aşteptau în mod clar contribuțiile hon.

Lord Barrington de Bristol Docklands care urma să rezume, din partea opoziției şi hon. Baronese Clifton de Chew Magna, care urma să prezinte punctul de vedere al guvernului.

Nici Emma, nici Giles, nu au ieşit din Cameră în timpul dezbaterilor, amândoi lipsind de la pauza de masă, preferând să asculte contribuțiile colegilor, notându-şi atunci când un anumit punct era bine argumentat.

Cu toate că între şapte şi nouă au apărut locuri libere pe băncile roşii, Emma şi Giles ştiau că acestea se vor umple de îndată ce cortina se va ridica pentru al doilea act. Doar John Gielgud în apariția sa în West End în *Cel mai bun dintre prieteni* putea garanta o sală atât de plină.

Când ultimul vorbitor de pe băncile din spate s-a ridicat pentru a-şi aduce contribuția, singurul loc gol era tronul care era ocupat doar de regină când îşi ținea discursul la deschiderea parlamentului. Treptele de sub tron şi intervalele dintre băncile roşii erau pline cu nobili lorzi care nu reuşiseră să-şi găsească un alt loc. În spatele barei Camerei, în capătul cel mai îndepărtat, stăteau mai mulți membri ai Camerei Comunelor, inclusiv secretara de stat, care-i promisese prim-ministrului că a făcut totul pentru a se asigura că proiectul de lege va trece de Cameră, astfel încât guvernul să poată înainta cu programul său legislativ greu în timpul care se scurgea repede. Dar din privirile celor din Camera Inferioară, membrii acesteia erau la fel de nesiguri de rezultat.

Emma s-a uitat la Galeria Invitaților şi şi-a zărit membrii familiei aşezați în primul rând, dar mai erau şi membri ai familiei lui Giles care erau şi ei la fel de divizați, bănuia ea. Harry, Sebastian şi Samantha o susțineau desigur pe ea, în timp ce Karin, Grace şi Freddie îl susțineau probabil pe Giles, lăsându-i lui Jessica votul decisiv. Emma a simțit că aceştia oglindeau sentimentele colegilor ei lorzi.

Când lordul Samuels, fostul preşedinte eminent al Colegiului Regal al Medicilor, s-a aşezat după ce a prezentat

ultimul discurs din băncile comune, în toată Camera s-a auzit un murmur puternic.

Nu se observa dacă Giles era nervos atunci când s-a ridicat în picioare. A apucat ferm marginile boxei şi a aşteptat să se facă linişte înainte de a începe.

— Stimați lorzi, stau în fața dumneavoastră în această după-amiază, dureros de conştient că soarta Serviciului Național de Sănătate (NHS) se află în mâinile noastre. Aş vrea să fi exagerat, dar mă tem că nu. Pentru că în seara aceasta, lorzii mei, dumneavoastră şi numai dumneavoastră, veți decide dacă acest proiect de lege groaznic – a fluturat o hârtie deasupra capului – va deveni o lege sau doar un reper de colecție pentru cei interesați în notele de subsol ale istoriei.

— Nu trebuie să vă amintesc că Partidul Laburist condus de Clem Attlee, a fost cel care nu numai că a fondat NHS, ci i-a şi apărat existența de atunci. Oricât ar avea de suferit această țară sub conducerea administrației conservatoare, este responsabilitatea laburiştilor să se asigure că NHS supravieţuieşte nenumăratelor atacuri ale infidelilor care dau năvală la porțile sale sfinte.

În spatele său au izbucnit aplauze prelungi care i-au permis lui Giles să întoarcă o pagină din discurs şi să verifice propoziția următoare.

— Stimații mei lorzi, mi-e ruşine să recunosc, a continuat el, cu un oftat exagerat, că ultima infidelă este sânge din sângele meu, baroneasa Clifton de Chew Magna.

Ambele părți ale Camerei au izbucnit în râs, în timp ce Emma şi-ar fi dorit să aibă darul de a trece de la un enunț grav la un umor lejer într-un moment şi, în acelaşi timp, să atragă Camera de partea ei.

Giles şi-a petrecut următoarele douăzeci de minute demontând proiectul de lege alineat cu alineat, mai ales acele paragrafe pentru care conservatorii erau îngrijorați. Emma n-a putut decât să admire meşteşugul cu care fratele ei a

lăudat contribuțiile erudite ale câtorva conservatori care nu se hotărâseră încă, înainte ca el să continue:

— Putem doar să sperăm că acei bărbați şi femei de onoare vor da dovadă de acelaşi curaj şi independență a minții când vor intra în lobby-ul de divizare şi să nu-şi arunce în ultimul moment adevăratele lor crezuri deoparte, ascunzându-se în spatele falsei măşti a lealității partinice.

Chiar şi pentru Giles, era o performanță remarcabilă. Atât colegii, cât şi oponenții erau pe marginile scaunelor în timp ce el continua, ca Merlin, să-şi arunce vrăjile asupra Camerei fermecate. Emma ştia că va trebui să rupă această vrajă şi să-şi tragă colegii înapoi în lumea reală dacă spera să le câştige votul.

— Permiteți-mi să închei, stimați lorzi, a spus Giles, aproape în şoaptă, prin a vă reaminti puterea pe care o veți avea în mâini diseară. Vi s-a acordat ocazia să anulați acest proiect de lege eronat şi contrafăcut pentru că dacă acesta va deveni lege, va însemna sfârşitul Serviciului Național de Sănătate aşa cum îl ştim şi va întina memoria trecutului său glorios şi a acelor zile bune de odinioară.

S-a aplecat peste boxă şi s-a uitat încet în sus şi în jos la băncile celor din guvern înainte de a mai spune:

— Acest proiect de lege dovedeşte un singur lucru, stimați lorzi: dinozaurii vor putea fi găsiți nu numai la Muzeul de Istorie Naturală. A aşteptat sfârşitul râsetelor înainte de a-şi coborî vocea şi a continua: Cei dintre Domniile Voastre care, ca şi mine, au studiat acest proiect de lege cuvânt cu cuvânt, vor fi observat că un singur cuvânt lipseşte cu desăvârşire. Căutați ca mine, stimați lorzi, pentru că nicăieri n-am găsit cuvântul „compasiune”. Dar de ce ne-ar surprinde, când ministrul celălalt, care va prezenta în curând proiectul de lege, le-a interzis personal asistentelor care muncesc din greu un salariu decent?

Strigăte de „Ruşine!” s-au auzit din băncile opoziției în timp ce Giles se uita la sora lui.

— Şi nici nu e nevoie să citiți printre rânduri pentru a înțelege că adevăratul scop al guvernului în propunerea acestui proiect de lege este să înlocuiască cuvântul „Național” cu „Particular”, pentru că prioritatea sa este să-i ajute pe cei care-şi permit să fie bolnavi, lăsându-i de izbelişte pe concetățenii noştri care nu-şi permit să plătească. Aceasta este şi a fost întotdeauna filosofia de bază a guvernului conservator.

— Stimați lorzi, a mai zis Giles, cu vocea ridicându-i-se în crescendo, vă rog să votați decisiv împotriva acestui proiect de lege nedrept, astfel încât concetățenii noştri să continue să se bucure de siguranța unui adevărat serviciu național de sănătate, pentru că eu cred că atunci când este vorba de sănătatea noastră, toți bărbații – s-a oprit şi s-a uitat drept la sora lui – şi toate femeile sunt născuți egali.

— Stimați lorzi, nu vă rog, vă implor, să faceți ca părerile Domniilor Voastre să fie clar auzite de concetățenii noştri atunci când vă veți exprima votul diseară şi să respingeți fără drept de apel acest proiect de lege.

S-a aşezat în aplauzele prelungite şi în fluturări ale documentelor de lucru din spatele lui şi de tăcere în partea băncilor opoziției. Emma s-a ridicat încet de la locul ei, şi-a pus discursul în boxa oratorului şi s-a prins de marginile acesteia sperând că nimeni nu va observa cât de nervoasă era.

— Stimați lorzi, a început ea, cu vocea tremurându-i puțin, ar fi o copilărie din partea mea să nu recunosc valoarea performanței realizate de nobila mea rudă, lordul Barrington, dar a fost doar o performanță, atât, pentru că bănuiesc că atunci când îi veți citi cuvintele mâine, în Hansard, veți vedea că discursul lui a fost mult prea retoric, dar slab ca substanță şi lipsit de fapte concrete.

Câteva „Aşa e, Aşa e” s-au auzit din partea colegilor ei, în timp ce membrii opoziției au rămas tăcuți.

— Mi-am petrecut şapte ani din viață conducând un spital mare al NHS, deci nu trebuie să dovedesc că sunt la fel de

interesată de viitorul Serviciului Național de Sănătate precum cei din băncile opoziției. Totuşi, în ciuda tuturor manifestărilor pasionale stârnite de nobilul lord, adevărul este că, până la urmă, cineva trebuie să plătească facturile şi să echilibreze balanțele contabile. NHS trebuie să se bazeze pe bani adevărați, obținuți din impozitele percepute de la oameni reali.

Emma a fost încântată văzând că o parte dintre parlamentari o aproba. Discursul lui Giles fusese bine primit, dar era responsabilitatea ei să explice detaliile concrete ale noii legislații. I-a trecut pe lorzi prin substanța proiectului de lege, paragraf cu paragraf, dar a fost incapabilă să aprindă flacăra pasională pe care o stârnise atât de bine fratele ei.

Când a întors încă o pagină, a înțeles ce-i descrisese odată bunicul ei, lordul Harvey ca pierderea atenției Camerei: acel moment în care membrii se plictisesc şi încep să discute între ei. Chiar mai enervant decât strigătele puternice de „Ruşine”.

S-a uitat în sus şi a văzut un lord mai în vârstă moțăind şi când, după câteva momente, acesta a început să sforăie, membrii aşezați de o parte şi de cealaltă a lui n-au încercat să-l trezească, pentru că se amuzau evident de supărarea ministrului. Emma şi-a dat seama că minutele fugeau şi nu mai era mult până ce Camerei i se va cere să se împartă şi să se numele voturile. A întors altă pagină.

— Iar acum aş dori să mulțumesc bazei NHS, admirabilelor noastre asistente medicale, care…

Giles a sărit în picioare pentru a întrerupe ministrul şi aşa s-a rătăcit în teritoriile inamice. Emma s-a dat imediat la o parte, permițându-i fratelui ei să controleze boxa oratorului.

— Îi sunt recunoscător nobilei doamne pentru că-mi face loc, dar aş putea să întreb de ce acele asistente medicale de care a spus că fac o treabă atât de importantă nu au primit creşterea salarială de trei la sută? Convins că o expediase acum pe Emma în corzi, s-a aşezat în strigăte puternice de „Aşa e, aşa el”.

Emma şi-a reluat locul în boxa oratorului.

— Nobile lord, dacă îmi amintesc bine cuvintele Domniei Voastre, aţi cerut o creştere de paisprezece la sută pentru asistente. Giles a încuviinţat. Deci ar trebui să vă întreb de unde ar putea guvernul să găsească banii necesari pentru o astfel de creştere?

Giles s-a ridicat iar repede, gata să dea lovitura ucigătoare.

— S-ar putea începe prin a creşte impozitele celor care câştigă mai mult şi care-şi pot permite să mai plătească ceva pentru a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi decât ei.

S-a aşezat în aplauze şi mai puternice, în timp ce Emma aştepta răbdătoare.

— Mă bucur că nobilul lord a recunoscut că ar fi un început bun, a zis ea, luând un dosar roşu pe care un oficial al Trezoreriei i-l dăduse în acea dimineaţă, pentru că acesta va fi doar un început şi nimic mai mult. Dacă cerem acestei Camere să creadă că Partidul Laburist poate acoperi o creştere salarială de paisprezece la sută pentru asistente doar crescând impozitele celor care câştigă anual patruzeci de mii de lire sau mai mult, daţi-mi voie să-i spun asta: ar avea nevoie de o creştere a impozitelor de nouăzeci şi trei la sută în fiecare an. Şi mărturisesc, a adăugat ea, imitând stilul de sarcasm al fratelui ei, că nu mi-am dat seama că o impozitare de nouăzeci şi trei la sută ar fi politica Partidului Laburist, pentru că n-am văzut-o în manifestul lor pe care l-am citit cuvânt cu cuvânt.

Emma a auzit râsetele din spatele ei, dar nu şi-a putut vedea colegii făcându-i semne cu degetele încârligate lui Giles şi repetând:

— Nouăzeci şi trei la sută, nouăzeci şi trei la sută.

La fel ca Giles, a mai aşteptat o clipă înainte să adauge:

— Poate nobilul lord ar putea spune Camerei ce alte idei mai are pentru acoperirea costurilor suplimentare?

Giles a rămas aşezat.

— Mi s-ar mai putea permite să sugerez unul sau două moduri de a obține fondurile necesare care ne-ar putea ajuta să ajungem la ținta lui de paisprezece la sută?

Emma atrăsese atenția Camerei. A mai întors o pagină din dosarul roşu de la Trezorerie.

— Pentru început, aş putea anula construcția celor trei spitale noi în Strathelyde, Newcastle şi Coventry. Asta ar putea rezolva problema. Dar, gândiți-vă, ar trebui să închid încă trei spitale anul viitor. Însă nu doresc să fac acest sacrificiu, aşa că poate ar fi mai bine să analizez bugetele altor compartimente şi să văd ce-mi pot oferi colegii.

A mai întors o pagină.

— Am putea renunța la susținerea planurilor pentru crearea unor universități noi sau să renunțăm la creşterea de trei la sută a pensiilor. Asta ar putea rezolva problema. Sau am putea lua bani de la forțele armate retrăgând modelele noi pentru regimente. Nu, nu, nu am putea face aşa ceva, a adăugat ea, disprețuitoare, nu după ce nobilul lord a perorat atât de aprins pentru creşterea bugetului forțelor armate doar cu o lună înainte.

Giles s-a afundat şi mai adânc în fotoliul său.

— Şi amintindu-ne recordurile obținute de nobilul lord în alte locuri, ca ministru la Foreign Office, poate am reuşi să închidem cam cinci dintre ambasadele noastre. Asta ar rezolva problema. L-am putea chiar lăsa să decidă pe care anume. Washington? Paris? Poate Moscova? Beijing? Tokio? Aş vrea să întreb, mai există vreo politică a Partidului Laburist pe care au uitat s-o menționeze în manifestul lor?

Brusc, băncile guvernului s-au înviorat de râsete şi aplauze.

— Nu, domnule lord orator, a continuat Emma după ce s-a făcut iar linişte, adevărul este că vorbele sunt ieftine, dar acțiunea costă şi este datoria unui guvern responsabil să țină seama de priorități şi să se asigure că registrele contabile sunt echilibrate. Acest lucru este precizat în manifestul conservator şi nu mă scuz pentru asta.

Emma şi-a dat seama că nu mai avea decât câteva minute şi aplauzele colegilor o făceau să-şi piardă timpul.

— Prin urmare, trebuie să declar în fața Camerei că eu consider educația, pensiile, apărarea națională şi poziția noastră în problemele mondiale la fel de importante ca propriul meu departament. Dar permiteți-mi să vă asigur, nobili lorzi, că atunci când este vorba de departamentul meu, m-am luptat cu dinții şi cu ghearele cu Trezoreria pentru a menține acele trei spitale noi incluse în buget. A făcut o pauză, a ridicat vocea şi a zis: în această dimineață, cancelarul eşichierului a fost de acord ca asistentelor medicale să li se ofere o creştere salarială de şase la sută.

Băncile din spatele ei au erupt în aplauze spontane şi prelungite.

Emma a renunțat la ultimele pagini ale discursului ei şi, uitându-se direct la fratele ei, a spus:

— Dar nimic din ce am spus nu va fi posibil însă dacă-l urmați pe nobilul lord în lobby-ul Nemulțumiților diseară şi veți vota împotriva proiectului de lege. Dacă eu sunt, după cum a sugerat el, o infidelă dând buzna la sfintele porți ale Serviciului Național de Sănătate, atunci trebuie să-i spun că intenționez să deschid aceste porți pentru a permite tuturor pacienților să intre. Da, nobili lorzi, liberi şi egali, după spusele eroului lui, Clement Attlee. Şi acesta este motivul, Domniile Voastre, pentru care nu ezit să vă cer să mă urmați în lumea reală şi să susțineți proiectul de lege astfel încât atunci când voi reveni la departamentul meu, mâine-dimineață, să pot efectua modificările necesare care vor asigura viitorul Serviciului Național de Sănătate fără a-i permite să lâncezească în trecut împreună cu nobila mea rudă, lordul Barrington, care probabil îşi aminteşte cu plăcere de zilele bune de odinioară. Eu, Domniile Voastre, le voi povesti nepoților şi strănepoatei mele despre zilele bune de acum. Dar asta va fi posibil doar dacă veți susține acest proiect de lege şi vă veți alătura lobby-ului meu diseară. Onorați lorzi, vă rog să treceți la a doua citire.

Emma s-a aşezat în cele mai puternice aplauze din toată seara, în timp ce Giles stătea rezemat, conştient că nu ar fi trebuit să-şi ridice capul peste parapet, ci doar să se prefacă plictisit şi s-o lase pe Emma să-şi sape propriul mormânt. Ea s-a uitat la fratele ei care a ridicat o mână, şi-a atins fruntea şi a murmurat:

— *Chapeau.* O laudă, într-adevăr. Dar amândoi erau conştienți de faptul că voturile trebuiau încă numărate.

Când a sunat clopotul de divizare, membrii au început să se îndrepte spre coridoarele respective, conform convingerilor. Emma a intrat în lobby-ul *Mulțumiți,* unde a zărit doi nehotărâți şi alți câțiva indiferenți votând. Dar va fi destul?

După ce şi-a spus numele funcționarului aşezat la pupitrul înalt, care bifa fiecare membru, s-a întors la locul ei din banca din față şi a urmărit discuțiile inconsecvente care se ridicau întotdeauna ca aburul din ambele părți în timp ce membrii aşteptau întoarcerea organizatorilor care urmau să dea verdictul Camerei.

Camera s-a liniştit când patru domni uşieri s-au aliniat şi s-au îndreptat încet către masa din centrul Camerei.

Organizatorul-şef a ridicat un cartonaş şi, după ce a mai verificat cifrele o dată, a declarat:

— *Mulțumiți* în stânga, patru sute douăzeci şi nouă. Emma şi-a ținut respirația. *Nemulțumiți* în dreapta, patru sute unsprezece. *Mulțumiții* au câştigat. *Mulțumiții* au câştigat.

S-au auzit aplauze puternice din spatele Emmei. În timp ce se îndrepta spre ieşirea din Cameră, s-a trezit înconjurată de suporteri care-i spuneau că nu se îndoiseră niciodată că va câştiga. Le-a zâmbit şi le-a mulțumit.

A reuşit în cele din urmă să scape de ei şi să i se alăture lui Harry şi restului familiei în camera de oaspeți a lorzilor, unde a fost încântată să-l vadă pe Giles deschizând o sticlă de şampanie, l-a umplut paharul şi l-a ridicat pe al lui.

— Pentru Emma, a zis el, care nu numai că a câştigat lupta, ci şi bătălia, după cum a prezis mama noastră că se va întâmpla.

După ce restul familiei a plecat, Harry, Giles, Karin şi Freddie – la primul lui pahar de şampanie – s-au îndreptat încet către casa lor din Smith Square. Emma s-a urcat, extenuată, în pat, dar amestecul intoxicant de adrenalină şi succes nu i-a permis să adoarmă uşor.

*

În dimineața următoare, Emma s-a trezit la şase, ceasul ei intern cel crud nelăsând-o să mai doarmă.

După ce a făcut un duş şi s-a îmbrăcat, s-a grăbit să coboare, de abia aşteptând să citească rapoartele dezbaterilor în ziare în timp ce-şi bea ceaiul şi poate va mânca o felie subțire de toast cu marmeladă. Ziarele erau deja înşirate pe masă. A citit titlul din *The Times* şi s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun, ținându-şi capul în mâini. Aceasta nu fusese niciodată intenția ei.

*

LORDUL BARRINGTON ÎŞI DĂ DEMISIA DUPĂ ÎNFRÂNGEREA UMILITOARE DIN CAMERA LORZILOR

Emma ştia că „demisie” era un eufemism parlamentar pentru „concediat”.

48

SFÂRŞIT

Harry a lăsat pixul jos, a sărit în sus şi a strigat:

— Aleluia! aşa cum făcea întotdeauna când scria acest cuvânt. S-a aşezat la loc, s-a uitat la tavan şi a spus:

— Mulțumesc. Alt ritual îndeplinit.

Dimineața va trimite copiile manuscrisului la trei oameni astfel încât să poată citi *Capul câştigă* pentru prima oară. Apoi va suferi de nevroza anuală în timp ce le aştepta părerile. Dar, la fel ca el, toți aveau obiceiurile lor.

Primul, Aaron Guinzburg, editorul lui american, va pleca de la serviciu şi se va duce acasă de îndată ce manuscrisul îi va ajunge pe birou, dând instrucțiuni clare să nu fie deranjat până ce nu termina ultima pagină. Apoi îl va suna pe Harry, uitând uneori ce oră era în Anglia. Părerile lui puteau fi adesea neluate în seamă, deoarece era întotdeauna entuziasmat.

Al doilea era Ian Chapman, editorul lui englez, care aştepta întotdeauna până în weekend să citească romanul şi-l suna pe Harry luni dimineața pentru a-i oferi părerile. Şi cum era un scoțian incapabil să-şi ascundă adevăratele sentimente, îl făcea pe Harry să se teamă mai mult.

Al treilea şi cel mai intuitiv dintre primii lui cititori era cumnata lui, Grace, care nu numai că-i oferea părerea ei dezinteresată, ci o şi însoțea cu un raport scris de zece pagini şi, din când în când, uitând că nu era unul dintre elevii ei, îi corecta ortografia.

Harry nu o considerase niciodată pe Grace un fan William Warwick până ce, într-un moment de neatenție, ea îşi recunoscuse plăcerea de a citi romane polițiste. Totuşi, ideea ei de roman polițist erau cărțile scrise de Kingsley Amis, Graham Greene (pe care îi considera amuzanți) şi de preferatul ei, Ian Fleming.

În schimbul părerii ei, Harry o invita pe Grace la masă la Garick, înainte de a o însoți la un spectacol, de preferință al dramaturgului ei preferat, Terence Rattigan.

După trimiterea celor trei manuscrise prin curier, aşteptarea agonizantă a început. Cei trei cititori ai lui Harry fuseseră avertizați că romanul *Capul câştigă* era deosebit de celelalte, ceea ce-l făcea şi mai anxios.

Se gândise să-l lase pe Giles, care acum avea mult mai mult timp şi pe Sebastian, cel mai mare fan al său, să fie printre primii care să-i citească ultimul său manuscris, dar se decisese să nu schimbe rutina obişnuită. Le va permite să citească varianta finală de Crăciun, după ce corectorul de la editura de bază îi va sugera schimbările necesare, dacă era cazul.

Domnişoara Eileen Warburton, fata bătrână a parohiei, era o femeie despre care Harry bănuia că locuia singură într-un apartament la subsol şi, ca Mole, nu apărea până venea primăvara. În timpul lunilor lungi de iarnă, îşi petrecea timpul aranjând manuscrisele autorilor ei preferați, corectându-le greşelile, dintre care unele erau atât de ascunse încât nimeni altcineva nu le-ar fi observat. În timp ce alții, parşivii, după cum le zicea ea, le-ar fi lăsat necorectate şi ar fi făcut ca mii de scrisori enervate să ajungă pe masa scriitorului, demonstrându-i cât era de prost. Domnişoara Warburton nu-l lăsase niciodată pe Harry să uite că Geneva nu era capitala Elveției şi că *Titanicul* se scufundase pe 15 aprilie, nu pe 14.

Într-un moment de bravură, Harry îi amintise odată că în *Madame Bovary,* a lui Flaubert, ochii eroinei se transformau din căprui în albastru şi înapoi în căprui în mai puțin de o sută de pagini.

— Nu comentez cărțile pe care nu le-am corectat eu, i-a spus ea, fără nicio urmă de ironie.

Emma va fi printre ultimele persoane care vor citi manuscrisul înainte de tipărire. Toți ceilalți vor trebui să aştepte publicarea, înainte de a face rost de un exemplar.

Harry plănuise să petreacă un weekend relaxant după terminarea romanului. Sâmbătă după-masă, el şi Giles urmau să meargă la Memorial Grounds şi să vadă echipa din Bristol jucând împotriva vechii rivale, echipa din Bath. Seara o va duce pe Emma s-o vadă pe Patricia Rutledge în *Come for the Ride,* după care vor lua cina la Harvey's.

Duminică, el şi Emma fuseseră invitaţi de Giles şi Karin la prânz la Barrington Hall. Mai târziu urmau să meargă la biserică, iar el îşi va petrece majoritatea predicii întrebându-se la ce pagină ajunseseră cititorii lui. Cât despre un somn bun de noapte, acesta nu va fi pe ordinea zilei până ce toţi cei trei primi cititori ai săi nu-şi vor spune părerea.

Când a sunat telefonul, primul gând al lui Harry a fost că era prea devreme pentru ca vreunul dintre ei să fi terminat cartea. A ridicat receptorul şi a auzit vocea familiară a lui Giles.

— Scuză-mă că te deranjez, Harry, dar nu voi putea să vin cu voi la meciul de rugbi sâmbătă şi va trebui să decalăm şi prânzul de duminică. Harry nu a trebuit să întrebe motivul pentru că explicaţia a urmat imediat. Walter Scheel a sunat mai devreme. Germania de Est a eliberat în sfârşit poarta şi cetăţenii se scurg peste graniţă. Sun de la Heathrow. Karin şi cu mine mergem la Berlin. Sperăm să ajungem acolo înainte de a începe dărâmarea zidului, pentru că amândoi vrem să facem parte din echipa de demolare.

— Sunt veşti foarte bune, a zis Harry. Karin este probabil încântată. Spune-i că sunt invidios pentru că atunci când oamenii te vor întreba unde erai în ziua în care s-a dărâmat zidul, vei avea ce să le spui. Şi, dacă poţi, adu-mi şi mie o bucată.

— O să mai iau o valiză, a spus Giles. Foarte multă lume m-a rugat acelaşi lucru.

— Aminteşte-ţi că eşti martor la istorie, deci înainte de a te culca în fiecare noapte, scrie tot ce-ai experimentat în acea zi. Altfel vei uita detaliile până la trezire.

— Nu sunt sigur că ne vom culca, a zis Giles.

*

— Pot să vă întreb de ce aveți un ciocan în valiză, domnule? a întrebat un ofițer vigilent de la Heathrow.

— Sper să sparg un zid, a replicat Giles.

— Aş fi vrut să vin şi eu, a spus ofițerul înainte de a închide valiza.

Când Giles şi Karin s-au urcat în avionul companiei Lufthansa, după o jumătate de oră, era de parcă ar fi dat buzna la o petrecere, în loc să se alăture unui grup de pasageri care, în mod normal, şi-ar fi strâns centurile de siguranță înainte de a primi instrucțiunile de la o stewardesă conştiincioasă. De îndată ce avionul a decolat, dopurile de la şampanie au pocnit şi pasagerii au început să discute cu cei de lângă ei de parcă ar fi fost vechi prieteni.

Karin l-a ținut pe Giles de mână pe toată durata zborului şi trebuie să fi spus de vreo zece ori:

— Nu-mi vine să cred, încă temându-se că, atunci când vor ateriza în Berlin, petrecerea se va termina şi totul va reveni la normal.

După două ore care au părut o eternitate, avionul a aterizat în sfârşit şi în momentul în care s-a oprit, pasagerii au sărit de la locurile lor. Coada ordonată, obişnuită, pentru care germanii sunt atât de faimoşi s-a dezintegrat şi a fost înlocuită de un asalt când pasagerii au coborât treptele în goană, au traversat pista şi au intrat în aeroport. În seara aceea, nimeni nu stătea liniştit.

După ce au trecut de vamă, Giles şi Karin s-au îndreptat spre ieşire în căutarea unui taxi şi au descoperit că o mulțime de pasageri avusese aceeaşi idee. Totuşi, spre surprinderea lui Giles, coada mergea repede, pentru că într-un taxi se îngrămădeau trei, patru sau chiar cinci pasageri, toți îndreptându-se în aceeaşi direcție. Când au ajuns în sfârşit în fața cozii, Giles şi Karin s-au alăturat unei familii

de germani care n-au avut nevoie să-i spună şoferului unde mergeau.

— Englezilor, de ce veniți în Berlin? a întrebat tânărul strâns lângă Giles.

— Sunt căsătorit cu o doamnă din Germania de Est, i-a explicat el, punându-şi un braț pe umărul lui Karin.

— Şi cum a scăpat soția dumneavoastră?

— E o poveste lungă, a venit Karin în ajutorul lui Giles şi i-a luat şase kilometri în traficul aglomerat, vorbind în limba ei maternă, ca să ajungă la sfârşitul povestirii, care a fost întâmpinat cu felicitări şi aplauze. Tânărul s-a uitat cu respect la Giles, cu toate că acesta nu înțelesese o vorbă din ce spusese soția lui.

Când mai aveau doi kilometri, şoferul a renunțat şi s-a oprit în mijlocul unui drum care se transformase într-un ring de dans. Giles a fost primul care a coborât din taxi, şi-a scos portmoneul ca să-l plătească pe şofer, dar acesta i-a zis:

— Nu şi în seara aceasta, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta iar spre aeroport; alt om care le va povesti nepoților despre rolul pe care-l jucase în noaptea în care se dărâmase zidul.

Mână în mână, Giles şi Karin şi-au făcut drum prin mulțimea exuberantă spre Poarta Brandenburg, pe care niciunul nu o mai văzuse din ziua în care Karin scăpase din Berlinul de Est cu aproape două decenii înainte.

În timp ce se apropiau de marele monument construit de regele Frederick Wilhelm II al Prusiei, în mod ironic ca un simbol al păcii, au văzut şirurile de soldați înarmați, aliniați în partea îndepărtată. Giles s-a gândit la sugestia lui Harry că ar trebui să scrie tot ce observă, de teamă că va uita momentul şi s-a întrebat ce ar fi considerat potrivit cumnatul lui să scrie despre expresiile de pe figurile soldaților. Nu era mânie, nici teamă, nici tristețe; erau pur şi simplu împietriți. Ca tuturor celor care dansau în jurul lor, viețile lor se schimbaseră într-o clipă.

Karin a privit soldații de la distanță, întrebându-se dacă nu cumva era prea frumos ca să fie adevărat. Oare o va recunoaşte unul dintre ei şi va încerca s-o târască peste frontieră chiar şi acum?

Cu toate că mulțimea unită sărbătorea în jurul ei, ea tot nu era convinsă că viața nu va reveni la normal la răsăritul soarelui. Ca şi cum Giles i-ar fi putut citi gândurile, a luat-o în brațe şi a spus:

— S-a terminat, draga mea. Poți întoarce pagina. Coşmarul s-a terminat în sfârşit.

Un ofițer est-german a apărut de nicăieri şi a lătrat un ordin. Soldații şi-au dus armele la umăr şi au plecat, ceea ce a făcut să se audă un urlet şi mai mare de aprobare. În timp ce toți din jurul lor dansau, beau şi cântau, plini de extaz, Giles şi Karin s-au îndreptat încet prin mulțime către zidul acoperit cu graffitti pe care dansau sute de oameni, de parcă ar fi fost mormântul unui inamic urât.

Karin s-a oprit şi i-a atins brațul lui Giles când a văzut un bătrân îmbrățişând o femeie tânără. Era clar că, la fel ca mulți alți oameni în acea noapte de neuitat, se reuniseră în sfârşit după douăzeci şi opt de ani de despărțire. Râsetele, bucuria şi sărbătorirea erau amestecate cu lacrimi, în timp ce bătrânul îşi îmbrățişa nepoata pe care nu crezuse că o va întâlni vreodată.

— Aş vrea să stau în vârful zidului, a declarat Karin.

Giles s-a uitat la monumentul de patru metri care comemora eşecul şi pe care sute de oameni țineau o petrecere. S-a decis că nu era momentul să-i amintească soției sale că avea aproape şaptezeci de ani. Aceasta era o noapte pentru aruncarea anilor de pe umeri.

— Grozavă idee, a spus el.

Când au ajuns la baza zidului, Giles şi-a dat brusc seama cum se simțise Edmund Hillary când începuse ascensiunea finală pe Everest, iar doi şerpaşi tineri, care tocmai coborâseră s-au prins de mâini şi au format prima treaptă a unei scări, astfel încât el să poată să ajungă în vârf să le ia

locul. Nu şi-a dat seama, dar doi tineri petrecăreți s-au aplecat şi l-au tras alături de ei.

Karin i s-a alăturat după un moment şi au stat, unul lângă altul, uitându-se peste graniță. Ei tot nu-i venea să creadă că nu se va trezi şi va afla că totul nu fusese decât un vis. Câțiva est-germani încercau să urce din partea cealaltă şi Karin s-a întins să-i dea mâna unei fetițe. Giles le-a fotografiat pe cele două, care nu se mai întâlniseră până atunci, îmbrățişându-se de parcă erau vechi prietene. O fotografie care va ajunge pe polița căminului lor din Smith Square pentru a comemora ziua în care Estul şi Vestul au revenit la normal.

Din poziția lor privilegiată, Giles şi Karin au urmărit fluxul de oameni curgând în jos, spre libertate, în timp ce gărzile, care doar cu o noapte în urmă ar fi împuşcat pe oricine ar fi încercat să treacă frontiera, stăteau doar şi se uitau, incapabile să înțeleagă ce se întâmpla în jurul lor.

Karin a început în sfârşit să creadă că djinul scăpase din sticla comunistă, dar i-au trebuit câteva ore ca să-şi adune curajul să-i spună lui Giles:

— Aş vrea să-ți arăt unde am locuit.

Lui Giles i s-a părut coborârea de pe zid aproape la fel de grea ca urcarea, dar cu ajutorul mai multor mâini întinse, a reuşit cumva, cu toate că şi-a tras cu greu sufletul când a ajuns jos.

Karin l-a luat de mână şi s-au războit cu o mulțime de oameni care mergea într-o singură direcție, în timp ce-l conducea încet către postul de frontieră. Mii de bărbați, femei şi copii, cu genți, valize sau chiar împingând cărucioare încărcate cu tot ce strânseseră într-o viață, se îndreptau într-o direcție, lăsându-şi vechile vieți în urmă, fără a dori să se gândească să se întoarcă în cazul în care ar fi fost prinşi din nou în capcană.

După ce au trecut de bariera roşu cu alb şi au ieşit din zona vestică, Giles şi Karin s-au alăturat câtorva cetățeni care mergeau în aceeaşi direcție ca ei. Karin a ezitat, însă

doar o clipă, când au trecut de a doua barieră şi a intrat pe teritoriul est-german.

Nu mai existau gardieni la frontieră, nici câini lup mârâitori, nici oficiali cu buze subţiri care să le verifice vizele. Doar o sălbăticie stranie, pustie.

Nu erau cozi la taxiuri, pentru că nu erau taxiuri. Au trecut de un grup mic de est-germani îngenuncheaţi într-o rugăciune tăcută, în amintirea celor care-şi sacrificaseră viaţa pentru ca ziua de azi să fie posibilă.

Cei doi şi-au continuat drumul prin mulţimile care se micşorau cu fiecare pas făcut. A trecut aproape o oră înainte ca ea să se oprească şi să-i arate lui Giles un grup de blocuri identice, gri, aranjate într-o linie posomorâtă ce-i amintea de un trecut pe care aproape-l uitase.

— Aici ai locuit?

Ea s-a uitat în sus şi a zis:

— Etajul nouăsprezece, a doua fereastră la stânga este locul în care mi-am petrecut primii douăzeci şi patru de ani din viaţă.

Giles a numărat până ce a ajuns la o fereastră mică, fără perdele, la al nouăsprezecelea etaj, a doua la stânga şi nu s-a putut opri să nu-şi amintească unde-şi trăise el primii douăzeci şi patru de ani din viaţă: Barrington Hall, într-o casă din Londra, castelul din Scoţia în care stătea câteva săptămâni în fiecare vară şi pe urmă, bineînţeles, vila din Toscana, în cazul în care avea nevoie de o pauză.

— Vrei să urci să vezi cine stă acum acolo? a întrebat el.

— Nu, a spus Karin, hotărâtă. Vreau acasă.

Fără alt cuvânt, a întors spatele blocurilor apăsătoare din beton gri şi s-a alăturat compatrioţilor ei care se îndreptau spre vest pentru a experimenta o libertate pe care ea n-o considerase niciodată un lucru de la sine înţeles.

Nu s-a uitat niciodată înapoi în timp ce mergeau spre graniţă, cu toate că momentul de anxietate a revenit când s-au apropiat de punctul de trecere, dar a dispărut repede când a zărit câţiva gardieni, cu hainele descheiate, gulerele

lărgite, dansând cu noii lor prieteni, care nu mai erau nici din Est, nici din Vest, ci erau pur şi simplu germani.

După ce au trecut de barieră şi au revenit în Vest, i-au găsit şi pe cei bătrâni şi pe cei tineri încercând, cu baroase, pârghii, ciocane şi chiar pile de unghii să demonteze monstruozitatea lungă de 800 de mile, bucată cu bucată. Simbolul fizic a ceea ce Winston Churchill numise „Cortina de Fier”.

Giles şi-a desfăcut valiza, a scos ciocanul şi i l-a dat lui Karin.

— Tu prima, dragă.

EMMA CLIFTON
1990–1992

49

— Este acel moment al anului, a spus Emma, ridicând un pahar cu vin.

— Când ne aruncăm jucăriile afară din cărucior, a spus Giles şi refuzăm să ne alăturăm jocurilor tale?

— Este acel moment al anului, a repetat Emma, ignorându-şi fratele, când ridicăm un pahar în memoria lui Joshua Barrington, fondatorul Barrington Shipping Line.

— Care a obținut un profit de treizeci de lire, patru şilingi şi doi penny în primul an, dar a promis consiliului că va obține mai mult în viitor, le-a reamintit Sebastian celorlalți.

— De fapt treizeci şi trei de lire patru şilingi şi doi penny, a zis Emma. Şi pe urmă a obținut mai mult, mult mai mult.

— Cred că s-a răsucit în mormânt, a spus Sebastian, când am vândut compania lui Cunard pentru doar patruzeci şi opt de milioane.

— N-ai decât să-ți bați joc, a zis Emma, dar ar trebui să-i fim recunoscători lui Joshua pentru tot ce a făcut pentru această familie.

— Aşa este, a spus Harry, care s-a ridicat, a înălțat paharul şi a spus:

— Pentru Joshua.

— Pentru Joshua, a repetat restul familiei.

— Şi acum să revenim la afaceri, a zis Emma, lăsându-şi paharul jos.

— Este ajunul Anului Nou, a protestat Giles, şi pari să uiți că eşti în casa mea, aşa că eu sunt de părere să încheiem pe ziua de azi cu afacerile.

— Sigur că nu, l-a contrazis Emma. Doar Lucy va fi scutită în acest an.

— Dar ai grijă, domnişoară, a spus Harry, zâmbindu-i strănepoatei sale, care dormea în brațele mamei sale, pauza ta este doar temporară.

— Aşa este, a zis Emma, de parcă Harry n-ar fi glumit. A venit timpul ca fiecare să ne spună hotărârile de Anul Nou.

— Iar cei bravi, a completat-o Harry, ne vor reaminti de cele din anul trecut.

— Pe care le-am înregistrat în această mică agendă roşie, a spus Emma, în caz că cineva ar fi uitat.

— Sigur că da, tovarăşe preşedinte Mao, a zis Giles, umplându-şi paharul din nou.

— Cine ar dori să înceapă? a spus Emma, ignorându-şi iar fratele.

— Eu îmi caut alt serviciu, a zis Samantha.

— Tot în lumea artei? a întrebat-o Harry.

— Da. Colecția Wallace îşi caută un nou director-adjunct şi am depus o cerere pentru acest post.

— Bravo, a spus Grace. Pierderea celor de la Courtauld va fi câştigul celor de la Wallace.

— Următoarea treaptă, a zis Sebastian. Pariez că la anul, hotărârea lui Samantha de Anul Nou va fi să ajungă preşedinte la Galeriile Tate.

— Dar tu, Seb? Ce vrei să obții până la sfârşitul anului viitor?

— Am intenția s-o enervez pe mătuşa Grace câştigând pentru ea tot mai mulți bani.

— Pe care îi voi dona unor cauze cât mai valoroase, a zis Grace.

— Nu te îngrijora, Victor se ocupă deja de asta, după cum ți-ar putea spune şi Karin.

— Am citit raportul domnului Kaufman, a zis Grace, şi vă face onoare atât ție, cât şi băncii, Sebastian.

— E de lăudat, într-adevăr, a spus Emma, făcându-şi o notiță înainte de a se uita la sora ei. Cum eşti unul dintre puținii dintre noi care este bifată în fiecare an, Grace, ce-ai mai planificat pentru următoarele douăsprezece luni?

— Şapte dintre tinerii mei elevi speră să li se ofere un loc la universitate în acest an şi eu sunt hotărâtă ca toți cei şapte să ajungă acolo.

— Ce şanse au? a întrebat Harry.

— Sunt aproape sigură că patru fete vor reuşi, dar nu sunt aşa de sigură de băieți.

Toți, cu excepția lui Grace, au râs.

— E rândul meu, e rândul meu! a strigat Jake.

— Acum, dacă-mi amintesc corect, a zis Emma, anul trecut ai vrut să pleci de la şcoală. Mai vrei tot asta?

— Nu, a spus Jake, decis. Vreau ca mama să capete acel post.

— De ce? a întrebat Samantha.

— Pentru că atunci nu voi mai întârzia la şcoală în fiecare dimineață.

— Din gura copiilor... s-a distrat Harry.

Samantha s-a înroşit, în timp ce restul familiei a izbucnit în râs.

— Atunci mai bine mi-aş alege două hotărâri pentru acest an, a spus ea până la urmă. Una pentru mine, una pentru Jake.

— Cum Giles pare hotărât să nu ni se alăture în acest an, a zis Emma, tu ce vei face, Karin? Vei mai alerga într-un maraton?

— Niciodată. Dar m-am alăturat comitetului trustului caritabil Marsden şi sper că familia va finanța o misiune. Şi asta nu-l include pe Sebastian, apropo.

— Deci anul acesta sunt liber?

— Nu, a spus Karin. L-am convins pe Victor că banca ar trebui să-şi finanțeze propria misiune, Misiunea Farthings Kaufman.

— Şi cât mă va costa?

— Va costa banca douăzeci şi cinci de mii de lire, a zis Karin, dar mă aştept să-ți finanțezi propria misiune.

Sebastian era gata să protesteze când Grace a spus:

— Giles şi cu mine vrem şi noi să finanțăm o misiune, Misiunea Barrington. Giles i-a zâmbit surorii sale şi s-a înclinat.

— La fel ca Emma şi cu mine, a zis Harry, ceea ce a făcut ca restul familiei să înceapă să aplaude.

— Mă îngrozesc când mă gândesc la hotărârile de anul viitor, a spus Sebastian.

— N-am terminat încă acest an, a comentat Karin.

— Sebastian, Jessica, Richard, Lucy şi cu mine vom fi încântați să procedăm la fel, a spus Samantha, şi să finanțăm misiunea noastră proprie.

Sebastian s-a uitat la cer şi a spus:

— Joshua Barrington, trebuie să dai socoteală pentru multe.

— Bravo, Karin, a spus Emma, notând detaliile în agenda ei roşie. Tu urmezi, Jessica, a mai zis ea, zâmbindu-i nepoatei sale.

— Sper să fiu nominalizată pentru Premiul Turner.

— Nu-mi închipui de ce, a spus Grace. Turner n-ar fi câştigat niciodată Premiul Turner.

— Asta ar fi o mare realizare, domnişoară, a intervenit Harry.

— Şi dacă va reuşi, a spus Richard, va fi cea mai tânără artistă nominalizată vreodată.

— Ei, asta chiar merită, a spus Grace. La ce lucrezi acum?

— Am început o serie numită *Copacul vieții.*

— Oh, eu iubesc copacii, a spus Emma, şi tu ai fost întotdeauna aşa de bună la peisaje.

— Nu va fi acel gen de copac, bunico.

— Nu înțeleg, a zis Emma, un copac este un copac.

— Doar dacă nu este unul simbolic, a sugerat Harry, zâmbindu-i nepoatei sale.

— Şi care e hotărârea ta, bunicule? Romanul tău va câştiga Premiul Booker?

— Nicio şansă, a zis Grace. Acel premiu nu a fost niciodată acordat unui romancier, din păcate. Dar pot să vă spun tuturor, pentru că sunt singura care l-a citit, că ultimul roman al lui Harry este cel mai bun de până acum. A îndeplinit mai mult decât speranțele mamei sale, aşa că-şi poate permite un an liber.

Harry a fost luat prin surprindere. Plănuise să spună familiei că va suferi o operație majoră în ianuarie, dar nu exista niciun motiv de îngrijorare pentru că se va retrage din activitate doar câteva săptămâni.

— Dar tu, Emma? a spus Giles. Doreşti să ajungi prim-ministru în anul următor?

— Nu cred, a zis Emma. Dar la anul vreau să fiu şi mai infidelă decât am fost în anul acesta, a zis ea, punându-şi paharul pe masă şi vărsând puțin vin.

— Ce este un infidel? a întrebat Jake.

— Un om care votează cu Partidul Conservator, a spus Giles.

— Atunci vreau şi eu să fiu infidel. Dar numai dacă Freddie este infidel, de asemenea.

— Sigur că da, a zis Freddie.

Eu cred că este foarte hilar –
Cum Mama Natură reuşeşte cu succes –
Ca fiecare fetiță şi fiecare băiat ştrengar –
Născut în această lume ades –
Să fie ori un stimat liberal –
Ori dacă nu, un conservator ales!

— Lirica unui muzical? a întrebat Grace.

— W. S. Gilbert.

— Din care operetă?

— *Lolanthe,* a spus Freddie, şi cum sunt deja un infidel, m-am gândit să vin cu o altă hotărâre în fiecare an.

— Dar încă n-ai marcat suta la Lord's, i-a amintit Giles.

— Tot mai vreau acelaşi lucru, dar până la anul, îmi voi schimba numele.

Declarația neaşteptată a lui Freddie i-a lăsat pe toți, chiar şi pe Jake, fără cuvinte.

— Dar mie întotdeauna mi-a plăcut Freddie, a reuşit Emma să spună în cele din urmă. Cred că ți se potriveşte.

— Nu Freddie e numele pe care vreau să-l schimb. De la întâi ianuarie, mi-ar plăcea să devin Freddie Barrington.

Runda de aplauze care a urmat i-a dat de înțeles lui Freddie că familia era de acord cu hotărârea lui de Anul Nou.

— Este o procedură simplă, a zis Grace, ca de obicei, practică. Trebuie doar să semnezi un act şi Fenwick va aparține trecutului.

— Iar eu trebui să semnez mai multe formulare pentru asta, a spus Giles, dând mâna cu fiul lui.

Telefonul a început să sune şi după un moment a apărut Markham.

— Este lordul Waddington la telefon, a zis el.

— Prințul infidelilor, a spus Giles. De ce nu vorbeşti din biroul meu, Emma?

— Cred că e ceva serios dacă mă sună în ajunul Anului Nou, a spus Emma.

— Apelul nu este pentru dumneavoastră, doamnă, a zis Markham. A cerut să discute cu lordul Barrington.

— Eşti sigur, Markham?

— Desigur, doamnă.

— Atunci mai bine du-te şi vezi ce vrea, a zis Emma.

Dacă Jessica şi Freddie făcuseră linişte, un apel telefonic de la liderul Camerei Lorzilor a făcut ca toată familia să vorbească deodată. Nu au tăcut până ce nu s-a deschis uşa şi nu a reapărut gazda lor. Toți l-au privit plini de anticipație.

— Ei bine, s-a rezolvat şi hotărârea mea de Anul Nou, a fost tot ce a avut Giles de zis.

*

— Va trebui să le spui până la urmă, a zis Emma, când ea şi Harry s-au întors la Manor House devreme, în dimineața următoare.

— Am vrut să le spun ieri, dar Grace mi-a luat-o înainte, ca să nu mai zic de Freddie şi Giles.

— Giles nu a putut ascunde cât de încântat a fost de hotărârea lui Freddie.

— Ți-a spus de ce lordul Waddington a vrut să-i vorbească?

— Niciun cuvânt.

— Doar nu crezi că a traversat Camera şi a trecut la infideli?

— Niciodată. Nu este stilul lui. Dar acum că ai predat romanul, mai ai altceva de făcut înainte de a te interna?

— Aş vrea să pot să fac şi eu asta.

— Ce să poți?

— Să schimb subiectul fără să includ o frază specială. Nu merge aşa într-o carte. În viața reală, când doi oameni discută, se deplasează de la un subiect la altul fără să se gândească, uneori chiar în mijlocul unei fraze. Scott Fitzgerald chiar a scris o povestire în care a înregistrat o conversație din viața adevărată, care a fost de necitit.

— Ce interesant. Acum, răspunde-mi la întrebare.

— Nu, a zis Harry. Acum când editorul local şi corectorul au făcut tot ce-au putut mai rău, nu mai am prea multe de realizat înainte de publicarea romanului.

— Cu ce te-a mai prins acum redutabila domnişoară Warburton?

— Un detectiv din New York îi citea avertismentul Miranda unui prizonier cu trei ani înainte ca acesta să se aplice.

— Au. Altceva?

— Virgule care ar fi trebuit să fie punct şi virgulă şi se pare că am folosit expresia „prea mult” în carte. Ceea ce face toată lumea în viața reală, dar într-un roman nu se poate.

— Vei mai face turnee cu romanul de data aceasta?

— Aşa cred. Majoritatea cititorilor vor bănui că este tot un roman cu William Warwick şi va trebui să-i conving că nu. Şi, oricum, Aaron a pregătit deja turneul în State, iar editorii mei din Londra mă roagă să merg la Festivalul Cărții Bombay.

— Dar cronometrarea e bună? Pare foarte solicitant.

— De fapt, este destul de convenabil. Am verificat, la St Thomas’s peste două săptămâni şi, până la publicarea romanului, îmi voi fi revenit perfect.

— Când ieşi din spital, nu cred că ar trebui să vii aici. Trebuie să rămâi în Londra unde Karin, Giles şi cu mine te putem îngriji. De fapt, mi-am avertizat deja departamentul că voi lipsi două săptămâni.

— Cred că Giles va fi absent mai mult.

— De ce spui asta?

— Se zvoneşte că ambasadorul din Washington se va retrage la primăvară.

50

Biroul era mai mic decât se aşteptase, dar panelul magnific din lemn şi frumoasele portrete în ulei ale predecesorilor lui nu l-au lăsat să se îndoiască de importanța noului său rol.

Datoriile sale îi fuseseră explicate clar de comandorul Rufus Orme, secretarul său particular. La fel ca monarhul, avea puțină putere reală în noua sa poziție, însă avea o influență uriaşă. Într-adevăr, când era vorba de probleme ale statului, mergea în urma reginei, cu arhiepiscopul de Canterbury şi prim-ministrul la un pas în spate.

Era asistat de o echipă mică, dar bine antrenată, care va avea grijă de toate nevoile sale, cu toate că se întreba cât îi va lua să se învețe cu cineva care să-l ajute să se îmbrace. Valetul lui, Croft, urma să apară la fiecare oră în aceeaşi zi pentru a îndeplini o ceremonie care trebuia cronometrată la secundă.

A început să se dezbrace până ce a rămas doar cu vesta şi pantalonii. Se simțea ridicol. Croft îl ajuta să-şi pună cămaşa albă care fusese proaspăt călcată în acea dimineață. Un guler alb, apretat, era prins cu o capsă de spatele cămăşii şi un fular din dantelă cu franjuri venea în locul în care un bărbat normal şi-ar pune o cravată. Nu a simțit nevoia să se uite în oglindă. Croft era oglinda sa. Valetul şi-a întors apoi atenția spre o robă lungă din mătase neagră cu auriu care era drapată pe un manechin aflat în colțul camerei. A ridicat-o cu atenție şi a ținut-o pentru ca noul purtător să-şi poată introduce brațele în mânecile lungi, aurii. Croft s-a dat înapoi, şi-a verificat stăpânul, apoi a îngenuncheat în fața lui pentru a-l ajuta să se încalțe cu o pereche de pantofi lucioşi, care aveau catarame din bronz. S-a ridicat iar şi a luat o perucă de pe capul manechinului, înainte de a o pune pe capul lordului cancelar. Croft s-a mai dat o dată înapoi şi a făcut o mică ajustare în partea stângă.

Ultima sarcină lui Croft a fost să-i treacă marele lanț de aur al funcției care data din 1643, fără să-i dea drumul până ce nu s-a asigurat că stătea sigur pe umerii lui Giles. Acesta a fost momentul în care Giles şi-a amintit din zilele de şcoală. Trei dintre predecesorii săi fuseseră executați în Turnul Londrei.

După ce s-a îmbrăcat, i s-a permis în cele din urmă să se uite în oglinda mare. Arăta ridicol, dar a fost nevoit să admită, chiar dacă numai pentru el însuşi, că-i plăcea. Valetul s-a înclinat. Îşi terminase îndatoririle, aşa că a plecat fără să mai spună nimic.

Când a plecat Croft, a intrat comandorul Orme. Orme nu s-ar fi gândit să intre în cameră înainte ca lordul cancelar să fie îmbrăcat în hainele de gală.

— Am citit ordinea de zi, Orme, a zis Giles. Trebuie să mă preocupe ceva?

— Nu, Domnia Voastră. Întrebărilor de azi le va răspunde ministrul de stat pentru sănătate. Apoi, s-ar putea să fie nişte schimburi acerbe de replici referitoare la SIDA, dar nimic care ar trebui să vă preocupe.

— Mulțumesc. S-a uitat la ceas, conştient că la şapte minute înainte de ora exactă, va trebui să-şi părăsească biroul din Turnul de Nord şi să se ducă spre camera prințului.

Uşa s-a deschis iar, lăsând să intre de data aceasta un tânăr paj. Acesta s-a aplecat, s-a dus în spatele lui şi a ridicat marginea robei sale lungi.

— Treizeci de secunde, onorate lord, a spus Orme, cu câteva minute înainte ca uşa să se deschidă iar pentru a-i permite lordului cancelar să plece în călătoria de şapte minute prin palatul Westminster către Camera Lorzilor.

A păşit afară pe covorul roşu şi a înaintat încet pe coridorul larg. Membrii Camerei, uşierii şi mesagerii cu ecusoane stăteau într-o parte şi s-au aplecat, nu la trecerea lui, ci a monarhului pe care-l reprezenta. El a mers într-un ritm constant, pe care-l învățase cu o zi în urmă, când

parlamentul nu era în sesiune. Comandorul Orme îi spusese că nu trebuie să meargă nici prea repede, nici prea încet pentru a ajunge în camera prinţului doar cu câteva momente înainte ca Big Ben să sune ora douăsprezece.

În timp ce mergea pe coridorul de nord, putea să fie iertat pentru că se întreba câţi dintre colegii lui vor fi în Cameră pentru a-l întâmpina când se va aşeza prima oară pe Sacul cu Lână. Doar atunci îşi va da seama cum fusese primită numirea lui surpriză de colegii săi lorzi.

Într-o zi normală, ar fi fost doar câţiva membri prezenţi. S-ar fi ridicat de la locurile lor la sosirea lordului cancelar, s-ar fi înclinat uşor şi ar fi rămas în picioare în timp ce vechiul său prieten, episcopul de Bristol, ar fi condus rugăciunile zilnice.

S-a simţit din ce în ce mai agitat în timp ce continua să-şi pună un picior în faţa celuilalt, iar bătăile inimii sale s-au accelerat când a păşit pe covorul albastru cu auriu al camerei prinţului, cu doar nouăzeci de secunde mai devreme. S-a întors spre dreapta şi a înaintat pe covorul roşu, lung, către marginea parlamentului, înainte de a intra în cele din urmă. Când a ajuns în lobby-ul membrilor, în care publicul era tăcut, a auzit prima bătaie a Big Ben-ului răsunând în clădire.

La următoarea, doi uşieri în ţinuta completă de dimineaţă au deschis uşile mari ale parlamentului pentru a-i permite noului lord cancelar să între în Camera Superioară. A încercat să nu zâmbească când a observat ceea ce un producător teatral ar fi numit „o casă plină”. De fapt, mulţi dintre colegii lui erau obligaţi să stea pe intervale, în timp ce alţii se aşezaseră pe treptele tronului.

Lorzii s-au ridicat toţi deodată în picioare la intrarea lui în Cameră şi l-au întâmpinat cu strigăte puternice de:

— Uite-l! Uite-l! şi cu tradiţionala fâlfâire a hârtiilor pe care era scrisă ordinea de zi. Giles i-a spus mai târziu lui Freddie că întâmpinarea pe care i-o făcuseră colegii lui fusese cel mai măreţ moment din viaţa sa.

— Chiar mai măreț decât atunci când ai evadat de la germani?

— La fel de înfricoşător, a recunoscut Giles.

În timp ce episcopul de Bristol conducea rugăciunile, Giles s-a uitat la Galeria Oaspeților, unde şi-a văzut soția, fiul şi pe cel mai vechi prieten privind în jos spre el. Nu-şi puteau ascunde mândria pe care o simțeau.

După ce episcopul şi-a binecuvântat în sfârşit congregația înghesuită, lorzii au aşteptat ca lordul cancelar să se instaleze pentru prima oară pe Sacul cu Lână, apoi s-au aşezat de îndată ce Giles a luat loc şi şi-a aranjat roba. N-a putut să reziste să nu facă un moment pauză înainte de a-i face un semn hon. Baronese Clifton, pentru a-i arăta că se poate ridica pentru a răspunde la prima întrebare pe ordinea de zi.

Emma s-a ridicat şi s-a adresat Camerei.

— Domnule cancelar, a început ea, ştiu că întreaga Cameră doreşte să mi se alăture în felicitările pe care vi le adresez cu ocazia numirii dumneavoastră în funcție şi să vă urăm mulți ani în care să prezidați afacerile Camerei.

Aclamațiile au răsunat din ambele părți ale camerei când Giles s-a aplecat în fața surorii sale.

*

Întrebarea numărul unu.

Emma s-a întors cu fața spre bănci.

— Pot să asigur lordul Fenton că guvernul ia foarte în serios amenințarea SIDA. Departamentul meu a pus deoparte o sută de milioane de lire pentru cercetarea acestei boli cumplite şi ne vom împărtăşi descoperirile cu savanții eminenți şi practicienii medicali de vârf din toată lumea, în speranța de a descoperi cât mai curând un tratament. Într-adevăr, aş putea adăuga că voi pleca la Washington săptămâna viitoare, unde mă voi întâlni cu ministrul

sănătății şi pot asigura parlamentul că subiectul SIDA se va afla în vârful agendei noastre de lucru.

Un domn mai vârstnic aşezat pe banca din rândul din spate s-a ridicat pentru a pune o întrebare suplimentară.

— Sunt recunoscător ministrului pentru răspuns, dar aş putea întreba cum se vor descurca spitalele noastre cu afluxul mare de pacienți?

Giles s-a aşezat mai bine şi a ascultat cu interes felul în care sora lui răspundea fiecărei întrebări puse, amintindu-şi timpul petrecut de el în banca din față. Cu toate că apăreau unele ezitări, ea nu mai avea nevoie să-şi verifice întruna textul pregătit de funcționarii civili. A fost impresionat că ea părea acum să țină Camera sub control, ceea ce unii miniştri nu reuşeau niciodată.

În următoarele patruzeci de minute, Emma a răspuns întrebărilor care se întindeau de la cancer până fondurile de cercetare, la asalturile personalului A&E după meciurile de fotbal şi la timpul de răspuns al ambulanțelor la apelurile de urgență.

Giles s-a întrebat dacă era ceva adevăr în spatele zvonurilor şoptite pe coridoare că, în cazul în care conservatorii vor câştiga următoarele alegeri, Margaret Thatcher o va numi liderul Camerei Lorzilor. Cinstit vorbind, dacă se va întâmpla asta, nu credea că vreunul dintre colegii ei din Camera Superioară va fi surprins. Totuşi, alt zvon care se mai auzea de curând pe coridoarele puterii era că un alt conservator de pe rândurile din spate se pregătea s-o înfrunte pe Thatcher pentru a obține conducerea partidului. Giles s-a gândit că aceasta era doar o pură speculație, pentru că deşi metodele doamnei erau considerate de unii dintre colegii ei de partid draconice, chiar dictatoriale, Giles nu se putea gândi la înlăturarea unui prim-ministru care nu pierduse niciodată vreo alegere.

— Pot să-i spun doar nobilului lord, a zis Emma, când s-a ridicat pentru a răspunde la ultima întrebare de pe ordinea de zi, că departamentul meu va continua să sancționeze

vânzarea medicamentelor de uz general fără a fi supuse înainte celor mai riguroase teste. Scopul nostru rămâne să ne asigurăm că pacienții nu vor fi obligați să plătească prețuri exorbitante companiilor de medicamente a căror prioritate pare adesea să fie doar profitul şi nu pacienții.

Emma s-a aşezat în strigăte de „Aşa e, aşa e!" şi când ministrul Foreign Office s-a ridicat să-i ia locul pentru a deschide o dezbatere legată de Insulele Falkland, ea şi-a strâns hârtiile şi a ieşit repede din Cameră, de parcă n-ar fi vrut să întârzie la următoarea întrunire cu cel care făcea campanie pentru drepturile homosexualilor, Ian McKellen, despre care ştia că are păreri bine stabilite asupra modului în care guvernul ar trebui să abordeze criza SIDA. De abia aştepta să-i spună cât de mult îi apreciase rolul recent din *Richard III* la Teatrul Național.

Când a ieşit din cameră, s-a împiedicat şi a scăpat câteva hârtii pe care un organizator aflat în trecere le-a strâns şi i le-a înapoiat. Ea i-a mulțumit şi era gata să se grăbească atunci când a fost strigată:

— Doamnă ministru, mă întreb dacă am putea discuta ceva?

Emma s-a întors şi l-a văzut pe lordul Samuels, preşedintele Colegiului Regal al Medicilor, alergând după ea. Dacă ar fi greşit în timpul întrebărilor, el nu era genul de om care s-o facă de râs în fața Camerei. Nu era stilul lui.

— Desigur, lord Samuels, sper că nu am făcut vreo gafă enormă în această după-amiază?

— Sigur că nu, a spus Samuels, zâmbindu-i cald. Doar că am un subiect pe care aş vrea să-l discut cu dumneavoastră şi m-am întrebat dacă ați avea un moment de pierdut.

— Sigur că da, a repetat Emma. O voi ruga pe secretara mea să sune în biroul dumneavoastră şi să aranjeze o întâlnire.

— Mi-e teamă că problema este mult mai urgentă de atât, doamnă ministru.

— Atunci ați putea veni în biroul meu la ora opt, mâine-dimineață?

— Aş prefera să ne vedem în particular, departe de ochii curioşi ai funcționarilor civili.

— Atunci voi veni la dumneavoastră. Spuneți-mi doar unde şi când.

— Mâine-dimineață, la ora opt, în camera mea de consultație de pe Harley Street, 47A.

*

Emma era conştientă şi, după cum sugerau unii, nemulțumită de antagonismul personal dintre preşedintele Colegiului Regal al Medicilor şi preşedintele Colegiului Regal al Chirurgilor, în legătură cu fuziunea din Guy's, St Thomas's şi King's într-un trust NHS. Medicii erau în favoarea fuziunii, chirurgii, împotrivă. Both declarase:

— Peste cadavrul meu.

Emma fusese atentă să nu țină partea niciunuia şi a cerut departamentului să pregătească un rezumat la care se va gândi la noapte, înainte de întâlnirea cu lordul Samuels. Totuşi, ideea unei întâlniri pe ascuns a împiedicat-o să citească rezumatul înainte de a se urca în pat, chiar după miezul nopții. Harry sforăia, ceea ce spera că o va ține trează. Dar era atât de obosită, încât i-a fost greu să se concentreze asupra detaliilor şi a căzut repede într-un somn adânc.

*

În dimineața următoare, Emma a redeschis cutia roşie, chiar înainte de a-şi face ceaiul.

Rezumatul „Tommy's, Guy's, King's" se afla în vârful unei alte duzini de dosare urgente, inclusiv un raport confidențial despre ADN, scris de doi academicieni americani distinşi. Ea ştia deja rezultatul descoperirilor lor inițiale şi acum, în cele

din urmă, s-a simțit în stare să împartă veştile bune cu Harry.

Emma a sărit în sus, a luat receptorul telefonului de lângă ea şi l-a sunat pe Harry la Manor House.

— Ar fi bine să fie ceva bun, a zis el, pentru că Alexandre tocmai se hotărăşte dacă să sară în containerul care merge în America sau în cel spre Anglia.

— E bine, mai mult decât bine, a spus Emma. Raportul ADN demonstrează că Arthur Clifton a fost, fără nicio îndoială, tatăl tău.

A urmat o tăcere lungă, după care Harry a strigat:

— Aleluia, asta e chiar o veste bună. Voi pune o sticlă de şampanie la gheață ca să celebrăm diseară, când te vei întoarce acasă.

— America, a zis Emma, şi a lăsat receptorul în furcă.

După câteva telefoane înainte de micul dejun, tot nu se putea decide să ia în considerare argumentele în favoarea sau împotriva propunerii înainte ca şoferul să tragă în fața uşii, la 7:25 a.m. Urma să fie iar o zi aglomerată.

Emma a citit propunerile ambilor preşedinți în timpul călătoriei prin Londra, dar nu s-a putut decide înainte ca maşina să ajungă pe Harley Street. A pus în spate cutia roşie şi s-a uitat la ceas, 7:57 a.m. Spera ca discuția să nu dureze prea mult, pentru că trebuia să ajungă la departament pentru o nouă întrunire cu noul preşedinte al BMA, o catastrofă care credea, după cum fusese avertizată de secretara ei permanentă, că toți conservatorii ar fi trebuit să fie înecați la naştere. Ceea ce Pauline numea soluția regelui Irod.

Emma era gata să apese pe soneria de la numărul 47A când uşa a fost deschisă de o tânără.

— Bună dimineața, doamnă ministru. Permiteți-mi să vă conduc la lordul Samuels.

Preşedintele Colegiului Regal al Medicilor s-a ridicat când ministrul a intrat în cameră. A aşteptat până ce s-a aşezat, înainte de a-i oferi o cafea.

— Nu, mulțumesc, a spus Emma, care nu voia să piardă mai mult timp decât era necesar, dând totodată impresia că se şi grăbea.

— După cum v-am explicat ieri, doamnă ministru, problema pe care vreau s-o discut cu dumneavoastră este personală şi de aceea n-am vrut să ne întâlnim în biroul dumneavoastră.

— Am înțeles, a zis Emma, aşteptând să-i audă argumentele în favoarea fuzionării Guy's şi St Thomas's cu King's.

— În timpul întrebărilor de ieri (Ah, s-a gândit Emma, deci cred că m-am bâlbâit la un moment dat, iar el fusese amabil şi nu ridicase problema în fața Camerei) am observat că atunci când ați făcut o pauză ca să beți, ați vărsat nişte apă peste hârtii. Apoi ați răspuns la întrebări fără să faceți referință la notițe, deci nu a observat nimeni, cu toate că nu s-a întâmplat prima oară.

Emma s-a întrebat unde voia să ajungă, dar nu l-a întrerupt.

— Şi când ați ieşit din Cameră, v-ați împiedicat şi ați scăpat nişte hârtii.

— Da, aşa este, a spus Emma, cu mintea pusă acum pe jar. Dar niciunul dintre incidente nu mi s-a părut pe atunci important.

— Sper că aveți dreptate, a zis Samuels. Dar aş putea să vă întreb dacă în ultimul timp vi s-a părut greu să luați în mână obiecte cum ar fi ceştile, servieta sau chiar pixul când scrieți vreo scrisoare?

Emma a ezitat înainte de a-i răspunde:

— Ba da, dacă îmi spuneți, dar mama mi-a zis întotdeauna că sunt neîndemânatică.

— Am mai observat şi că ați ezitat de câteva ori în timp ce vă adresați ieri Camerei. A fost din cauză că vă gândeați la răspuns sau aveați probleme de vorbire?

— Am zis că e din cauza nervilor. Fratele meu mă atenționează întotdeauna să nu mă relaxez niciodată când sunt în boxa oratorului.

— Vă simțiți uneori picioarele slăbite şi simțiți nevoia să vă aşezați?

— Da, dar am aproape şaptezeci de ani, lord Samuels şi sunt prima care să recunoască faptul că aş avea nevoie de mai multe exerciții fizice.

— Posibil, dar mă întreb dacă-mi permiteți să vă fac o scurtă examinare neurologică, doar pentru a-mi înlătura îngrijorarea.

— Desigur, a zis Emma, dorind să spună nu, ca să se întoarcă în biroul ei.

Scurta examinare a durat mai mult de o oră. Lordul Samuels a început prin a-i cere Emmei să-i prezinte anamneza medicală. I-a ascultat inima şi i-a verificat reflexele cu un ciocănel. Dacă aceste teste s-ar fi dovedit satisfăcătoare şi-ar fi cerut scuze că a deranjat-o şi ar fi trimis-o la muncă. Dar nu s-au dovedit aşa. A început să-i evalueze nervii cranieni. După aceea, i-a verificat mai atent gura, uitându-se la fasciațiile limbii. Departe de a fi mulțumit, lordul Samuels a spus:

— Examinarea pe care o voi efectua acum s-ar putea să fie dureroasă. De fapt, sper că va fi.

Emma nu a comentat când el a scos un ac şi a început s-o înțepe în brațul stâng. Ea a reacționat cu un țipăt, care în mod clar l-a mulțumit pe Samuels, dar când a repetat exercițiul la brațul drept, ea nu a reacționat.

— Au! a zis ea când a înțepat-o în coapsă, dar când a procedat la fel la călcâi, ea ar fi putut la fel de bine să fie o perniță de ace, pentru că n-a simțit nimic. El a trecut în partea de jos a spatelui, dar Emma adesea nu-şi dădea seama când el o înțepa.

După ce Emma şi-a îmbrăcat iar bluza, lordul Samuels s-a întors la biroul lui, a deschis un dosar şi a aşteptat-o să i se alăture. Când s-a uitat în sus, ea stătea nervoasă în fața lui.

— Emma, i-a zis el blând, mă tem că ceea ce am de gând să-ți spun nu sunt veşti bune.

51

Când un ministru demisionează din cauza unui scandal, ziariştii îşi moaie peniţele în sânge şi obţin tot ce pot. Dar dacă acesta trebuie să iasă din funcţie din cauza unei boli, prevalează o altă atitudine, mai ales când ministrul în cauză este iubit şi respectat.

Sunt schimbate scrisorile tradiţionale între prim-ministru şi colegul care a trebuit să-şi dea în mod neaşteptat demisia, dar, cu această ocazie, nimeni n-a putut să se înşele asupra regretului simţit de ambele părţi.

A fost cel mai incitant serviciu pe care l-am făcut toată viaţa şi a fost un privilegiu să servesc în administraţia dumneavoastră.

Prim-ministrul a scris în răspuns:

Excepţionala dumneavoastră contribuţie la viaţa publică şi serviciile aduse ţării noastre nu vor fi uitate.

Nici prim-ministrul, nici ministrul de stat nu au menţionat motivul retragerii bruşte a Emmei.

Medicul senior din teritoriu nu mai întâlnise până atunci un pacient care să primească asemenea veşti cu mai multă demnitate şi stăpânire de sine. Singurul semn de slăbiciune arătat de Emma în timp ce o însoţea la maşină a fost un moment în care ea s-a sprijinit de braţul lui. I-a cerut un singur lucru, cu care el a fost de acord fără să ezite.

Lordul Samuels a rămas pe trotuar până ce maşina ei nu s-a mai văzut. S-a întors apoi în biroul lui şi, aşa cum îi ceruse ea, a dat trei telefoane la trei persoane cu care nu mai vorbise până atunci: lordul cancelar, prim-ministrul şi sir Harry Clifton.

Unul dintre ei a cedat nervos şi a plâns, fiind complet incapabil să răspundă, cealaltă şi-a anulat toată agenda imediat, explicând personalului că dorea să-şi viziteze o prietenă. Ambii, a bănuit sir Samuels erau croiţi din acelaşi material ca marea doamnă care tocmai ieşise din camera lui

de consultații. Dar telefonul de care se temea cel mai mult l-a lăsat la urmă.

Cât de amabil a putut, sir Samuels i-a spus lui Harry că soția sa avea sindromul ALS şi nu putea spera să trăiască mai mult de un an, maximum. Amabilul scriitor nu a găsit cuvinte să exprime ce simțea. După o tăcere lungă, a reuşit să spună doar:

— Vă mulțumesc, lord Samuels, pentru că m-ați anunțat, înainte de a lăsa receptorul jos. Abia după un timp şi-a revenit suficient pentru a accepta că unul dintre ei trebuia să rămână puternic.

Harry a lăsat *Capul câştigă* la jumătatea unei propoziții şi s-a dus la gară. S-a întors în Smith Square cu mult înainte de sosirea Emmei.

Când Emma a părăsit departamentul pentru ultima oară, s-a dus acasă unde l-a găsit pe Harry aşteptând-o în pragul uşii. Niciunul dintre ei n-a spus o vorbă când el a luat-o în brațe. Cât de puțin trebuie spus atunci când ai stat împreună mai mult de cincizeci de ani.

Până atunci, Harry telefonase tuturor membrilor familiei pentru a-i anunța ştirile cumplite înainte de a le citi în ziare. Mai scrisese şi o jumătate de duzină de scrisori în care explica faptul că, din motive personale, îşi anula toate angajamentele luate şi nu va accepta altele noi, nici sociale, nici profesionale.

*

În dimineața următoare, Harry a condus-o pe Emma la casa lor din Somerset, astfel încât să-şi poată începe noua viață. A făcut un pat în salon pentru ca ea să nu fie nevoită să urce scările şi a curățat tot ce se afla pe pupitrul său din bibliotecă, aşa încât ea să poată răspunde mormanelor de scrisori care soseau cu fiecare poştă. Harry le deschidea pe toate şi le punea în vrafuri separate: familie, prieteni, cei cu care lucrase la NHS, cu un vraf special de la tinerele din

toată țara, unele de care Emma nu auzise niciodată. Emma nu numai că a vrut să mulțumească, dar repeta întruna cuvintele „model de rol”.

Mai exista un vraf deosebit de mare de scrisori care o bucurau pe Emma, ori de câte ori citea una dintre ele. Cele ale colegilor care nu-i împărtăşeau convingerile politice, dar doreau să-şi exprime admirația şi respectul pentru modul în care ea nu ezitase niciodată să le asculte părerile şi pe care, cu anumite ocazii, reuşiseră chiar s-o facă să se răzgândească.

Cu toate că numărul scrisorilor nu a scăzut timp de mai multe săptămâni, Emma a răspuns fiecărei persoane care se deranjase să-i scrie, oprindu-se doar atunci când nu mai avea puterea să țină stiloul în mână. După aceea, i-a dictat răspunsurile lui Harry, care a adăugat: „scrib” la celelalte responsabilități ale sale. Totuşi, ea insista încă să verifice fiecare scrisoare înainte de a semna. Când, la un moment dat, n-a mai putut să facă nici măcar atât, Harry le-a semnat pe toate în numele ei.

Dr. Richards o vizita de două ori pe săptămână şi-l informa pe Harry la ce ar trebui să se aştepte în continuare, cu toate că bătrânul medic de familie a recunoscut că se simțea neajutorat pentru că nu putea face altceva decât să-şi exprime simpatia şi să scrie rețete nesfârşite pentru pilule care spera că-i vor atenua durerile Emmei.

În primele săptămâni, Emma a reuşit să se plimbe dimineața în grădină împreună cu Harry, dar nu peste mult a fost obligată să se sprijine de brațul lui, apoi să meargă cu un baston, înainte de a se mulțumi cu un scaun cu rotile pe care Harry îl cumpărase fără să afle ea.

În aceste prime luni, Emma a vorbit cel mai mult, exprimându-şi părerile puternice referitoare la ce se întâmpla în lume, cu toate că acum afla ştirile la mâna a doua din ziarele de dimineață şi din ştirile de seară de la televizor. A fost încântată să-i vadă pe preşedintele Bush şi pe doamna Margaret Thatcher semnând un tratat de pace cu

preşedintele Gorbaciov la Paris, sfârşind în cele din urmă Războiul Rece. Dar, după câteva zile, s-a înspăimântat aflând că foştii ei colegi parlamentari din Londra puneau la cale un complot pentru a înlătura PM din funcţie. Oare aveau nevoie să le amintească ea că Doamna de Fier câştigase trei alegeri la rând?

Emma a fost în stare să dicteze o scrisoare lungă lui Margaret, exprimându-şi clar părerile şi a fost uimită când a primit un răspuns şi mai lung prin poştă. Şi-ar fi dorit să fie încă la Westminster unde ar fi umblat pe coridoare explicându-le colegilor ei ceea ce gândea despre ei.

Cu toate că mintea îi era limpede, corpul ei continua să se deterioreze şi abilitatea de a vorbi i-a devenit din ce în ce mai restrânsă de la o săptămână la alta. Totuşi, continua să-şi exprima bucuria ori de câte ori un membru al familiei îşi făcea apariția şi o lua la plimbare prin grădină în scaunul ei cu rotile.

Micuța Lucy vorbea tot timpul, ținându-şi străbunica la curent cu ce mai făcuse. Era singurul membru al familiei care nu înțelesese ce se întâmpla şi de aceea relația lor era specială.

Jake purta acum pantaloni lungi şi pretindea că este adult, în timp ce Freddie, nepotul ei, în primul an la Cambridge, era tăcut şi atent, discutând afacerile la ordinea zilei cu Emma, de parcă ea ar mai fi deținut o poziție înaltă. Ei i-ar fi plăcut să trăiască suficient de mult pentru a-l vedea în Camera Comunelor, dar ştia că nu este posibil.

Jessica i-a spus bunicii sale în timp ce-i împingea scaunul cu rotile prin grădină că expoziția în care va apărea *Copacul vieții* se va deschide în curând şi încă spera că va fi nominalizată la Premiul Turner, dar adăuga:

— Nu spera prea mult!

Sebastian şi Samantha veneau din Somerset în fiecare weekend şi Seb încerca cu bravură să fie vesel ori de câte ori era lângă mama lui, dar i-a mărturisit unchiului Giles că era la fel de mult îngrijorat de tatăl lui cum era şi de mama lui.

Harry se îndreaptă spre mormânt au fost cuvintele pe care Giles le-a scris într-o scrisoare adresată surorii sale Grace în acea seară.

Giles şi Karin îşi petreceau cât de mult timp reuşeau la Manor House şi Grace suna regulat, aşa împărţită cum era între responsabilităţile faţă de elevi şi boala surorii ei. În ziua în care a început vacanţa de vară la şcoală, a luat primul tren spre Bristol. Giles a luat-o la Temple Meads şi a avertizat-o cât de mult se deteriorase starea surorii lor de când n-o mai văzuse. Grace era pregătită pentru starea Emmei, dar a fost şocată când l-a văzut pe Harry, care se transformase într-un om bătrân.

Grace a început să aibă grijă de amândoi, dar la următoarea vizită a lui Giles, l-a avertizat că nu credea că Emma va mai apuca să vadă frunzele căzând în acea toamnă.

*

Publicarea romanului *Capul câştigă* a venit şi a trecut fără niciun impact asupra vieţii zilnice a familiei Clifton. Harry nu s-a mai dus în America în turneul său planificat în unsprezece oraşe, nici n-a vizitat India pentru a vorbi la Festivalul Literar din Bombay.

În această perioadă s-a dus o singură dată la Londra, nu pentru a-şi vizita editorul sau a vorbi la prânzul literar Foyle, ci pentru a-i spune lui Roger Kirby că nu-şi va face operaţia pentru cancerul de prostată pentru că nu-şi permitea să iasă din circulaţie atâta timp.

Chirurgul l-a înţeles, dar l-a avertizat:

— În cazul în care cancerul scapă din prostată şi se împrăştie în ficat sau în intestine, viaţa ta va fi în pericol. Spune-mi, Harry, te-a mai durut spatele de curând?

— Nu, l-a minţit Harry. Vom mai discuta când…

Harry mai avea o sarcină înainte de a reveni la Manor House. Îi promisese Emmei că-i va lua un exemplar din

romanul ei preferat de la Hatchards, astfel încât să-i poată citi un capitol în fiecare seară. Când a coborât din taxi în Piccadilly, nu a observat vitrina în care era etalată o singură carte, cu un afiş care declara:

EVENIMENTUL EDITORIAL AL ANULUI

A intrat în librărie şi când a găsit o ediție cartonată din *Moara de pe Floss*, i-a dat o bancnotă de zece lire tinerei din spatele tejghelei. Ea i-a pus cartea într-o pungă şi, când el se întorcea să plece, l-a privit mai atent, întrebându-se o clipă dacă era posibil.

A traversat până la masa unde erau puse cărțile, a luat un exemplar din *Capul câştigă* şi s-a uitat la fotografia de pe coperta din spate, înainte de a privi pe furiş prin geam bărbatul care se urca într-un taxi. Se gândise o clipă că ar fi putut să fie Harry Clifton, dar uitându-se mai atentă la fotografie, şi-a dat seama că bărbatul neras, cu păr grizonant şi vâlvoi pe care-l servise era prea bătrân. La urma-urmei, fotografia fusese făcută doar cu un an înainte.

A pus romanul înapoi la bestselleruri, unde stătea de unsprezece săptămâni.

*

Când Emma n-a mai putut în cele din urmă să coboare din pat, dr. Richards l-a avertizat pe Harry că, de acum, era deja o problemă de săptămâni.

Cu toate că Harry nu o lăsa singură mai mult de câteva minute, i-a fost greu să suporte durerea pe care o suferea ea. Soția lui nu mai putea înghiți decât cu greu şi numai lichide şi nici măcar nu mai putea vorbi, aşa că începuse să comunice clipind. O dată pentru da, de două ori pentru nu. De trei ori însemna te rog, de patru ori, mulțumesc. Harry i-a explicat că de trei ori şi de patru ori erau cumva redundante,

dar o putea auzi spunând *bunele maniere nu sunt niciodată redundante.*

De câte ori se făcea întuneric în cameră, Harry aprindea veioza şi-i mai citea un capitol, sperând că ea va adormi mai repede.

*

Într-una dintre vizitele matinale, dr. Richards l-a tras pe Harry deoparte.

— Nu mai durează mult de acum.

Pentru o vreme, singura îngrijorare a lui Harry fusese cât va mai suferi Emma. Doctorul i-a răspuns:

— Să sperăm că nu mult.

În acea seară, el stătea pe marginea patului şi îi citea în continuare. *Aceasta era o lume aiurită, dar moş Harry a pus bine piciorul în prag.*

Emma a zâmbit.

Când a ajuns la sfârşitul capitolului, a închis cartea şi s-a uitat în jos la femeia cu care-şi împărțise viața, dar care, în mod clar, nu mai dorea să trăiască. S-a aplecat şi a şoptit:

— Te iubesc, draga mea. Patru clipiri ale pleoapelor.

— Este durerea de nesuportat? O clipire.

— Nu mai durează mult. Trei clipiri, urmate de o privire rugătoare.

El a sărutat-o cu blândețe pe buze.

— Am iubit o singură femeie în toată viața mea, a şoptit el. Patru clipiri. Şi mă rog să nu mai dureze mult până ce ne vom revedea. O clipire, urmată de trei, apoi de patru.

A ținut-o de mână, i-a închis ochii şi l-a rugat pe Dumnezeu, de a cărui existență nu mai era sigur, să-l ierte. A luat o pernă înainte de a se răzgândi şi s-a uitat la Emma încă o dată.

O clipire, urmată de trei.

El a ezitat.

O clipire, repetată la fiecare câteva secunde.

A coborât uşor perna pe fața Emmei.

Mâinile şi picioarele ei s-au zbătut câteva momente, înainte ca ea să rămână liniştită, însă el a continuat să apese. Când a ridicat, în cele din urmă perna, pe fața ei era un zâmbet de parcă s-ar fi bucurat de prima ei odihnă după luni de zile.

Harry a ținut-o în brațe, în timp ce primele frunze ale toamnei au început să cadă.

*

Dr. Richards a venit a doua zi dimineața şi, dacă a fost uimit că pacienta murise în cursul nopții, nu i-a spus nimic lui Harry. A scris doar pe certificatul de deces *Moartă în somn ca rezultat al sindromului ALS.* Dar el era un vechi prieten, nu numai medicul de familie.

Emma lăsase instrucțiuni clare că dorea funeralii discrete la care să participe doar familia şi prietenii apropiați. Fără flori, doar donații pentru Spitalul Regal din Bristol. Dorințele ei au fost îndeplinite exact, dar ea nu avea cum să ştie câți oameni o considerau o prietenă apropiată.

Biserica din sat era plină de localnici şi de alții care nu erau chiar atât de localnici, după cum a descoperit Harry când a înaintat cu greu pe interval pentru a se alătura restului familiei în strana din față, trecând de fostul prim-ministru, aşezată în al treilea rând.

Nu şi-a mai amintit mare lucru despre slujbă pentru că mintea lui era preocupată, dar a încercat să se concentreze când vicarul a citit necrologul impresionant.

După ce sicriul a fost coborât în pământ şi bucățile grele de pământ au fost aruncate deasupra, Harry a fost printre ultimii care au părăsit cimitirul. Când s-a întors la Manor House pentru a se alătura restului familiei şi-a dat seama că nu-şi mai putea aminti numele lui Lucy.

Grace îl privea cu atenție în timp ce s-a aşezat liniştit în salonul în care o întâlnise pentru prima oară pe Emma – ei bine, nu chiar întâlnit.

— Toți s-au dus, i-a spus ea, dar el doar stătea acolo, uitându-se fix pe geam.

Când soarele a dispărut în spatele celui mai înalt stejar, el s-a ridicat, a traversat holul şi s-a urcat încet în dormitorul lor. S-a dezbrăcat şi s-a urcat în patul pustiu, fără să-i mai pese de nimeni.

*

Doctorii v-ar putea spune că nu poți să mori de mâhnire, dar Harry a murit după nouă zile.

În certificatul de deces, cauza morții era cancerul, dar, după cum a subliniat dr. Richards, dacă Harry ar fi dorit, ar mai fi putut trăi încă zece, poate douăzeci de ani.

Instrucțiunile lui Harry erau la fel de clare ca ale Emmei. La fel ca ea, îşi dorea funeralii discrete. Singura sa dorință era să fie îngropat lângă soția lui. Dorințele i-au fost ascultate şi când familia a revenit la Manor House după funeralii, Giles i-a strâns pe toți în salon şi le-a cerut să ridice paharul în cinstea celui mai vechi şi drag prieten al său.

— Sper, a adăugat el, că-mi veți permite să mai fac ceva cu care cred că Harry nu ar fi fost de acord. Familia i-a ascultat în linişte propunerea.

— În mod sigur nu ar fi fost de acord, a spus Grace. Dar Emma ar fi fost, pentru că aşa mi-a spus.

Giles s-a uitat pe rând la fiecare membru al familiei, dar fără să le ceară aprobarea, pentru că era clar că simțeau ca unul.

HARRY ARTHUR CLIFTON
1920–1992

52

Instrucțiunile lui nu ar fi putut fi mai clare, dar datau din 1621.

Preonorabilul lord Barrington de Bristol Docklands trebuia să ajungă la catedrala St Paul pe 10 aprilie, la 10:50 dimineața, 1993. La 10:53 urma să fie întâmpinat la poarta de nord-vest de reverendul Eric Evans, pastorul rezident. La 10:55, pastorul trebuia să-l însoțească pe lordul cancelar în catedrală unde vor merge până în fața altarului unde urmau să aterizeze – cum spunea pastorul – la 10:57.

La unsprezece a.m., după ceasul catedralei, cântărețul la orgă urma să cânte primele acorduri din *Toți oamenii care pe pământ trăiesc* şi congregația urma să se ridice şi să cânte, îl asigurase diaconul. Din acel moment până la binecuvântarea finală rostită de diacon, serviciul memorial va fi în mâinile sigure ale preonorabilului reverend Barry Donaldson de la episcopia din Bristol şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Harry. Giles va avea de jucat doar un singur rol pe scena ecleziastică.

Petrecuse mai multe săptămâni pregătindu-se pentru această singură oră, deoarece simțea că trebuia să fie de demnitatea celui mai vechi prieten al său şi, la fel de important, să fi avut acordul Emmei. Chiar exersase traseul de la Smith Square la St Paul în exact acelaşi timp în săptămâna anterioară pentru a se asigura că nu va întârzia. Drumul durase 24 de minute, aşa că s-a decis să plece de acasă la 10:15. Mai bine să ajungă puțin mai devreme, i-a spus şoferului, decât mai târziu. Întotdeauna poți încetini, dar traficul londonez nu-ți permite întotdeauna să te grăbeşti.

*

Giles s-a ridicat din pat după ora cinci în dimineața serviciului memorial, pentru că era sigur că nu va putea să

mai adoarmă la loc. Şi-a pus halatul, a coborât în birou şi a citit necrologul încă o dată. Ca Harry cu romanele lui, ajunsese de acum la a paisprezecea variantă sau era oare a cincisprezecea? Mai făcuse unele modificări, schimbase câte un cuvânt, adăugase o propoziție. Era sigur că nu putea face mai mult, dar mai avea nevoie să-i verifice durata.

L-a citit încă o dată fără pauză şi a durat mai puțin de cincisprezece minute. Winston Churchill îi spusese odată: „Un discurs important trebuie să ia o oră de scris pentru fiecare minut de citire şi, în acelaşi timp, dragă băiete, trebuie să-ți convingi audiența că nu e ceva forțat.” Aceasta era diferența dintre un vorbitor oarecare şi un orator, îi sugerase Churchill.

Giles s-a ridicat, şi-a împins scaunul în spate şi a început să rostească necrologul de parcă s-ar fi adresat unei audiențe de o mie de oameni, cu toate că nu ştia în realitate cât de mare va fi congregația. Pastorul îi spusese că în catedrală încăpeau confortabil două mii de oameni, dar se ajungea la atât doar în ocazii rare, cum ar fi în cazul funeraliilor unui membru al familiei regale sau al unui serviciu memorial ținut pentru un prim-ministru şi uneori nici aceştia nu puteau garanta umplerea catedralei.

— Nu vă îngrijorați, îi mai spusese el, atâta timp cât par şase sute, putem umple naosul, putem bloca restul şi tot va părea o mulțime. Doar credincioşii noştri fideli vor şti mai bine.

Giles s-a rugat ca naosul să fie plin pentru că nu dorea să-şi dezamăgească prietenul. A lăsat manuscrisul după cincisprezece minute apoi s-a întors în dormitor unde a găsit-o pe Karin încă în capot.

— Ar trebui să plecăm, a zis el.

— Sigur că da, dragul meu, a spus Karin, dar numai dacă vrei să mergi pe jos până la catedrală. Dacă am pleca acum, vei ajunge la timp pentru a-l întâmpina pe diacon, a mai zis ea, înainte de a dispărea în baie.

În timp ce Giles îşi revedea discursul la parter, ea i-a pregătit o cămaşă albă, cravata de la liceul din Bristol şi un costum închis la culoare adus înapoi de la curățătorie cu o zi înainte. Giles s-a îmbrăcat cu grijă, alegându-şi în cele din urmă o pereche de butoni de aur pe care îi făcuse cadou Harry în ziua nunții. După ce s-a uitat în oglindă, s-a învârtit fără astâmpăr în jurul ei, rostind paragrafe din necrolog cu voce tare şi uitându-se întruna la ceas. Oare cât îi mai lua ei?

Când Karin a apărut după douăzeci de minute, purta o rochie simplă, bleumarin, pe care Giles n-o mai văzuse şi o broşa împletită din aur. L-ar fi făcut pe Harry să fie mândru.

— E timpul să plecăm, a spus ea, calmă.

Când au ieşit din casă, Giles a fost uşurat văzând că Tom stătea deja lângă portiera din spate a maşinii.

— Hai să mergem, Tom, a spus el, trântindu-se pe bancheta din spate şi uitându-se iar la ceas.

Tom a ieşit liniştit din Smith Square, după cum se potrivea ocaziei. A trecut de palatul Westminster şi a înconjurat piața parlamentului înainte de a intra pe Victoria Embankment.

— Traficul pare să fie foarte aglomerat azi, a spus Giles, privindu-şi iar ceasul.

— La fel ca săptămâna trecută, a zis Tom.

Giles nu a comentat faptul că fiecare semafor părea să treacă pe roşu exact când se apropiau de el. Era convins că vor întârzia.

Când au trecut de grifoni, însemnul Londrei, Giles a început să se relaxeze pentru prima oară pentru că urmau să ajungă cu zece minute mai devreme. Şi aşa ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat ceva pe care niciunul dintre ei nu-l prevăzuse.

Când mai aveau un kilometru de mers şi domul catedralei se vedea deja, Tom a zărit o barieră de-a latul drumului care nu fusese acolo săptămâna trecută când făcuseră repetițiile. Un polițist a ridicat mâna să-i oprească, iar Tom a ridicat mâna şi a spus:

— Lordul cancelar.

Polițistul a salutat şi i-a făcut semn unui coleg care a ridicat bariera şi i-a lăsat să treacă.

Giles s-a bucurat că au ajuns devreme pentru că se mişcau foarte încet. Mulțimi de pietoni care nu mai aveau loc pe trotuarele aglomerate se revărsau pe stradă, făcând ca maşina aproape să se oprească.

— Opreşte aici, Tom, a spus Giles. Va trebui să mergem pe jos ultima sută de metri.

Tom a oprit în mijlocul drumului şi s-a grăbit să deschidă portiera din spate, dar, până a ajuns acolo, Giles şi Karin îşi croiau deja drum prin mulțime. Oamenii, recunoscându-l, se dădeau la o parte şi unii chiar începuseră să aplaude.

Giles era gata să le facă semn cu mâna când Karin i-a şoptit:

— Nu uita că-l aplaudă pe Harry, nu pe tine.

În cele din urmă au ajuns la treptele catedralei şi au început să urce printr-un culoar format din pixuri şi stilouri ridicate de cei care doreau să şi-l amintească pe Harry nu numai ca pe un scriitor, ci şi ca pe un activist pentru drepturile omului.

Giles s-a uitat în sus şi l-a văzut pe Eric Evans, parohul rezident, aşteptându-i pe ultima treaptă.

— N-am nimerit-o, nu, a spus el, zâmbind. Cred că e ceva cu scriitorii care întotdeauna sunt mai populari decât politicienii.

Giles a râs nervos când parohul i-a escortat prin uşa de nord-vest în catedrală, unde cei care sosiseră mai târziu, chiar dacă aveau bilet, stăteau în picioare într-o parte a naosului, iar ceilalți erau înghesuiți în spate ca nişte suporteri de fotbalul pe un stadion aglomerat.

Karin şi-a dat seama că râsul lui Giles era un amestec de nervi şi adrenalină. De fapt, nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

— Relaxează-te, i-a şoptit ea, în timp ce diaconul îi conducea pe intervalul din marmură, trecând de memorialul

lui Wellington şi prin congregaţia aglomerată, spre locurile lor din capătul naosului. Giles a recunoscut mai mulţi oameni în timp ce avansau încet spre altarul mare. Aaron Guinzburg stătea lângă Ian Chapman, dr. Richards era împreună cu lordul Samuels, Hakim Bishara şi Arnold Hardcastle reprezentau Farthings, sir Alan Redmayne stătea lângă sir John Rennie, în timp ce Victor Kaufman şi vechiul lui coleg de şcoală, profesorul Algernon Deakins stăteau mai în faţă.

Dar două femei, stând singure, l-au surprins cel mai mult. O doamnă în vârstă, elegantă, care şi-a aplecat capul la trecerea lui Giles, stătea în spate, nemaidorind în mod clar să fie recunoscută ca o ducesă văduvă, cum era de aşteptat, iar în rândul din spatele familiei era altă doamnă bătrână care venise de la Moscova pentru a onora dragul prieten al soţului ei mort.

După ce s-au aşezat la locurile lor din primul rând, Giles a luat programul slujbei care-i fusese pregătit de Grace. Pe copertă era doar un portret simplu al lui sir Harry Clifton KBE, desenat de cea mai recentă câştigătoare a Premiului Turner.

Programul ar fi putut fi ales chiar de Harry însuşi, pentru că-i reprezenta gusturile personale: tradiţional, popular, lipsit de dorinţa de a fi considerat un geniu romantic. Mama lui ar fi fost de acord.

Congregaţia a fost întâmpinată de preonorabilul reverend Barry Donaldson, lordul episcop de Bristol, care a condus rugăciunile în memoria lui Harry. Primul panegiric a fost citit de Jake, al cărui cap de abia putea fi văzut deasupra amvonului.

— 1 Corintieni 13. *Dacă vorbesc în glasurile oamenilor sau ale îngerilor...*

Corul de la St Mary Redcliffe, unde Harry fusese corist, a cântat: *Bucuraţi-vă, Domnul s-a înălţat!*

Sebastian, noul cap al familiei Clifton, s-a îndreptat încet spre amvonul din nord pentru a citi al doilea panegiric,

Apocalipsa, de la 21 până la 37 şi de abia a reuşit să vorbească.

— *Şi am văzut un nou cer şi un nou pământ: pentru că primul cer şi primul pământ dispăruseră în nefiinţă şi nu mai exista nicio mare...* Când s-a întors la locul său, în strana din faţă, Giles nu s-a putut împiedica să nu observe că părul nepotului său începuse să albească la tâmple – ceea ce era corect, s-a gândit el, pentru o persoană care fusese de curând aleasă în Tribunalul Băncii Angliei.

Congregaţia s-a ridicat în picioare pentru a se alătura celor aflaţi în afara catedralei, cântând cântecul preferat al lui Harry din *Guys and Dolls,* „Stai jos, clatini barca”. Poate pentru prima oară în istoria catedralei, de afară şi dinăuntru s-au auzit strigăte de „Bis”; înăuntru Armata Salvării, dirijată de domnişoara Adelaide, o reprezenta pe Emma, iar afară o mie de Sky Masterson cântau rolul lui Harry.

Diaconul a încuviinţat şi dirijorul corului şi-a ridicat iar bagheta. Giles a fost probabil singurul care nu s-a alăturat congregaţiei care a început să cânte *Şi acele picioare, în vremuri străvechi...* devenind din ce în ce mai agitat, el a pus programul deoparte şi s-a agăţat de strană, sperând că nimeni nu va observa cum îi tremurau mâinile.

Când congregaţia a ajuns la *Până construi-vom Ierusalimul...* Giles s-a întors şi l-a văzut pe diacon lângă el. S-a aplecat. Era probabil 11:41.

Giles s-a ridicat, a ieşit pe interval şi l-a urmat pe diacon până la treptele amvonului, unde s-a aplecat iar, înainte de a-l lăsa cu *Pe verzile şi plăcutele tărâmuri ale Engliterei* răsunându-i în urechi. Când Giles s-a întors pentru a urca cele treisprezece trepte, îl putea auzi pe Harry spunându-i: „Noroc, bătrâne, mai bine tu decât eu.”

Când a ajuns în strană, Giles şi-a pus manuscrisul pe pupitrul mic din alamă şi s-a uitat la congregaţia aglomerată. Un singur loc era gol. După ce s-a terminat ultimul rând din capodopera lui Blake, congregaţia s-a aşezat la loc. Giles s-a uitat la stânga şi a văzut statuia lui Nelson, cu singurul lui

ochi uitându-se direct la el şi a aşteptat ca audienţa să se liniştească înainte de a începe.

Cu-adevărat, acest-a fost dintre toţi cel mai nobil roman.[3]

— Mulţi oameni în decursul anilor m-au întrebat dacă era evident când l-am întâlnit prima oară pe Harry Clifton, că eram în prezenţa unui individ cu adevărat remarcabil şi le-am spus că nu, nu mi-am dat seama. De fapt, doar întâmplarea ne-a adus împreună sau, ca să fiu mai exact, alfabetul. Pentru că numele meu este Barrington am ajuns în patul alăturat lui Clifton, în dormitor, în prima noastră zi la St Bede's şi din această întâmplare s-a născut o prietenie pe viaţă.

De la început mi-a fost clar că eu eram superior. La urma urmei, era un băiat care nu numai că plângea toată noaptea, dar îşi mai uda şi patul.

Râsetele puternice care s-au auzit de afară s-au împrăştiat repede în toată catedrala, ajutându-l pe Giles să se relaxeze.

Această superioritate naturală a continuat să se manifeste când el s-a strecurat în lavoar. Clifton nu avea nici periuţă de dinţi, nici pastă şi a fost nevoit să le împrumute de la mine. În dimineaţa următoare, când ne-am alăturat celorlalţi băieţi la micul dejun, superioritatea mea a devenit şi mai evidentă când a fost clar că Clifton nu mai văzuse o lingură până atunci pentru că şi-a lins porridge-ul direct din castron până ce acesta a rămas curat-lună. Pe atunci mi s-a părut o idee bună, aşa că am făcut la fel. După ce-am mâncat, ne-am dus în aulă pentru prima noastră adunare la care ni se adresa directorul. Deşi Clifton nu era clar egalul meu, la urma-urmei, era fiul unui docher, iar tata era proprietarul docurilor şi mama lui era chelnăriţă, în timp ce mama mea era lady Barrington. Cum am fi putut să fim egali? Totuşi, i-am permis să stea lângă mine.

---

[3] William Shakespeare, Tragedia Julius Caesar, Act V, scena IV, pag. 82, Shakespeare Folger Edition, UK.

După terminarea adunării, ne-am dus în clasă pentru prima noastră oră, unde din nou Clifton stătea lângă Barrington. Din nefericire, până a sunat clopoțelul pentru pauză, superioritatea mea mitică se evaporase mai repede decât ceața dimineții după ce răsare soarele. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că voi trăi în umbra lui Harry pentru tot restul vieții mele pentru că el era destinat să dovedească, dincolo de micuța lume pe care o ocupam pe atunci, că într-adevăr pana este mai puternică decât sabia.

Această stare de lucruri a continuat şi după ce am plecat de la St Bede's la liceul din Bristol, unde am fost plasat iar lângă prietenul meu – dar trebuie să recunosc faptul că eu am câştigat un loc la liceu pentru că ei aveau nevoie de un înaintaş de crichet, iar tata plătise pentru el.

În timp ce oamenii aflați în spatele St Paul râdeau şi aplaudau, în interiorul catedralei, atmosfera permitea doar râsete politicoase.

Am ajuns să conduc echipa de crichet a şcolii, iar Harry a câştigat premiul pentru literatura engleză şi o bursă la Oxford. Am reuşit şi eu să mă strecor la Oxford, dar numai după ce am marcat suta la Lord's pentru Young MCC

Giles a aşteptat să se potolească râsetele, înainte de a continua:

Şi apoi s-a întâmplat ceva pentru care nu eram pregătit. Harry s-a îndrăgostit de sora mea, Emma. Mărturisesc că, pe atunci, simțeam că ar fi putut face altceva, mai bun. În apărerea mea, pot spune că nu aveam cum să ştiu că ea va câştiga bursa de merit la colegiul Sommerville, Oxford, că va deveni prima femeie preşedintă a unei companii publice, preşedinta unui spital NHS şi ministru al Coroanei. Nu pentru prima oară, Harry mi-a dovedit că mă înşel. Nici măcar nu mai eram Barrington cel superior. Poate nu e momentul să vorbesc despre sora mea, Grace, pe atunci la şcoală şi care a devenit profesor de limba engleză la Cambridge. Iar acum am căzut pe locul al treilea în ierarhia Barrington.

Acceptasem deja că Harry îmi era superior, deci m-am asigurat că participăm la acelaşi seminare pentru că plănuisem ca el să-mi scrie eseurile, în timp ce eu practicam sportul preferat. Totuşi, Adolf Hitler, bărbatul care nu jucase un meci de crichet în viața lui, a oprit toate astea şi ne-a făcut să o luăm fiecare pe drumul propriu.

Şi toți conspiratorii, cu excepția lui,
Făcură ce făcură, invidioşi pe marele Cezar.[4]

Harry m-a făcut de ruşine părăsind Oxfordul şi alăturându-se armatei chiar înainte de a se declara războiul şi până ce l-am urmat şi eu, nava lui fusese scufundată de un submarin german. Toată lumea credea că era pierdut pe mare. Dar nu poți scăpa de Harry Clifton chiar aşa de uşor. A fost salvat de americani şi şi-a petrecut restul războiului în spatele liniilor inamice, în timp ce eu am ajuns într-un lagăr german de prizonieri. Cred că dacă locotenentul Clifton ar fi fost în buncărul de lângă mine la Weinsberg, aş fi scăpat mult mai repede.

Harry n-a discutat cu mine sau cu oricine altcineva despre acest război, cu toate că i s-a acordat prestigioasa Stea de Argint pentru serviciile aduse ca tânăr căpitan în armata SUA. Dar dacă îi vedeți citația, aşa cum am făcut eu când am vizitat prima oară Washington ca ministru, veți descoperi că împreună cu un caporal irlandez, un jeep şi două pistoale, l-a convins pe mareşalul Kertel, comandantul unei divizii de tancuri de asalt, să le ordone oamenilor săi să-şi lase armele şi să se predea. Puțin după aceea, jeepul lui Harry a fost aruncat în aer de o mină de teren în timp ce se întorcea la batalionul său. Şoferul a fost ucis şi Harry a fost trimis la Spitalul Regal din Bristol unde nimeni nu se aştepta să supraviețuiască. Totuşi, Dumnezeu avea alte planuri pentru Harry Clifton pe care nici eu nu le-aş fi crezut posibile.

---

[4] William Shakespeare, Tragedia Julius Caesar, Act V, scena IV, pag. 83, Shakespeare Folger Edition, UK.

După ce s-a terminat războiul şi Harry îşi revenise deja complet, el şi Emma s-au căsătorit şi s-au mutat în casa de lângă noi, cu toate că trebuie să mărturisesc că ne despărțeau câțiva acri. Înapoi în lumea reală, eu am dorit să fiu politician, în timp ce Harry dorea să fie scriitor, aşa că ne-am văzut iar de planurile noastre diferite.

Când am devenit membru al parlamentului, mi s-a părut că în sfârşit eram egali până ce am descoperit că mai mulți oameni citeau cărțile lui Harry decât mă votau pe mine. Singura mea consolare a fost că eroul romanelor lui Harry, William Warwick, fiul unui conte, arătos, inteligent şi eroic semăna de fapt cu mine.

Au urmat mai multe râsete când Giles a întors pagina.

Dar a fost mai rău. Cu fiecare roman nou scris de Harry, din ce în ce mai mulți oameni se alăturau legiunii lui de fani, în timp ce de fiecare dată când participam la alegeri, eu obțineam din ce în ce mai puține voturi.

Iar el, cu gândirea sa onestă şi dorința ca
Tuturor bine să le fie, era doar unul dintre ei.[5]

Şi apoi, fără niciun avertisment, prin căile capricioase ale sorții, viața lui Harry a luat o altă întorsătură când a fost invitat să devină preşedintele PEN din Anglia, rol în care urma să-şi manifeste talentele care urmau să fie invidiate de mulți concetățeni care se considerau importanți oameni de stat.

PEN l-a asigurat că era doar o poziție onorifică şi nu va fi prea solicitantă. Habar n-aveau cu cine aveau de-a face. La prima întrunire la care Harry a participat ca preşedinte, a aflat despre soarta unui om de care puțini dintre noi auziseră pe vremea aceea şi care lâncezea într-un gulag siberian. Mulțumită simțului de dreptate al lui Harry, Anatoli Babakov a devenit un nume bine-cunoscut şi o parte a vieților noastre.

---

[5] William Shakespeare, Tragedia Julius Caesar, Act V, scena IV, pag. 83, Shakespeare Folger Edition, UK.

De data aceasta, uralele din exteriorul şi interiorul catedralei au continuat la nesfârşit în timp ce oamenii îşi ridicau stilourile şi le ţineau sus, în aer.

Mulţumită hotărârii de neoprit a lui Harry, lumea a devenit interesată de soarta marelui scriitor rus, obligând regimul despotic să renunţe şi să-l elibereze în cele din urmă.

Giles a făcut o pauză şi s-a uitat la congregaţie înainte de a adăuga:

Şi astăzi, soţia lui Anatoli Babakov, Elena, a venit de la Moscova pentru a fi cu noi şi a onora bărbatul care a avut curajul să-i provoace pe ruşi în propriul lor teritoriu, făcând posibilă eliberarea soţului ei, câştigarea de către acesta a premiului Nobel şi alăturarea de giganţii literaturii care vor trăi mult după ce noi vom fi uitaţi.

De data aceasta, a trecut mai mult de un minut înainte de stingerea aplauzelor. Giles a aşteptat până ce s-a făcut complet linişte, înainte de a continua.

Câţi dintre voi aflaţi acum aici ştiu că Harry a fost ridicat în rangul de cavaler pentru că a refuzat să fie onorat astfel în timp ce Babakov zăcea în temniţă? Soţia sa, Emma, mulţi ani mai târziu, când palatul i-a scris a doua oară, a fost cea care l-a convins că ar trebui să accepte, nu ca recunoaştere a muncii sale de romancier, ci ca luptător pentru drepturile omului.

L-am întrebat odată pe acest om modest, blând, care considera că ar fi cea mai mare realizare a sa: aflarea în topul bestsellerurilor din lume, faptul că devenise cavaler al regatului sau că făcuse lumea să fie conştientă de geniul şi curajul colegului său scriitor, Anatoli Babakov? „Să mă căsătoresc cu sora ta," a fost răspunsul lui imediat, „pentru că ea n-a încetat o clipă să ridice ştacheta, ceea ce m-a împins din ce în ce mai sus." Dacă Harry s-a mândrit vreodată cu ceva, a fost doar cu realizările Emmei. Invidia nu i-a pătruns niciodată în minte. El era încântat doar de succesul celorlalţi.

Pentru că elementele toate i se închinau

Natura-l îndrăgea şi sufletul îi era atât de blând[6]

În familia noastră avem o tradiție ca în fiecare ajun al Anului Nou, fiecare să-şi dezvăluie hotărârile pentru următoarele douăsprezece luni. Acum câțiva ani, Harry a admis oarecum mândru că va încerca să scrie un roman care ar fi fost admirat de mama lui, un critic foarte acerb. „Şi tu, Giles, a întrebat el, „care este hotărârea ta de Anul Nou?” „Eu voi slăbi câteva kilograme,” i-am răspuns eu.

Giles a aşteptat încetarea râsetelor, ținându-şi o mână pe stomac şi un exemplar din *Capul câştigă* cu cealaltă pentru ca toți să poată vedea.

Dar eu m-am mai îngrăşat câteva kilograme, în timp ce din romanul lui Harry s-a vândut un milion de exemplare după ce a fost publicat. Dar el tot a considerat că este mai important că Grace, cumnata lui, fost profesor de engleză la Cambridge, i-a considerat romanul o capodoperă.

Giles s-a oprit o clipă, de parcă ar mai fi reflectat asupra problemei, înainte de a continua:

Mi-au spus că Harry Clifton este mort. Eu propun ca oricine repetă acest zvon ar face mai bine să se uite la lista de bestselleruri din lume pentru a-i dovedi că el este în viață. Şi chiar când era gata să primească laudele şi ghirlandele care i-ar fi recunoscut realizările întregii vieți, zeii au hotărât să intervină şi să ne amintească că era doar un om, lovind persoana pe care o iubea cel mai mult.

Când Harry a aflat de tragica boală a Emmei şi a trebuit să accepte faptul că ea mai avea doar un an de trăit, a înfruntat acest obstacol ținând capul sus, ca în oricare altă nefericire pe care i-a pus-o viața în cale, cu toate că ştia că era o bătălie care nu putea duce la victorie.

A lăsat totul baltă imediat, chiar şi stiloul, pentru a i se devota Emmei şi a făcut tot ce putea pentru a-i uşura suferința. Dar nimeni dintre noi, cei care am fost alături de ei

---

[6] William Shakespeare, Tragedia Julius Caesar, Act V, scena IV, pag. 83, Shakespeare Folger Edition, UK.

în acele zile, nu a realizat pe deplin la ce a trebuit să renunțe şi la stresul şi jalea pe care i le aduceau durerea. La câteva zile după moartea Emmei, într-un sfârşit demn de romanele sale, urma să moară şi el.

Eram lângă patul lui când a decedat şi tot speram că acest memorabil scriitor mi-ar mai putea spune o ultimă, memorabilă, frază. Nu m-am înşelat. „Giles," mi-a spus el, strângându-mă de mână, „Mi-a venit o idee pentru un nou roman." Spune-mi mai mult, am zis eu. „Este despre un băiat născut la periferia Bristolului, fiul unui docher, care se îndrăgosteşte de fiica proprietarului docurilor." Şi ce se întâmplă apoi, am întrebat eu. „Habar n-am", a spus el, „dar primul capitol va fi gata când voi lua stiloul în mână mâine-dimineață."

Giles s-a uitat către ceruri şi a spus:

De abia aştept să-l citesc.

Încercând cu greu să-şi păstreze calmul, rămas aproape fără cuvinte, a întors ultima pagină a necrologului, determinat să nu-şi abandoneze prietenul. Ignorând textul, a spus calm:

Este adevărat că Harry a cerut o ieşire tăcută de pe scena vieții, iar eu i-am ignorat dorințele. Nu sunt Marcus Antonius, a mai zis Giles, uitându-se la congregație, dar cred că vorbele Bardului i se aplică la fel de mult lui Harry cât i se aplicau nobilului Brutus.

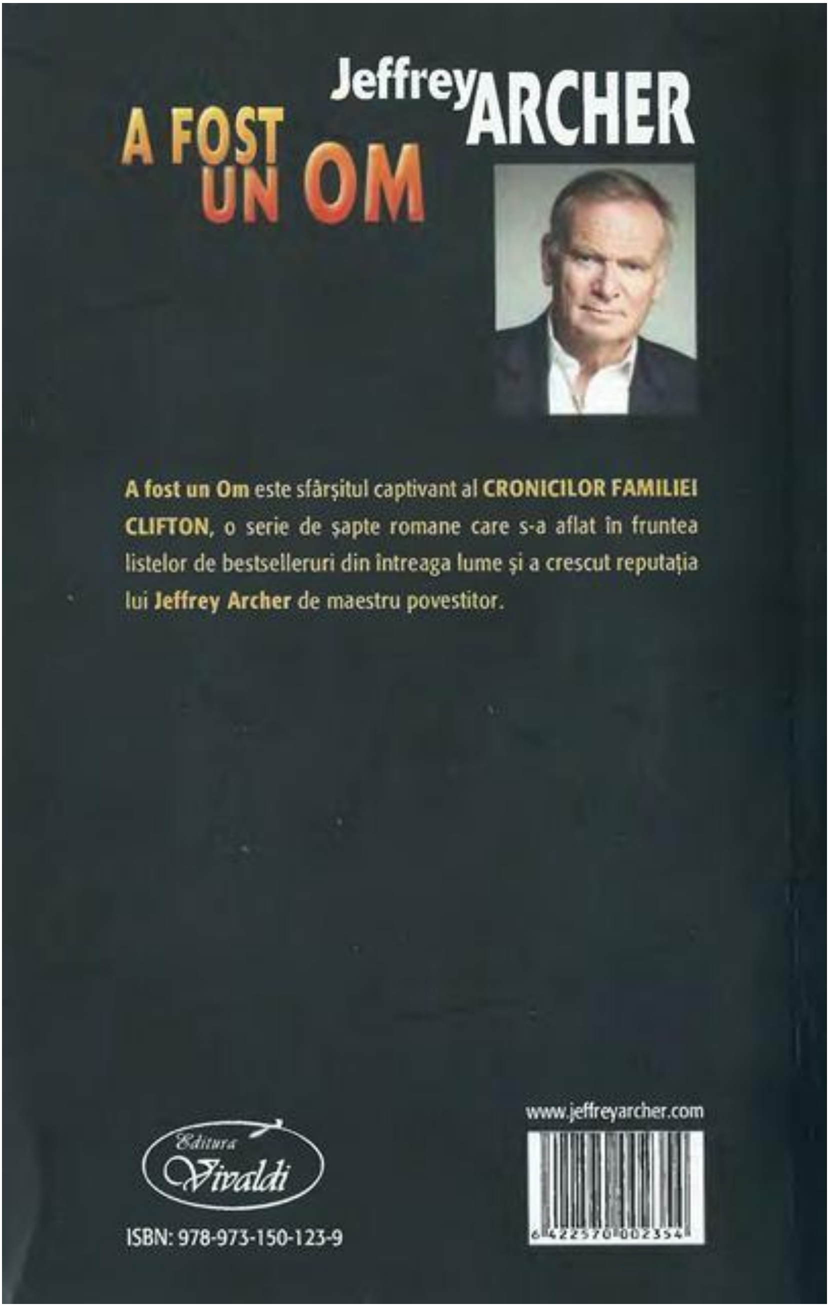
Giles a făcut o pauză, înainte de a se apleca în față şi a spune, aproape în şoaptă:

Şi viața-i era blândă, iar elementele cu toate
i se închinau aşa că Natura-l respecta şi lumii-întregi
putea să-i spună, Cu adevărat, acesta ***a fost un Om!***[7]

SFÂRŞIT

7

[7] William Shakespeare, Tragedia Julius Caesar, Act V, scena IV, pag. 83, Shakespeare Folger Edition, UK.

Jeffrey ARCHER
A FOST UN OM
A fost un Om este sfârşitul captivant al **CRONICILOR FAMILIEI CLIFTON**, o serie de şapte romane care s-a aflat în fruntea listelor de bestselleruri din întreaga lume şi a crescut reputaţia lui **Jeffrey Archer** de maestru povestitor.
Editura Vivaldi
ISBN: 978-973-150-123-9
www.jeffreyarcher.com